

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My LUCKY CHARM

♥ A
HOLIDAYS
WITH HART
ROMANCE ♥

New York Times bestselling author
COURTNEY WALSH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Also by Courtney Walsh

HART İLE TATİLLER

[Benim Sahte Sevgilim](#)

YOL GEZİSİ ROMANTİZMİ

[Ülkeler Arası Bir Noel](#)
[Ülkeler Arası Bir Düğün](#)

NANTUCKET

[Eğer Herhangi Bir](#)
[Sebepten Dolayı](#)
[Noel'de Yapılan Bir Eşleşme](#)
[En Önemli Şey](#)

HARBOR POINTE

[Sadece Yukarı](#)
[Bak Sadece](#)
[Bırak Gitsin Bir](#)
[Öpücük Tıpkı](#)
[Evim Gibi](#)

LOVES PARK, COLORADO

[Kağıttan](#)
[Kalpler Kalp](#)
[Değişikliği](#)

SWEETHAVEN

[Bir Sweethaven Yazı](#)
[Bir Sweethaven Eve Dönüşü](#)
[Bir Sweethaven Noel'i](#)
[Bir Sweethaven Romantizmi](#) (bir novella)

TEK BAŞINA ROMANLAR

[Söylenmemiş Şeyler](#)
[Memleket Kızı](#)

My LUCKY CHARM

HART ROMANTİZMİ İLE BİR TATİL

COUH

Sweethaven

*Huysuz kahramanları seven herkes için.
Bunu en huysuzu yapmaya çalıştım ;)*

OceanofPDF.com

Contents

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bir Aşk Mektubu](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Birinci Bölüm](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Birinci Bölüm

Eloise

I Hayatımda hiç bir yabancıyı öpmedim.
Lisede değil. Üniversitede değil. Ve kesinlikle bir yetişkin olarak da değil. Kız kardeşlerimden çok daha dışa dönük olabilirim ama benim de sınırlarım var. A

Ahlaki kurallar. Çok ileri gitmemi engelleyen bir iç pusula.

Bu gece, pusula bozuldu.

Arkadaşım Meredith'le Sully's'e gitmemin nedeni kısmen yarın New York'taki lüks hayatına geri dönecek olması, ama daha çok da yılbaşı gecesini evimde yalnız geçirmek istememem. Dışarı çıkmayı seviyorum. İnsanlarla birlikte olmayı seviyorum. Yeni yıla tek başıma girmemin imkanı yoktu.

Bazıları yılbaşı gecesi yalnız olmanın dünyanın sonu olmadığını söyler.

O insanların muhtemelen erkek arkadaşları vardır. Ya da bir kedileri.

Ama bana dünyanın sonu gibi geldi. Ben hayatımda neyin yanlış gittiğini düşünen bir insan değilim. Büyük duygularım var ama odaklandığım şey mutluluk.

Meredith aradığında cevap verdim. Ve şimdi, işte buradayım. Bir barda, her zamanki "parti hayatı" rolümü oynamak için elimden geleni yapıyorum. Ne de olsa kimse Debbie Downer'la takılmak istemez.

Oraya vardığımda barda eşleşmemiş bir sürü insan olduğunu fark ettim. Bir grup kadın barmenle birlikte yüksek sesle gülüyor. A

Kadınlar tuvaletinin dışında oturan ürkütücü bir adam. Sarhoş bir kadın bilardo masasının yanında insanlara "*çekilin ki bunu yapabileyim, bunu yapabilirim, sadece izleyin*" diye bağırıyor.

Sopası topu tamamen ıskaladı ve etrafındaki küçük grup yuhalamalar ve bağırışlarla patladı.

Bir de barda oturmuş hokey maçı izleyen, son bir saattir aynı içkiyi içen gizemli, düşünceli, çok çekici bir adam var.

Oh. Ve ben.

Gülümsemekten yanaklarım acıyor. Ama hayal kırıklığını atlatmak için bildiğim en iyi yol bu. Evet, en son ilişkimin alevler içinde kalmasını izlemek zorunda kaldım ve evet, gerçekten sevdiğim ilk işten de kovuldum.

Ama önümüzde daha güzel günler var. Şu anda romantik *ya da* profesyonel olarak istenmiyor olsam bile.

Dediğim gibi, üzerinde durmayı sevmiyorum.

Ayrıca, Meredith sadece birkaç gün daha burada. Ve en iyi arkadaşım Dex yeni kız arkadaşıyla geldi. Aslında, bütün arkadaşlarım sevgilileriyle geldiler.

Ve bir şoföre ihtiyaçları vardı.

Girin bana. Eloise Hart. Sonsuza dek gönüllü. Bekar ama karışmaya hazır değil.

"Perişan görünüyorsun." Meredith erkek arkadaşı Seth'ten uzaklaştı ve şimdi bana acıyan bir bakış atıyor.

"Ne? Hayır, değilim," diyorum, gülümsememin solmasına ne zaman izin verdiğimi merak ederek. Tekrar yapıştırıyorum. "Ben iyiyim."

"Bak, El, o adam pisliğin tekiydi," diyor büzülmüş bir bakışla.

Başımı sallıyorum. Biliyorum. Sanırım hep biliyordum. Ama Jay benim için sıradan biriydi.

Eğer iyi adamlar *varsa*, kesinlikle benim yolumdan geçmiyorlar.

Ve eğer yolumdan geçiyorlarsa, kesinlikle onları fark etmiyorum.

Çünkü benim tipim, görünüşe göre, *birinci sınıf ahmak*.

Jay kesinlikle benim tipime uyuyor. Brandon da öyle. Ve Eric. Ve Kyle.

İlk olarak. Sınıf. Pislikler.

"Benim için endişelenme, Mare," diyorum ona, makyaj rutinimin bir parçasıymış gibi gülümsememi yeniden uygulayarak. "Ben çok iyiyim." Omuzlarımı hafifçe sallıyorum. "Çok iyi." Sonra, incelenmekten bıktığım için, "Sen

ve Seth çok tatlılar." Seth'in küçük bir grupla birlikte durduğu odanın karşısında başımı sallıyorum. Bize doğru bakıyor, bakışları Meredith'e takılıyor ve sanki bir an için gözlerini ayıramıyor.

Sadece aşıkların paylaştığı bu sessiz dile hiçbir zaman vakıf olamadım. Her ne sebeple olursa olsun, ruhum bir başkasınıninkiyle bu şekilde bağlantı kuramıyor gibi görünüyor. Ve bu denemediğim için değil. Ben denemenin *kraliçesiyim*.

Sonuçta, dünyada gerçekten istediğim tek şey bu.

"Seth'in kuzeni şehir dışından geldi," diyor Meredith, sesinde hafif bir tını ile. "Sana eşlik edebilir. ?"

Seth'in kuzenine bakıyorum, şu anda üç bacaklı bir koşu yapmak için kendi uzuvlarından birini kemirmeyi düşünen bir tavşana benzeyen bir kadınla yakın konuşuyor.

"Sanırım hemen hemen her kadına asıldı," diyorum. Meredith yüzünü buruşturdu.

"Ben gerçekten iyiyim," diyorum. "Yemin ederim."

"Biliyorum El," diyor. "Sen her zaman iyisin. Sadece günün birinde uyanacağından ve tüm bu üzücü şeylerin seni bir anda gömeceğinden endişeleniyorum."

Kaşlarımı çattım. "Çok moral !"

"Özür dilerim!" Gülüyor. "Haklısın. Bu kadar yeter!"

Barın kapısı açılır ve içeri Chicago'nun soğuk havası girer. Tüm bar gürültülü bir tezahürat koparır, bu burada her biri içeri girdiğinde yapılan bir gelenektir. Ama bu "biri" sokaktan geçen rastgele biri değildir.

Kalbim hızla çarpıyor ve çaresizce saklanacak bir yer arayarak arkamı dönüyorum. "Sorun ne?" Meredith bakışlarımı takip ederek soruyor.

"Sanki kusacaksın."

İrlanda barları neden daha iyi saklanma yerleriyle donatılmıyor? "Bu Jay," diye fısıldıyorum ona.

Meredith kapıya bakar. "Bu Jay mi?" "Bakma!"

Başını çevirip bana bakıyor, kaşları soru sorar gibi kalkık. Sessiz cevabımı kaşlarımı çatarak ona geri veriyorum.

"Seni aldatan adam mı?"

Yavaşça gözlerimi kapatıyorum, yeniden yaşamamaya çalışıyorum. "Ve sonra seni kovdu?"

Gözlerimi açıyorum ve başımı hafifçe sallayarak ona endişeli bir gülümseme atıyorum. "Hey! Tüm fantastik detayları tekrar anlatmasak nasıl olur?"

Bakıyorum. değil.

Uzun boylu. Sırım gibi. Yakışıklı. Tamamen adaletsiz.

Jay tiki ve toparlanmış. Ve zeki. Patronum olmasına rağmen beni onunla çıkmaya ikna edecek kadar zeki, ki bu da bugünlerde her kadının savunduğu hemen hemen her şeye aykırı. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü açıkça belirttim çünkü işe ihtiyacım vardı. O da bunu biliyordu.

O bunu biliyordu. Bu, bir insanın bu lekesi hakkında herkesin bilmesi gereken her şeyi açıklıyor.

Ancak aldatmasını saklayacak kadar zeki değildi. Bu konuda pervasızdı ama görünüşe göre şimdi ona bağlı olan esmerin umurunda değil.

Meredith'in gözleri kırmızı bir pelerini inceleyen bir boğa gibi taşlaşıyor ve odanın öbür ucuna yürüyüp bira fıçısıyla boğazını yumruklamadan önce uzanıp onu durdurmak zorunda kalıyorum.

"Yapma," diyorum. "Bu sefer sakın davranacağım."

Doğruldu. "Yeni yıl arifesinde buradasın. Tek başına." "Tanrım, teşekkürler."

Yüzü yumuşar. "Oh. Bu değil. . . Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Biliyorum," diyorum gülümseyerek. "Ve yalnız değilim." Kadehini benimkiyle tokuşturuyorum. "Ben seninleyim."

Meredith bara bakar. Gürültülüdür ve giderek daha da gürültülü olmaktadır. "Kimi arıyorsunuz?"

"Öpebileceğin biri." Bunu bana bakmadan söylüyor.

"Uh, ne? Hayır." Kaşlarımı çattım. "Kesinlikle olmaz. Delirdin mi sen? Bu gece kimseyi öpmeyeceğim. Yani, tekrar dışarı çıkmaya varım, ama belki önce bana yemek ısmarlayan biriyle?"

Cesur Yürek konuşması yapmaya hazırmış gibi yüzünü bana dönüyor ve iki elini omuzlarıma koyuyor. "Yeni yıla yalnız mı girmek istiyorsun? Herkesin üzüldüğü zavallı bekâr kız mı olmak istiyorsun? Tüm bu barda, yılın öpecek birinin olmasının *zorunlu* olduğu tek gecesinde öpecek kimsesi olmayan tek kişi..."

Cevap vermeye başladım ama sözümü kesti.

"*Ya da!* Çoktan hayatına devam etmiş, ateşli, aranan kadın mı olmak istiyorsun?" Bunu söylerken bir poz veriyor ve gülümsememe rağmen gözlerimi deviriyorum.

"Bunu aynada mı çalıştın, yoksa ?"

Cümlemin ortasında beni durdurmak için elini kaldırdı. Ve sonra sırtıyor. Bir fikrin parıltısına dönüşmüş bir sırtış bu ve nedenini gerçekten bilmek istemiyorum.

Jay'e yan gözle bakıyorum ve onun başka bir grup genç profesyonelle buluştuğunu görüyorum ama hâlâ esmer kıza bağlı.

Bu çok aşağılayıcı. Jay beni takip etti. Çekici ve çapkındı ve ne olursa olsun işimin güvende olduğunu söyledi.

Ve ben buna kandım. Onun için. Ve çok sadık olduğum için, her şeyi kabul ettim. Yürütebilirdik, değil mi? Ve birkaç ay yürüttük. Birlikte iyiydik. Ben onu güldürdüm, o da beni cezalandırdı. Kendimi yetişkin biri gibi hissetmemi sağladı ki bu da bir şey ifade ediyor çünkü Jay'le çıkana kadar ilişkilerimin çoğu teneffüste tribünlerin altında buluşmak gibiydi.

Onun için çalışmak ve onunla çıkmak bunu benim için değiştirdi. *Beni* değiştirdi. Akıllı ve başarılı olabilenlerin sadece kız kardeşlerim olmadığını görmeye başladım. Benim de olabileceğime inanmaya başladım.

Evet, biraz amaçsızım ve belki Poppy gibi bir restoran sahibi olmak ya da Raya gibi büyük bir şirketi yönetmek istemiyorum ama bu hedeflerim olmadığı anlamına gelmiyor.

Sadece benim hedeflerim kamuoyuna duyurulacak türden değil. Dünyayı yöneten bir kız olmak istemiyorum. Gerçekten istediğim şey sevdiğim insanlarla basit bir hayat.

Ancak Jay, diğer pek çok erkek gibi, takım elbise giymenin bir erkeği yetişkin yapmadığını kanıtladı. Davranışları kolej çocuğu gibi kokuyordu. Aralık ayında bir Salı günü onu esmer *Amber* ile yakaladım. Aslında Noel'den önceki hafta.

Mutlu Noeller bana!

O Cuma beni kovdu ve tatilden hemen önce beni sevgilisiz, işsiz ve depresyonda bıraktı. Bu gerçekten berbattı çünkü Noel yılın en sevdiğim zamanıdır.

"O."

"O kim?"

Bara doğru başını sallıyor. "O. Mükemmel biri," diyor Meredith. "Muhtemelen bizim yaşlarımıza yakın, değil mi? Seksi, yalnız ve iğrenç bir şekilde sarhoş değil."

"Ciddi olamazsın."

Ona bakıyorum ve ciddi olduğunu anlıyorum. "Meredith. *Hayır*. Hayır!"

Gülümsemeye ve başını ritmik bir şekilde yavaşça sallamaya başlıyor. "O bir yabancı!" İnanamayarak söylüyorum.

"Sen hiç bir yabancıyı öpmedin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır! Sen öptün mü?!"

Omuz
silkiyor.

"Meredith!"

"Ne? Olur böyle şeyler."

Başımı salladım. "Bana değil! Ya da benim yüzümden. Artık üniversitede değilim! Yılbaşı gecesi barda bir adamla intikam öpüşmesi yapmama gerek yok. Ben gerçekten iyiyim!"

Her ne kadar insanlardan hoşlanan biri olsam da öpüşmenin benim için bir anlamı var. Basit, tatlı ve samimi ve-

"El." Elimini tuttu ve düşüncelerimi yarıda kesti. "*Eloise*. Dramatik olma. Bu sadece bir öpücük. Ve Sürüngen Surat'a ve onun yan parçasına onsuz da gayet iyi olduğun mesajını vermek için yeterli olacak. Bitti. Bitti. Hayatına devam et."

İyi bir noktaya değinmeye başladı. Bunu düşündüğüme bile inanmıyorum.

Sadece bir öpücük.

Bana baktı. "Geri sayım yaptıklarında, burada öpecek kimsesi olmayan tek kişi olmayı gerçekten istiyor musun?"

Hayır. İstemiyorum. *Gerçekten* istemiyorum. Jay içeri girmeden önce de yoktu ama şimdi *gerçekten* yok. Şimdi gece yarısını geçene kadar banyoda saklanmayı düşünüyorum. Ama ben kaçan biri değilim. Jay'in onsuz gayet iyi olduğumu düşünmesini istiyorum.

Çünkü *öyleyim*. Ben iyiyim. Ayrılıklar olur. Hayatıma devam etmeyi öğrendim. Bu aşk hakkındaki hislerimi değiştirmiyor. Hâlâ orada bir yerde olduğuna inanıyorum.

Ama lojistik olarak bu hiç mantıklı değil. "Ne yapacağım, o son derece yakışıklı ve göz korkutucu adamın yanına gidip bana acımasını mı isteyeceğim?"

Omuz silkiyor. "Yani, ben olsam böyle yaklaşmazdım. Umutsuz görünmek istemezsiniz."

Nefesimi tutup adamın kafasının arkasına bakıyorum. Bildiğim kadarıyla evli olabilirdi. Ya da ciddi bir ilişki içinde. Ya da eşcinsel.

Seri katil olabilir.

Evli, eşcinsel, ciddi bir ilişkisi olan bir seri katil olabilir.

İşte bu yüzden yılbaşı gecesı barlarda yabancıları öpmezsiniz. Asla bilemezsin.

Ama sonra Jay dönüyor ve o döndüğünde, sanki onu aramak için eğitilmişler gibi gözlerim ona doğru kayıyor. Beni fark ettiğinde Amber'ı tutuşu gevşiyor. Onu yakalamamış olsaydım hâlâ ikimizle de çıkıyor olacaktı, bu da onun için üzülmeme neden oluyor. Gerçeğı biliyor mu ki?

Bahse girerim o saçma trilyon watt'lık gülümsemesini göstererek beni geri kazanabileceğini düşünüyordur. Gözlerimi kısıyorum, hâlâ beni izlediğini fark ediyorum. Sonra Amber kulağına bir şey fısıldıyor ve dikkatini tamamen kaybediyorum.

Ve tekrar terk edilmiş gibi hissediyorum. Pozitiflik zırhımda bir çatlak var.

"Gece yarısına on dakikadan az kaldı, El," diyor Meredith. "Oyun devam ediyor." Bardaki adama doğru başını sallıyor, adamın eli hâlâ bardağına sarılı. Şimdi önünde mozzarella çubuğuna benzeyen bir sepet var ve gözleri hâlâ köşede asılı duran ve bir hokey maçı oynayan televizyona yapışmış durumda.

Jay'e son bir kez bakıyorum ve sonra hiç düşünmeden bara doğru yürüyüp adamın yanına oturuyorum. Ne kadar zor olabilir ki? İnsanları kazanmakta ustayımdır.

Barmen bana doğru yaklaştı. "Size ne ikram edebilirim?" "Sadece bir kola," diyorum. "Ben DD'yim."

Başını sallıyor, bardağıma dolduruyor ve bana uzatıyor. "Müesseseden."

Bu çok küçük nezaket hareketi bile içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Bunun bu barmenle ya da bedava kolayla hiçbir ilgisi olmadığını, Jay Hatası'ndan beri hissetmeyi reddettiğim duygularla ve onun arkamda başka biriyle duruyor olmasıyla ilgili olduğunu biliyorum.

Başka bir çatlak.

Ama oraya gitmeyeceğim. Orada durmayacağım. Bu gece olmaz. Hiçbir zaman.

"Teşekkürler." Gülümsüyorum, *kendimi toparlayan Eloise*'i çağırıyorum.

Her zamanki gibi.

Bu hatırlatmayı mühürlemek istercesine bir nefes çekiyorum. Zaten benim için doğru olmayan bir şey için zaman harcamanın anlamı yoktu, değil mi?

Barmen başını sallayıp uzaklaşıyor. Gözlerim yanında oturduğum adama kayıyor. Fiziksel olarak Jay'in tam tersi. Geniş ve kaslı, elleri büyük ve güçlü. Saçları kum renginde.

oldukça kahverengi ve tam sarışın değil ve şimdi ona yakın olduğum için, barın bayat alkol kokusu üzerinde onun odunsu, erkeksi kokusunu alabiliyorum.

Ayrıca Jay'in aksine, bu adam bardaki kadınlara karşı ilgisiz görünüyor. Aslında bardaki herkese karşı ilgisiz görünüyor. Maçı izliyor, bira içiyor ve gerçekten lezzetli mozzarella çubuklarının soğumasına izin veriyor.

"Onları yemeyecek misin?" Ben daha fazla düşünmeden soru ağzımdan çıkıyor, ama barda gayet güzel abur cuburlar var ve eğer onları sıcak yemezse peynir o kadar yapışkan olmayacak.

Bana bakıyor ve belli ki yanına oturduğumu fark etmemiş bile. Tüm bu etkileşimin kendime olan saygım için iyi olmayacağını şimdiden söyleyebilirim.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece sepeti bana doğru itiyor ve maçı izlemeye devam ediyor.

"Hayır, onları istediğim için sormadım," diyorum.

Bakmadan sepeti tekrar kendine doğru çekti. "Ama, yani, eğer teklif ediyorsan ..."

Omuzları çöküyor, sanki büyük bir otokontrol uyguluyormuş gibi ve yavaşça tekrar bana doğru kaydırıyor.

Tüm bunlara hiçbir sözlü yanıt vermedi.

Omzumun üzerinden Meredith'le göz göze geliyorum. Bay Ateşli ve Serseri'yi işaret ediyor, sonra da saatine dokunuyor.

"Peki, burada yalnız mısınız?" Zihinsel olarak yüzümü buruşturarak soruyorum.

Ben konuşkan biriyim. Dışa dönük biriyim. İnsanları severim. Ama bu adam biraz saksı bitkisiyle konuşmaya benziyor. Biliyorum çünkü aylarca evimde Martha adını verdiğim bir saksı bitkisi vardı ve her sabah harika sohbetler yapardık.

Martha'yla konuşmak daha kolaydı çünkü yüzünde bu adamın yüzündeki gibi şaşkın bir ifadeyle bana bakmıyordu. Ayrıca Bay Ateşli ve Serseri gibi dudağının üstünde seksi bir yara izi de yoktu.

Burada bir hikaye var ve nedense ben bunu duymak istiyorum. Ayrıntılı olarak. Gözlerimiz buluştuğunda, anında sinirlerim bozuluyor. "Özür dilerim." Başka tarafa bakıyorum.

"Genelde bu kadar garip değilimdir."

Poppy tuhaf olan. Raya güçlü olan. Benim çekici olmam . Sevimli olan.

Şu anda bir hardal paketi kadar sevimli ve çekiciyim. Jay'i suçluyorum.

Kendimi suçluyorum.

Jay'le ilişkiye girdiğim için kendimi suçluyorum.

İç çekiyorum, bunu yaparken omuzlarım çöküyor. Derin bir nefes alıyorum ve ağzım olan musluğu açıyorum.

"Tamam, açık konuşmak gerekirse, eski sevgilim beni aldattığı kadınla birlikte burada. Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum ama işte! İşte burada ve yanında yarım elbise giymiş uzun boylu bir esmer var."

Yarım ağızla işaret etmeye çalışıyorum.

"Sanırım artık moda oldular. Eski sevgilim ve esmer, yarım elbiseler değil. Bunlar her zaman olmuştur."

Duraklıyorum, ama sadece bir nefes daha alacak kadar uzun bir süre ve söylediklerimden duygusal olarak kopuk kalarak saçmalamaya devam ediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, belki de önce onlar çıkıyordu. Belki de diğer kadın *bendim*." Bu daha önce hiç aklıma gelmemişti. "Oh, adamım. Ya diğer kadın bensem? Ben hiç diğer kadın olmadım. Bu skandal mı? Bu skandal gibi geliyor."

Bir duraklama daha.

Düşüncelerimden sıyrılıp devam ediyorum. "Ne olursa olsun, o burada ve ben onu tamamen aştım, ama bu onun biraz kıskanmasını istemediğim anlamına gelmiyor, değil mi? O burada kızla birlikte ve tüm bunlar yüzüme vuruluyor. Arkadaşım Meredith gece yarısı öpecek birini bulmam gerektiğini söyledi çünkü onun burada onunla olması ve benim burada kimseyle, tamamen yalnız olmam ne kadar acınası bir durum? Yani yalnız değilim çünkü burada Meredith ve diğer arkadaşlarımızla birlikteyim ama hepsi durumda. Hiçbiri bekar . Ama ayrıca, ben yabancıları öpmem. Yani, kural olarak." Bir an duraksıyorum ve sonra farkına vararak, "Ama aynı zamanda ona gerçekten iyi olduğumu göstermek istiyorum. Hayatıma devam ettim. Göstermelik de olsa başka biri benimle birlikte olmak *isteyebilir*."

Konuşmayı bırakıyorum, söyleyecek daha fazla şeyim olmadığı için değil, İngiliz dilindeki tüm kelimeleri kullandığımı düşündüğüm için.

İrkildim. Yanımdaki adam en ufak bir kıpırdanma bile göstermedi ve kesinlikle tek kelime etmedi. Kokusunun beni büyülemiş olması gerektiği sonucuna varıyorum, çünkü saçma patlamam için düşünebildiğim tek açıklama tam bir hezeyan.

Bunun ama sessiz bakışları tüylerimi diken diken ettiği için bir nefes daha alıyorum ve tabii ki konuşmaya devam ediyorum.

"İşte bu yüzden oturdum. Çünkü bir süredir buradasın, yalnız görünüyorsun, alyans takmıyorsun ve ayrıca Thor gibi görünüyorsun."

Yarı kahkaha, yarı öfke olarak tanımlayabileceğim bir ses çıkarıyor.

Koltuğumda zıplamaya başladım. "Bu, Yeni Yıl geri sayımı sırasında banyoda saklanmaktan çok daha aşağılayıcı. Bunu yaparsam başka kimse fark etmez ama Jay fark edebilir. Belki de. Ve o zaman kesinlikle acınası, yuvarlanan bir eski kız arkadaş gibi görünürüm."

Barmen barın arkasında asılı olan bir zili çalar ve oda sessizleşir.

"Gece yarısına bir dakika kaldı, millet!" diye seslenir ve herkes eşleşmeye ve mırıldanmaya başlar.

Göz ucuyla baktım ve Jay'in beni izlediğini gördüm. Hemen el değmemiş kolama baktım.

"Hangisi o?"

Gözlerim yanımda oturan artık sessiz olmayan deve kayıyor. "Hımm, şu gruptaki pencerelerin orada-" Başımınla işaret ediyorum. Şimdi bu adam bana baktığı için konsantre olmak zor. Dümdüz bakınca daha da iyi görünüyor ve az önce midemin en azından Olimpiyatlarda gümüş madalya kazanacak bir ters takla attığını hissettiğime eminim.

Boğazımı temizliyorum. "O, siyah saçlı olan ve mavi bir balıkçı yaka giyiyor."

"Senin ilk sorunun boğazlı kazak giyen bir adamla çıkmaktı," diyor Ateşli ve Serseri nefesinin altında.

Gözleri arkamdaki gruba kayıyor ve ben de dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek onların şimdiye kadar gördüğüm en havalı turkuaz tonunda olduklarını fark ediyorum.

Yüzünü bana dönüyor, bir kolunu barın üzerine koyuyor ve kaşlarını çatıyor. "Yani buraya seni öpmemi istemek için mi geldin?"

Öpücük kelimesini duyunca gözlerim dudaklarına kayıyor ve onları hızla yukarı kaldırıyorum. Başımı sallıyorum. "Aptalca, değil mi?" Çünkü şu anda kulağa saçma gelse de, kulağa lezzetli de geliyor ve düşününce tenim ısınıyor.

"Pekâlâ millet, sayalım!" Barmen bunu bağırır ve herkes katılır.

"On! Dokuz! Sekiz!"

"Gerçekten yapmak zorunda değilsin-" Ben de diyorum ki.

"Yedi! Altı! Beş!"

"Hilekârlardan nefret ederim." Tabureden kayıyor. Bana doğru bir adım atıyor ve kaslarım geriliyor. Uzun boylu olduğunu şimdi anlıyorum ve mesafesini korumaya zahmet etmiyor. Beni tabureden yukarı çekiyor ve vücudumu vücuduna bastırıyor, ondan ısı yayılıyor.

"Dört! Üç! İki!"

Sanırım dünya ağır çekime geçerken ve bu adam, bu güzel yabancı yüzümü ellerinin arasına alıp beni hiç tereddüt etmeden öperken "Mutlu Yıllar" çığlıklarını duyuyorum.

Ama beni sadece öpmüyor. Beni öpüyor. Gelecekteki tüm öpücükler için beni mahvedecek türden bir öpücükle beni yerime mıhlıyor.

Tüm bedenim onunla buluşmak için yükseliyor ve ellerimi ceketinin altından yukarı kaydırarak sert, gergin sırtına bastırıyorum ve tüm bunların katıksız zevkine teslim oluyorum. Öpüşmeyi derinleştirdikçe barın gürültüsü azalıyor ve bana şimdiye kadar öpüştüğüm her erkeğin bunu yanlış yaptığını düşündürüyor.

Göğüs kafesim vahşi, heyecanlı kalbimin atışlarını zapt etmeye yetmiyor.

Onu geri öpüyorum, bardaki bu yabancıyı, onun hakkında bildiğim tek şeyin güzel koktuğu ve aldatanlardan nefret ettiği olduğunu ve bir şekilde bunun yeterli olduğunu düşünüyorum.

Elleri saçlarımın derinliklerine doğru ilerliyor, sonra enseme dinleniyor ve nihayet çekildiğinde gözleri benimkileri arıyor.

Güzel. Tanrım.

Bunu hissetti mi? Havai fişekleri hissetti mi?

Nefesim kesildi ve o kadar sersemledim ki şu anda mecbur kalsam ayakkabılarımı bağlayabileceğimden emin değilim.

Ayakkabılarımı bile sanmıyorum. Ya da adımı hatırlayabileceğimi.

Etkilenmemiş görünüyor, sanki her şey normalmiş gibi. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi, belki de yapmıştır.

Bu yüzden yılbaşı gecesi barlarda yabancıları öpmezsiniz. Asla bilemezsin.

Gözleri benimkilerden arkamdaki bir şeye kayıyor. "Sanırım fark etti."

"Ne? Özür dilerim. Ne? Kim?" Odaklanmaya ve nefes almaya çalışıyorum,

Ondan beni tekrar öpmesini istemek açgözlülük olur mu diye düşündüm.

Kaşları da bakışlarıyla aynı yönde çatılıyor. "Eski sevgilin."

"Oh," diyorum, sanki bu odayı yeniden eksenine oturtmaya yardımcı olacakmış gibi başımı sallıyorum. "Güzel."

Elini çekiyor ve ben onu tutup geri koymak istiyorum.

"Um. . . ." Boğazımı temizliyorum ve düşüncesizce saçımı düzeltiyorum. "Hizmetiniz için teşekkür ederim." *Hizmetin için teşekkür mü?* Arkamı dönüp altına girecek bir kaya aradım.

Elini cebine atıyor, cüzdanını çıkarıyor ve barmene başıyla selam vererek tezgâhın üzerine yirmi dolarlık iki banknot bırakıyor. Bana baktı ve "Mutlu Yıllar" dedi.

Sonra da gider.

Evet, diye düşünüyorum, dudaklarıma dokunarak, az önce olan şeyin gerçekten olup olmadığını merak ediyorum.

Yeni yılınız kutlu olsun.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Gray

İki hafta sonra

"İ bebek bakıcısına ihtiyacım yok."
"Bebek bakıcısı değil," diyor Koç Turnrose. "Bir tur rehberi."
"Ona da ihtiyacım yok." Kaslarım gerildi. "Yolumu bulabilirim
Chicago çevresinde." Yapamayacağımın ima edilmesine içerliyorum.

"İki haftadır buradasın zaten," diyor Koç. "Ne demek
istiyorsun?" Sinirlendim.

"Demek istediğim, bir sürtüşme var ve bunun yardımcı
olabileceğini düşünüyoruz." Ona baktım, şimdi daha sinirliydim.

"Bakın, size burada hayatınızı nasıl yaşayacağınızı söylemeye
çalışmıyoruz. Mesele yolunu bulmak değil." Chicago Comets'in kaptanı Dallas
Burke yanımdaki sandalyede oturuyor, ikimiz de koçun karşısındayız. Öne
doğru eğildi, muhtemelen bu konuşmanın kontrolünü ele geçirmeye
çalışıyordu. "Bu alışmakla ilgili."

Dallas'a kaşlarımı çatıyorum. Bunların hepsi onun fikriydi ve defolup
gidebilirdi.

Alışmak. Her neyse. Bunların hiçbirinden mutlu değilim. Chicago'da
olmaktan, takas edilmekten, takım kaptanım *uyum sağlayamayacağımı*
düşündüğü için bebek bakıcısı atanmasından.

Sence şimdi sürtüşme mi var?

Dallas, "Biz sadece bu geçişi mümkün olduğunca sorunsuz hale getirmek
istiyoruz," diyor. "Herkes için."

"Buraya hokey oynamaya geldim. bu," diyorum. "Aptal bir tur rehberine ya da dadıya falan ihtiyacım yok."

Dallas biraz yüzünü buruşturarak, "Bunun doğru olduğundan emin değilim," diyor.

"Evet, değil," diye ekliyor Turnrose. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Rosen bile aynı fikirde, hepsi bizim fikrimiz değil."

Takımın sahibini de mi işin içine katmışlar? Harika.

"Rosen bir refakatçiye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor?" Hırladım.

"Şaperon *değil*," diyor Dallas. "Onu ... olarak düşün." En az saldırgan kelimeyi arıyor gibi görünüyor. "bir asistan."

İç çekiyorum. Kocaman. Sonra da söyleyebileceğim ya da yapabileceğim başka bir şey yokmuş gibi omuz silkıyorum. "Gidebilir miyim? Bu akşamki maçtan önce ağırlık odasına girmem gerek."

"Nazik olmayı kabul ettikten sonra gidebilirsin," diyor Koç. "Ve onun söylediklerini dinlemeyi."

İnledim. "Her neyse, dostum. Eğer hokey oynamak için gereken buysa, tamam. Gerisi benim için önemli değil."

"Bak." Turnrose diyor ki. "Eğer izin verirsen hayatını kolaylaştıracaktır. Günlük işleri halledecek - ayak işleri, alışveriş, hayran mektupları - kesinlikle zaman kaybetmene gerek olmayan şeyler. Yapmanız *gereken* şeylerle de - yardım etkinlikleri, topluluk partileri, basın toplantıları- sizin irtibatınız olacak."

Yardım etkinliklerinde ve partilerde cildim sürünüyor. "Harika."

Turnrose, "Seni bu işlere tek başına göndermek pek iyi bir fikir gibi görünmüyor," diyor. "Bu ticaretten memnun olmadığını biliyoruz."

Herkes bu takastan memnun olmadığını biliyor. Bütün haberlerde vardı.

Aynı *umurumda* değil bakışı, aynı omuz silkme. Protesto etmek anlamsız çünkü hiçbir şey değişmeyecek. "Ne söylememi istiyorsun?"

"İyi oynayacağını söyle." Ses arkamdan geliyor ve benim biraz daha dik oturmama neden oluyor.

Mark Rosen'ın ortaya çıktığını anlamak için dönmeme gerek yok. "Çünkü bu işler böyledir." İçeri giriyor, Dallas ve Koç'la tokalaşıyor, sonra bana bakıyor. "Bak Hawke. Sen yeteneklisin. Uzun zamandır gördüğüm en yetenekli oyuncuların birisin. Ama tavrın berbat."

Kılandım. Söylediklerinden nefret ediyorum ama lafı dolandırmayan insanları severim.

"Burke senin özel biri olduğunu düşünüyor. On üç yaşından beri özel birisin zaten."

"Bunun beni motive etmesi mi gerekiyor?" Rosen'a dudak büktüm.

Kaşı o kadar ince kalkıyor ki neredeyse kaçırıyorum. İpucunu anladım.

"Burke takımın tam da ihtiyacı olan kişi olduğunla ilgili bir dosyayla geldi. Korkusuz. Güçlü. Kanıtlanmış geçmiş performans. Ve dışarıdaki herkesten daha çok çalışıyorsun."

"Evet, şaka yapmıyorum ve-"

"Ama sen bir pisliksin." Sözümü kesti. "Ve zor bir takım arkadaşısın. Bunu herkes biliyor." Bana doğru hafifçe eğildi. "Sen de biliyorsun."

Koltuğumda kayıyorum. Haksız değil.

"Burada kararları kimin verdiği konusunda bir hata olmasını istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Azı dişlerim çenemin baskısı altında çatlayabilirdi. "Anlaşıldı." "Buzda," diye işaret etti, "Burke kararları verir. Dönem. Buz dışında ise tekrar işaret eder, "Turnrose sorumludur. İnsanların size hizmet etmesine alışkın olduğunuzu biliyorum ama burada böyle bir şey olmayacak. Burada toplum her şeyden önce gelir. Yani, hayır işlerine katılırsınız. Sosyal etkinliklere gelirsiniz. Ve basın toplantılarına katılırsın." Duraksıyor. "Ve bu konuda bir pislik değilsin."

". " Bu okul sonrası cezasına benziyor.

"Güzel." Dallas'a bakar. "Şu kız kardeşin ne zaman ?" "Kız kardeşini mi tuttun?" Ona baktım.

"O benim kız kardeşim değil," diyor. "Kız arkadaşımın kız kardeşi." "Peki," diyorum. "Bu işe yaramayacak."

"Neden olmasın?" Dallas sorar.

Ona doğru eğildim. "Çünkü onun üzerine gittiğimde -ki gideceğimi biliyorsun

-"Bunu kişiselleştireceksin."

Kaşlarını kaldırarak arkasına yaslanıyor. "Haklısın. Haklıyım. O yüzden bunu yapmadığından emin olsan iyi edersin."

Dönüp dişlerimi gıcırdatıyorum ve koçun ofisine oturduğumdan beri anlatmaya çalıştığım şeyi anlatmasını umuyorum. Bunların hiçbirini kabul etmiyorum.

Ama belli ki bunun bir önemi yok.

Takas edildim. Neredeyse baştan başlıyorum. Yeni bir takım. Yeni bir şehir. Her şey yeni.

Hepsi berbat.

Zor işlerden korkmuyorum ama bu şekilde değil.

Kendimi tekrar etmeyi sevmiyorum. Ya da kendimi tekrar kanıtlamayı. Bunların hiçbirini yapmama gerek olmadığını bilecek kadar uzun süredir oynuyorum. Hayır işleri ya da partiler için uygun biri değilim. Maçtan sonra medyadaki salyalı aptallarla konuşacak kişi ben değilim.

Sayı yaptım. Kazandım.

Hepsi bu . Başka ne var ki?

Rosen, "Sanırım işimiz bitti," diyor.

Ellerimi çırpıyorum. "Harika. İyi konuşmadı. Haydi takım." Ayağa kalkıp kapıdan fırlıyorum, üçünün de muhtemelen birbirlerine sivri bakışlar fırlattığının farkındayım.

Comets iyi bir takım ve evet, onları kesinlikle daha iyi yapabilirim. Sanırım kağıt üzerinde mantıklı ama bunlar olmadan önce kimse benim fikrimi sormadı. Philadelphia'da soyunma odasına girdiğimde eşyalarım gitmiş ve ismim dolabımdan silinmişti.

Bizler profesyoneliz. Bunun oyunun bir parçası olduğunu kabul etmemiz gerekiyor. İşin bir parçası.

Siktir et.

On dokuz yaşındayken Philly tarafından seçildim. Seçmelerin ilkinde. Ligin en kötü takımıydık. Bunu tersine çevirip Stanley Kupası'nı kazanmamız sadece iki yılımızı aldı.

On yıldır takımdayız ve dört kez finallere geri döndük. İki kez kazandı.

Bize hanedan diyorlardı.

İçeri giriyorum ve takas edildiğimi mi öğreniyorum? Ben mi? Ne için, bir grup isimsiz ve gelecekteki draft seçimleri için mi?

Bu sezon Philly ile oynamak için sabırsızlanıyorum. Onlara tam olarak neyi takas ettiklerini göstereceğim.

Hışım ile koridordan geçip soyunma odasına girdim ve bir dakika bile geçmeden Burke içeri girdi.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece dolabına doğru yürüyor, tişörtünü çıkarıyor ve antrenman için üzerini değiştirmeye başlıyor. Eğer söylentiler doğruysa, Burke de benim kadar kendini adamış. Bu beni mutlu etmeli; Tanrı biliyor ki Philadelphia'da durum böyle değildi.

Ama öyle değil. Bunların hiçbirisi değil.

Çenemi kapatıyorum. Bir alet gibi davrandığımı biliyorum ama bir parçam bunu umursamıyor ve kapatamıyor. Onunla birlikte bu takımı playofflara taşıyabileceğimizi ve hatta belki de finallere götürebileceğimizi biliyorum. Biliyorum.

Çünkü ona karşı oynadım. Onu inceledim. O en iyilerden biri ve muhtemelen bunu o da benim kadar istiyor.

Ama ben bunların hiçbirini söylemiyorum.

"Pazar günü boş musun?" Dallas bana bakmadan sordu.

Cevap vermedim.

"Sadece birkaç haftadır burada olduğunuza göre gidecek bir yeriniz olmayabilir ve bizimle akşam yemeğine gelmeniz için açık bir davetiyeniz var. Kız arkadaşımın ailesi her Pazar birlikte yemek yiyor ve babası büyük bir hayran."

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Kendi gömleğini çıkarıp dolaba atıyorum.

"Onun bir şef olduğundan bahsetmiş miydim?"

"Harika, o zaman muhtemelen bir sürü keçi peyniri ve tofu olurdu.

Hayır, teşekkürler." diye çıkıştım.

Tam bir pislik olmayı bırakmayı gerçekten çok isterdim ama tek gördüğüm kırmızı.

"Muhtemelen keçi peyniri ve tofuyu biftek tadında yapabilir," diye kendi kendine kıkırdıyor ve bana ayağa kalkıp lafıma karşılık verme tatminini .

"Yine de sana adresi mesaj atacağım," diyor. "Ne olur ne olmaz." Dolabın içine bakıyorum. "*Bebek bakıcım* orada olacak mı?"

"Eloise?" diye sorar, hâlâ rahatsız değildir. "Evet. Orada olacak." Kalan eşyalarımı dolabımın altına atıyorum.

"Pas."

Yanından geçip ağırlık odasına doğru yürüyorum ve beni durduruyor. "Bak, herkesin senin için uğraştığını düşündüğünü biliyorum. Ve bu oyuna Tanrı'nın bir armağanı olduğunu düşündüğünü de biliyorum. Ama bunların ikisi de doğru değil."

Ayağa kalkıp konuşmasını bitirmesini bekliyorum ama ona bakmıyorum. "Gerçek olan şu ki, sen ve ben bu takımı harika bir hale getirebiliriz."

Bir duraklama.

Dolabına geri dönüyor. "Daha önce de senin gibi adamlarımız oldu." Ona baktım.

Bana dönüp sert bir şekilde "Uzun sürmedi." dedi.

Başka tarafa bakıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

"Benim gördüğüm kadarıyla," diyor gömleğini asarken, "kendini ve diğer herkesi mutsuz edebilirsin ya da bunun artık senin takımın olduğunu kabul edebilirsin. Ve bu şehir senin evin. Eloise bunu daha çabuk gerçekleştirebilir."

Isı boynuma kadar yükseliyor. "İhtiyacım yok-"

"Biliyorum," diyor ve omzuma vuruyor. "Ama sende bir tane var." Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. "Pazar akşam yemeği için adresi mesaj atıyorum. Gelmelisin."

"Başka planlarım var."

Gönder tuşuna basıyor ve sonra yukarı bakıyor. "Hayır, göndermiyorsun." Dallas uzaklaşıyor ve beni orada, dolabımın üzerindeki isim levhasına bakarken bırakıyor. *Hawke*. Yanında da Comets logosu.

Bu gerçekten oldu.

Takas edildim. Yeni bir takımım var. Ve bir bebek bakıcısı.

Çenemi sıkıyorum ve tüm bu olanlarla ilgili hayal kırıklığımı bu akşamki maça yönlendirmeye karar veriyorum.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Eloise

"S O, işi istiyor musun, istemiyor musun?"

Annem ve diğer kız kardeşim Raya etrafımızda koşuştururken ben Dallas Burke ve kız kardeşim Poppy ile mutfakta duruyorum Pazar yemeğine hazırlanmak için.

Çoğunlukla bir tepsi kek ve bir kutu dondurma ile oturmak istiyorum ama sanırım şu anda yetişkinlere yönelik şeylerden bahsediyoruz.

Sorumluluk sahibi olmak, kira ödemek ve iş bulmak gibi.

Ancak Dallas'ın önerdiği iş, benim özgeçmişimi göndereceğim türden bir iş gibi görünmüyor. Ya da *saatli* bir işe.

Aslında, daha bir ay önce sahip olduğum, sevdiğim ve tamamen batırdığım işe çok benziyor.

Gözlerim Poppy'ninkilere kayıyor, sonra kısılıyor. "Bu senin fikrin miydi?"

"Poppy, patateslerin ne kadar içeride kalması gerekiyor?" Annemiz

Poppy bir aşçı olmasına rağmen Pazar yemeğini yapmakta ısrar ediyor. Ama bugün patatesleri onun yapmasına izin verdi.

Poppy fırına doğru yürür, açar, başını sallar ve kapatır. "Hazır değiller."

Annemin yüzü düştü. "Daha fazla fırın alanına ihtiyacım var."

Babam mutfağın kapısında beliriyor, masayı yeni hazırlamış. Hepimiz onun gidip Bears maçını izlemek istediğini biliyoruz ama kendini müsait göstermeye çalışıyor çünkü aksi takdirde annem patlayabilir.

"Başka ne yapabilirim?" Poppy sözlerini yüksek sesle söylerken babam işaret ediyor. Dallas ASL öğreniyor ama akıcı konuşmıyor, bu yüzden o buradayken her şeyi işaret edip konuşuyoruz.

Annem mutfağa doğru dönüyor ve önünde duran hepimizi inceliyor. Elleriyle kışkırtıcı hareketler yapmaya başladı. "Dışarı, dışarı, dışarı!" diyor, sonra gerçek işaret diline geçerek ekliyor, "Burası tamamen çok kalabalık."

Babam bana ağzı açık bakıyor ve göz kırpmıyor, sonra da kötü bir şekilde odadan çıkıyor.

Nedense, tüm bunların planının bir parçası olduğunu hissediyorum. Mutfak kalabalıklaştırmak, annemi çıldırtmak, maçı izlemek.

İzler.

Hepimiz oturma odasına geçtik, Dallas'ın büyükannesini ve kız kardeşlerimin bugün davet ettiği diğer kişileri bekliyoruz. Ben sadece Dex'i davet ettim ama o kız arkadaşı Belinda ile ciddi bir ilişki yaşıyor ve boş zamanlarının çoğunu onunla geçiriyor. Anlıyorum. Yani, Belinda'yı ben de seviyorum ama içten içe onu bize tercih etmesinden nefret ediyorum.

Meredith New York'a geri döndü ama Seth'le ilişkileri hâlâ devam ediyor. Herkesin bir sevgilisi var gibi görünüyor. Ben hariç.

Ve Raya. Ama onunla aynı bekar kategorisinde olmak istemiyorum. Ben kendi seçimimle bekarım. O bekar çünkü dinlenen yüzü böyle görünüyor.

"Ee, El?" Poppy futbol maçıyla benden bile daha az ilgileniyor. "İş mi?"

"Hayvan barınağına geri döndüm," diyorum. "Ben iyiyim." Ben iyi değilim. İyi olmadığımı biliyorum. Ama hayatımı "düzeltme" girişimleri beni rahatsız ediyor.

"Bu iyi bir fırsat," diyor Poppy. "Ve sen bunun için mükemmelsin."

"Benim için tekrar özetler misin?" Sehpanın üzerindeki kaseden bir cips alıyorum.

ve yaptığı salsa sosuna batırırdım. Onun salsası ölmek üzere. Tıknaz ama aşırı değil, sadece doğru miktarda ısı ve markette bulabileceğiniz her şeyden daha taze.

"Comets'in yeni bir oyuncusu var -Grayson Hawke- ve o ..." Poppy sözünü yarıda kesti, Dallas'ın düşüncesini tamamlamasını bekliyordu.

Dallas, "Biraz gergin," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Yoğun. Ben yoğun şeyler yapmam." Nedense o gizemli yabancıyla paylaştığım yeni yıl öpücüğünü düşünüyorum.

Belki de gerçekten yoğun bir şekilde yapıyorumdur. Çünkü o öpücüğü tam olarak böyle tanımlardım.

Başımı kaldırdığımda babamın bana baktığını görüyorum, ben de ona hızlıca bilgi veriyorum ve *Grayson Hawke* diye imzaladığımda ayağa fırlıyor.

"Grayson Hawke için çalışmanı mı istiyorlar?" diye yüksek sesle sorduğumda işaret ediyor, ikimiz de Dallas'a odaklanmıştık.

Dallas babama sırtarak, "Sanırım sen de hayranısın," diyor. Sonra Poppy imzalıyor: "Mick, belki de işi sana ben vermeliydim."

Babamız el sallayarak onu kovuyor, ama sonra ifadesi değişiyor ve sanki "ooh, belki" der gibi işaret ediyor.

"Ne yani, önemli biri falan mı?" İmzalayarak soruyorum.

Babamın gözleri irileşiyor ve ben onun sözlerini yüksek sesle söylerken o çığgınca işaret etmeye başlıyor, ama eminim ki aynı tonlamayla değil. "Eloise, şaka mı yapıyorsun? Grayson Hawke'ın kim olduğunu bilmiyor musun?"

Ona *ciddi* bir ifade takınıyorum ve "Hayır baba, hokey umurumda bile değil" diyorum. Dallas'a bakıyorum. "Alınma ama."

Kaşlarını çattı. "Çok kırıldım. Hokey benim hayatım."

"Affedersiniz?" Poppy doğruldu. "Senin hayatın olduğumu sanıyordum."

Ona gülümsüyor, yanağından öpüyor ve ayağa kalkıyor. "Hayır, sadece hokey."

Poppy'nin havlusunun darbesinden kaçmak için tam zamanında uzaklaşıyor. Gülüyor. "Bundan daha hızlı olmalısın."

Poppy sahte bir öfkeyle gözlerini kısar ve Dallas da ona sırtarak karşılık verir. "Ben bir içki alacağım. Bir şey isteyen var mı?" Bunu söylerken bir yandan da imzalamaya çalışıyor ama sadece "*İçki isteyen* var mı?" diye soruyor ve ben de iğneleyici bir cevap vermek zorunda kalıyorum.

Babam başını sallayarak Dallas ne getirirse içeceğini söylüyor ve Poppy bana bakarken oyununa geri dönüyor. "Belki de bunu bir iş olarak düşünme, Eloise. İhtiyacı olan birine yardım etmenin bir yolu olarak düşün. Barınaktaki bir sokak köpeği gibi."

"Doğru. Zengin ve ünlü bir hokey oyuncusu tıpkı bir sokak köpeği gibidir." Bir cips daha alıp ağzıma atıyorum.

"Bu takası o istemedi," diyor Poppy. "Çok mutsuz. Ve Dallas takım kaptanı olduğu için, onun geçişini sorunsuz bir hale getirmek için elinden geleni yapmak istiyor."

Kaşlarımı çattım. "Tüm bunların benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Gray burada yalnız," diyor Poppy. "Ailesi yok, arkadaşları yok. Burası yepyeni bir yer ve yepyeni bir ekip. Ve açıkçası biraz huysuz."

"Yengeçli
mi?" "Eh . . .
tuzlu."

"Tuzlu," diye tekrarlıyorum, kuru bir şekilde. "Onu yemekle ilgili olmayan kelimeler kullanarak tarif edebilir misin?"

Bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "O ..." doğru kelimeleri arıyor gibi görünüyor. "O ... sadece ... tanınması zor biri."

"Yani kısacası, beni burada olmak istemeyen, huysuz, tuzlu, tanınması zor bir adamla baş başa bırakıyorsun," diyorum.

Poppy yüzünü buruşturur. "Şey ..."

Bıkkın bir şekilde iç çektim. "Nereye kaydolabilirim?"

"Eminim onu tanıdıktan sonra harika bir adamdır."

"Garip ama sesin pek emin gelmiyor." Cips kasesini kucağıma çekiyorum ve birbiri ardına yiyorum.

Poppy kaşlarını çatı. "Akşam yemeğini mahvedeceksin."

"Ben dipsiz bir kuyuyum," diyorum, konu değiştiği için şükrederek. Poppy ve Raya son işimin neden bittiğine dair tüm gerçeği bilmiyorlar ama işin kendisi şu anda benden yapmamı istediklerinden o kadar da farklı değildi.

O işi gerçekten sevmiştim.

Ve bu işte şaşırtıcı derecede iyiydim.

Yıllar süren arayıştan sonra, aradığımı bulduğumu düşündüm. Kendi hayatım yönden yoksun olsa da, diğer insanların hayatlarını düzenlemelerine yardımcı olmak benim için bir yetenekmiş meğer.

Keşke kendi hayatımı da bu kadar verimli bir şekilde düzenleyebilseydim.

Poppy ve Raya (ve muhtemelen ailelerimiz) sıkıldığım için düşündüler ama ben bırakmadım.

Gerçek çok daha kötü.

Ve bu gerçek yeni yıl öpücüğüne yol açtı. Adam bardan ayrıldıktan sonra Jay bana doğru yaklaştı. Başta ilgilenmiyormuş gibi davrandı ama sonra cazibesini konuşturdu ve flört etmeye başladı.

Ugh. Ne pislik ama. Meredith haklıydı, bu onu kıskandırmıştı. Ama bu bana onu görmezden gelme şansı verdi ki bu da başlı başına bir hediye idi.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni daha iyi hissettirmedi. Hâlâ işsizdim. Hâlâ bekârdım. Tek fark dudaklarımın karıncalanmasıydı ve bunun sorumlusu olan adamın peşinden soğukta koşma dürtüsüyle mücadele ediyordum.

Onu tekrar öpmek için neler vermezdim.

"İşi kabul ediyor musun etmiyor musun?" Dallas elinde iki şişe suyla odaya yeniden girer. "Çünkü onlara senin olduğunu söyledim bile." Bir şişeyi babama uzatıyor, o da gözlerini oyundan ayırmadan alıyor.

"Sen ne!?" Ona ters ters bakıyorum ve gülümsediğinde gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Çünkü kızmak için biraz fazla çekici, ama ağabey gibi bir şey.

Hala sinir bozucu.

"Benden ne yapmamı istediğinizi anlamıyorum." Bir cips daha çıkırdatıyorum. "Hiç yetişkin birine refakat etmedim." *Çıtır çıtır*. Dallas'a bakıyorum. "Siz bütün gün ne yapıyorsunuz?"

"Çoğunlukla yemek." Gülümsüyör.

"Bununla başa çıkabilirim." Düşünüyorum, hâlâ gevrek gevrek yiyorum. "Ama hiçbir zaman çok iyi bir bebek bakıcısı olmadım."

O anda Raya odaya girer. "Bu yetersiz bir ifade. Larson'ların çocuklarına göz kulak olman gerekirken onların pijamalarıyla dışarı çıkıp senin arabanla mahallede tur attıkları zamanı hatırlıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "O bir kereydi."

"Doğru, çünkü bundan sonra kimse seni bebek bakıcılığı için işe almaz." Poppy ve Raya gülüyorlar. Ailemiz neredeyse her bir araya geldiğinde böyle olur. Eğlendirecek sayısız *Eloise* hikayesi var.

Normalde bunu umursamam ama işimi kaybetmek her şeye gölge düşürüyor.

Artık kendime gülmek daha zor. Bundan hoşlanmıyorum. Eğer dikkatli olmazsam, güneş gibi parlayan kişiliğim yok olacak. Ve bu benim için iyi değil. Ben durmam.

Çizme kayışları ve her şey.

"Bu tam olarak bebek bakıcılığı değil," diyor Poppy. "Şey gibi..." bir kelime arıyor. "Bir arkadaş."

Dallas ve Raya'nınkilerle eşleşen gözlerim kocaman oldu.

"Bir *yoldaş* mı?" Ben soruyorum. "*Doctor Who*'daki gibi mi? Yoksa beni pazarlamaya mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır!" Poppy'nin yanakları pembeleşir. "Kastettiğim bu değildi!" Duraksıyor. "Peki *Doctor Who* kim?"

"Aman Tanrım, kendimi bu aileden azat ediyorum," diyorum deadpan.

"Bu bir asistan," diyor Dallas. "Geçişi kolaylaştırmaya yardımcı olacak biri. İnce noktalarla ilgilenecek ve söylememesi gereken şeyleri söylemesini engelleyecek biri. Ve en önemlisi, ona hoş karşılandığını hissettirecek biri. Takım işlerini ben halledeceğim ama Chicago'nun ona evi gibi gelmesini istiyoruz." Biraz daha yaklaştı ve bir cipse uzandı. Kaseyi önce ondan uzaklaştırıyorum, sonra bir avuç alabilmesi için yavaşça uzatıyorum. "Ve" diye devam ediyor, "Poppy senin eskiden şehirde tur rehberliği yaptığını söyledi."

Raya, her zamanki gibi onun gibi büyük, süslü bir kariyerim olmadığını hatırlatarak, "*Birçok* işinden biri," diye takılıyor. Acaba benim büyük ve gösterişli bir kariyer *istemediğimi* hiç düşündü mü? Tek istediğim basit bir hayat. Ve birinin bana sabahları yataktan kalkma sebebi benmişim gibi bakması.

Tercihen Avenger'a benzeyen, köpekleri seven ve altın gibi bir kalbi olan biri.

"Bir asistan." Bir cips daha yiyorum. "Yani ona kahve falan mı getireceğim?"

"Akşam yemeğini mahvedeceksin," diyor Raya.

Poppy'ye bir bakış attım, o da bana sııttı. Ve bu ikisinin beni ailenin bebeği dışında bir şey olarak görüp görmeyeceklerini merak ediyorum.

Dallas, "Çok fazla angajmanı olacak," diyor. "Basın. Partiler. Halkın karşısına çıkma, bu tür şeyler. Ve onun ... uh ... tavırları göz önüne alındığında

..." Son kelimeyi *de-meeeee-nor* gibi çıksın diye uzatıyor ve sonra biraz çaresiz Poppy'ye bakıyor.

"Pisliğin teki, değil mi?" Ben de öyle diyorum. "dolandırma."

Dallas, "Yani, geçinmesi kolay bir adam değil," diyor. "Ve burada olmak istemiyor."

"Evet, Poppy bundan bahsetmişti."

O da katılıyor. "Dallas belki Chicago'nun bazı güzel yanlarını görmesine yardımcı olabileceğini düşündü. Bakış açısını biraz değiştirebilirsin. Belki nefret ettiği kısımlarda yol bulmasına yardımcı olursun. Sen insan sarrafısın, El. Herkesle iyi geçiniyorsun." Poppy cips kasesini benden aldı.

Dallas, "Onu bu işe alıştırabilecek biri varsa o da sensin," diyor.

"Ah, Dallas, bana karşı bu kadar tatlı olduğunu bilmiyordum." Uzanıp kaseyi geri aldım.

Kocaman elini başımın tepesine vuruyor ve bir ağabeyin yapacağı gibi saçlarımı karıştırıyor ve kaseden bir cips alıyor.

"Bu kararı vermenin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamıyorum," diyor Raya. "Profesyonel hayatında bir güncelleme yapabilirsin. Yani, eminim seni hayvan barınağında görmekten memnunnlardır ama hayatının geri kalanında yapmak istediğin şey gerçekten köpeklerle oynamak mı?"

Bir Tardis'in beni alternatif bir evrene götürmesi için dua ediyorum. Çünkü istediğim son şey kariyer eksikliğimle ilgili yeni bir konuşma başlatmak.

Kapı çaldı ve annem mutfaktan seslendi, "Biri şunu alsın!"

"Muhtemelen büyükannemdir." Dallas ayağa kalkmaya başlar.

Ayağa fırladım. "Ben bakarım!" Buradan çıkmam gerekiyor ve bu bana kaçmanın bir yolu gibi geliyor. Girişe doğru yürüyorum ve ön kapıyı açtığımda bir nefes alıyorum.

Orada, ailemin verandasında, gün ışığında, yılbaşı gecesi beni öpen adam duruyordu.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Eloise

I bak.
O öpücüğü kafamda tekrar tekrar canlandırarak mı onu buraya çağırdım?
Şimdi ona gün ışığında baktığımda, sadece olmadığını görüyorum. Yıkıcı biri.
Dalgalı saçlar. Karayip Denizi rengine gözler. Geniş omuzlar.
Ve yüzünde, bir Pazar günü ailemin verandasında durmaktansa dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih ediyormuş gibi görünen bir çatık kaş.
İngilizcenin bazı kısımlarını hatırlayabiliyorum. "Sen."
Kaşlarını çattı ve işte o zaman belli oldu.
Be
n. Muhteşem. Gerçekten o kadar unutulabilir miyim?
"Merhaba, Dallas Burke burada mı?" diye soruyor, sesi alçak.
Onu inceliyorum. Hokeyi sevmiyor olabilirim ama Dallas'ta bulundum ve Comets'teki diğer oyuncuları tanıyacak kadar poppy. Bu adam onlardan biri değil. Yani ya Dallas'ın bize söylemeyi unuttuğu kayıp bir akrabası.
Ya da ... *oh hayır* ... bakıcılık yapmamı istedikleri yeni oyuncu.
Bu Grayson Hawke.
Hokey oyuncularının nesi var? Takvim itfaiyecilerine ve futbol oyun kurucularına taş çıkartırlar.
Ve şu anda bana delici bir şekilde baktığı ve vücudumda uğuldayan hafif heyecan uğultusu göz önüne alındığında, bebek bakıcılığı yapacağıma dair bir his var.

bu adam çok ama çok kötü bir fikir.

"Bu aptalcaydı." Dönüyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

Gözlerimi kısıyorum, öpüşmemizin onun üzerinde benim üzerimde bıraktığı kalıcı etkiyi bırakmamış gibi görünmesinden duyduğum utancı bir kenara itiyorum. Hatırlamıyormuş gibi yapacağım.

Başka ne yapacağım? Onunla yüzleşmek mi? *O kadar* da çaresiz değilim. "Sen Grayson olmalısın."

"Gri." Geri dönüyor, yüzünde hiçbir duygu yok.

"Gri," diye tekrarlıyorum. Ona bir kez daha bakmak istemiyorum ama nasıl yapmayayım? Ona bakmanın mümkün olduğunca çabuk sıradan ve sıkıcı hale gelmesini istiyorum.

Nedense bunun biraz zaman alacağını düşünüyorum.

Ellerini ceketinin ceplerine sokuyor ve bana bakıyor. "Ben Eloise."

Sadece homurtu olarak tanımlayabileceğim bir ses çıkarıyor ve tarafa bakıyor. Kapı pervazına yaslanıp onu inceliyorum. "Ohhh, şimdi anladım." Gözleri benimkilere kaydı. "Neyi anladın?" diye tersliyor.

Farkına vararak başımı salladım. "Bana neden ihtiyacın var?"

Başını sallayarak alay ediyor. "Kimseye ihtiyacım yok."

"Gerçekten mi?"

Sadece kapıda görünerek bir meydan okuma yapmış gibi hissediyorum. Bir anda bu işi kabul etmek, Grayson Hawke'ı Chicago'ya aşık etmek ve Comets'in sezonunu tek başıma kurtarmak istiyorum.

Özellikle de nasıl öpüştüğünü bildiğim için.

Yoğun. Dallas onu böyle tarif etmemiş miydi? Mükemmel bir kelime. "Gerçekten mi?" Bakışlarımı eşitliyor. "Özellikle de bir bebek bakıcısıyla."

"Sadece tampon görevi görecektir, değil mi?" diye sordum. "Seninle ... oh, bilmiyorum, tüm insan ırkı arasında."

Kaşları derinleşiyor ve ben gülümsüyorum. Uh-oh. Bu eğlenceli olabilir.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bakışlarını ona yöneltiyorum.

"Anlaşma şu. Ekibin seni daha sevimli yapmamı istiyor."

"İstedikleri bu değil."

"Ve aptalca şeyler söylemediğinden ya da yapmadığından emin için." "Hiç de değil."

Ne kadar zorlayabilirim merak ediyorum. "Ya da en azından seni daha az yapar."

Gözleri benimkilere kaydı. Tam olarak öfke değil. Belki ... eğlence?
Yoksa saygı mı? Tuhaf.

"İşin özü de bu," diyorum. "*Çok sempatik* biriyim, bu yüzden bu konuda birkaç şey biliyorum."

Cevap vermiyor ama çenesindeki kasların seğirdiğini görebiliyorum.

"Beni etrafında istemiyorsun. Burada olmak istemiyorsun. Takas edilmek .
Bunu anlıyorum. Ama açıkçası, paraya ihtiyacım var, bu yüzden dediklerimi yaparsan, iyi olacağız ve kirayı ödeyebileceğim."

İyi bir görüntü sergiliyorum, değil mi? Yüzde yüz tersini hissetmeme rağmen, sorumluluk sahibi bir insan gibi mi görünüyorum?

Aslında yapmak istediğim şey onu vestiyere çekip cennette yedi dakika oynamak olsa da.

Bu işe ihtiyacım *var*. Ve bu işte iyi olacağım. Korkunç hatalarımı tekrar tekrar yapmaya mahkûm olmadığımı kendime kanıtlamalıyım.

"Öyle bir şey olmayacak."

Kendimi bir karşı koymaya hazırlıyorum ve kavga sözcüklerini çıkarıyorum. "O zaman hiç turta alamazsın."

Yüzünde bir değişiklik oldu ama duygularını çabucak toparladı. "Belki de turtayı sevmiyordumdur."

Eğildim, bu tepede ölmeye hazırdım. "*Herkes turta sever*."

"Gray?" Arkamdan Dallas'ın sesi geliyor, ama Gray ve ben bir bakışma yarışması yapıyoruz ve o kaybetmek istemiyor.

Kendi adıma, burada verandada eriyip su birikintisine dönüşmemeye çalışıyorum.

Neyse ki Dallas yanımdaki boşluğa adım atıyor ve Gray'in elini sıkmak için uzanıyor, bu da bana başka tarafa bakıp zihinsel olarak yeniden toparlanmam için bir bahane veriyor.

Dallas, "Eloise ile tanıştığını görüyorum," diyor.

Gray gerçek bir yanıt vermek yerine omuz silkiyor ve homurdanıyor. "Hadi ama Gray. Kelimelerini kullan," diye takılıyorum.

Dönüyor, eğlenmiyor, gözlerimin içine bakıyor ve bu neredeyse çok fazla. Nefes almadığım gerçeğini örtbas etmek için kocaman gülümsüyorum.

Eşimle karşılaşmış olabilirim.

Eğer basit bir bakışla beni bu kadar çözülmüş hissettirebiliyorsa, onunla gerçek bir konuşma yaparsam nasıl hissedeceğim? Ya da onunla vestiyer, asansör ya da arabanın arka koltuğu gibi kapalı bir alanda kilitli kalırsam... ?

"İçeri girelim," diyor Dallas, sesi iç monologumu değiştiriyor. "Seni herkesle tanıştıracam."

"Aslında, belki de dışarı çıkmalıyım." Gray verandada tereddüt eder. "Bu çok aptalcaydı."

Açıklanamaz bir nedenden dolayı, "Lütfen gitme!" diye bağıyorum ve bu bir hafta gibi bir süre boyunca orada asılı kalıyor.

Grayson Hawke'ın pazar yemeğini ailemle yiyip yememesinden bana ne? Yüzüme umursamaz bir ifade yerleştirmek için elimden geleni yapıyorum.

"Yani. ." Kendimi toparlamaya çalışıyorum, "sen, sen. ."

"Bunca yolu geldin," diyor Dallas, beni kurtarıırken. "En azından biraz turtaya."

Gray'in gözleri benimkilere takılıyor ve ben sırtıtıyorum. "O turtaya sevmez."

"Turtaya bayılırım," diyor, kuşkulu bir ifadeyle. Bunu göz temasını kesmeden yapıyor.

Ooh. O iyi.

Ya da kötü.

İkisi de benim için uygun seçenekler. Seçici değilim.

Dallas önce bana, sonra Gray'e bakıyor ve sonra yoldan çekilerek içeri gelmesini işaret ediyor. Açıkçası adamın buraya gelmesine şaşırdım, çünkü Dallas dışında kimseyi tanımıyor ve bir grup yabancıyla yemek yemek yerine kanal tedavisi olmayı tercih eder gibi görünüyor, ama ben kimim ki şikayet edeyim?

Dallas Gray'i götürürken kapıyı kapatıyorum ve mutfağa girmeden önce omzunun üzerinden bana bakıyor.

O da bana baktı.

Yüzüm kızarıyor olmalı çünkü arkamı döndüğümde Raya'yı orada dikilmiş, bana ters ters bakarken buluyorum. "Bununla başa çıkabilecek misin?"

"Kim? Ne? Tabii ki. Pssh." Bir el salladım. "Çocuk oyuncağı."

Raya yüzünü o alametifarikası olan Raya ifadesine büründürür, kaşları yukarı kalkık, boynu eğik, kolları çaprazdır.

Başımı sallıyorum ve parmağımla onu işaret ediyorum. "Kes. ."

"İnsanlara bağlanırsın, Eloise," der ve sonra biraz daha alçak sesle ekler. "O adama bağlanamazsın."

Bunu neden söylediğini biliyorum. Bu profesyonelce değil. Raya'nın yaptığı, söylediği ve düşündüğü her şey profesyonellik dışı.

Bazen en büyük kız kardeşim için üzülüyorum. İş hayatında kesinlikle çok başarılı, ama aşk hayatı? Varolmayan. Gerçekten birini kullanabilirdi.

onu gevşetmeye yardım et.

"Bu bir iş, Raya," diyorum, onun asık suratlı ifadesine uyararak. "İyi bir iş," diyor.

"Bunu biliyorum."

"Belki de şimdiye kadar sahip olduğun en iyi iş" diyor. Ona bakıyorum. "Bunu yapabileceğimi düşünmüyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yapmak zorunda değildin." Başka tarafa bakıyorum.

Bana doğru bir adım attı. "Eloise, daha fazla yanılamazdın. Bence sen bunun için mükemmelsin."

Yüzüne bakıyorum ve sadece samimiyet buluyorum. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Daha iyi birini düşünemiyorum. Onun adına insanlarla konuşmak, garip sosyal durumlarda onun için bir tür tampon olmak. Ona sevdiğin şehri gezdirmek."

Keşke sözlerinin benim için güneş ışığı gibi olduğunu bilseydi.

Ama sonra omuzlarım düşüyor. Raya neredeyse hiç iltifat etmez. En azından bana karşı.

Çoğunlukla, benim birinci sınıf bir felaket olduğumu düşünüyor. Son işimde ne kadar çok çalıştığımı bilmiyor.

Ya da bu işte gerçekten ne kadar iyi olduğumu. Etkinlikler planladım, Jay'in takvimini tuttum ve her türden *profesyonel* insanla konuştum. Ve bunların hepsinde mükemmeldim. Ve bu yüzden kendimi iyi hissediyordum.

Ama aptal kalbim yoluma çıktı.

"Ama . . ."

Ah. İşte burada.

". . . eğer o adamla *kişisel* bir ilişkiye girerseniz, her şey alev alır."

"*Bu adam* benim tipim değil. Neden böyle bir şey söyledin ki?"

Bana bilmiş bir bakış atıyor ve içimden korkunç bir düşünce geçiyor.

O biliyor mu? Muhtemelen bilemez. Jay Hatamı mükemmel bir şekilde sakladım. "Her erkek senin tipindir, Eloise," diyor.

Kaşlarımı çattım.

"Demek istediğim *herkesin* içindeki iyiliği görüyorsun. Cody'yi hatırlayın... soyadı neydi?"

"Taylor," diyorum, bunun nereye biliyordum.

"Onu iki kez hapisten kurtarmanın aklını başına getirmeye yeteceğini sanıyorsun ama kimse hakkında kötü bir şeye inanmak istemiyorsun." Raya parmaklarını şıklattı, hatırladı- "Ve diğer adam, boynunda dövme olan-"

"Buck."

O irkildi. Ben de irkildim. Buck'ın hiç kurtarıcı özelliği yoktu.

"Ve annesinin bodrumunda yaşayan şu *süper* sıkıcı oyuncu çocuk." ". "

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve gözlerimi . "Ben yapmayacağım berbat et."

"Güzel," diyor. "Çünkü bu işi başaracağını düşünüyorum. Bu harika bir fırsat. Yap şunu, Eloise. Sana inanıyorum."

Kelimeler o kadar basit ki, beni bu şekilde etkilememeliler. Ama söz konusu olan Raya. Her zaman onun onayını istedim.

"İşte buradasınız," diyor Poppy. "Saklanıyor musunuz?"

"Hayır," diye inliyorum. "Raya bana tüm flört felaketlerimi hatırlatıyor."

Poppy'nin gözleri parlıyor, sanki bu eğlenceli bir oyunmuş ve o da oynamak istiyormuş gibi.

"Joey Amato'dan bahseden oldu mu? Hani şu ayak ve sarımsak gibi kokan?"

Her iki kız kardeşim de gülmeye başlıyor ve ben de iyi bir çocuk olmaya çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse, yaşlandıkça ve daha fazla kırık ilişki biriktirdikçe, bu daha da zorlaşıyor. Herkesin "doğru kişi" olabileceğine dair teorim pek işe yaramadı.

"İş hakkında bir karar verdim."

Bunun üzerine Poppy hareketsiz kalır, yüzünde umutlu bir ifade vardır.

"Ve?"

"Ve bunu yapacağım." Yüzü cesaret verici ve sadece biraz endişeli olan Raya'ya bakıyorum.

Bir erkeğin sahip olabileceği en iyi *arkadaş* olacağıma ve öpüşelim ya da öpüşmeyelim, kalbimin bu işe birazcık bile karışmasına izin vermeyeceğime daha o anda karar verdim.

Hiç de

değil.

Hayır.

Azıcık bile değil.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beşinci Bölüm

Eloise

T Genelde gergin olmam.

Ama masanın karşısında oturan bu adam beni geriyor.

Ya da belki Gray değildir. Belki de şu anda Chicago Comets antrenman tesisinin ofislerindeki bir konferans odasında, takımın Stanley Kupası'nı son kazandığı zamandan kalma bir fotoğrafa bakıyor olmamdır.

Dallas'ın bu yıl olmasını umduğu şeyin tam olarak bu olduğunu ve Gray'i takıma almak için bu kadar çok lobi yapmasının nedenlerinden de bu olduğunu biliyorum. Biliyorum çünkü Pazar akşamı yemekte konuşulan konu buydu.

Gray'in pek katılmadığı bir konuşma. Tabii katıldıysa.

İçine kapanık mı, dikkati mi dağınık, yoksa kaba mı bilemiyorum ama tabağı toplandıktan birkaç dakika sonra gitti ve orada bulunduğu süre boyunca söylediği kelimelerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

Kapı arkasından kapandığında, sanırım ailemin geri kalanı rahat bir nefes aldı.

Herkes onu dahil etmek için iyi bir iş çıkardı - ya da etmeye çalıştı - ama orada olmak istemediği bir sır değildi. Hepimiz neden geldiğini merak ediyorduk.

Ve Sully's'deki o gece bana neden acıdığını merak etmeme neden oldu çünkü diğer insanları çok az önemsiyor gibi görünüyordu. Beni öpmüş olması bile bir gizem.

Belki de tekrar yapmalıyız. Bilirsin, araştırma amaçlı.

"Seni neden işe aldıkları belli, Eloise," demişti Raya o gittikten sonra. "Ama iş senin için biçilmiş kaftan."

Dallas özür diledi ve annemle babam Gray'in kendini dahil hissetmesine yardımcı olmaya çalıştığı için onu takdir ettiler ve ben gecenin geri kalanını tüm bunların büyük bir hata olup olmadığını düşünerek geçirdim. Önceki iki haftayı hayvan barınağında köpekleri ve kedileri gezdirerek, besleyerek ve arkalarını temizleyerek geçirdiğimi ve profesyonel olarak geri adım atmamın kendi aptal hatam olduğunu bildiğimi aklıma bile getirmedim.

İyi tarafından bakarsak, Jay Hatası'nı tekrarlama ihtimalim neredeyse sıfırdı. Eski patronumun beni işe almasının tek bir nedeni olduğu ortaya çıktı ve bunun da yeteneklerimle hiçbir ilgisi yoktu.

Buna kandiğim gerçeği hâlâ içimi kemiriyor.

Ancak Grayson Hawke için bunun bir sorun olmayacağı açıktı. Jay gibi flörtöz ve çekici olmanın tam tersi olmakla kalmıyor, genel olarak insanlardan nefret ediyor gibi görünüyor.

Ve ben de insanlardan yanayım. Daha farklı olamazdık. Biz elma ve portakal değiliz, biz elma ve kaktüsüz.

Bu senaryoda kaktüs olan o.

Beni ya da dudaklarımı hatırlamıyor gibi görünmesi beni hala biraz rahatsız etse de, olanları unutmaya ve bu işe odaklanmaya karar verdim.

Yine de tüm sezon boyunca bana iki kelime etmesini sağlayabilirsem kendimi şanslı sayacağım. Artık bu adamın sadece iyi uyum sağlamasını değil, aynı zamanda Chicago'daki hayatın ne kadar harika olabileceğini görmesini sağlamanın benim kişisel sorumluluğum olduğunu hissediyorum.

Ama benimle *değil*. Adam nasıl görünürse görünsün, romantizm söz konusu bile olamaz.

Ya da ne kadar iyi . (Ve kayıt için, o çok, çok iyi.)

Kapı açılıyor ve Dallas'ın koçu olduğunu hatırladığım bir adam içeri giriyor, ardından Dallas ve tahmin edilebileceği gibi gergin görünen Gray geliyor.

İsmi kesinlikle ruh haline uyuyor. Bunun onu daha az çekici yapacağını düşünürsünüz, ama yapmıyor. Biraz bile değil.

Daha dik oturuyorum çünkü zaten bir işim olmasına rağmen burada olduğum için kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Sahtekârlık sendromu tam anlamıyla devrede.

Kim senin asistanı olmak için yeterli olmadığımı her an anlayabilirler.

Bekle. Dur. Bu doğru değil. Ben yeterliyim.

Jay Jerkface'e rağmen, mükemmel bir asistandım.

Bunu kendime sessizce hatırlatıyorum çünkü anlayamadığım nedenlerden dolayı Gray'in dudağının üstündeki yara izini düşünmeden edemiyorum.

"Bayan Hart." Koç elini bana doğru uzattı, ben de sıktım. "Ben Koç Turnrose."

Gülümsüyorum. "Eloise, lütfen. Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum."

"Dallas sizden çok övgüyle bahsediyor." Dallas'a başını sallıyor.

Dallas'a şaşkın bir bakış fırlatıyorum. "Gerçekten mi?"

"Çok yüksek." Kaşlarını kaldırıyor. "Yani, beni hayal kırıklığına uğratma." Gülümsediğinde alay ettiğini sanıyorum ama korkumu yüksek sesle dile getirmiş oluyor.

Ack! Ya bu işi yapamazsam?

Korkuyu kovmak için nafile bir çabayla boğazımı temizliyorum ama gözlerim Gray'e takıldığında, az önce ekseninden çıkıp koridora ve merdivenlerden aşağı yuvarlanan bir masa üstü küresi gibiyim.

Tekrar yörüngeye girmeye çalışarak hızla başka tarafa bakıyorum ama sessiz, ciddi ifadesiyle beni izlediğini hissedebiliyorum.

Beni burada istemiyor ve bunu göstermekten de hiç çekinmiyor. Fikrini nasıl değiştireceğimi bilmiyorum.

Henüz.

Kendimi bir avukat olarak hayal ediyorum ve neredeyse koçtan hokey oyuncusuna düşmanca davranmak için izin isteyeceğim.

Koç Turnrose, "İş beklentilerini gözden geçirmek için sizi buraya getirmek istedik," diyor. "Her *ikiniz* için de her şeyi ortaya koymak önemli." Gray'e bakıyor, Gray'in kaşları daha da çatılıyor.

"Önce havayı temizleyebilir miyiz?" Ben soruyorum.

Koç şaşırmış görünüyor. Dallas ise şaşırmadı. Muhtemelen artık bana alışmıştır. Kız kardeşimle aylarca çıktıktan sonra, benim için gerçekten bir ağabey gibi oldu. Ve aklıma gelen her şeyi söyleme eğilimim çok iyi belgelenmiştir.

Canlı yayında ona dişlerinde ıspanak olduğunu söylediğim zaman gibi.

Bu arkadaşlığımızı yepyeni bir seviyeye taşıdı.

"Elbette, Bayan Hart, Eloise," diyor koç.

Ona gülümsüyorum. Koçun beni sevmesini sağlayabilirsem Gray'in benden kurtulmasının daha zor olacağını düşündüm.

Gray'e başımı sallayarak, "Belli ki bu konuda hemfikir değil," diyorum. "Az bile söylemiş," diyor Gray.

Ona bakıyorum, başımı eğiyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Bundan alınmamaya çalışacağım."

Ben der gibi omuz silkiyor. *Umrunda değil. Umrunda değil.* ve mesaj açıkça alındı.

"Yani birine bir ... atamak alışkanlık mı?" Bu pozisyonda kendime ne diyeceğimden emin olmadığımı fark ettim. Poppy'nin kullandığı "*refakatçi*" kelimesini kullanmayacağımdan eminim. İhtiyacım olan son şey, bu adam söz konusu olduğunda profesyonel davranıştan bir şey çağrıştırmak. Çünkü bu, hiç de hazırlıklı olmadığım bir dizi havai fişeğin patlamasına yol açabilir.

Yine de bu iş basit bir asistanlık işi gibi görünmüyor. Jay'in bir şehre alışmasına hiç yardımcı olmadım ya da onunla tüm insan ırkı arasında aracılık yapmadım.

"Özür dilerim." Boğazımı temizliyorum. "Onun 'bebek bakıcısı' diyeceğini biliyorum." Anlaşmış gibi oflayıp pufluyor.

Devam ediyorum. "Peki, eğer bu konuda hemfikir değilse-" Bu sefer Gray'e bakmıyorum- "o zaman neden yapıyorsun?"

"Bu harika bir soru." Gray sinirlenmiş bir halde.

Dallas'a bakıyorum. "Onu takımına almak için lobi mi yaptın?"

Dallas hiç tereddüt etmeden "Evet," diyor. "O ligdeki en iyi skor." "

"En kötü tavırla." Gray'e bir bakış fırlatıyorum. Yüz ifadesi değişiyor ve yine *etkilendiğimi* belli eden bir şey görüyorum.

Belki de doğrudan yaklaşımı tercih ediyordur.

Barda kesinlikle yaptı. *Whoo, dostum.*

Koç Turnrose, "Bazı oyuncuların yeni bir takıma alışmak için biraz yardıma ihtiyacı oluyor," diyor. "Yeni şehir. Yeni takım. Yeni personel. Yeni her şey, gerçekten."

Bir an için kendimi Gray'in yerine koyuyorum ve eski şehrinde neyi -ve kimi- geride bıraktığını merak ediyorum.

Koç sözlerine şöyle devam ediyor: "Pek çok çocuk ailesine güvenir ama Gray evli değil. Ailesi de eyalet dışında."

Bu konuyu kavuşturduğumuz iyi oldu, gerçi Google'da daha önce yaptığım bir arama da bana bunu söylemişti.

Ve bana söylediği tek şey bu. Kötü bir mizacı olduğu, buzda ve buz dışında kavga çıkarmayı sevdiği ve birlikte çalışmanın kolay olmadığı dışında. Görünüşe göre inanılmaz derecede odaklanmış ve şu anda ligdeki en iyi oyuncularından biri.

Bunun dışında, sosyal medyada hiçbir varlığı yok, kamuya açık tüm etkinliklerden çekilmiş gibi görünüyor ve bir keresinde, birisi onu egzersiz yaparken fotoğrafladığında, kamerayı kaptı, bir ağırlık sehpasına koydu ve üzerine kırk kiloluk bir kettlebell düşürdü.

O *çok* iyi bir .

"Tamam, peki ya bir menajer ya da başka bir şey?" Dallas'a bakıyorum.
"Alicia çok etrafta, değil mi?"

Dallas, "Evet ama Gray farklı bir firma tarafından temsil ediliyor," diyor. "Malcolm Crane ile birlikte," diye ekliyor Koç Turnrose.

Vay be. Spordan anlamam ama Malcolm Crane'in kim olduğunu biliyorum. Üst düzey ünlüler ve sporcular.

"Malcolm da bir dadıya ihtiyacım olmadığını biliyor." Gray koça ters ters bakıyor ve ben de bu işin ne kadar zor olacağını anlamaya başlıyorum. Eğer koçuyla bu şekilde konuşuyorsa, bana nasıl davranacak?

. Doğrudan yaklaşımı deneyelim.

Gray'e döndüm. "Pazar yemeğimize neden geldin?"

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ne?"

"Sanırım seni Dallas davet etti," diyorum. "Ama kimseyle , yemek yedin ve bittikten hemen sonra da gittin. Peki neden geldin ki?"

Bir süre duraksıyor, sonra da "Acıkmıştım" diyor.

Sanki bunu düşünüyormuş gibi başımı sallıyorum. " olduğunu sanmıyorum." "Aç olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, sanırım acıkmıştın ama orada olma sebebinin bu olduğunu sanmıyorum." Sandalyemde biraz öne doğru eğildim. "Bence Kuyruklu yıldızlarla olan bu işi yürütmek istiyorsun. Bence Dallas'la birlikte o şampiyonluk kupasını alabileceğinizi biliyorsun. Ve bence kimsenin etrafında olmak istemediği adam olmaktan bıkmış bile olabilirsin."

"Şampiyon kupası şeyi mi?" "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Dişlerini emiyor. "Bütün bunları bir akşam yemeğinden mi anladın?" diye soruyor.

Ve bir öpücük.

"Evet. Sana yardım edebilirim ama rol yapmayı bırakmalı, her şeyden ve herkesten nefret ediyormuş gibi davranmayı bırakmalı ve dürüst olmaya başlamalısın."

Bakıyor.

Ben de öyle bakıyorum.

Gergin bir an oluyor ve daha işe başlamadan beni bu işten çıkarmanın yollarını mı hayal ediyor diye merak ediyorum ama bir şekilde bunun olmayacağını bildiğine inanıyorum.

Sandalyesine geri oturur ve sözsüz bir şekilde elini kaldırarak şöyle der *Peki, tamam. Sen kazandın.*

Oh. Vay canına. Bunun işe yarayacağını gerçekten düşünmemiştim. Koç'a dönerken gururumu gizlemeye çalışıyorum. "Peki, bu iş hakkında."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Gray

Tonunki berbat.

Tam anlamıyla müdürün odasındayım. Müdürün odasında oturmuş, başımı neden belaya soktuğum anlatılan bir çocuğum.

Ve ben daha hiçbir şey yapmadım.

Gerçekte, bir konferans odasındayım. Bu da berbat.

Düşünüyorum da, babam gerçekten müdürün odasına çağrılıydı ne olurdu bilmiyorum. Sanırım bu takasın tek iyi yanı, babamla arama daha fazla mesafe koyması.

Ne kadar çok mil, o kadar iyi.

Eloise bana sinirlenmiş görünüyor. Onu suçlamıyorum. Aile yemeğine geldim, sorulara homurdanarak ve mırıldanarak cevap verdim, sonra da kovalanıyormuşum gibi oradan .

Nasıl davrandığımı düşünmek beni daha da aptal hissettiriyor. Sanki yapmam gereken doğru şeyi biliyorum ama sonra dönüp tam tersini yapıyorum.

Aptal gurur.

Ve şimdi bana bakıyor, "*Neden en başta yemeğe geldin*" sorusuna verdiğim cevaba inanmıyor.

Yapmamalı. Yalan söylüyorum.

Dallas'ın teklifini neden ilk etapta kabul ettiğimden emin değilim. Belki de Cumartesi günkü galibiyetimizden sonra adama karşı garip bir borç hissettim.

Buraya ait olduğumdan o kadar emin ki.

Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmadı. Çoğunlukla insanlar yoluma çıkmazlar. Eloise'in ilginç olmasının bir başka nedeni. Neredeyse derimin altına girmek *istiyor* gibi görünüyor.

Önemli değil. Mesele şu ki, burada iyi bir başlangıç yapmadım.

Cumartesi günü maçı kazanmış olabilirdik ama bu benim sayemde değildi. Babamın saha kenarından bağırışını duyabiliyordum, dikkatimi çekmek istediğinde o eşsiz ışıltı çalıyordu.

Yüzünün hatırası beni ürpertiyor.

Eloise'e üstünkörü bir bakış attım. Kapıyı açtığı anda onu tanıdım. *Yılbaşı gecesi*.

Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim ama işte karşımda, o bardan çıktığımdan beri düşünmeden edemediğim kadın.

İşte bu yüzden onun asistanım olarak çalışmasına kesinlikle izin veremem - eğer odaklanma şansım olacaksa olmaz.

Onlar ne düşünüyor?

Ben ne düşünüyordum?

Lanet olsun. Hâlâ onu düşünüyorum. İnsanlar burada oturmuş konuşuyor ve ben ne dediklerini dinlemiyorum bile.

Çünkü bu sadece bir öpücük değildi. Bu bir bağdı. Ve ben bunlara sahip değilim.

İsmimden, istatistiklerimden ya da hokey oynamamdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

Ve bu onu sadece daha çekici yapıyor.

O yemekte otururken Eloise hakkında birkaç şey öğrendim. Ailesini seviyor. Ve konuşmayı seviyor. Hiç yerinde oturmazdı. Mutfaktaydı, oturma odasıdaydı, tekrar tekrar masadaydı. Konuşurken ellerini kullanırdı. Omzunu sıkırdı. Sarılır. Koluna bir el.

Ve şimdi, onu benimle sıkıştırdılar.

Harika.

"İşte önümüzdeki birkaç ay boyunca yapacağınız işlerin listesi." Koç Turnrose küçük bir kâğıt yığını Eloise'e uzatır.

"Bunu görebilir miyim?" Ben soruyorum. Çünkü *gereksiz yere dışarı çıkmak* benim kurallarımın biri.

İri, mavi gözleri benimkilere kaydı. "Sanırım takviminizi tutmak benim işim."

"Sezon boyunca dışarı çıkmıyorum,"

diyorum. "Yani, hiç mi?" diye soruyor.

"Hayır."

Dallas'a bakıyor, sonra tekrar bana.

"Kimse yok mu, dışarıda yemek yok mu, hiçbir şey yok mu? Bütün gün ne yapıyorsun?"

Kabul ediyorum, o biraz Rosen'a benziyor. Lafı dolandırmıyor, doğrudan konuya giriyor.

Bu hoşuma gitti.

Ben de ona dik dik bakıyorum. "Antrenman. Pratik. Bir gece önce yaptığım her hatanın üzerinden geçiyorum ve ..." Küfretmemek için kendimi zor tutuyorum. İçimi çekiyorum, çünkü tüm bunları açıklamak her zaman çok aptalca geliyor. "Çalışıyorum. Sıkı. Bu kadar. Başka hiç kimse ya da hiçbir şey için zamanım yok."

Önündeki masanın üzerinde duran kâğıt yığınının vuruyor ve sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi kaşlarını çatıyor. "Randevu yok mu?"

"Özellikle de biriyle çıkmak yok."

Neden bu soruyu bir arkadaşı için sormuyormuş gibi hissediyorum?

Koç Dallas'a bakıyor, o da Eloise'e dönüyor ve ben orada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşuyor. "Gray işte bu yüzden en iyisi. Odaklanmış durumda ve öyle de kalmalı. Ancak Rosen'ın katılmamızı beklediği birkaç etkinlik var."

Gazetelerden birini tutuyor. "Buz üzerinde bir Basınla Buluşma gecesi, Comets vakfını desteklemek için bir hayır galası-" Bana bakıyor ve neredeyse şarkı söylüyor, "Ooh, bir *gala* . . ."

Yüzümün geri kalanı *evet* derken gülümsemeye zorluyorum. *Harika. Harika.*

"Aziz Patrick Günü hayran buluşması ve selamlaşması, Çocuk İmza Günü. Sizce bu etkinliklerden hangisi favoriniz olacak?" Sırtışından, mutsuzluğumdan biraz fazla zevk aldığını anlıyorum.

"Sezon boyunca etkinliklere katılmıyorum," diyorum geldiğinde kararlı bir şekilde. "Nokta." "Artık yapıyorsun," diyor Koç Turnrose. "Sen bir kuyruklu yıldızsın. Ve her

Bu çocukların her biri topluma dahil olmak için elinden geleni yapıyor. Bu yüzden maçlarımız kapalı gişe oynuyor ve bu da Rosen'ı mutlu ediyor."

"Rosen mutlu olduğunda biz de bir şeyler alırız. Yeni spor aletleri gibi" diyor Dallas.

"Ve yeni oyuncular." Eloise gülümseyerek beni işaret ediyor.

Aynı anda hem sinirlenip hem de etkilenmekten nefret ediyorum.

"Eloise," diyor koç. "Gray'in tüm bu etkinliklerden nefret edeceğini hepimiz biliyoruz-"

Ve hokey olmayan her şey.

"İşte burada sen devreye giriyorsun."

"Harika," diyor neşeyle. "Uzun süre bir hayvan barınağında çalıştım ve bu gerçekten o kadar da farklı değil." Bana doğru bir bakış fırlattı. "Havlıyor ama ısırıyor."

Dallas kıkırdar ve başını sallar. "Oh, Gray, sen *sadece* iyi."

Gözlerini tutuyorum ve tek bir kasının bile titremesine izin vermiyorum. Sonunda başka tarafa bakıyor ama telaşlanmamış görünüyor.

"Yani Gray'in ajandasını tutacak ama aynı zamanda bu etkinliklere onunla birlikte katılacaksınız. Onun zaman taleplerini, hayranları ve basınla olan etkileşimlerini yönlendirmesine yardımcı olacaksın. Her etkinlikte kabul edilebilir bir süre geçirdiğinden, buna uygun davrandığından, ağzından çıkana dikkat ettiğinden -" bana bir bakış attı- "emin olun."

Dallas, "Antrenmanları ve maçları içeren tam takvimini size ulaştıracamız," diye ekliyor.

"Bunlara katılıyor muyum?" Eloise soruyor.

Sanki bu konuda söz hakkım varmış gibi, "Hayır," diye geveliyorum. Ama maça konsantre olmaya çalışırken onun aptal, güzel yüzünün tribünlerde olması ihtiyacım olan son şey.

"Pazarlık edilebilir," diye karşı çıkıyor Koç.

"Güzel, çünkü hokeyden nefret ederim," diyor Eloise hiç espri yapmadan.

Kafasını kaldırıp hepimizin ona dik dik baktığını görünce gülümsüyor.

"Şaka yapıyorum."

"Şaka yapmıyorsun," diyor Dallas ona, sonra da bize, "Şaka yapmıyor. Hokeyden gerçekten nefret ediyor. Ama sorun değil. Bu iş insanlarla ilgili, hokeyle değil."

"*Biraz* hokey hakkında," diyor Koç Turnrose. "Belki bir ya da iki maç izlersiniz."

"Bunu yapabilirim," diyor.

Koç başıyla onayladıktan sonra Eloise'e bir dosya uzatıyor. "Burada ödeme almak için doldurmanız gereken bazı evraklar ve kimlik kartınızı nasıl alacağınıza dair bilgiler var. İnsan Kaynakları ofisine uğramanız gerekecek. Beverly ile konuş-"

Onu duymazdan geliyorum.

Gözlerimi kapatıp ellerimi başımın üzerine koydum. Bunu gerçekten yapıyorlar.

Bu kadını benim ... neyim olması için işe alıyorlar. "Ona ne diyoruz?" Sözünü kestim.

Herkes bana bakana kadar soruyu yüksek sesle sorduğumu fark etmiyorum.

Eloise'in gözleri parıltıyor gibi görünüyor, "Çoğu insan bana Eloise der ama ben de Sayın Yargıç, Prenses Eloise veya Leydi Hart diye hitap ederim." Gülümsüyor.

Bunu yapmamayı başarıyorum ama itiraf etmeliyim ki bunun için çaba sarf etmem gerekiyor. "İş unvanı? Nedir o?"

Gülümsemesi kayboluyor.

"Bence 'kişisel asistan' en mantıklısı," diyor Koç Turnrose. "Görevleriniz çoğu asistanınki kadar basit olmasa da." Eloise'e özür dileyen bir bakış atıyor.

"Peki takımdaki diğer kaç kişinin kişisel asistanı var?" Ben soruyorum.

"Aslında birkaç tane."

"Takım tarafından mı ödendi?"

Koç Turnrose, "Evet. Bunu bir avantaj olarak düşünün," diyor.

"Daha önce hiç kimsenin 'avantajı' olmamıştım." Eloise kaşlarını sallar.

Dallas'ın yüzü gerilir. "Bu özel bir durum."

"Çünkü ben bir pisliğim, değil mi?" Alay ediyorum. "Kötü bir üne mi sahipsin?" Gülümsüyor. "Bu kendin hakkında konuşmak için korkunç bir yol."

"Bana düşündüğünün bu olmadığını söyle," diyorum. "Ve sen beni henüz tanımıyorsun bile."

Sözlerim bir an havada asılı kaldığında duyulabilir bir sessizlik oluyor.

Dallas boğazını temizler ve bir süre durakladıktan sonra ekler, "Ben de bunu söyleyecektim

Çünkü sen ünü olan bir pisliksin, ama onun söylediği daha çok hoşuma gitti."

"Bir zamanlar senin de bir şöhretin olduğunu hatırlıyor gibiyim, Burke," diye çıkışıyorum.

"Haklısın," diyor.

"Kimse sana bir *asistan* vermedi." Bunu söylerken Eloise'in tam burada oturduğunu fark ediyorum ve omuzlarındaki düşüşe bakılırsa az önce onu gücendirmişim.

Pislik davranmak *istemem*. Olur böyle şeyler.

Dallas bana, "Bu büyük bir mesele olmak zorunda değil," dedi.

"Ve olmayacak," diyor Koç Turnrose, konuşmanın bittiğini gösteren bir kesinlikte. "Çünkü bu iş böyle. Şimdi, Eloise, bana ve buradaki herkese bu pozisyon için mükemmel olduğunu kanıtladığını düşünüyorum. Seni insan kaynaklarına götüreceğim. Beverly'ye geleceğini haber verdim bile."

Eloise ayağa kalkıyor. Ona bakmamaya özen gösteriyorum. Masanın diğer tarafına doğru yürürken Dallas'a "Sonra görüşürüz," diyor. Sonra dönüp bana bakıyor. "Bu konuda gerçekten heyecanlıyım. Birbirimizi henüz tanımadığımızı biliyorum ama hayatının biraz eğlenceye ihtiyacı olduğunu şimdiden söyleyebilirim." Bir duraklama. "Ve ben eğlencenin kraliçesiyim." Bunu söylerken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ama cevap vermiyorum.

O gittikten sonra iç çekerek sandalyeme yaslanıyorum ve Dallas'ın bana baktığını görüyorum. "Ne?" Başımı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

"İnsanların senden nefret etmesini gerçekten değil mi?" diye soruyor.

"Şaşırmamalısın," diyorum. "Tüm bu olanlar hakkında ne hissettiğimi açıkça belirttim."

"Senin için kendimi tehlikeye attım Hawke," diyor. "O yüzden bana bir iyilik yap ve bunu mahvetme."

Ayağa kalkıp odadan çıktı ve beni orada, Comets için oynayan son büyük takımın dev bir tuvaline bakarken bıraktı.

Burke bu oyunu oynayan herkesten daha fazla doğal yeteneğe sahipti ama onun yeteneklerine uygun bir pivotu yoktu.

Şimdi öyle.

Ve Eloise'in bana söylediği son sözler kafamda bir plak gibi çalıyor.

Başımı sallarken *eğlenceli* olduğunu düşünüyorum.

Bu oyun ve hayatım çok uzun zamandır eğlenceli olmamıştı.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Eloise

"Y çok zor," diyor Koç Turnrose.

Bir nefes alıyorum ve gözümü kapanan asansör kapılarına dikiyorum. "Bu yetersiz bir ifade."

Bir düğmeye basıyor ve sonra bana dönüyor. "Dinleyin Bayan Hart, Gray bu konuda heyecanlı olmayama gerçek şu ki teknik olarak Gray için çalışmıyorsunuz. Pek sayılmaz. Sizin işiniz onu mutlu etmek ya da eğlenmesini sağlamak değil. İşlerin daha düzgün yürümesi için günlük görevleri üstlenmek ve beladan uzak durmasına yardımcı olmak."

"Dediğin gibi, işim başımdan aşkın." Asansörün kapıları Chicago Comets idari ofislerinin bir başka katına açılıyor, takımın yakın zamanda inşa ettiği yepyeni antrenman tesisinde yer alıyor. Kısa bir an durup bunun ne kadar gülünç derecede havalı olduğunu not ediyorum. Hokey sevmeyen biri bile bunu kabul edebilir.

"Bunu mahvetmek istemiyorum," diyorum. "Ve öyle bir planım da yok. Ama Gray bu haldeyken işimi nasıl yapacağımdan emin değilim."

"Beverly'nin senin için bir görev listesi var," diyor ve beni duvara siyah, turkuaz ve gümüş renkli Comets logosunun asılı olduğu uzun bir koridora götürüyor. "Muhtemelen hepsinde seninle kavga edecek."

Kapalı bir kapının önünde dururken bana bakıyor. "O senin patronun değil."

Gray'in bundan nefret edeceğinin farkında olarak kesin bir şekilde başımı sallıyorum. Bir asistana atanmak başka bir şey, ama bir asistana sahip olmak tamamen başka bir şey.

Asistan başkasına hesap verir. Sanki arkasından iş çeviriyormuşuz gibi haksızlık gibi geliyor. "Ama işin bir parçası da onu mutlu etmek *olacak*, değil mi?"

"Sana bu görevi vermenin adil olacağından emin değilim," diyor Koç. "İçimden bir ses Grayson Hawke'ın mutsuz olmaya kararlı olduğunu söylüyor. Üç haftadır burada ve sadece ... kapalı."

Kaşlarımı çatıyorum. Yaşamak için ne korkunç bir yol. Ama aynı zamanda, bir gün işe gidip işinizin yüzlerce kilometre uzağa, yepyeni bir grup insanla ve hiçbir uyarı olmadan taşındığını öğrenmek gerçekten zor olurdu.

"Eski takımından ayrılmayı gerçekten bu kadar istemiyor muydu?"

Koç Turnrose, "Bu hikayede zamanımın yetmeyeceği kadar çok şey var ama onu da aramıza katacağız," diyor. "O ve Burke rüya gibi bir takım. Ona sadece paketin geri kalanını satmanız gerekiyor. Chicago harika bir şehir. Sadece o henüz bunu bilmiyor." Kapıyı açar ve kırpılmış siyah saçlı, parlak kırmızı dudaklı orta yaşlı bir kadın gülümseyerek bakar.

"Günaydın Koç," diyor.

"Günaydın, Bev," diyor. "Bu Eloise Hart, sana bahsettiğim yeni çalışan."

"Oh, evet," diyor Beverly. "Yeni oyuncumuza yardım edecek olan kişi." Yüzü ciddileşiyor. "Korkarım senin için biçilmiş kaftan."

"Biliyor musun, bunu bir yerde duymuştum. . ." Koç'a doğru yarım bir gülümsemeyle söylüyorum.

"Şimdi, onu korkutmayalım," diyor ellerini ovuşturarak.

"Kolay kolay korkmam," diyorum Grayson Hawke'a bu takımı, bu şehri, hayatını sevdirmeye mücadelesini memnuniyetle karşılayarak.

Ben.

Bu düşünce rahatsız edici olmaya başladı, ben de zihinsel bir düğmeyi çevirerek onu gömdüm.

"Ona şehirde göstereceğim eğlenceli şeylerin bir listesini yapmaya başladım bile." Sırıyorum, ama aralarında geçen şüpheli ifadeyi kaçırmıyorum ve gülümsememin düştüğünü hissediyorum.

Belki safım ama bu görevi benimsemeye hazırım. Gray'in kendini gösterdiği kadar huysuz ve korkunç biri olduğuna inanmıyorum. Sadece ona yepyeni bir hayatı nasıl satacağımı bulmam gerek. Ve bunu o öpücüğü romantikleştirmeden yapmalıyım.

Büyütülecek bir şey değil, değil mi?

Koç saatine bakarak, "Antrenmana gitmeliyim," dedi. "Beverly sana çok iyi bakacak."

Uzattığı elini sıkıyorum ve sonra kapıdan çıkıp gidiyor, beni şimdiden tanımaktan mutlu olacağım bir insan gibi görünen Beverly ile baş başa bırakıyor.

"Geçen hafta Grayson Hawke buradaydı ve şunu söylememe izin verin," diyor kağıtları karıştırıp bir sırrı varmış gibi eğilerek, "Umarım çantanızda sihirli bir değnek vardır." Sanki neden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor.

Ve biliyorum. Gray burada sefil durumda.

Yılbaşı gecesi barda tek başına oturmuş, birasını yudumlarken ve televizyonda hokey özetlerini izlerken çekilmiş bir fotoğrafı geliyor aklıma.

"Takas edilmek zor olmalı," diyorum, aniden ona karşı empati hissederek. "Eminim geride bırakmak zorunda kaldığı koca bir hayatı vardır." Tam olarak neyi geride bıraktığını merak ediyorum. Evli olmadığını biliyorum ve sezon boyunca kimseyle çıkmadığını ya da evinden ayrılmadığını söylemişti. Ama bu önemseydiği insanlar olmadığı anlamına gelmiyor.

Şimdi yapayalnız.

Tüm bu hokey oyuncularını takımı hariç. Ve taraftarlar. Ve ben.

Bu düşünce içimde bir şeyleri sıkıştırıyor. Grayson Hawke'ın "adamı" olmayı beklediğimden değil ama bu geçişi kolaylaştırmak artık benim işim.

Bunu nasıl yapacağımı kesinlikle bulacağım.

Tabii ki son işimde yaptığım hatayı yapmadan.

Beverly tüm evrak işlerinde bana yol gösteriyor, her yere imzama attırıyor. Bana ne kadar kazanacağımı söylediğinde ağzım açık kaldı.

Bu sayının sonunda fazladan iki sıfır mı var?

"Bu işi kabul etmeden önce maaşını sormadın mı?" Kendi kendine kıkırdarak başını sallıyor. "Önünüzdeki görev göz önüne alındığında, muhtemelen daha fazlası için pazarlık yapabildiniz."

"Son işim yürümeyince bir hayvan barınağında çalışmaya geri döndüm," diyorum ona. "Bu işin ücreti ne olursa olsun, ondan daha iyi olacağını biliyordum." Duraklıyorum. "Ama çok daha az sevimli."

Zaten bu işi para için kabul etmedim. Jay ile yaptığım hatalardan sonra kefareti arıyorum. Ve sanırım hayatımı anlamaya çalışıyorum.

Ve evet, belki de meydan okumak istedim.

"Görevler tam olarak nedir?" Şu anda hissettiğim, yeniden ortaya çıkan sahtekârlık sendromunu bir kenara itmek için elimden geleni yaparak soruyorum.

Beverly az önce imzaladığım kâğıtların bulunduğu dosyayı açtı. İçinde zımbalanmış bir yığın var ve sanki iş tanımımı ezberden okuyormuş gibi birkaç sayfayı çeviriyor. "Ayak işlerini yürütmek, takvimini yönetmek, sosyal medyasını idare etmek, halka açık gösterilerini ve hayır etkinliklerini koordine etmek, bu tür şeyler." İmzamı bekleyen başka bir boş satırı işaret ediyor, ben de imzalıyorum. "Ayrıca hayran mektuplarını ve ortaya çıkan diğer özel projeleri veya kişisel görünümelerini de organize edeceksiniz." Bana bakıyor. "Sözleşmede belirtilmemiş ama market alışverişi, kuru temizleme, seyahat rezervasyonu, kısacası Bay Hawke'ın uğraşmak istemeyeceği kadar meşgul olduğu her şeyle de sen ilgileneceksin."

Başımı salladım. "Anladım."

"Oh, işte-" Sayfayı çeviriyor. "GIZLILIK

SÖZLEŞMESİ." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"İşiniz ya da sporcunuz hakkında konuşamazsınız" diyor. "Size dolaylı olarak güvenebilmesi . Bu çocukların yanlarında olmamıza ihtiyaçları var. Artık takımın bir parçasısınız."

İçimden bir ses bunu söylüyor. Gizlilik Sözleşmesi'ni kalemi geri veriyorum.

Beverly evrakları bir dosya klasörüne yerleştirdi. "Umarım burayı sevmesini sağlayabilirsin, böylece burada kalır ve o kupayı almamıza yardım eder."

Kaşlarımı çatıyorum, alnıma kazınmış bir endişe çizgisi olduğunun farkındayım. "Bunu kimsenin yapabileceğinden emin değilim."

Beni inceliyor. "Bence yapabilirsin."

Bana olan inancı beni olması gerekenden daha fazla destekliyor.

Cevap vermemi beklemedi. "Burası saha dışı antrenman tesisi, ama bazen arenada da olacaksın. Her iki yerde de, o antrenmandayken yapacak işlerin varsa, dükkan açabileceğin pek çok yer var. Ve tabii ki istediğiniz maçlara da gelebilirsiniz."

Gray'in beni antrenmanlardan ve maçlardan neredeyse yasakladığını ona söylemeye zahmet etmiyorum, çünkü elinden gelse beni -ve nabızı atan herkesi- hayatının her alanından yasaklayacağına dair bir his var içimde.

Koçun söylediklerini ciddiye alıyorum. Onun için çalışıyorum, Gray için değil. Ve bu onun etrafından ya da arkasından dolaşmak anlamına geliyorsa, yaparım.

"Tüm bunları onunla konuşmadan yapmamın gerçekten yolu yok, değil mi?"

Beverly gülüyor. "Ne yazık ki hayır. En sevdiği yemeklerin bir listesine, çamaşır ve kuru temizleme için yaptığı programa ve muhtemelen unuttuğum bir sürü başka kişisel detaya ihtiyacınız olacak. Ekibinin bir parçası olduğunuzu kabul ettiğinde, umarım sizi içeri alır." Hafif bir nefes alıp veriyor. "Oh! Aklıma gelmişken, bir anahtara ihtiyacın olacak."

"Anahtar mı?"

"Dairesine," diyor. Neye?

Neyine?

"Beni dairesine almayacağından oldukça eminim," diyorum.

"Şimdilik elinden gelenin en iyisini yap." Bana bir dosya uzattı.

Ön yüzünde *Takıma Hoş Geldiniz* yazılıdır.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Doğru."

Beverly dosyaya dokunuyor. "Burada çalışmakla ilgili bilmeniz gereken her şey -ücret tarifesi, sosyal haklar, protokoller, kurallar- hepsi burada."

Ona bakıyorum, sanki iki kafalı bir bebekmiş gibi. *Faydaları* mı?

"Bir tur ister misiniz?" diye soruyor, ayağa kalkarak. "Hokey hayranı mısınız?"

Beynimi programa uymaya zorlayarak ayağa kalkıyorum. "Bir tane isterim! Ve ..

. pek sayılmaz."

"Bunu sana karşı kullanmayacağız." Masasının etrafından çıkıyor ve ne kadar kısa boylu olduğunu ancak şimdi fark ediyorum. "Burası ve bu ekip insanları kazanmanın bir yolunu buluyor."

Poppy'yi düşünüyorum. Bu yer ve bu takım onu kesinlikle kazanmıştı. Ve ben de kazanılmaya açık olduğuma karar verdim. Takım tarafından. Spor tarafından.

Gray tarafından.

Bu işi yapmak için, *gerçekten* yapmak için, onun en azından bana tahammül etmesini sağlamam gerektiğine dair içimde bir his var.

Bunu tamamen profesyonel kalarak yapabilir miyim?

Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi.

Zaten onunla aramda tamamen profesyonel bir ilişki dışında herhangi bir tehlike olduğuna da inanmıyorum. İnsanlara çöp gibi davranan erkeklere aşık olma alışkanlığım yok.

Oh bekle. Öyle sayılır.

Bunu ancak olaydan sonra fark ediyorum. Ve bu konuda daha iyi olmaya çalışıyorum. İdari ofislerde tam bir tur attıktan sonra Beverly FitBit. "Whoo! Şimdiden adımlarımı attım! Ofisime dönmeliyim." Kordonuma başıyla işaret ediyor. "Bu seni hem burada hem de arenada ihtiyacın olan her yere sokar ama malum nedenlerden dolayı kapıyı açmaz.

erkekler soyunma odasına." Bir kahkaha attı. "Bay Hawke'a bir şey için ihtiyacınız olursa, tribünde bir yer bulmanızı öneririm, böylece antrenmanının ne zaman bittiğini tam olarak bilirsiniz. Aksi takdirde kaçırır ve siz de onu kaçırsınız."

"Not ," diyorum.

"Bir süre burada kalabilirsin." Asansörün düğmesine basıyor. "Ama işini başka türlü nasıl yapacağından emin değilim." Asansör açıldıktan sonra bana buzun yolunu tarif ediyor ve ardından "Ne zaman istersen ofisime uğra. Yardım etmek için buradayım."

"Teşekkürler Beverly,"
diyorum. "Arkadaşlarım
bana Bev der."

Kapılar kapanırken gülümsüyorum, onu şu anda bulunduğum yerin birkaç kat yukarısındaki ofisine geri götürüyor.

Kordonumu tutuyorum ve parmaklarımı parlak barkodun üzerinde gezdiriyorum. Bu gerçek hayat mı? Chicago *Comets* için çalışıyorum! Ve sosyal *haklarım* var! Telefonumu çıkarıp kordonumla bir selfie çekiyorum, sonra da kız kardeşlerimle mesajlaşmaya başlıyorum:

ELOISE

Çocuklar! Gerçekleşiyor! Kızınız resmileşti!

POPPY

Eeeek! Yalan söylemeyeceğim, biraz
kışkandım!

RAYA

Odaklan, Eloise. Bu büyük bir fırsat.

Rachel Dratch'ın SNL'deki geniş gözlü Debbie Downer'ının bir .gif'ini gönderiyorum ve telefonumu bir kenara koyarken Raya'nın vücudunda eğlenceli bir kemik yokmuş gibi görüldüğü gerçeğine gözlerimi devirmemeye çalışıyorum.

Beverly'nin talimatlarını izleyerek pisti buldum ve içeri girdiğimde bu tesisin muazzam büyüklüğü karşısında şaşkına döndüm. Burası Comets'e ait ama halka açık ve genç hokeyine, halk patenine her türlü eğlenceli toplum etkinliğine ev sahipliği yapıyor. Takımın Chicago'ya olan bağlılığının bir parçası sanırım.

Antrenmanların bazıları halka da açık ve kenarda, erkeklerin buz üzerinde kolaylıkla ve güçle süzülüşünü izleyen bir grup çocuk var. Yüzleri sadece büyük profesyonel hokey hayalleri olan çocukların sahip olabileceği türden bir huşu ve merakla dolu.

Dallas grubun yanına gelip kaskını çıkardığında ve muhtemelen Poppy'nin ilk başta ona aşık olmasına neden olan o gülümsemeyi gösterdiğinde birkaç sıra arkalarında bir koltuk buluyorum.

Çocuklar öne çıkıp imzalaması için hokey sopalarını uzatırken Dallas "Patenleriniz var mı?" diye soruyor.

Küçük kalabalığın içinden kolektif bir heyecan tepkisi yükseliyor. Birkaç dakika sonra Dallas onları buzun üzerine çıkarıyor.

Takımdaki diğer çocuklar da kaptanlarına katılarak iyi huylu, ama çok nazik bir mücadeleye giriyorlar. Gözlerim buzun üzerinde gezinirken Gray'in katılmadığını fark ediyorum. Kenarda durmuş, izliyor.

Asistanı olarak, halkla ilişkiler müdürü değil, bu benim işim değil. Bunu umursamamalıyım bile. Bir avuç çocuğa pislik gibi davranması benim için önemli değil.

Ama bir bakıma da . Bence bu onun karakteri hakkında çok şey söylüyor.

Çünkü kim bir grup çocuğa karşı pislik olur ki?

Yaklaşık on dakika sonra Dallas'a doğru kaymaya başladı. "Artık antrenmana dönebilir miyiz?" dediğini duydum.

"Birkaç dakika içinde," diyor Dallas.

Gray Dallas'ı yumruklayacakmış gibi görünüyor ve çocuklardan biri patenle ona doğru yaklaşıyor. "Sopamı imzalar mısın?"

Gray dikkatini Dallas'tan çocuğa çekiyor, sopanın üzerine bir şeyler karalıyor ve sonra buzda kaymaya başlıyor.

"Antrenman bitmedi Hawke," diye sesleniyor Dallas .

"Bu antrenman değil, *Kaptan*." Neredeyse tükürürcesine söylediği bu söz buzun üzerindeki tüm havayı dağıttı.

Neyse ki Dallas etkilenmemiş görünüyor. O ve takımdaki diğer çocuklar yaptıkları işe geri dönüyorlar ve ben de kalkıp Gray'le aynı yöne doğru yürüyorum.

Yolumu bilmiyorum ama buzdan çıkan tüneli takip ederek bir koridora giriyorum. Burada olmam *gerekiyormuş* gibi görünürsem sorgulanma olasılığımın azalacağını biliyorum. Kordonumun görünür olduğundan emin oluyorum ve içimdeki Raya'yı yönlendiriyorum.

Gray'i ileride görebiliyorum ve soyunma odası olduğunu tahmin ettiğim yerin kapısını iterek açmadan önce ona sesleniyorum.

Durup dönüyor, beni görüyor ve sanki tüm vücudu gözlerini deviriyor. Varlığımın bile onun sinirlerini bozduğuna eminim.

"Hey," dedim.

"Ne? Şimdi ne olacak?"

Bir anlığına buna nasıl yaklaşacağıma karar çalıştım ve uzun bir tartışma yapmak yerine bir yön seçip atlardım.

"Bakın, omzunuzda bir çip olduğunu ve dünyaya kızgın olduğunuzu biliyorum ..."

"Öyle mi?" İç çeker ve başını sallar.

". . açıkçası nedenini anlamıyorum, hayatınız oldukça cazibeli görünüyor-" Sözümlü kesti. "Neden gerçekten bilmiyorsun." Duruyorum. Haklıydı.

"Haklısın. Anlamıyorum. O zaman neden anlamamı sağlamıyorsun?"

Alay eder ve kapıya doğru döner.

"İşte tam da bu yüzden böyle bir şöhrete sahipsin." Bu onu durdurdu.

Bana döndü, eğildi ve dedi ki, "Bu. değil. Senin. İşin değil." Tekrar uzaklaşmaya başladı ve ben içgüdüsel olarak kolunu tuttum.

"Gray. Bekle."

Duruyor, sonra elime bakıyor. Elini çekiyorum ve yumuşuyorum, turkuaz gözlerinin ardında kızgınlık gibi bir şeyin parladığını görüyorum. "Özür dilerim." Bir adım geri atıyorum. "Ben sadece-" Başımı sallıyorum ve dönüyorum.

Şok olmuş bir şekilde, "Sadece ne?" dedi.

Geri dönüyorum. Ses tonunu kontrol ettim. Kızgın değil. Sinirli bile değil. Sanki ne düşündüğümü bilmek istiyor. Ya da belki de kendime söylediğim şey budur. Belki de haklıydım ve Gray gerçekten böyle biri olmak istemiyor. Belki de sadece nazik olmak için izne ihtiyacı vardır.

Yine de onu zorlamayacağım. Ben böyle biri değilim ve açıkçası hiçbir zaman sert sevginin hayranı olmadım. Bu yüzden, bunun yerine, bir nefes alıp kendimi gülümsemeye zorluyorum. "İyi misin?"

Kaşlarını çattı ve başımın üzerinden baktı. Sormak aptalcaydı. Ne yapacaktı, beni köşeye çekip duygularını mı anlatacaktı?

"Bunun önemli olduğunu düşünüyorum," diyorum elimden geldiğince nazik bir şekilde. "Çocuklar mı? Buzun üzerinde mi? Takım için ve onlar için. Özellikle de onlar için. Sahaya çıkıp onlara bir şeyleri nasıl yapacaklarını öğretmek, sadece ortaya çıkmak bile çok işe yarayacaktır. Yani, onların kahramanıdır."

Aniden sertleşir ve kapıyı tutar. Bir şey sinirine dokundu.

Ağızından çıkacak bir sonraki kelimenin "Kovuldun" olacağından eminim. Ama onun yerine bakışlarımı düzeltip, "Evet, ne derler bilirsin

."

Kaşlarımı çattım.

"Kahramanlarınızla asla tanışmayın."

Ve bununla birlikte, kapıyı arkasından çarptı.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Gray

Hero. Evet, doğru.
Eloise'in sözleri beni soyunma odasına kadar takip etti. Kızgın değillerdi ya da beni utandırmak istemiyorlardı. Endişeli ve naziktiler.

Bununla ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Birdenbire soyunma odasındaki bir yetişkin değilim, altı yaşındayım ve sırf pratik yapabilmek için babamın arka bahçemize inşa ettiği verandada paten kayıyorum. Babam sopayı elime verene kadar paten kaymaktan nefret ederdim ve bir kez elime aldığımda asla bırakmak istemezdim.

Eğlenceli olduğu için sevdim.

Ama babama göre hokey bir oyun değildi. Hatta bir spor bile değildi. Önemli olan her şeydi. Bir yaşam biçimi. Bir amaç için bir araç, ama bu amacın ne olduğunu o zamanlar bilmiyordum.

Ve ben onun için sadece en iyi olduğum zaman önemliydim.

CSS Hokey Ligi'nde küçükler hokeyi oynamak, on beş yaşında Gençler Hokey Ligi'ne giren tarihteki yedi çocuktan biri olmak, 18 yaş altı liginde birçok şampiyonluk, on dokuz yaşında ilk turda seçilmek, Stanley Kupası Şampiyonu ve lig MVP'si olmak gibi benim için belirlediği tüm hedeflere ulaştım ama her nasılsa onun için bunlar asla yeterli olmadı.

Asla.

Ve oğlum, bunu açıkça belirtti.

Eğer hata görürse, gecenin geri kalanını alıştırma yaparak geçirirdim. Eğer sayı yapma fırsatını kaçırsam, bana on beş farklı yerden şut attırırdı.

iki buçuk saat boyunca buz üzerinde belirlenmiş noktalar.

En iyisi olmak zorundasın Grayson. Eğer en iyisi değilsen, ne anlamı var ki?

Hatıralarımı silkeliyorum.

Dışarıdaki çocuklarla işleri berbat ettim.

Ama Eloise'in yaptıklarına karşı çıkma şekli ve benimle bu konuda konuşma tarzı yabancıydı. Onu tribünde otururken görmek yeterince zordu, ama bana ne düşündüğünü söylemeye başlarsa, bu bir sorun olacak.

Aklına geleni söylemesinin büyük olasılıkla iş tanımında *olmadığını* fark ettim. Bu da demek oluyor ki, ona bunu yapmamasını söyleyebilirim.

Babamın sesinin kafamın içinde yankılandığını duyabiliyorum. "Dikkat dağıtmak diğer oyuncular içindir, Grayson. Kafanın bir kez dönmesine izin verdin ve ne olduğuna baktın. Bir daha asla. Odaklan. Diğer her şeyi unut. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Bu ses Eloise'in sesini bastırıyor, hem de hiç denemeden.

Artık hayatımın bir parçası olmamasının bir sebebi var.

Buza geri dönüyorum, bu sefer yalnızım, Tanrı'ya şükür.

Yarın maçımız var. Takastan beri çöp gibi oynuyorum. Keşke burada işimi yapmama izin verseler ama yapılması gerekeni yapmam konusunda bana güvenmiyorlar.

Daha fazla pratik yapmam lazım.

Sanırım tüm arenada bir tek ben kaldım, ama gözüme bir şey takıldı.

Eloise. Tribünlere geri döndü. İzliyor.

Harika.

Birkaç dakika boyunca etrafta dolanıyorum, bunu yaparken gözlerinin beni takip ettiğinin farkındayım. Muhtemelen biri ona ben gidene kadar kalmasını söylemiş olsa da, koridordaki konuşmamızdan sonra bunu yapmasına şaşırdım.

Beni izliyor olması umurumda değil.

Ayrıca bana ne düşündüğünü söylemesinin de umurumda olmadığını fark ettim. İnsanlar bunu pek sık yapmaz.

Ama onu düşünmemeliyim bile. Bu bir sorun olacak.

Onun oturduğu buzun sonuna doğru kayarken, doğruldu.

Kenarda durdum ve kaskımı çıkardım. "Hala burada ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum," diyor basitçe.

"Evine git," diyorum.

"Mesaideyim," diyor.

"Sana günün geri kalanında izin veriyorum."

"Dairenizin anahtarına ihtiyacım var." Ayağa kalktı. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. "Ne için?" "Çünkü buzdolabımı doldurmam gerekiyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Onun işi *bu* mu? Eşyalarımı karışmak, her işime burnunu sokmak?

"Hayır, ." Neredeyse boş olmasına rağmen.

Çantasına uzanır ve bir kâğıt çıkarır. "Görev listesi

- "Atlet için market alışverişini tamamla." Başımı sallıyorum.

"Bu çok aptalca. İhtiyacım yok-"

"Evet, biliyorum." Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Benden birkaç santim daha kısa ama enerjisi on kat daha büyük. "Bana ihtiyacın yok." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama biliyor musun? Bu işe ihtiyacım var, bu yüzden üç saniyeliğine kendini düşünmeyi bırakırsan, belki başka biri için iyi bir şey yapabilirsin." Bana ters ters bakıyor.

Ve sonra yüzü düşer. "Kahretsin, bu sefer gerçekten yüzümü asmamaya çalıştım. *Lanet* olsun. Özür dilerim, o kadar kaba olmak istememişim." Gözle görülür bir telaşla başka tarafa bakıyor, sonra bir elini dalgalı sarı saçlarının arasından geçiriyor.

değil. Gülümsüyorum.

O bana bakmadan önce ağzımı düz bir çizgi haline getiriyorum. Yılbaşı gecesi onun için *çok* güzel bir şey yaptığımı hatırlatmak üzereydim ama bunu kendime saklamayı tercih ettim.

Onu gerçekten hatırladığım gerçeğini fark etmesini sağlamak mı? Onu düşünmeden edemediğimi mi? Kötü bir fikir. Özellikle de şu anki durumumuzda.

Bu şekilde, sadece bir pislik olduğumu düşünecek ve bu onun mesafesini koruması için yeterli olacaktır.

Mesafesini korumasını istiyorum.

İç çekiyor. "Bak, buraya seni kızdırmak ya da hayatını zorlaştırmak için gelmedim. İşleri kolaylaştırmam *gerekiyor*. Benim işim bu. O yüzden belki bu listenin üzerinden geçebilir ve gerçekten yapmama izin vereceğin şeylere karar verebiliriz."

Başka birinin hayatımı kurcalamasını istemiyorum. Nokta. Ama birkaç kez bu işe ihtiyacı olduğunu söylediğini fark ettim. Kaba olabilirim, ama

Tamamen kalpsiz değilim.

Sadece bir sorun var. O etraftayken hokeye nasıl odaklanabilirim? Onu *gerçekten* içeri almadan nasıl izin veririm? Babam hatalarımı yüzüme vururken haksız değildi. Onları yapan bendim.

Önerisini görmezden geliyorum. "Burada hâlâ bir saatim var. İster misin-" Kendi başıma yapabileceğim şeyleri ondan istemek garip geliyor.

Ben ona ne söyleyeceğime dair hiçbir işaret vermeden düşüncemi tamamladı.

"Yemek. Evet. Neye ihtiyacın var?" Vay be.

Devam ediyor, "Paradise'a gidip bir şeyler alabilirim. Ya da bir pizza alabilirim? Hiç Chicago usulü pizza yedin mi?"

"Hayır," dedim. "Ben pizza yemem."

"Doğru ya," diyor ve yüzü düşüyor. "Aptalca. Bunu düşünmeliydim. Eğitim muhtemelen, değil mi? Sağlıksız değil mi?"

İçimde bir şey takılıyor. Neden bunu onun için bu kadar zorlaştırıyorum? Belli ki yardım etmek istiyor. "Yine de makarna yapabilirim," diyorum. "Belki biraz ızgara tavukla?"

Gözleri heyecanla büyür. "Evet! Kesinlikle. . Bir saat içinde dönerim. Ish." Telefonunu çıkardı. "Daha uzun sürebilir çünkü bir Uber'e ihtiyacım olacak."

"Sen sürmedin mi?"

"Trene bindim," diyor. "Sonra da Uber'e bindim. Daha kolay olacağını düşünmüştüm ama belli ki değilmiş. Bunu da düşünmeliydim. Daha iyi olacağım, söz veriyorum."

Düşünmeden önce, "Arabam var." diyorum.

"Öyle mi? Süslü mü? Zengin, süslü bir araba gibi mi?" Gülümsemesi tüm bu tesisin ışıklarına güç verebilir. Fark etmemiş gibi yapıyorum.

Başımı salladım. "Sadece bir araba."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ve benim izin mi vereceksin?" Omuz silkiyorum. "Kaza mı yapacaksın?"

"Hayır."

"O zaman senin kullanman neden umurumda olsun ki?"

Bir duraklama. "Benim kullanıp kullanmamam değil. Çünkü ben senin asistanınım." Kaşlarımı çattım. "Evet."

"Ve ben ehliyeti olan sorumluluk sahibi bir yetişkinim." "Umarım öyledir."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu bizim ilk bağlanma anımız gibi." "Öyle değil."

Çantasını omzuna atıyor. "Sen diyorsun."

Bu kadını anlamıyorum. Ya da tüm bu gösterinin onu daha çekici yapmasını. Yapmamalı. O biraz tuhaf biri.

Hay Allah. Başka bir dünyada arkadaş olabilirdik. Sanırım ondan *hoşlanıyorum*.

Ve ben kimseyi sevmiyorum.

"Ayrıca, diğer herkes gitti," diyor. "Ne olmuş yani?"

"Peki, neden hala pratik yapıyorsun?"

"Herkes ayrıldığında siz de ayrılarak en iyi olamazsınız," diyorum.

"Ve sen en iyisisin," diyor, sesinde bir soru izi var. Başka tarafa bakıyorum. Gerçekten kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

"Arabanız nereye park edildi ve anahtarları nasıl alabilirim?" diye sorar.

"Arkadaki otoparkta, onları dolabımdan almam gerekecek," diyorum ona.

"Tabii soyunma odasına gidip kendin almak istemiyorsan."

Kordonunu kaldırıyor. "Giremediğim tek yer," diyor. "Muhtemelen en iyisi bu."

Ben başlıyorum, o da arkamdan sesleniyor.

"Buradan nasıl bir yere gideceğimi bilmiyorum."

Bir elimi kaldırdım. "Hemen döneceğim." Beni duyup duymadığını görmek için arkamı dönmedim. "Güzellik kraliçesi "nden çok "komşu kızı" olan bir kadınla vakit geçirmek zorunda olduğum gerçeğiyle uzlaşmaya çalışmakla meşgulüm.

Ve her zaman komşu kızına karşı bir zaafım olmuştur.

Yaklaşık bir saat sonra soyunma odasından çıkarken Eloise'in akşam yemeğiyle gelmesini beklerken telefonum çaldı.

Ben Burke.

"Alo?"

"Tamam, bilmeniz gereken ilk şey herkesin iyi olduğu."

Midemin dibi çöküyor ve göğsümün içi boşalıyor. "Ne?

Ne oldu?"

Arka plandan gelen sesleri duyabiliyorum, ağlıyormuş gibi ses çıkaran bir kadın da dahil. "Beni öldürecek. Ona çok üzgün olduğumu söyle."

"Burke?" Sesim keskin.

"Küçük bir kaza oldu."

"O iyi mi?" Otoparka doğru koştuğumu fark ediyorum ama arabam orada değil. Çünkü Eloise aldı.

Ayrıca arabanın benim için hiç önemli olmadığını da fark ettim.

Hoşuma gitmeyen kısmı da bu. Onunla daha yeni tanıştım. Neden yeni tanıştığım bir kadın için endişeleniyorum?

"Öyle," diyor Burke. "O iyi. Biraz morarmış, hepsi bu. Ve senin kızacağından endişeleniyor."

Kafesteki bir kaplan gibi daireler çizerek iç geçiriyorum. "Sadece bir araba."

"Doğru," diyor Dallas. Telefonu kapatıyor ama "Sadece bir araba olduğunu söyledi" dediğini hâlâ duyabiliyorum. Eloise'in yüzündeki rahatlama ifadesini hayal ediyorum.

Onu tanımıyorum. Hem de hiç. Ama o anda, iyi olduğu için rahatladım. Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Uh, oraya nasıl gidebilirim?"

"Sizi alması için şoförümü gönderdim bile," diyor Burke. "Yaklaşık üç dakika içinde otoparkımızda olacak."

Başımı sallıyorum ve telefonu kapattığımda, insanları önemsemenin tehlikelerini bir kez daha hatırlıyorum. Ben buna açık değilim. Dünyada önemsemediğim tek bir kişi var ve bu bana yetiyor.

Odaklanın. Önemli olan tek şey oyun.

Birkaç dakika sonra bir Escalade'in arka koltuğunda otururken Gerard adında bir adam beni bilmediğim bir şehirde gezdiriyor. Neyse ki havadan sudan konuşmaya çalışmıyor, sanki Burke ona sessizlik içinde yolculuk etmeyi tercih ettiğimi söylemiş gibi.

Şu Burke akıllı adam.

Yaklaşık on beş dakika sonra Gerard arabayı kenara çekiyor ve ileride bir ekip arabasının ışıklarının yandığı yeri işaret ediyor. Benim arabamın önünde bir araba var, ikisi de kenara çekilmiş ve ben arabadan inip onlara doğru ilerlerken Eloise'in volta attığını görebiliyorum.

Beni görünce koşarak yanıma geldi ve Dallas'ın arabasıyla kaza yerinin ortasında buluştuk. "Bu adam büyük bir hokey hayranı.

Ama bunun sizin arabanız olduğunu öğrendiğinde, korkarım sizden daha fazla para koparmaya çalışacaktır."

Hareket etmeyi bırakıyorum ve uzanıp ona sarılmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum. "İyi misin?"

Omuzları çöküyor ve alt dudağı titriyor. "Evet... evet, iyiyim. Ama tüm bunlar için gerçekten üzgünüm. SUV'unuz için-" Dönüp marinara kaplı ön cama işaret ediyor. "Ve yemek için."

Gülümsüyorum ama o bana bakmadan önce tekrar gizliyorum. "Sorun yok." "Değil," diyor. "Benim hatamdı. Şehir içi sürüşe alışık değilim ve Dışarısı Vahşi Batı gibi ve güvenli olduğunu düşündüm, bu yüzden sarı ışıktaki sola döndüm ve-" ellerini birbirine vurdu. "Blam."

"Blam?"

Karanlık, ama bir sokak lambasının altında duruyoruz ve o *suçlarken* dönüyor ve işte o zaman kırmızı izi görüyorum. Yine içgüdüsel olarak uzanıp yanağına dokunmak istiyorum ama onun yerine yumruğumu cebimde sıkıyorum. "Yüzün."

Eli yanağına gitti. "Hava yastığını fark etmemiştim." "Tanrım," dedim.

"Yumruk yemiş gibi görünüyorsun."

"Harika."

Rahatsız edici bir duraklama oldu ve ben bunu "İyi olduğuna emin misin?" sorusuyla doldurmaya çalıştım.

Gülümsemeyi başarıyor. "Sanırım öyle." Beni izliyor. "Gerçi sanırım sana yalan söyledim."

Kaşlarımı çattım.

"Arabayı çarpıp çarpmayacağımı sordun, ben de hayır dedim." Başını sallıyor. "Sanki kendime uğursuzluk getirmişim gibi."

Ne diyeceğimi bilemediğim için etrafıma bakındım ve kavşakta parçalanmış bir stop lambasının parçalarını gördüm. "Şey, araba meselesi-" Telefonumu çıkardım. "İcabına bakılacak."

"Emin misin?" dedi.

"Sadece bir araba."

Başını sallıyor. "Tamam. Sigortanız bunu karşılayacak mı?"

Olmasa bile tamir masraflarını cebimden ödeyebileceğimi ona söylemeye yüreğim el vermiyor. Bu gösteriş yapmak istediğim bir şey değil. "Eminim yapacaklardır. Kimsenin zarar görmemesine sevindim."

"Doğru." Bir bulmacayı birleştiriyormuş gibi sallıyor. "Bütün bunların ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Cevap vermiyorum çünkü ben cevap versem de vermesem de soruya cevap vereceğini biliyorum.

"Bunun anlamı . . ." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bir dahaki sefere tam bir pislik gibi davrandığında, daha iyi anlayacağım. Çünkü artık öyle olmadığına dair kanıtım var."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Eloise

I İlk günümde kovulacağım.
Muhteşem.

Polis evrak işlerini bitirdikten sonra Gray bana çarpan adamla fotoğraf çektiriyor.

Gerçeküstü.

SUV'un sürülebilir olmadığına karar verdiler ve çekici aracı yüklediğinde, gitmesi gereken bir yemeği olan ama bizi araçsız bırakmak istemeyen Dallas da dahil olmak üzere herkes ayrıldı.

Yani, sadece ben ve Gray varız. Ve Gerard.

"Tüm bu olanların en kötü yanı, o yemeği yiyemeyecek olman," diyorum ona, çok daha kötü olabilecek bir durumu hafifletmeye çalışarak.

"En kötü kısmı bu mu?" Kaşlarını çattı. Tanıştığımızdan beri yüzünde gördüğüm ilk eğlence belirtisi bu. Bu hoşuma gitti.

"Aç değil misin?" Ben soruyorum.

Başka tarafa bakıyor ve omuz silkiyor. "Artık eve gitsen iyi olur. Gerard'ın seni bırakmasını sağlayabilirim."

Dönüp Escalade'in camından dışarı bakıyorum, boynum bana az önce bir kaza geçirdiğimi hatırlatmaya başlıyor ve yanağım yanıyor. Kendimi dikenli tel örgülere fırlatılmış bir yakartop gibi hissediyorum.

Grayson Hawke ile "şaka" olmayacağının farkındayım. Sohbet yok. Havadan sudan konuşmak yok. Sohbet yok. Bunu şimdi öğrenmem akıllıca olur.

Bu kadar bırak, Eloise. Herkes seni sevmek zorunda değil.

"Hâlâ alışveriş yapmam ve kuru temizlemeden çamaşırlarını almam gerekiyor," diyorum.

Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış. "Kendi yemeğimi kendim bulabilirim. Kuru temizlemem de yok."

"Deplasman maçlarında takım elbise giymiyor musun?" "Takım elbiselerim zaten temiz."

Başımı salladım. "Tamam, önümüzdeki üç gün boyunca yoldasın, o yüzden belki dairene gidip buzdolabını doldurabilirim ve-"

"Hayır." Sözümlü kesti. "Yani... değil. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Beverly dedi ki-"

"Beverly'nin ne dediği umurumda değil," diyor bana. "Bana o listede hangi şeylerin iyi olduğunu sana bildirebileceğimi söyledin ve bu iyi değil."

"Listenin üzerinden geçmek isteyip istemediğini sordum ama cevap vermedin," diye karşı çıktım.

"Az önce yaptım."

O *çok* zor biri. Ugh.

"Bu tür şeylere ihtiyacım yok..." Doğru kelimeyi arıyor gibi görünüyor. "Yardım."

Ona bakıyorum. "Bu senin hayatını kolaylaştırmayacak mı?"

Başını sallıyor. "Benim alanımda başka birinin olması konusunda endişelenmek istemiyorum."

"Peki, belki de bana sadece neyi kabul *edebileceğini* söyle." Çok hızlı dönünce irkildim. "Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum ama izin verirseniz bu işte gerçekten iyi olabilirim." Şapkamı elimde tutuyormuşum gibi hissediyorum.

Ya da *The Bachelor*'daymışım da elindeki gülün benim için olduğunu umuyormuşum gibi. Her iki durumda da, bu savunmasız ve biraz aşağılayıcı.

Bir şeyde başarılı olmam lazım. Denememe izin vermeyecek misin?

Bakışlarımı bir saniye kadar uzun süre tuttuktan sonra, "Biliyorum. Anlıyorum. Ama bu tür bir yardımı nasıl alacağımı bilmiyorum. Ben hiç ..." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Gerard'a seni eve bırakmasını söylerim."

Konunun aniden değişmesine kaşlarımı çatıyorum. "Trenle gidebilirim." "Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "Gerard, Eloise'i eve götürebilir misin?"

"Tabii ki." Gerard dikiz aynasından gözlerime bakıyor. "Hâlâ Cupid Lane'de misin, Eloise?"

"Bu doğru."

Gray bana bakıyor, sanki Gerard'ın Dallas'ın şoförü olduğunu anlamamış gibi. Ve Dallas kız kardeşimle çıkıyor. Ve Gray'in aksine, ben dünyayı keşfetmeyi *seviyorum*.

Gerard yavaşça kaldırımından uzaklaşır.

Gray bir iç çeker. "Beverly sana ne dedi bilmiyorum ama antrenmana kalmayı alışkanlık haline getirmene gerek yok," diyor.

"Sana söyledim, bir anahtara ihtiyacım vardı," diyorum ve ekliyorum, "ve küçük çocukları korkutmadığından emin olmak istedim."

Cevap vermesi gerektiğini biliyormuş ama gerçek kelimeler bulmak için çaba sarf etmek istemiyormuş gibi bir ses çıkarıyor.

Bu konuşma tek kişiyle yapılan bir tahterevalli gibi.

"Antrenman yaparken etrafta insanların olmasından hoşlanmıyor musun?" Vücudumu hafifçe ona doğru çeviriyorum.

Omuz

silkiyor.

"Neden?"

"Bilmiyorum, bu çok garip. İstilacı. Özellikle de tanıdığım insanlarla."

"Peki ya oynarken?" diye sordum. "O zaman seni izleyen binlerce insan var."

"Bu farklı," diyor.

"Neden?"

"Çünkü tanımıyorum." Araba kırmızı ışıktaki durdu ve ben koltuğumda kaydım.

"Kimse var mı? Yani, maçlarda kim olacak?" Balık tutuyorum ve bunu biliyorum.

Işık değişir ve araba tekrar hareket etmeye başlar.

"Bak, Eloise, harika bir insan olduğuna eminim ama kişisel detayları kişisel tutalım, olur mu?"

Gerard'ın beni tekrar izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum, sonra tekrar yola dönüyorum. Pencereden dışarı bakıyorum.

"Anladım."

Ona sessiz davranma planım yaklaşık üç saniye sürüyor çünkü Chicago Nehri'nin üzerinden geçiyoruz ve bu bana Chicago'nun en havalı ve en garip geleneklerinden birini düşündürüyor. "Tamam, Chicago'yu pek sevmediğini biliyorum ama burada tüm yıl boyunca gerçekleşen çok güzel şeyler var."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Aziz Patrick Günü için bu nehrin tamamını yeşile boyadıklarını biliyor muydunuz? Başlangıçta bir grup tesisatçı sızıntı yapan boruları tespit etmek için bu boyayı kullanmış. Bir hafta boyunca tüm nehir yeşile boyandı ve bu gelenek doğdu. Şimdi çevre için daha iyi olan turuncu bir bitkisel boya kullanıyorlar ama bunu her yıl yapıyorlar. Aziz Patrick Günü geçit töreni ile aynı zamana denk geliyor ki bu şehirde daha da eski bir gelenek." Bunu biliyorum çünkü tur rehberliği yaptığım dönemde şehirle ilgili pek çok tarihi bilgi öğrenmem gerekiyordu ve Aziz Patrick Günü Chicago'da önemli bir gündür. Bu konuşmayı sanki dün okumuşum gibi hatırlıyorum.

Şöyle bir baktım. Bana bakıyor, ama iletişim kurmak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

Bazı insanlar bundan cayabilir ama ben caymam. Bunu ona şehirle ilgili sevdiğim her şeyi anlatmak için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Çünkü iş ipucu almaya gelince, kesinlikle berbatım.

"Harika restoranlarımız var, *en iyi* pizza bizde, New York'u unutun, katlayıp katlayamayacağınız umurumda değil. İnanılmaz müzelerimiz var ve şahsen buradaki tiyatro sahnesinin Broadway'e rakip olduğunu düşünüyorum." Duraksıyorum ve kiminle konuştuğumu yeniden değerlendiriyorum. "*Senin* gibi biri muhtemelen tiyatroyla o kadar ilgili değildir, bilirsin ... ama ..."

Ağzını aç, bir şeyler söyle,
görünüşe göre. Ve ben devam ediyorum.

"Ama Noel zamanı Chicago'yu görmeden yaşamış sayılmazsınız. Pencereler benim favorim. Işıklar, süslemeler. . . ve pazarlar. Hava buz gibi ama buna değer."

Ona baktım. "Sen Noel'i kar olmadan kutlayabilen insanlardan mısın bilmiyorum ama ben değilim. Noel ve kış beyaz olmak içindir. Ve buradaki hava . . . Yani kışları çok soğuk olur. Buna dayanabilir misiniz? Soğuğa?"

"Philadelphia'da yaşadım," diye mırıldanıyor.

"Doğru." Zihinsel olarak alnıma vuruyorum. "Bu hava muhtemelen senin için çok önemli değil."

Ona bakıyorum ve eğlenmiş gibi görünüyor. Eğlenmiş mi? Tuhaf. Kızgın değil.

Neden hala konuştuğumdan emin değilim. Beni dinliyor gibi görünmüyor. Muhtemelen benimle bu arabaya bindiği için pişmanlık duyuyor, ama benim gevezeliğimin alternatifi -sessizlik- daha da az çekici.

"Noel'le ilgili en sevdiğim şey birisi için mükemmel hediye bulmaktır," diyorum. "Raya, en büyük kız kardeşim, en zoru. O senin gibi-

huysuz." Kendi kendime kıkırdıyorum ama cevap vermeyeceğini zaten bildiğim için ona cevap verme şansı tanımıyorum. "Poppy daha kolay, ama bu konuda asla açık olmak istemiyorum. Yani, o bir şef, yüzden ona mutfak eşyaları ya da iş hayatını kolaylaştıracak şeyler almanın iyi bir fikir olduğunu düşünebilirsiniz, ama ben bundan daha derine inmeye çalışıyorum. Bir insan yaptığı işten çok daha fazlasıdır, sizce de öyle değil mi?"

Hala cevap yok.

Hala caydırıcı
değil.

"Ve sanırım benim için alışveriş yapmak kolay. Yani, her şeyi severim. Genellikle kız kardeşlerim kar küresi avına çıkarlar çünkü ben onları biriktirim ve en eşsizini kim bulacak diye bir yarışma yaparlar." Bir dakika sessiz kalıyorum, sessizliğe dayanamadığım için boşluğu doldurduğumun farkındayım. Muhtemelen onu delirtiyorum.

Kendime bir dakika sessiz kalmayı denememi söylüyorum, sadece dayanabilecek miyim diye görmek için, ama otuz tüyler ürpertici saniyeden sonra tekrar konuşmaya başlıyorum.

"Mükemmel Noel hediyesini bulmak bir sanattır. Eskiden kendi hediye satın alma işimi kurabileceğimi düşünürdüm çünkü bu konuda çok iyiyim. Bunu ukalalık olsun diye söylemiyorum. Yetenekler arasında oldukça zayıf bir yetenek." Bir duraklama daha.

Ve sonra, büyük bir şok yaşadım, Gray dedi ki, "Hiç sanmıyorum. Bu iyi bir yetenek."

Kelimeler aramızdaki boşlukta asılı duruyor ve ben iltifat edilmeye tamamen hazırlıksızım. Bu kadar anlamsız bir şey için bile. İltifat etme alışkanlığı olmadığını hissediyorum ve yapmamam gerektiği halde, kendimi bana kendimle ilgili başka iyi şeyler söylemesini isterken buluyorum.

Bunu hep yaparım. Her zaman.

Sevilmek istiyorum. Ve bir insan benden ne kadar az hoşlanıyorsa, o kadar çok hoşlanmaya değer olduğumu onlara kanıtlamak istiyorum.

Bu adamdan istemem gereken şey bu değil.

Benim bir işim var. İyi . Yan haklarım ve kendi kordonum
var. Buna odaklan.

Yine de, bu küçük iltifat soğuk bir kış gününde bir fincan sıcak kakao gibi hissettirdi. Bir şöminenin ve bir Noel ağacının önünde. Pijama giyerken.

Sıcak. Tüylü. Rahat.

"Eğer alışveriş yapmak istediğin biri varsa, ben senin kızınım." kelimeler ağzımdan çıkıyor , kulağa biraz biraz çaresiz ve

küstahta, ben onları durduramadan. "Yani, ben senin asistanınım. Kız asistanın."

Kontrol+Z hayatım.

Ve eğer geri sarabilseydim, yılbaşı gecesine geri dönüp o öpücüğü tekrarlar mıydım? Sadece birkaç hafta sonra bu adamla çalışacağımı bilseydim, beni aldatan eski erkek arkadaşımı kıskandırmak için yine de ondan beni öpmesini ister miydım?

Beynimin bu soruyu yankılanan bir "EVET ve EVET" ile yanıtlaması ancak bir saniye sürüyor.

Bu biraz acınası bir durum, çünkü hatırlamıyor bile.

Ve bekle. Nasıl hatırlamaz? İçerisi karanlıktı ama *o kadar* da değil. Aynı görünüyorum. Peruk takmamıştım. İçki içiyordu ama o kadar da değil.

Ona bakıyorum. Bunu konuşmak zorunda kalmayalım diye hatırlamıyormuş gibi mi yapıyor? Yüzümü kurtarmama yardım etmek için mi?

Sağduyu devreye girdiğinde ona sormama *şu kadar* kaldı.

Pırıl pırıl aydınlatılmış şehirden geçip otoyola çıktık ve memleketim Loveland'a doğru ilerledik. Bana burayla ilgili sorular sorması kolay olurdu. Neden büyüdüğüm kasabada yaşamayı seçmişim? Hiç büyük bir şehre taşınmak istedim mi? Şirin, özlü, küçük bir kasaba gibi hissettiren bir banliyöde hayat nasıldır?

Gray bana bunların sormuyor. Bana

hiçbir şey sormuyor.

Tek kelime etmedi.

Tüm yolculuk

boyunca.

Sessizlik garip ve tuhaf olsa da söyleyecek bir şey bulamıyorum. Kişisel sorular sormama direktifi varken, ne sormam gerekiyor? Seyahatinizden döndüğünüzde işe ne zaman gelmeliyim patron? Sen yokken ne yapmalıyım?

Cevabının ne olacağını zaten biliyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

GPS bizi şehir merkezindeki Cupid Lane'de bir fırının üstünde bulunan daireme götürdü. Loveland şehir merkezi Chicago şehir merkezinden çok farklı ve tahmin etmem gerekirse, benim dairem de onunkinden çok farklı.

Gerard arabayı durdururken, "Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor.

İşaret ediyorum. "Fırının üstünde bir çatı katı var." Ona bakıyorum. "Harika kokuyor. Gün boyu ekmek ve çörek gibi. Kalçalar için pek iyi değil." Gülüşüm bana bile gergin geliyor.

Benim pencerelerim ve parke zeminlerim varken, Gray'in evinin düz çizgiler ve modern metalik armatürlerden oluştuğunu hayal ediyorum. Eğer içeri girmeme izin verseydi, etkileyici olmayan yeteneklerimden bir diğeri olan böyle bir yeri ev gibi hissettirebilirdim, ancak bunun gerçekleşme olasılığı büyük olasılıkla sıfır.

Kapı koluna uzandım ama kapıyı açmadan önce durdum. Duygularımın üstesinden geliyorum ve sanırım kaza beni yakalıyor. Şimdiye kadar cesur bir yüz ifadesi takınmışım ama yaşadığım travma üzerimden atılmaya başlıyor.

"Ben . . . Araba için gerçekten üzgünüm." Sesim biraz titreyerek söylüyorum. "İşteki ilk günün pek iyi geçmedi, değil mi? Özellikle de en başta beni işe almalarını istememişken."

"değil."

Duraksıyorum. Gerçekten öyle değil ama itiraz etmiyorum. "Saçmaladığım için de özür dilerim. Kız kardeşlerim hep böyle olduğumu söyler."

"Ne gibi?"

"Geveze."

Pencereden dışarı bakıyor. "yok. O-" Durur. "O . . . ?"

Omuz silkti. "Güzel." Hâlâ bana bakmıyor, o yüzden gülümsediğimi görmüyor.

"Güzel, ha?" Diyorum, çünkü bir ucube gibi dikkat çekmek varken neden bu yorumu normal bir insan gibi kabul edeyim ki? "Güzel." Omuzlarımı biraz silkeledim. "Bunun bir dönüm noktası olduğunu hissediyorum."

"Değildi."

"Sadece bir an yaşadık."

"Yaşamadık."

"Bana ısınacaksın. Söz veriyorum."

Bana doğru eğiliyor, gözleri benimkilere sabitleniyor ve midem onun yakınlığı karşısında altüst oluyor. Ama arabamın kapısını açıp inmeme için başını salladığında, gerçekliğe bir tokat gibi geri dönüyorum. Yine de ona aptal gibi gülümsüyorum.

"Tamam, peki..." Nefes alıyorum ve abartılı bir iç çekiş yapıyorum. "Sanırım seyahatinden döndüğünde görüşürüz." Bacaklarımı sallayıp arkama bakıyorum, kubbe ışığı yüzüne gölge düşürüyor. "Ve hokey konusunda iyi şanslar. Umarım işe yarar."

Hafif ama ağzının kenarının seğirdiğini görüyorum. Gülümsemesini mi saklıyor?

Kesinlikle olmaz.

Ama aynı anda bunu görmek, sebebi olmak benim görevimmiş gibi geliyor.

Gerçek bir Grayson Hawke gülümsemesi.

Burada kendimi yeterince aptal durumuna düşürdüğüm için oyalanmıyorum ama arabadan inip kapıyı kapattığımda "Eloise?" dediğini duyuyorum.

Döndüm ve camı indirdiğini gördüm. SUV'a doğru bir adım geri atıyorum, adımı tekrar söylemesini diliyorum ve hemen ardından böyle şeyler düşünmeyi bırakmayı diliyorum.

Yine de, bir şekilde kırk milyar dolarlık arabasını çarpmamı nezaketle ele şekli, onu bir kol mesafesinde tutma kararlılığımı biraz titretmeyi başardı.

"Hey, öyle mi?" Diyorum çünkü dudaklarına bakmamak için aktif olarak çalıştığım gerçeğini örtbas etmeye çalışıyorum.

Elini cebine attı, bir anahtarlık buldu, bir anahtar çıkardı ve bana uzattı.

"Bu da ne?"

"Dairemin anahtarı," diyor. "Adresi göndereceğim."

Gözlerim kocaman oldu. "Dairene gitmeme izin mi vereceksin?"

"Bunu kesinlikle geri alacağım," diyor.

Yüzümü tekrar nötr hale getiriyorum.

"Yarın ayrılmadan önce uğra." Bir duraklama. "Alışveriş için.

Ve her neyse."

Sırıtiyorum. "Pişman olmayacaksın."

Homurdanarak cevap veriyor ve camı açıyor.

Anahtarı, çikolatadan yeni altın bir bilet gibi elimde tutuyorum.

Onuncu Bölüm

Eloise

(Ertesi sabah telefonumda bir mesajla uyandım.

GRI

650 W. Adams Caddesi

Bir adres. Gray'den gelen mesajın tamamı bu. Sabah 4:30'da. 4:30'da mı kalkmış?

İş günümün dokuzda başlayacağını düşünüyordum, ama eğer o kadar erken kalkıyorsa, yeniden düşünmem gerekebilir. Bu düşünce beni paniğe sevk etti.

Hazırlanmak için acele ediyorum, bu iş için nasıl giyineceğimden ya da ne getireceğimden emin değilim.

Bugün yapacağım işin profesyonel görünmemi gerektirmemesini umarak siyah kot pantolon, pembe kazak ve en sevdiğim rahat botlarımı giyiyorum.

Bugün şehre kendi arabamla gidiyorum; ayağım fren pedalının üzerinde, başım da olası kazalara karşı diken üstünde.

GPS'i takip ederek Chicago'nun West Loop bölgesinde bir binaya gidiyorum, mahallenin içinden geçerek endüstriyel tarzda bir binaya, birilerinin konuta dönüştürdüğü eski depolardan birine ulaşıyorum ve bir anda içeri girip etrafa bakmak için sabırsızlanıyorum.

Köşede yakın bir otopark buluyorum, biletimi alıyorum ve Gray'in binasının onaylaması için dua ediyorum. Birkaç hafta maaş alamayacağım.

Kredi kartımla yaşıyorum.

Hızlı adımlarla binasının önüne doğru yürüyorum ve kapıcının dışarıda durduğunu görüyorum. Yukarı bakıyor ve gülümsüyor. "Günaydın!"

"Günaydın, Grayson Hawke'ı görmeye geldim." Anahtarım var ama giriş yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Burada olduğumu bilmesini sağlamalıyım. Asansörle onun katına çıkmanın ve buraya aitmişim gibi kapıyı açmanın tanıdıklığından başka bir şey.

"Ah," diyor. "Sen Eloise olmalısın."

Adımı bilmesine şaşırarak gülümsedim. "Bu doğru."

"Bay Hawke geleceğinizi haber verdi ve bunu size vermemizi istedi." Ceketinin içine uzandı ve bir kart çıkardı. "Bu, garajımıza park etmenizi ve binaya giriş çıkış yapmanızı sağlayacak bir kimlik kartı." Gülümsüyor ve kapıyı açıyor. "Hemen yukarı çıkabilirsiniz."

Karta baktım. Üzerinde benim adım yazıyor, yani belli ki Gray kartı verebilmeleri için onlara benim bilgilerimi vermek zorunda kalmış. Bu da beni düşünmek zorunda olduğu anlamına geliyor. Bu da içimi hiç olmaması gereken bir şekilde ısıtıyor.

Bu tamamen iş. Öpüştüğümüzü bile hatırlamıyor.

İçeri girmeye başlıyorum ama sonra geri dönüyorum. "Nereye gittiğimden emin olmadığımı fark ettim."

"Oh!" Koridorun aşağısını işaret ediyor. "Asansör sağda, en üst kata kadar."

"Peki daire numarası ne?" Gray'ın bana söylemediğini fark ederek telefonumu iki kez kontrol ediyorum.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Bütün kat. Düğmeye basmadan önce kartı okutmanız gerekecek."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Ve Marcus Aurelius adı altında. Kiracılarımızın mahremiyetini çok ciddiye alıyoruz."

Tüm bu durumun ağırlığı nihayet içime çökmeye başladığında çantamı bir omzumdan diğerine geçiriyorum.

Profesyonel bir sporcu için çalışıyorum. Belki de hokey izlemediğim ya da sevmediğim için bu bana o kadar büyük bir mesele gibi gelmedi ama bu çok büyük bir mesele.

En üst kat, çatı katı gibi bir .

İşi onu ilgi odağı haline getiriyor. Dışarıda basın olabilir. Ya da bir takipçisi.

Birçok seksi sporcunun peşinde çılgın kadınlar yok mu? Bir kadın onun hakkında bir hikaye uydurduğu için Japonya'da oynamak zorunda kalan atıcı gibi mi?

Böyle bir şeyin olmamasını sağlamanın benim işim olduğunu fark ediyorum. Çantamı tekrar değiştiriyorum.

Asansörün içine adımımı atıyorum ve bu farkındalık sinirlerimi bozuyor. Kartı okutuyorum, en üst kata çıkmak için düğmeye basıyorum ve sessiz bir dua ediyorum: *"Biraz yardım et, biraz yardım et, biraz yardım et"* diye tekrar tekrar dua ediyorum.

Asansör durduğunda ayaklarıma bakıyorum ve çok derin, çok yavaş bir nefes alıyorum.

Kapılar açıldı ve ben bir koridorda değilim. Onun dairesindeyim.

Aslında bir daire değil. Daha çok bir apartman dairesi gibi. Çok büyük.

Ve o hiçbir yerde görünmüyor.

"Alo?" Duştan sonra çıplak göğsüne çarpmak ya da başka bir şey gibi başka garip karşılaşmalardan kaçınmak umuduyla sesleniyorum.

Çatı katı sessiz ve çevre boyunca yığılmış kutular var. Tahmin etmem gerekirse, buranın mobilyalı geldiğini söyleyebilirim ve dairenin kendisi karakterle sızarken, burada hiç kişisel dokunuş yok.

Oturmasını beklediğim şık, modern, gösterişli binada oturmamasına şaşırdım ama bu mekânda ona ait olduğunu belli eden hiçbir şey olmamasına şaşırmadım. Ne de olsa buraya yeni taşındı.

Yine de, bundan bir yıl sonra tam olarak böyle görüneceğine bahse girmeye hazırım.

Belki burayı onun için biraz daha ev gibi yapabilirim. Eve döndüğünde sakin ve dinlendirici bir yer olması, burayı sevmesi için uzun bir yol kat etmesini sağlayacaktır.

Değil mi?

Çıplak tuğla, çok yüksek tavan boyunca uzanan ahşap kirişler ve mekânın etrafındaki parlak siyah armatürlerle vurgulanıyor. Oturma odasında durduğum yerden mutfak, tonlarca kitap rafı olan bir alanı ve onun ötesinde, sanırım Gray'in yatak odasını görebiliyorum.

Isı yanaklarıma hücum ediyor ve Gray'in dudaklarının benimkiler üzerinde nasıl hareket ettiğini hatırlamak çok kolay olduğu için arkamı dönüyorum.

"Gray?" Tekrar sesleniyorum ama hâlâ cevap yok.

Belki de çoktan gitmiştir.

Dairesinde yalnızım çünkü bu benim işim ve ayrıntılarla ilgilenmem gerekiyor, patronumla ilgili fanteziler kurmam değil. Çantamı büyük boy krem rengi kanepeye bırakıp mutfığa giriyorum. Buzdolabını açıyorum ve iki şişe su, bir kutu süt ve başka hiçbir şey bulamıyorum.

İlk işim market alışverişi olacak. Belki Poppy fikir konusunda yardımcı olabilir, muhtemelen bir çeşit rejim uyguluyordur.

Buzdolabını kapatırken içindeki çıplak raflara bakıyorum. Adam ne yiyordu?

"Gray?" Mutfaktan çıkıp açık alana doğru ilerliyorum, ileride gerçek odalara ayrılıyor. Hemen solumda çok seyrek, çok temiz bir banyo ve onun karşısında boş bir yatak odası gibi görünen bir yer var.

Bir adım daha atıyorum ve tam olarak çıkaramadığım ritmik bir ses duyuyorum. Zaman tutabilirsin ama tanıdık değil. Kurutucu mu? ayakkabı olan mı? Emin değilim.

Korkakça birkaç adım daha atıyorum, etrafıma bakıyorum, sesi takip ediyorum. Bir köşeden kafamı uzattım ve bir spor salonunun girişinde duruyordum.

Ve orada, koşu bandında koşan -gömleksiz- Gray.

Üzerinde siyah bir şort, koşu ayakkabısı ve beyzbol şapkasından başka bir şey yok ve büyük pencere duvarından dışarı, caddenin karşısındaki parkın güzel Chicago silüetine karşı duran inanılmaz manzarasına bakıyor. Uzun bir süre onun değil benim manzaramı seyrediyorum. Gray'in işi fiziksel olarak en üst seviyede olmayı gerektiriyor ama takım arkadaşlarının kondisyonlarını onun kadar ciddiye alıp almadıklarını merak ediyorum.

Gray evinin yaşam alanlarında hiçbir şey kurmamış olsa da, bu odaya büyük özen göstermiş gibi görünüyor. Koşu bandının yanı sıra bir kürek makinesi, bir sabit bisiklet, bir dambıl seti ve bir bankın üzerine yerleştirilmiş halterli bir ağırlık makinesi var. Boyutlarına göre dizilmiş ağırlıklar, duvara tutturulmuş bantlar, egzersiz topları, yoga matları, su ve elektrolit içeceklerle dolu büyük, şeffaf bir soğutucu, her şey yerli yerinde ve hepsi mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş.

Takımın spor salonuna erişimi olduğunu biliyorum ama görünüşe göre bu, yaşam alanında da bulunacak kadar önemli.

AirPods'u takmış ve belli ki duymamış.

Ayaklarını ritmik bir şekilde yere vururken, kısa bir an için, onun genellikle etrafta bulunmaktan hoşlanmayan biri olduğunu unutuyorum. Bir parça hayranlık sızıyor

Çünkü Gray'in bağılılığı çok açık ve etkileyici. Onun asistanından başka bir şey olarak bu alana özgürce girip çıkmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye başlıyorum.

Ama sonra ayaklarının ritmik vuruşu duruyor, beni gerçekliğe geri çekiyor ve benim sıcaktan şok oluyor ve tüm vücudum olduğu yerde donuyor. Makineden inip beni görüyor ve kaçıp saklanmam için artık çok geç.

Ve gerçekten kaçıp saklanmak istiyorum.

Kulağındaki AirPods'u çıkarıyor ve bana bakıyor. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Tutarlı bir düşünceye uzaktan yakından benzemeyen bir şeyi kekeliyorum ve sonra yere, tavana, onun parlayan göğsü dışında herhangi bir yere bakıyorum. Neden bronzlaşmış? Kışın ortasındayız!

"Özür dilerim. Aslında buraya yeni geldim. Bana ne zaman ihtiyacın olduğundan emin değildim. Bana ihtiyacın olduğundan değil, iş için beni ne zaman istediğinden. İşler için. Bilirsin, asistan işleri. Market alışverişi falan."

Bir insan otuz saniye içinde "şeyler" kelimesini kaç kez kullanabilir?

Koşu bandının korkuluklarında asılı olduğunu şimdi fark ettiğim tişörtünü eline alıyor ama giymek yerine yüzündeki teri silmek için kullanıyor, yani hâlâ burada durmuş anlamsızca konuşuyorum çünkü hâlâ onun karın kaslarının büyüüne kapılmış durumdayım. Yine başka tarafa bakıyorum.

"Tamam, duş alıp eşyalarımı toplamalıyım," diyor. "Sen etrafa bakabilir ya da ... ne yapman gerekiyorsa onu yapabilirsin."

Geriye dönüp baktığımda, bana doğru birkaç adım attığını ve bu birkaç adımın beni güvenli bölgeden çıkardığını görüyorum.

"Sen yokken halletmem gereken işlerin bir listesi var mı ya da ... ?" Karın kaslarını mı esnetiyor yoksa doğal olarak mı öyle görünüyorlar? Teorik olarak bu tür bir kas yapısına sahip olmak için ne gerektiğini biliyorum ve Gray'in sezon boyunca neden kimseyle çıkmadığını anlamaya başlıyorum. Rejimi, sporu ve zindeliği konusunda o kadar ciddi ki başka hiçbir şeye ayıracak vakti yok.

Bu yüzden en iyisi o.

Ama aynı zamanda bu yüzden yalnız. "Bak, kabalık etmek istemem-"

Söyleyeceği her neyse yarıda keserek gergin bir kahkaha atıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Özür dilerim, ben sadece-" Başka tarafa bakıyorum. "Tanıştığımız günden beri kaba davranıyorsun."

Öpücüğü saymıyorum. O kabalığın tam tersiydi ama o hiç olmamış gibi davranmayı kabul ettiğim için bu doğru.

Beni izliyor ve sınırlarım bedenimin dışında dans ediyormuş gibi hissediyorum. Neden bana öyle bakıyor?

"Kaba olmak istemiyorum," diye tekrarlıyor. "Odaklandım. Hepsi bu." Yanımdan geçip gidiyor ve ben de onu koridorda takip ediyorum, koşu bandında maraton koşmuş olmasına rağmen hâlâ bir şekilde Colorado ormanı gibi koktuğunun farkındayım.

Ben spor salonu insanı değilim. Kendimi *bilerek* terletmem. Ama zorlandığım zamanlarda daha çok gübre gibi kokuyordum.

"Eloise."

"Ha?" *Oh, hayır.* Bana bir soru sordu ve ben herdem yeşil ve dağ havası hakkında düşündüğüm için soruyu kaçırdım.

"Bir alışveriş listesi hazırlamaya çalıştığımı söyledim ama ancak bu kadarını yapabildim," diyor. "Sokağın aşağısında bir dükkan var, ya da onları teslim alabilirsiniz."

Şimdi mutfakta duruyoruz ve o buzdolabını açıp bir şişe su alıyor. Kapıyı kapatıp gözlerimle buluştuğunda, sanki bir kazaymış ve bir sonraki adımda ne yapacağından emin değilmiş gibi.

"Heyecanlı mısınız?" Soruyorum çünkü havadan sudan konuşmaktan nefret ettiğine dair on bin ipucunu henüz almamıştım. "Maçlar için mi? Takımla seyahat etmek gibi şeyler için mi?"

Nefes alıyor ama nefesinin nereye gittiğini bilmiyorum çünkü anlayabildiğim kadarıyla nefesini hiç bırakmıyor. Onun yerine yanımdan geçip koridora geri dönüyor. "Duş almam lazım."

Hayal gücümü bu ifade hakkında tek bir şey düşünmekten men ediyorum ve onun alışveriş listesini bulmaya odaklanıyorum.

"Kredi kartımı size bırakacağım. Oldukça özel bir diyetim var ve fazla bir şeye ihtiyacım yok."

Başımı sallıyorum ve selam verme isteğine direniyorum.

Beni mutfağında bırakarak koridorda kayboldu. Yirmi beş dakika sonra geri döndüğünde, takım elbise giymiş, küçük bir bavul taşıyor, bir giysi çantası taşıyor ve en büyük fantezimden yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Ya da en büyük fantezime. İkisine de. Ya da ikisine de. Daha önce de söylediğim gibi, seçici değilim.

"Ben artık gidiyorum,"
diyor. "Tamam," diyorum.

Orada durmuş beni izliyor, sanki kapıdan nasıl çıkacağından tam olarak emin değilmiş gibi, ki bu iyi bir şey çünkü hala sorularım olduğunu fark ediyorum.

"Kutuları açmama izin var mı?" diye
sordum. Kaşlarını çattı. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Yaşam alanınızı kurmazsanız buraya alışabileceğinizi hiç sanmıyorum."

Önce çatı katına, sonra da bana baktı. "Tamam, ama burada bir sürü gereksiz ıvır zıvır istemiyorum. Dağınıklığı sevmem."

Evinde ve hayatında. Gereksiz şeyler yok. Gereksiz insanlar yok.

"," diyorum.

"Gitmem gerekiyor." Asansöre doğru gitmeye başlar.

"Tamam, ama-" Önüne geçip kravatına doğru başımı salladım. "Alabilir miyim?"

Homurdanıyor ama geri çekilmiyor, ben de uzanıp düğümü düzeltiyorum, omuzlarını sıvazlıyorum, sonra geri çekilip ona bakıyorum. Aslında kravatını düzeltmek için çok az şey yaptım ama kendimi işe yarar göstermeye çalışıyorum. Başımı salladım. "Artık hazırsın."

Yüz ifadesi değişmiyor ve bana teşekkür etmiyor. Onun yerine dönüp asansörün düğmesine basıyor. Birinci kattan geliyor, gelmesi bir dakika sürüyor, bu yüzden orada öylece duruyor.

"Sanırım hızlı bir yapamıyorsun, ha?" Şaka yapıyorum.

Omzunun üzerinden geriye bakıyor ve bana eğlenmediğini gösteren bir bakış atıyor.

"Anahtar kartı için teşekkürler," diyorum ona doğru yürürken, çünkü yine sessizliğe dayanamıyorum. Ama aynı zamanda onun dairesinde olduğum için. Burada bile rahat görünmüyor, o zaman benim için ne umut var?

"İhtiyacın olacağını düşündüm."

"Artık arenada ve dairende özgürce dolaşabiliyorum." Sırıtiyorum.
"Bingo."

Asansörün kapıları açıldı ama o içeri girmedi. Baktım ve onun beni izlediğini gördüm.

"Serbest mi?" diye soruyor.

"Korkuyor musun?" Onu asansöre doğru biraz itiyorum ve o da isteksizce içeri giriyor. "Sen yokken hangi sırları açığa çıkaracağım?"

Bakışları benimkilere kayıyor ve kapılar kapanırken elimi sallayarak kaldırıyorum. "Hokeyde iyi şanslar!"

Eğer beni ciddiye almasını bekliyorsam hokey dilimi tazelemem gerektiğini fark ettim.

Ama daha önemlisi, onun dairesinde duruyorum. Tek başıma.

Etrafa bakıyorum. Bir iç mimar olmayabilirim ama burayı nasıl evim gibi hissettirebileceğime dair fikirlerim var.

Gray üç günlüğüne gidecek ve ben bu süreyi onun kişisel alanını için kullanacağım. Çünkü açıkçası başka ne yapacağımı bilmiyorum ve bana öylece oturmam için çok fazla para ödüyorlar.

Telefonumu çıkardım ve kız kardeşlerimle sohbetimi açtım.

ELOISE

Alışverişe gitmek isteyen var mı?

RAYA

Alışverişe gidecek vaktin var mı?

POPPY

Comets üç gün boyunca deplasmanda olacak. :(

ELOISE

Evet, bu da demek oluyor ki Gray'in dairesini boşaltıp daha az süslü bir hapisane hücresi gibi hissettirmek için üç günüm var.

RAYA

Onun dairesinde misin?

Kameramı açtım, bir fotoğraf çektim ve gönderdim.

POPPY

Güzel!

ELOISE

Güzel ama sıkıcı. Buradan nefret etmesine şaşmamalı. Burası bir müze gibi.

RAYA

Burayı bir ev gibi hissettirmek işinizin bir parçası mı?

Bir an için bunu düşündüm. Hayır, bu tam olarak iş tanımında yok. Ama onu buraya aşık etmek için elimden geleni yapmalıyım. Bir cevaba dokunuyorum.

ELOISE

Evet.

Bu onun alışmasına yardım etmekle ilgili.

Bunu yapmak için dairesini bir ev gibi hissettirmekten daha iyi bir yol düşünemiyorum, ya siz?

POPPY

Yiyeceklerin yardımı olur. Dur tahmin edeyim, buzdolabında iki şey var.

ELOISE

Süt ve su.

POPPY

O zaman hazır.

ELOISE

Yani alışveriş mi?

POPPY

Bütün gün restorandayım. Aslında bütün hafta. Özür dilerim!

RAYA

Ben de çalışıyorum ama belki seninle öğle yemeğinde buluşabilirim. Sana bir yer mesaj atarım.

POPPY

Şimdi kendimi dışlanmış hissediyorum. Bunu yarın yapabilir miyiz?

ELOISE

Görünüşe göre, artık kendi programımı kendim yapıyorum, yani ben varım!

RAYA

Elbette, bunu . Yarın ikinizle de görüşürüz.

Telefonumu kapatıyorum ve bu muhteşem alana bir kez daha bakıyorum. Bu gerçek, bu oluyor ve benim yapmam gereken bir iş var.

Gözlerimi kapatıyorum, nefes alıyorum ve göz kapaklarımın ardında gördüğüm tek şey Gray'in gömleğini çıkarmış hali.

Aman Tanrım.

On Birinci Bölüm

Gray

A Çöp gibi oynadıktan sonra en sevdiğim şey bir grup mikrofon ve kameranın karşısına geçip neden daha iyi oynamadığıma dair aptalca soruları yanıtlamaktır.

Marshawn Lynch bir keresinde maç sonrası sorulan her soruya "Sadece ceza almamak için buradayım" cevabını vermişti. "*75 yardalık touchdown koşusunu tarif edebilir misin?*" "Sadece ceza almamak için buradayım." "*Peki ya maçtan önceki mide rahatsızlığın?*" "Ceza almamak için buradayım."

O adam benim kahramanım.

Bu gece, üst üste üçüncü berbat deplasman maçımdan sonra, hokey dünyasındaki herkes Comets'i beni buraya getirdiği için eleştiriyor.

Ve geri durmuyorlar.

Bu oldukça standart. Philly'deki spor medyası buradan bile sertti. Profesyonel bir spor yapıyorsanız, kendinizi eleştiriye açık hale getirirsiniz.

Bu yüzden özel olmayı tercih ediyorum.

Gözetlenmek zarar veriyor. Sağ ol baba.

Dallas'ın yanındaki masanın arkasında oturuyorum, yüzüm medyaya, ışıklara, kameralara dönük; yumruklarımı sıkıyor ve sakın kalmaya çalışıyorum. Turnrose'a beni buraya çıkarmasının kötü bir fikir olduğunu söyledim ama o ısrar etti.

Ayrıca sinirlerime hakim olmamı söyledi. İşaretler "büyük şans"ı gösteriyor. "Maçı kazandık," dedi. "Buna odaklan."

"Evet, benim sayemde değil," dedim ona. "Ve onlar da bunu belirtecekler."

"Yüksek yolu seç, Hawke," dedi.

Yüksek yol. Her neyse.

Burada oturmuş, oyunu hiç oynamamış bu muhabir kalabalığına bakarken, yüksek yol dünyanın öbür ucundaymış gibi geliyor.

"Burke, Grayson Hawke'ın Comets'e getirilmesinden büyük ölçüde senin sorumlu olduğun yaygın bir şekilde rapor edildi," diye soruyor beyaz düğmeli, ufak tefek bir adam. "Bu karar hakkında şimdi ne hissediyorsun?"

Daha akıllı bir adam kendisine kameraların onu izlediğini hatırlatırdı. Herhangi bir kas seğirmesinin internette tekrar tekrar yayınlanacağını. Ama ben öyle değilim. Muhabire dik dik bakıp Burke'ün iyi prova edilmiş cevabını bekliyorum.

Burke bu halkla ilişkiler işini çok iyi becerdi. Neredeyse bir gecede kötü çocuktan altın çocuğa dönüştü. Bu insanların beni nasıl gördüğünü yeterince önemseseydim ondan tavsiye isteyebilirdim. Ama gerçekten umursamıyorum.

"Yani Hawke ile henüz istediğimiz gibi uyum sağlayamadığımız için mi yoksa ... ?" Burke soruyor.

"Evet," diyor muhabir. "Elbette. Birlikte tıklıyoruz, bununla devam edelim."

Sonra Dallas sandalyesinde arkasına yaslanıp sırtıttı. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum Bernstein."

"Ne? Ben sadece. ." adam geri adım atmaya başlar.

Dallas onun sözünü keser. "Sorun değil. Bu adil bir soru. Buzun üzerinde işleri yoluna koymak biraz zaman alacak. Bunu bekliyorduk. Sadece henüz ritmimizi bulamadık. Yanımda oturan adamın tam olarak takımımızda eksik olan şey olduğuna inanıyorum. Onsuz kazanmamızın hiçbir yolu yok."

Bu iltifattan rahatsız oldum. Soyunma odasında prova ettiği şey bu değildi. Yine de, taş suratlı kalmaya devam ediyorum.

"Peki ya sen Gray?" Muhabir bana bakıyor. "Bu bir oluk olayı mı?"

Klik, klik. Kameralar üzerimde.

"Yivli bir şey mi?" Ona tekrar ediyorum.

"Bu takası istemediğinizi açıkça belirttiniz."

Duraksıyorum ve küçümsediğimi gizlemeden "Bir soru mu var?" diye soruyorum.

"Yeni ekibinizi hayal kırıklığına uğrattığınızı hissediyor musunuz?" diye soruyor.

Tıkla. Tık, tık.

Sıcaklığın ensemden yukarı çıktığını hissediyorum. "Belli ki bu konuda bir fikrin var, neden bana söylemiyorsun - yeni ekibimi hayal kırıklığına mı uğratiyorum?"

Muhabir yanındaki adama baktı, sonra bana döndü. "Bence rakamlar bunu doğruluyor, evet. Üretkenlik azaldı, ceza dakikaları arttı, güç oyunu sayıları azaldı, hepsi geçen yılın bu zamanına kıyasla."

İşte cevabınız der gibi bir hareket yapıyorum.

"Yani, ne, sadece uygun değil mi? Chicago'da işler yolunda gidecek mi?" diye soruyor bir başka muhabir.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Ona çıkıştım.

"Pardon?"

"Sizin gibi biri için orada oturup varsayımlarda bulunmak kolay. Bu oyunu hiç oynamadın mı? Öyle mi?"

"Sanmıyorum-"

"Hayır, düşünmüyorsunuz," diyorum. "Hepiniz işe yaramazsınız. Ne söyleyeceğin kimsenin umurunda değil. O yüzden neden sadece-"

Burke, "Herkes teşekkürler, bu gece için alacağımız tüm sorular bu kadar," diyerek sözümü kesti. Mikrofonumu itti ve ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

"Koç'a beni buraya koymamasını söylemiştim," diye mırıldanıyorum kapıdan çıkarken.

"Ben de sana iyi oynamanı söylemiştim." Koç Turnrose arkamdan içeri girdi ve soyunma odasına girdiğim anda yüzüme baktı. "O da neydi öyle?"

Omuz silkiyorum.

"Hey. Hey." Etrafımda dolanıyor, yüz yüze geliyoruz. "Bu geçerli bir soruydu." Sonunda onunla yüzleşmek için dönmeden önce tereddüt ediyorum.

Diğerlerinin beni dinlediğini biliyorum. Gözlerini neredeyse başımın arkasında hissedebiliyorum. Gözlerimi ondan kaçırıyorum, hiçbir şeye bakmıyorum ve bu durumdan etkilenmek istemediğimi açıkça belli ediyorum. Burada.

Ve orada, zihnimin arkasında, en yüksek ses babamınki.

Sen değersizsin Gray, bunu biliyor musun? O atışları, o kolay atışları yapmazsan, pılını pırtını toplayıp eve gidebilirsin. Herkesin zamanını boşa harcıyorsun.

Eğer en iyisi değilseniz, ne var? NE

ANLAMI VAR?

"Bu takımın bir parçası olmaya başlayacak mısın?" Koç soruyor. "Sızlanmayı bırakacak mısın? Philadelphia seni istesek de istemesek de takas edecekti."

Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Evet. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bir takas olacaktı," diyor. "Ne olursa olsun. Sen gitmiştin." Dallas'ı işaret ediyor. "Bu adam seni Carolina'ya gitmekten kurtardı."

Dallas'a bakıyorum, o da omuz silkiyor.

Turnrose sıcak. "Birkaç yıldır aynı yerde olduğunuz için şanslısınız, ancak ticaret olur. Bu bir iş. Oyunun bir parçası. O yüzden bir yolunu bulun, ya takıma katılın ya da yedek kulübesindesiniz. Ne kadar iyi olduğunuzu düşündüğünüz umurumda değil."

Beni soyunma odasının çarpılmış kapısına bakarken bırakarak fırlayıp gitti.

Dişlerimi sıkıyorum. Yaptığım ya da yapmadığım, söylediğim ya da söylemediğim her şey işleri daha da kötüleştiriyor.

Sağ elimin topuğunu dolaba vuruyorum. Sertçe.

Öfkemin puslu havasında, her şeyi kırıp geçen bir görüntü var.

Eloise.

Neden o? Neden şimdi?

Bu işi yürütmek istediğimi söyledi. Dallas ve ben birlikte harika olabilirmişiz. Kimsenin etrafında olmak istemediği adam olmaktan bıktığımı söyledi.

O haklı. Bundan bıktım.

Her konuda haklı ama nasıl değişeceğim konusunda en ufak bir fikrim yok.

Herkesin bakışlarından kaçarak dolabıma doğru yürüyorum. Çantamı kancalardan çekip çıkarıyorum, kalan eşyalarımı alıyorum ve kimseye tek kelime etmeden dışarı çıkıyorum.

Havaalanına giderken, uçağa binerken ya da eve dönüş yolculuğu boyunca tek kelime etmiyorum. Ve herkes beni yalnız bırakmaktan memnun. Çocukların birbirleriyle olan etkileşimlerini izliyorum, tartışmasız başarılı bir deplasman gezisinden yeni çıkmışlardı. Üç maçın ikisini kazandık. Çocuklar harika oynadılar ama bunu bana rağmen yaptılar, benim sayemde değil.

Eğer en iyisi değilseniz, ne anlamı var?

Chicago'ya indiğimizde geç olmuştu. Burke geldiğinde bavullarımı alıyordum, bunu deneyecek kadar aptal ya da cesur olan tek kişi

benimle konuşmak için, sanırım.

"Size ne kadar ihtiyacımız olduğuna dair büyük bir konuşma yapmayacağım," diyor.

Cevap vermiyorum.

"Ama olay şu ki ... sana ihtiyacımız var." Omzuna büyük bir çanta asmış ve iç geçiriyor. "Bütün bu işin anahtarının sen olduğunu düşündüğümü söylerken ciddiydim. Sanırım sadece seni nasıl ikna edeceğimi bulmam gerekiyor."

Yine de bir şey demiyorum.

"Yarın erken geleceğim," diyor.

Bir süre durakladıktan sonra ona bakmadan, "Artık gidebilir miyim?" diye sordum. Başını sallıyor, bıkmış gibi görünüyor.

"Evet, git."

Hışımınla çıktım. Neden hala sinirli olduğumdan bile emin değilim. Kimsenin anlamadığı, benim açıklamak istemediğim ve herkesin beni rahat bırakmasını istediğim bir sarmalın içinde sıkışıp kaldım.

Ama kiralık arabama binip GPS'i açtıgımda hatırladım. Bana yol tarif eden bir bilgisayar olmadan evime nasıl döneceğimi bile bilmiyorum. Burası ait olduğum yer değil.

Philadelphia'dayken olmaz.

Chicago sokaklarında ilerlerken Philly'deki eve dönüş rotamı hayal ediyorum. O rota tanıdıktı. Mantıklı geliyordu. Çocuklar ailem gibiydi. Kendi ailemden çok daha fazla.

Garaja çekiyorum, park ediyorum, arabayı kilitliyorum ve içeri giriyorum. Asansörün düğmesine basarken kimseye bakmıyorum ve sonunda beni daireme bırakacak olan küçük kutunun dört duvarının içinde güvende olduğumda, gözlerimi kapatıyorum ve kendimi her şeyi hissetmeye bırakıyorum.

Sadece bir saniyeliğine.

Burada, sessizlikte, gazeteciler ya da meraklı gözler olmadan, nihayet gerçekte neler olup bittiğini itiraf edebilirim.

Önemli olan her şeyi kaybediyorum.

Ve bu benim aptal hatam. Kendi yolumdan çekilemeyecek kadar aptalım.

Kimse bu oyunda en iyi olmak için benim kadar sıkı çalışmıyor ve Philly bunu hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara attı.

Yılların adanmışlığı ve sadakati ... ne için? Birkaç seçme hakkı ve maaş sınırı için mi?

Ve şimdi buradayım, yeniden başlıyorum, beni istemeyen bir şehirde, tanımadığım adamlarla.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Öfkeyle çatı katına çıkıyorum, çantamı fırlatmaya hazırım ama tanımadığım bir koku beni durduruyor. Duraksadım ve derin bir nefes aldım. Tarçın ve ... elma mı?

Mutfakta loş bir ışık yanıyor, oturma odasında da bir tane var kutularım yok. Çantamı bir sandalyenin arkasına koyuyorum ve kanepenin koluna asılı bir battaniye olduğunu fark ediyorum ve ... bunlar kırlentler mi?

Şöminenin üzerinde büyük bir tablo. Üç saksı bitkisi. Bir kilim. Mutfak tezgahında bir vazo çiçek. Sehpanın üzerinde, taşındığımda burada olan bir kitap yığını. Buzdolabına yapıştırılmış, üzerinde *Sweet Home* Chicago yazan Chicago silüetini gösteren bir kartpostal.

Buzdolabını açıyorum ve listemde yazdığım yiyeceklerle tamamen dolu olduğunu görüyorum. Meyve. Sebzeler. Spor suyu. Ama bunlara ek olarak, buzdolabının raflarında düzgünce dizilmiş kaplar ve kavanozlar var.

Bir tanesini çıkarıp açtığımda tam bir ev yapımı tavuk ve makarna yemeği buluyorum ve ... oh adamım, harika kokuyor.

Kapıyı kapatıp tezgâha doğru yürüyorum ve orada küçük bir not defteri buluyorum. Üzerinde Eloise yazıyordu:

S×ay:

*T[^]e'e a e meal' in t³e fitge. 5 ×eab 9[^]at ³oc ey playexs
ea9 a lot of pas9a, so it is a lō9 of pa'ca.*

Socsa a'ca. S×eat estav ant >ame, if yō' a'h e!

*Jeac it v in t³e mi onare, if yō"×e liSe me a t cLi>h
i ×ōwaced ea9 cas9es wei d, ca e 9[^]e lit off anb*

*^eac i 9[^]e>. 5 vseb plas'co 9aine" cō aSe ic easy. Plas9ic
leaSs tō×ins i>cō yov fōob, dib yō' h ov cLa9? Co, 2. derece
(o 1s-2t mi v9es o' v>cil va× .*

Bir düzine başka yemek için daha fazla talimat var. Bunu yazmak zaman aldı.

Altına da notu imzalamış:

5 ^ope yov li e 9e ev déco'!
Yovx R azing R'sis9ant,
√loise

Onun sarsılmaz nezaketi karşısında benim kavgacı öfkemin hiçbir şansı yok.

Tüm yolculuk bir felaketti. Buraya girerken duvara bir delik açmak istediğimi hissediyordum. Ama şimdi, o kağıtta onun adını görünce ve bu yemeği ellerimde tutunca, içimde bir şeyler yumuşuyor. Nefes alıyor. Rahatlıyor.

Fırını önceden ısıtıp kabı tezgâhın üzerine koyduktan sonra ceketimi asıyorum ve yatak odama doğru yürürken soyunma işlemine başlıyorum. Misafir odasına dokunulmamış ama banyonun önünden geçerken kilimler, el havluları ve tuvaletin arkasında içinde sahte bir bitki olan küçük bir vazo görüyorum.

Neden bilmiyorum ama her yerde gece ışıkları var.

Yarın onu gördüğümde teşekkür etmeliyim. Burada yaptığı her şey için minnettarlığımı ifade etmeliyim.

Yine de kendimi tanıyorum ve bundan bahsetmeyeceğim.

Kendimi aptal gibi hissederim. Ayrıca, Eloise'e ne kadar az aşına olursam o kadar iyi.

Dikkat dağıtıcı şeyler kabul edilemez Gray. Önemli olan şeye odaklan, yani oyununa. Geri kalan her şey sadece gürültü.

Eğer en iyisi değilseniz, ne anlamı var?

Odama giriyorum ama ışığı açmıyorum. Bunun yerine, şehrin muhteşem manzarasına sahip neredeyse tavandan tabana pencereleri olan karşı duvara doğru yürüyorum. Parka ve daha da ötesinde Chicago Nehri'ne bakıyorum.

Oldukça güzel.

Philly'deki manzaramdan çok farklı. Ve takastan bu yana ilk kez, buranın bir gün evim gibi olup olmayacağını merak ediyorum.

Koçun söylediklerini, Philly'nin ne olursa olsun beni takas etmek istediğini düşünüyorum ve buna inanmak istemesem de büyük olasılıkla doğru. O haklı, bu oyunun bir parçası. Oynamak için imza attığımda bunu biliyordum.

En iyisi olmak istiyorum. Tek istediğim buydu ve bunu Comets forması giyerek yapmanın bir yolunu bulmalıyım. Telefonumu cebimden çıkardım ve Burke'e mesaj attım.

GRI

Saat 6:30'da pistte
olacağım.

Neredeyse anında bir cevap geldiğinde şaşırıyorum:

BURKE

Görüşürüz o
zaman.

Gömleğimi çamaşır sepetine atıyorum ve şifonyerime doğru yürürken pantolonumun düğmelerini açıyorum. Eşofmanlarımı giyer, makarnamı yer ve uyumaya çalışırım. Ve yarın, umarım, yeni bir tavırla uyanacağım.

Soyunmak üzereyken dönüp yatağa baktım. Ve işte o zaman onu gördüm.

Pencere kaplaması olmadığı gerçeği olmasaydı, muhtemelen Eloise'in yatağında uyuyakaldığını onunla birlikte tırmanana kadar bilemezdim.

Garip bir şekilde, bu fikir bende olması gerekenin tam tersi bir etki yaratıyor.

Asistanım yatağında uyuduğu için üzgün *olmalıyım* - bu profesyonel ilişkimizin büyük bir ihlali - ama tek düşünebildiğim onu burada görmenin gerçekten güzel olduğu.

Ve huzurlu görünüyor. Çok güzel.

Sessizce kapüşonumu ve eşofman altımı alıp kapıdan çıkıyorum. Ama çıkmadan önce yatağın ayak ucundaki yeni battaniyeyi alıp onun üzerine seriyorum.

Elinde televizyonun kumandası var ve buraya dairemdeki tek televizyonu izlemek için geldiğini varsayıyorum. Birkaç uzun saniye boyunca ona bakıyorum ve bir anda yılbaşı gecesi olduğunu ve vücudunu kendime çekmenin, onu öpmem gerektiği gibi öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

O gece eski sevgilisini kışkandırmak için onu öpmemi istemişti ama öpücük onun için olduğu kadar benim için de önemliydi. Kendimi kapattığım yıllardan sonra başka bir insanla bağlantı kurmak. Kendi kurallarımı unuttuğum çok nadir bir zayıflık anıydı.

Babamın kuralları.

O birkaç an için, o kısa, lezzetli, heyecanlı anlar için, profesyonel hokey oyuncusu Grayson Hawke değildim. Çalkantılı bir geçmişi olan ya da bir ilişki fikrini aklından bile geçirmeyi reddeden bir adam değildim.

Ben sadece güzel bir kızı öpmek isteyen bir adamdım. Ve bu iyi hissettirdi. Doğru hissettirdi. *O da* doğru hissetti.

Loş ışıkta kıpırdadığını görüyorum ve hemen koridora kaçıp kapıyı kapatıyorum, koridorun hemen sonunda olduğunu bilerek nasıl uyuyacağımı merak ediyorum.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Eloise

T Uyandığım an, kendimi tekrar uykuya bırakacağım.
İşe yaramıyor tabii ki.

Şu anda olduğum kadar rahat olduğumu hiç hatırlamıyorum.

Daha gözlerimi açmadan bir nefes çekiyorum ve ... mumların tatlı elma tarçın kokusunu alıyorum. Kek, çörek ya da taze ekmek *değil*.

Bekle. Evde değilim.

Dik oturuyorum ve odaya bakıyorum.

Gray'in odası.

Onun yatağında uyuyakalmışım. Vazoyu, yeni yorganı ve şu anda köşedeki koltuktan bana bakan yastığı eklemek için buraya geldim ve sonra Comets'in hala oynayıp oynamadığını görmek için televizyonu açtım.

Daha yeni bitmişti ama bir basın toplantısı vardı ve Gray'in muhabirlerden birine kendini kaybettiğini gördüm. Adil olmak gerekirse, muhabir biraz pislikti ama Gray sakın kalmak konusunda kötü bir iş çıkardı.

Televizyon ekranından birkaç santim uzakta durup onu izledim, toplayabildiğim kadar sükunet diledim ama mesajı almadı. Çok kızgın görünüyordu, parlak mavi gözlerinin ardında bir fırtına kopuyordu.

Uzanıp ekrandaki görüntüsüne dokundum ve "Seni kim incitti Grayson Hawke?" diye fısıldadım. Bundan sonra yorumlara katıldım ve Gray'in de bir parçası olduğu Kuyruklu Yıldız kadrosunun durumu hakkında konuşulanları takip etmeye çalıştım.

Fikir birliği temelde şuydu: "Mark Rosen muhtemelen şu anda bu takası yeniden düşünüyordur. Çünkü Grayson Hawke işi bitiren adamdan hiçbir şey yapmayan adama dönüştü."

Esprili, akılda kalıcı ya da zekice değildi ve hepsi Gray'in aleyhine oyunu inceledi. Kalbim parçalandı. İşyerimde yaptığım hataların insanların yorum yapması ve yargılaması için televizyonun her yerine sıçramasını hayal bile edemezdim. Bu onu üzdü mü yoksa "üzülmek" onun doğal hali mi bilmiyorum ama ne olursa olsun, berbattı.

Konuşmaları izlerken bir noktada uzanmış olmalıyım ve bir noktada Gray'in şimdiye kadar uzandığım en rahat yatağa sahip olduğunu fark etmiş olmalıyım ve bir noktada yorganı açıp uyuyan bedenimin üzerine sermiş olmalıyım? Uzanıp battaniyeye dokundum. Bu buraya nasıl geldi?

Yanımda kimsenin yatmadığından emin olmak için hızla dönüyorum ve aynı anda hem rahatlama hem de hayal kırıklığı hissediyorum.

Dün gece eve dönecekti.

O burada mı? Ve eğer öyleyse nerede uyudu?!

Battaniyenin altından sıyrılıp Gray'in dolabından çaldığım bol sweatshirt'ü tozluklarımın üzerine geçiriyorum. Gerçekten bir diş fırçasına ve duşa ihtiyacım var. Ve kendi kıyafetlerime.

Çok fazla ihlal var!

Kapıyı açtım ve parmak uçlarımda koridora çıktım. Her yeri elma tarçınlı mumlarla doldurdum, başım ağrıyana kadar yaktım ve sonra hepsini üfledim. Ama baharatlı koku havada kalıyor.

Mutfağa yaklaşırken alçak, derin bir ses duyuyorum.

Donup kaldım.

Bunun garip olmamasına imkan yok. Her şey yanlış geliyor. Keşke ayakkabılarımı alıp doğruca kapıdan çıkabilseydim.

Ama kapı bir asansör.

Buraya gelmek sonsuza kadar sürer.

Bekle. Dur. Ben bir yetişkinim ve yetişkinler yetişkin şeyleri yapar. Yetişkinler hatalarıyla yüzleşir.

Ayrıca kendi yataklarında uyurlar.

Boş ver onu. Ona yatağında sızdığım için çok üzgün olduğumu söyleyeceğim. Bir daha asla ama asla olmayacak.

Sonra ayakkabılarımı alıp kapıdan çıkacağım. Ki bu bir asansör.

Buraya gelmek sonsuza kadar sürer.

Bir adım daha atıyorum ve Gray'in mutfak zemininde yürüdüğünü duyuyorum. Demlenen kahvenin kokusunu alabiliyorum ve saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

"Biliyorum tatlım, ben de seni özledim. Hem de çok."

Kelimeler beni durduruyor. *Oh, Tanrım.* Burada olmamalıydım. Bunu duymamalıydım.

"Emin değilim ama öğrendiğimde söz veriyorum ilk öğrenen sen olacaksın." Sesi sabit, sakin ve sessiz. Neredeyse yatıştırıcı ve neredeyse nazik. Bu onun daha önce duymadığım bir yönü. "Evet, çok güzel. Benim için buldukları yer harika." Bir duraklama.

Ben bir hırsızım ve ışık az önce yandı. Tamamen yakalandım. Mutfığa doğru gitmeye devam edemem, ama geri dönüp yatak odasına gidersem beni duyabilir.

Orada öylece duruyorum, sanki mermer oyulmuş gibiyim, yüz ifadem taştan yontulmuş.

"Evet, biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Geri çekilin! Geri çekilin!

Elimden geldiğince sessizce dönüyorum, ama birini utandırmak için en etkili zamana kadar bilerek uykuda ve sessiz duran zemindeki bir gıcırtya çarpıyorum. Gray'in mutfakta hareket etmeyi bıraktığını duyuyorum.

Donuyorum. Tekrar.

Ben burada bile değilim. Saçak falan düşürmüyorum. Ben bir hayaletim. Ve sonra katı paniğim içinde bir düşünce beni vurdu.

Aman Tanrım. Başka birinin erkek arkadaşını *öptüm*.

Gray gülünç derecede özel biri olduğu için, *kesinlikle iş için yaptığım* Google aramalarında romantik hayatı hakkında hiçbir şey çıkmadı. Yani, hiçbir şey. Sanki adam hayatında hiç kimseyle çıkmamış gibi.

Hokey oynamasıyla, nasıl bir çocukluk fenomeni olduğuyla, üç yaşındayken oynamaya başlayıp o zamandan beri hiç durmadığıyla ilgili pek çok makale var. Övgüler ve ödüller hakkında ve evet, öfkesi ve hataları hakkında bolca.

Ama şimdi cevabımı aldım. Ve bu cevap beni dondurdu. Çünkü bilseydim, Jay'i kışkırtmama yardım asla ama asla istemezdim.

"Hey, gitmem gerek, Scarlett. Seni sonra ararım, tamam mı?"

Scarlett mi? Kim bu kadın? Bilardo odasında elinde bir şamdan mı tutuyor?

Artık mutfakta olmadığını söyleyebilirim. Koridorda. Ve bana baktığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yok.

Yavaşça -çok yavaşça- arkamı dönüyorum ama gözleriyle karşılaşmıyorum. Karşılaşmam. Yatak olayı yeterince kötüydü, ama onun özel konuşmasını dinlemek? Kovuldum.

Eşyalarımı toplayıp gitmeye gönüllü olmalı mıyım, yoksa onları bana kurye aracılığıyla mı gönderecek?

"Günaydın," diyor.

"Uh," hala ona bakmıyor. "Hey. Selam. Günaydın."

Başka bir şey söylemiyor ve ben de ona bakmak *zorunda kalıyorum* çünkü iki basit kelimeyle işimin bitip bitmediğini anlayamıyorum.

Gözleriyle karşılaştığımda beni izlediğini görüyorum -gerçekten izlediğini- ve midem bir gökdelenden uçarak atlamış gibi sarsılıyor.

Sweatshirt'ü daha da aşağı çekmeye başlıyorum, tüm vücudumu kaplamasını, bir ışınlanma kapsülüne dönüşmesini ve beni gezegenin diğer tarafına zaplamasını umuyorum

"Dinlemiyordum, sadece-"

"Yatağında uyudum."

Çenemi kapattım. "Evet, bunu yaptım" diye ciyaklayacak kadar açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum.

Kaşları hafifçe çatılır.

"Ben-" diye irkildim. "duymak ister misin?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Elbette."

Saçmalık.

"Evet diyeceğini düşünmemiştim." Bir kaşını daha hafifçe kaldırdı.

"Dairen için bazı şeyler aldım." Başını salladı. "Fark ettim."

Durup onları nasıl bulduğunu ve yastıkların mekânı benim kadar ısıttığını düşünüp düşünmediğini sormak istiyorum ama bunun için uygun bir zaman olmadığını fark ediyorum.

"Ve o şeylerden birkaçı senin odan içindi," diyorum. "Sonra maçı merak ettim, televizyonu açtım ve-" Tam o anda sessizliğin çok daha iyi bir seçenek olacağını fark ettim.

Omuzlarını dikleştiriyor ve yüzü biraz geriye çekiliyor. "Basın toplantısını gördünüz."

"Sadece birazcık." Bu bir yalan ve yüzündeki ifadeden bunu anladığını varsayıyorum. "Tamam, belki de hepsini. Sonra başkalarının ne dediğini görmek istedim, bu yüzden maç sonrasını izlemeye başladım, sonra sanırım ? Yatağımın üzerinde bir yay var, bu yüzden bütün gece beni dürtmemesi için vücudumu onun etrafında kıvırmak zorundayım. Bu kadar rahat bir şeyin üzerinde uyumayalı uzun zaman olmuştu." Başka tarafa bakıyorum. "Tanrım, kulağa acınası geliyor." Sonra ona dönüyorum. "Senin yatağında uyuduğum için gerçekten üzgünüm. Bir daha asla olmayacak."

Gözlerini kısıyor, bana şöyle bir bakıyor, başını sallıyor ve sonra dönüp mutfığa doğru yürüyor.

"Bekle, kızgın mısın?" Peşinden gidiyorum. "Kızgın olsaydın seni suçlamazdım. Bu senin kişisel alanının büyük bir ihlali. Çizgiyi aştım. Büyük bir çizgiyi." Lavaboya bakıyorum ve Poppy'nin onun için hazırladığı yemeklerden birinin boş cam kabını görüyorum. "Oh! Makarnayı yemişsin!"

Onun için hazırladığım yemeklerden birini yemiş olması beni sonsuz derecede mutlu etti. "Nasıldı?"

Bana baktı. "Çok konuşuyorsun."

"Ve sen konuşmuyorsun," diye takılıyorum ve sonra sessizleşiyorum.

Sessizlik dört buçuk saniye kadar sürdü ve ben ağızımdan kaçırdım: "Kötü bir şey söylemek istememiştim. Konuşmadığını biliyorum. Çok fazla. Ya da hiç. Ben de çok konuştuğumu biliyorum, birini tanımanın tek yolu bu, anlıyor musun? Sinir bozucu olabilir ya da her neyse, ama gergin olduğumda ya da birinin benden hoşlanmasını gerçekten istediğimde konuşurum."

Yüzünde bir soruyla başını eğiyor. Bir deliğe girmek istiyorum.

"I . . ." Kekeliyorum, "Ben ... demek istemedim."

Bir fincan kahve doldurup bana uzattı. Daha önce hiç kahve görmemiş bir uzaylıymışım gibi bakıyorum.

O . . . bekle. Fincana tekrar bakıyorum. Bana bir fincan kahve mi veriyor? "Kahve sever misin?" diye soruyor.

"Lütfen benden nefret etmeyin ... ama hayır, aslında," diyorum. "Kız kardeşlerim deli olduğumu düşünüyor ama ben içmiyorum. Hiç içmedim."

Kahveyi giderden aşağı döküyor.

"Bekle! Yapabilirdin-"

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," diyor.

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden yaptın?" Omuz silkiyor. "Belki biraz istersin diye."

Bu basit, kibar hareketin üzerimde hiçbir etkisi olmamalı. Ama etkiliyor. Çünkü Gray'in kibar, nazik ya da düşünceli olmak gibi bir alışkanlığı olmadığı izlenimine kapılıyorum.

Ama belki de öyledir.

Bu gerçekten o mu? Öfkeli, kaba, herkesi itip kakan adam değil de "kahve isteyebilir" diye düşünen adam mı?

Öpüşmemizin anısını zihnimden silmeye ve onu çalıştığım kişi olarak tanımaya odaklanmaya çalışıyorum - çok zor. Sadece yarısı işe yarıyor. Zor çünkü dudakları hâlâ *orada* ve *o bedene* bağlı.

Ve o bedeni unutmayı imkânsız kılacak kadar gördüm.

Başka tarafa bakıyorum. Onu aldılar. *Scarlett* tarafından, o her kimse. Bu çizgiyi aşmayacağım, çünkü bu benim üzerimden aşılan bir çizgiydi.

Buzdolabına doğru yürüdü ve bir şişe su çıkardı. Bunu yaparken, kapının içine gizlenmiş kaçak malımı fark etti. Önce ona, sonra bana bakıyor ve hardal kavanozunun arkasından Dr Pepper şişesini çıkarıyor. "Bunun benim için olmadığını biliyorum."

"Bu benim acil durum Dr Pepper'ım,"

diyorum ona. Yüzünü buruşturdu.

"Benimkinden çok daha güzel *olmasına* rağmen daireni ele geçirmeye çalışmıyorum ve eğer geçici bir delilik anı yaşar ve değiş tokuş yapmak istersen, hayır demem."

Eğer kız arkadaş ya da iş meselesi olmasaydı, seve seve buraya taşınır ve *ikimiz de yaşadığımız sürece* burada kalırdım.

Alındı, Eloise! Onu öptüm ve şimdi suçluluk duygusuyla kıvranıyorum. Ve ona böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini bile soramıyorum çünkü *beni öptüğünü hatırlamıyor*.

İnliyorum. Yüksek sesle. O da bana bakıyor.

"Özür dilerim, sadece düşünüyordum da..." Dilimi zihinsel olarak ağzımın çatısına çivilemek için irade gücü buluyorum. "Boş ver. Ben ?" Uzanıp şişeyi ondan alıyorum, açıyorum ve uzun bir yudum alıyorum. Karbonat boğazımı yakıyor ve soğuk sıvının boş karnıma kadar indiğini hissediyorum. "Düşünüyordum da, bugün izinli olduğuna göre, belki senin mahallenin keşfetmeye gidebiliriz."

"Neden?" diye sorar.

Tezgâha yaslanıyorum. "Çünkü artık burada yaşıyorsun."

"Ama kalıcı değil, o zaman neden zahmet edelim?" Suyundan uzun bir yudum alıyor.

Otoriter bir öğretmen gibi konuşarak, "Biliyorsun, buraya olumlu yönden bakabilirsin," diyorum.

"Oh, yapabilir miyim?" Alaycılığı beni susturmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Ülkenin en iyi şehirlerinden birinde yaşıyorsunuz! İster kariyerinizin geri kalanı için ister sadece bu sezon için olsun, yine de burada yaşıyorsunuz. Ve buranın size sunacağı çok şey var."

"Gerçekten de *Chicago*'nun ülkenin en iyi şehirlerinden biri olduğunu düşünüyorsun." Ses tonu inanılır gibi değil.

"İstiyorum," diyorum. "Ve size nedenini gösterebilirim." "Suç mu yoksa yozlaşmış politikacılar mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Stereotipler çok sıkıcı. Bir yerin kalbine girene kadar orayı gerçekten tanıyamazsın. Yemeklerini yemeden. Sokaklarında yürüyün. Hiçbir yer mükemmel değildir ama eşsiz ve özeldir. Ve eğer bir şans verirseniz, bence onu seveceksiniz."

"Reklam gibi konuşuyorsun." "Bir hayran gibi konuşuyorum."

Başını sallayarak beni başından savıyor ve gözlerini odanın karşısındaki pencereden dışarı dikeyor.

"Oh. Makarna hakkında bana hiç cevap vermedin," diyorum.

"İyi idi," diyor, sonra biraz gülümsüyor, belki de tadının nasıl olduğunu hatırlıyor. "*Gerçekten* güzeldi aslında." Gülümsemesi kayboluyor ve sonra bana bakıyor. "Teşekkür ederim."

Ve bu iki kelime her şey demek. İşte bu yüzden başımın belada olduğunu biliyorum.

İyi davranışlar beklenir. Ancak bu davranışlar, kimsenin kendini kızarmış lokum gibi hissetmesine neden olmamalıdır.

İçi yapış yapış, dışı *yanıyor*.

Ama ben de tam olarak böyle hissediyorum ve onun tek yaptığı teşekkür etmek oldu.

"Poppy yaptı," diyorum saçma beynimi kontrol altına alarak. "Ondan senin tercihlerine göre bazı yemekleri bir araya getirmesini istedim."

"O iyi. Ona teşekkür ettiğimi söyle," diyor.

Başımı sallıyorum. Sonra suçluluk, utanç ve merakla dolu olduğumdan ve hiç nezaket, filtreleme, odayı okuma ya da zamanlama yeteneğim olmadığından soruyorum: "Kız arkadaşın yakında seni ziyaret edecek mi? Birlikte yapabileceğiniz bazı romantik şeyler planlayabilirim."

Alnı şaşkınlıkla geriliyor. "Benim ... ne?"

Bildiğim tüm küçük kelimeleri bir yığın haline getiriyorum. "Yani, eğer sen, eğer sen değilsen, bu ..." Sonra, fantastik bir şekilde, çıkmaya başlıyorum ve odadan çıkarken o kelime kustumuk yığınına takılıp düşünüyorum.

"Düşün olduğu odaya gidip yedek bir diş fırçası arayacağım ve sonra, bilirsiniz, eğer değilse, bu şeyi çözebiliriz. Bekle. Hey. Banyonu kullanabilir miyim? Gidip banyonu kullanacağım."

"Benim kazağımı ve yatağımı çoktan aldın," diyor. "Banyo tamamen senin."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ederken bir elimi çalınan eşofmanın üzerinde gezdiriyorum. Ve sonra bir Roomba gibi, bir yöne doğru başlayıp bir duvarla karşılaştığımda değişerek, kafamı tuvalete daldırmanın bugün gündemimdeki ilk şey olup olamayacağını merak ederek uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Gray

I Eloise benim için çalışmaya başlayalı neredeyse iki hafta oldu. Antrenman sırasında tribünde oturup benim bitirmemi bekliyor ve daha sonra bana o gün neler yaptığına dair bilgi veriyor.

Bana ilerleme raporlarını verdiğinde sadece yarı yarıya dinliyorum, çünkü en başından beri bir asistan istemedim, ama evim tertemiz, takım elbiselerim kuru temizlemede, buzdolabım dolu. Protein tozum azaldığında, tek kelime etmeme gerek kalmadan yerine yenisini koyuyor. O sadece biliyor. Ayrıca takım antrenörüm, masörüm ve beslenme uzmanımla iletişim kuruyor, her biri için telefonumda randevu uyarıları ayarlıyor.

Ama pek konuşmuyoruz, sanırım bu onun için zor.

Aslında, onun için zor olduğunu biliyorum. O konuşuyor. Hem de çok.

Benim aksime.

Ayrıca benim aksime, sohbet etmekten hoşlanıyor. Onu antrenman sırasında ve sonrasında insanlarla sohbet ederken yakalıyorum - diğer asistanlar, diğer oyuncular, hatta koçlar. Eloise Hart hiç yabancıyla tanışmamış gibi görünüyor.

İnsanlarla etkileşiminde bir şeyler var. İnsana odadaki tek kişiymiş gibi hissettiren bir tarzı var.

Bunu istememeliyim ama bazen istiyorum.

Her ne sebeple olursa olsun birinin dikkatinin üzerimde olmasından nefret ederim ama onunkini umursamıyorum.

Hatta takım arkadaşlarım da dahil olmak üzere etrafımdaki insanlara karşı daha nazik olmamı sağlıyor.

Bana takım arkadaşlarımdan ne kadar harika çocuklar olduğunu söylemeye özen gösterdi. Aslında, her oyuncu hakkında gerçek bir hokey hayranından daha fazla şey biliyor gibi görünüyor ve bu ayrıntıları belirtmekte hızlı davranıyor.

Garip bir şekilde, buzda yardımcı oldu.

Artık Kemp'in sol tarafına sağ tarafı kadar sık pas vermediğini biliyorum. Krush geriye doğru ileriye göre daha yavaş kayıyor. Meyer sinisi bir şekilde iyi ve biri onu kontrol etmek için panolara çarpıp fırladığında temelde vurulamaz.

Ama Burke hakkında öğrendiklerimi kendi kendime öğrendim. Basın toplantısındaki patlamamdan beri, onunla antrenmandan önce buzda buluşuyoruz. Ve onun adanmışlığı benimkiyle eşleşiyor.

Ona saygı duyuyorum.

Bugün Cumartesi ve sabah 6:45'te pistteyim. İzin günü olması gerekiyordu ama yarın maçımız var, o yüzden antrenmanı değiştirdik.

Birçok kişi daha geç saatlere kadar gelmiyor ama Dallas ben oraya gittiğimde çoktan gelmiş oluyor. Bu bir mesaj gönderiyor.

İçimde bir şeyler kıpırıyor. İyiliğine karşılık vermeyi ona borçluyum. "Günaydın," diyor. "Bunun için hazır mısın?"

Başımı salladım, kaskımı taktım ve başka bir şey konuşmadık. Kondisyonla başlıyoruz, sonra biraz beceri antrenmanı yapıyoruz. Sonra İsveç aşırı hız alıştırmaları denen bir şey - paten hızımızı rahat hissettiğimizden ötesine itmesi gerekiyor. Buzda bir saat geçiriyoruz, sadece ikimiz, ve bitirdiğimizde soyunma odasına doğru gidiyoruz.

"Spor salonuna gitmeye hazır mısınız?" diye sordum.

"Sormak zorunda mısınız?" Sırıttı. "Sanki beni hiç tanıımıyormuşsun gibi."

Philly'de ben bir anomaliydim. Barlar yerine uykuyu, parti yerine çalışmayı seçen tek kişiydim. Bekârlığı kadınlara tercih eden.

Burke ve benim hokeyden daha fazla ortak noktamız olduğu izlenimine kapıldım.

Soyunma odasına girdik, hala burada sadece biz vardık. "Dinle, Burke. Ben-"

Dönüp bana bakıyor ve sanki ne söyleyeceğimi biliyor gibi. "Sorun yok, dostum."

"Hayır, değil," diyorum. "Aklımda çok şey var, ama biliyorum ki ben ..."

Kaşlarını kaldırıp sözümü bitirmemi bekliyor.

"Zor," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Antrenman kıyafetlerimizi çıkarıyoruz ve Burke soyunma dolaplarının önündeki banka oturuyor. "Yeni bir takıma gelmek kolay değil. Çoğumuz daha önce

Uzun zamandır birlikte oynuyordunuz ve Philly'de bir hayatınız vardı. Anlıyorum."

O hayatı düşünüyorum. Ondan uzaklaşmak hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Burada kimse ne kadar zor olduğunu bilmiyor.

Ama belki de bunun üzerinde durmak çözüm değildir. Belki de en iyisini yapmaya çalışmaktır.

Vay be. Bu düşünce bana ait olamaz. Ben "en iyisini yap" türünden bir adam değilim. Eloise ve onun zehirli pozitifliği bana bulaşmış olmalı.

"Yani, kız arkadaşının babası-" Ağırlık odasına doğru ilerlerken söyledim. "Sağır mı doğdu?"

Burke kaşlarını çatarak bana baktı. "Garip bir soru."

Garip bir soru. Eloise hakkında bilmek istediğim binlerce şey var ve ben bunu mu soruyorum? "Evet, kişiselse özür dilerim."

"Hayır, değil." Ağırlık odasının kapısını iterek açıyor ve ben de onu içeri kadar takip ediyorum. "Ve evet. Sanırım çocukluğundan beri. Harika bir adamdır. Büyük bir hokey hayranı ve aynı zamanda büyük bir Grayson Hawke hayranı. Seni aldığımızı duyunca çok sevindi."

O Pazar yemeğini düşünüyorum ve keşke bir daha yapabilseydim diyorum. Mick Hart büyük bir hayranım ve berbat bir izlenim bırakmışım.

Daha iyisini yapmalıyım. Sadece nereden başlayacağımı bilmiyorum.

"Muhtemelen artık öyle hissetmiyordur," diye mırıldanıyorum bir ağırlık sehpasına otururken.

Arkama yaslanıp kendime Burke'ü Eloise'in ailesi hakkında dürtmeyi bırakmamı söylüyorum. On set bench press yapıyorum, sonra halteri rafa geri yerleştiriyorum. "İşaret dili biliyor musun?"

Burke ve ben yer değiştiriyoruz, ama o seti için arkasına yaslandığında alnı kaşlarını çatıyor. "Neden soruyorsun?"

"Sadece sohbet ediyorduk," diyorum, onu setinde görerek.

"Evet, hayır değilsin. Sen böyle biri değilsin." Barı yerine koydu, sonra oturdu ve bana baktı.

"Daha iyisini yapmaya çalışıyorum. Tuhaflaştırma." Trap barlarına geçerken yarı gülüyorum. Her birimiz kendi barımıza doğru miktarda ağırlık yüklüyoruz ve bir set yapıyoruz.

"Öğreniyorum," diyor. "Kolay değil. Yani, bu tamamen bir dil."

"Doğru." Bunun büyüklüğünü düşünmemeye çalışarak gözlerimi duvardaki bir noktaya odaklıyorum.

"Ama Poppy'nin tüm ailesi ASL biliyor." Bir şişe su alıp ağzına bir yudum atıyor, sonra da bana doğrultuyor. "Eloise de dahil."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Ne istiyorsun?"

"Sadece sohbet ediyorum," diyor alaycı bir şekilde. "Ve bunlar onunla konuşabileceğin şeyler."

Kaşlarımı çattım. "Pek konuşmuyoruz."

Kaşları havaya kalktı. "Konuşmuyor mu?"

"Tamam. Evet. O bir konuşmacı."

"Evet, öyle diyebilirim." Dallas gülüyor. "Onu genellikle zordur."

Başımı salladım. Ben de öyle düşünmüştüm. Demek benim.

Eloise herkesle konuşur ama benimle konuşmaz. Bana mesafeli.

Ona böyle olmasını istediğim mesajını verdiğimden eminim. Şimdi bunu nasıl geri alacağımı bilmiyorum.

Geri almak istiyor muyum? Düşündüğüm şey bu mu? Eğer öyleyse, zaman ne için?

Sanki onun hakkında konuşmak onu varlığa çağırıyormuş gibi, Eloise kapı aralığında belirir. "Selam çocuklar, bir koku aldığımı sandım."

Dallas ona bir havlu fırlattı ve ben de dinamiği anladım. Büyük ağabey, küçük kız kardeş.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Onu görmenin midemdeki düğümü çözmesine izin veremem.

"Cumartesi günü burada ne yapıyorsun?" Burke soruyor. "İzin günün yok mu?"

"Emin değilim..." Bana bakıyor. "Emin miyim?"

Omuz silkiyorum. "Koç'a sor. Onun için çalışıyorsun, değil mi?" Omuzları düştü. "Ugh. Bunu biliyor musun?"

"Seni kovma yetkim olmadığını açıkça belirtti, yani evet." "Oh, beni kovmak mı istedin?" diye soruyor, elleri kalçalarında.

"Hayır, ben ... uh-" ama başka ne söyleyeceğimden emin değilim. Koç ilk gününde hiç sormadan bahsetmişti. *Neden bunu söylemiyorum ki?*

Ben de öyle yapıyorum.

"Koç ilk gün bundan bahsetti, ben de ... Ben de öyle düşündüm."

Bana bakıyor, sahte bir acı, ağzı açık. "Bu beni derinden yaraladı. Büyük bir sırrım olduğunu sanıyordum!"

Hayır, Eloise. Benim büyük bir sırrım var.

Birkaç saniye öylece durup birbirimize bakıyoruz ve bu yarışmayı kazanamayacağımı anladığımda kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden buradasın?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum, ama başarılı olduğumdan emin değilim ve suçlayıcı görünmesinden endişe ediyorum.

bile, Eloise fark etmemiş gibi görünüyor.

"Oh, doğru," diyor parlak bir şekilde. "Hayran mektubu almışsın!" Kollarında bir deste tutuyor ve bunu heyecanlanacak bir şeymiş gibi söylüyor. Zarfları karıştırıyor ve destenin yarısını yere düşürüyor. İçgüdüsel olarak onları toplamak için diz çöküyorum ve o da aynısını yapıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Özür dilerim," diyorum, sanki ona yardım etmek yanlış bir hareketmiş gibi.

Bakışlarını kısıyor ve elimdeki zarfı alıyor, sonra geri kalanları toplayıp ayağa kalkıyor.

Ona arkamı döndüğümde Burke'ün bizi izlediğini, sırtıttığını ve bu alışverişten keyif aldığını görüyorum. Sabit bisiklete doğru yürüyorum, çünkü ondan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Ama o beni takip ediyor. "Bir yığın imzalı fotoğrafın falan var mı?"

"Hayır," diyorum alnımı havluyla silerek.

Eloise telefonunu çıkarır ve bir mesaj gönderir. "Harika. Beverly'den Comets üniformanla birkaç tanıtım çekimi ayarlamasını istedim."

Ben cevap veremediğimden telefonu çalıyor.

"Oh! Harika! Zaten üzerindeydi. Sanırım afişler için tanıtım fotoğraflarına ihtiyaçları var." Yukarı baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Yüzün bir *afişte* olacak."

Cevap vermiyorum.

Kendine gelmek istercesine bir nefes alıyor ve "Pazartesi günü için planlandı, fotoğrafları aldıktan sonra bunlarla ilgilenebilirim" diyor. Posta yığınına kaldırıyor ve sallıyor. "Ayrıca bir hokey podcast'ine davet edildiniz-" Tekrar telefonunda geziniyor.

"Podcast yok."

Gözleri yukarı fırlıyor ve benimkilerle birleştğinde gözlerimi kaçırıyorum. Gözlerimin içine baktığında düşüncelerime doğrudan erişimi varmış gibi hissediyorum.

"Tamam, o zaman tüm görüşme talepleri için genel bir 'hayır'" diyor. "Evet."

"Hayır," diyor Burke. "Eğer ESPN ararsa, bu evet demektir."

Kaşlarını çattı. "Doğru."

Koç Turnrose konuşmanın sonuna doğru içeri girer. "Oh! Eloise, burada olmana sevindim."

Sanırım cumartesieleri çalışıyor.

"Yarınki maça gelmeni istiyorum," diyor ona.

Midem bulanıyor. "Neden?" Kimse benimle konuşmuyor olsa da Ben.

Bana bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Çünkü ben istedim ve çünkü Gazeteciler olacak, Hawke. Onlarla ne kadar iyi başa çıktığını hepimiz gördük." Eloise'e dönelim: "Bu senin için bir sorun olacak mı?"

Haksız değil. Yoldaki fiyaskodan beri basından uzak durmayı başardım ama bunun sonsuza dek sürmeyeceğini bilmeliydim.

Önce bana, sonra tekrar Koç'a bakıyor. "Hiç de bile. Maça gelmeyi çok isterim."

"Beverly sizin ve bir misafiriniz için giriş kartı verecek," diyor. "Ama maçtan sonra misafirinizin ortalıkta görünmemesi gerekecek, çünkü size en çok o zaman ihtiyacımız var."

"Kulağa hoş geliyor," diyor, sonra Dallas'a, "Belki Poppy de gelir."

"Sanırım şimdiden planlarını yapıyor," diye düşünüyor. "Siz ikiniz birlikte oturabilirsiniz."

Ama sonra yüzü düşer. "Bir dakika. O eşleri ve kız arkadaşlarıyla oturacak ve ben-" diye durdu. "Ah. Boş ver. Bir olmaz. Ben hallederim."

Bu garipti.

"Güzel. Burke, biraz vaktin var mı?" diye sorar koç. "Antrenmandan önce seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Dallas başını sallayıp onu takip ediyor ve beni burada, hiçbir yere gitmeyen bir bisikletin pedalını çevirirken ve biraz kaybolmuş görünen Eloise'e bakarken bırakıyor.

Bana doğru bir adım atıyor ve elindeki desteyi göğsüne bastırıyor. "Beni maçta istemediğini biliyorum."

Ben öyle bir şey demedim. Öyle mi dedim?

"Hayır, ben ..." Sözümü yarıda , sonra da susuyorum. Tanrım, bu neden bu kadar zor?

Sadece ne demek istediğini söyle, seni aptal.

"Hayır, anlıyorum. Sinir bozucu asistan artık senin *alanında*" derken bir elini odada gezdiriyor. "Ama dürüst olmak gerekirse? Bu konuda gerçekten heyecanlıyım." Gülümsüyor.

"Ama hokeyden nefret ediyorsun," diyorum.

"Ama seni oynarken görebiliyorum," diyor . Sonra da cilveli bir omuz silkmeye, "Belki sonunda neden bu kadar önemli olduğunu anlayabilirim."

Eğer bu yorum karşısında yüzümde bir duygu oluştuysa, bu kasıtlı değildir. Ama şu anda takındığım ifade her neyse, bana kaşlarını çatmış durumda.

"Stresli görünüyorsun," diyor.

"Ben iyiyim." Daha hızlı pedal çevirmeye başladım. Ayaklarıma bakıyor.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum.

Ve sonra beni izliyor. Biraz fazla dikkatle. "Çok fazla baskı var, değil mi?"

Arkasındaki duvara bakıyorum.

"Yani, cevap vermek zorunda değilsin. Öyle olduğunu biliyorum. Demek istediğim, yüzün arenadaki bir pankartta yer alacak. Bu büyük bir olay." Zarfları karıştırmaya başladı. "Ama biliyor musun, senin hakkında bir makale okumuştum."

Gözlerim onunkileri buldu. "Neden?"

Omuz silkti. "Sen bir gizemsin." Başka tarafa bakmak zorundayım. Şu anda gerçekten çok tatlı.

"Makalede hokeyi bulduğunuzda bunun sihir gibi bir şey olduğundan bahsediyorsunuz. Sanki birdenbire neden burada olduğunu anlamışsın."

Motoru bıraktım.

"Bunu ben mi söyledim?"

"Evet," diyor. "Ve sonra ilk çubuğunu eline aldığın günden itibaren her şeyin doğru hissettirdiğini söyledin."

Bu doğrudu. Ama o zamandan beri çok şey değişti. Babam doğal yeteneğimi keşfettiğinden beri.

Beni bir çeşit hokey dahisi olarak pazarlamaya karar verdiğinden beri. Annem de ortalıkta olmadığı için onun yoğunluğunu dengeleyecek kimse yoktu.

Bir zamanlar sevmiştim. Sevmemiş miydim? Oyun oynarken gerçekten oyun oynuyormuş gibi hissetmiştim.

Onca yıl dişini tırnağına takarak çalışmak, unvanlar ve ödüller peşinde koşmak her şeyi değiştirmişti.

Eloise bunu anlayamaz. Kimse anlamaz.

Tişörtümün sırtıma yapıştığını hissetmeye başlıyorum ama o bana bu kadar yakın dururken çıkarmamın imkanı yok.

"Düşünüyordum da-" diye durdu, sanki içinde bir uyarı zili çalmış gibiydi. "Ah. Aptalca, boş ver."

Nedenini açıklayamıyorum ama söylemediği şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. "Ne?"

Soru karşısında biraz şaşırılmış görünüyor ve bu doğru, ben pek soru sormam. Birinin ne düşündüğü hakkında daha fazla bilgi edinmek için değil.

Bir adım daha yaklaşıyor, sanki bana bir sır verecekmiş gibi.

Dalgınca daha yavaş pedal çeviriyorum. Tenindeki losyonun kokusunu alabiliyorum, bir çeşit vanilya. Birdenbire, onun tüm sırlarını öğrenmek istiyorum.

"Sana tavsiye vermeye çalışmamın aptalca olduğunu biliyorum," diyor. "Çünkü hokey hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama-"

"Ama yine de yapacaksın," diyorum kuru bir sesle, umursamıyormuş gibi davranmaya devam ederek.

Gülümsüyor, parlıyor. "Yani, tüm bu baskı altındasın, değil mi? Tüm bu insanların aptalca fikirleri var ve senin de kanıtlaman gereken bir şey var."

"Öyle mi?"

"Öyle düşünüyorsun gibi görünüyor," diyor.

"Evet. Bu hiç yardımcı olmuyor." Daha hızlı pedal çevirmeye başladım. Belki de bana karşı mesafeli olduğu zamanları daha çok seviyordum.

Beni başından savdı. "Bana başkalarının ne dediğini umursayan biri gibi gelmiyorsun. En azından herkesin böyle düşünmesini istiyorsun." Duraksıyor.

Tam isabet.

"Hayatımı değiştirecek tavsiyeni bekliyorum."

cehenneme. Gömleğimi çıkarıp yere attım.

Bir adım geri atıyor, belli belirsiz ama gözlerinin açıldığını görüyorum, sonra başka tarafa bakıyor.

Eloise boğazını temizler. "Peki ya o yere geri dönersen? İlk hokey sopanı eline aldığın güne. Onu elinizde tutarak pistte kaydığınız güne? Ya en iyisi olmaya çalışmayı bırakıp bu sporu neden sevdiğini hatırlarsan?"

O yer. İlk yer. Hatırladıkça irkiliyorum.

"Eloise, alınma ama bu benim arka bahçede donmuş bir dereye hokey oynadığım bir belgesel değil."

Yüzü düşüyor ve söylediklerimden anında pişman oluyorum.

"Doğru. Tabii ki." Dalgın bir şekilde yumruğunu bisikletin tutamaçlarına vuruyor, yenilmiş. "Cezalandırılıyormuş gibi değil de severek oynarsan belki gerisi gelir diye düşündüm."

Kapı açılıyor ve yeni takım arkadaşlarımdan birkaçı içeri giriyor.
Bir adım geri atıyor ve ben düzeltmeden gitmek için harekete geçiyor.
"Bana ihtiyacın olursa üst kattaki ortak alanlardan birinde olacağım."
Sonra da çekip gidiyor.
Gump dedikleri bir adam (çünkü güneyli bir ağzı var) bana bakıyor ve başını sallıyor. "Takımın bana bunlardan birini vermesi için ne yapmam gerekiyor?"
Motosiklete atladı. "Doğruyu söyle Hawke. Sen . ." Yumruğunu kaldırdı ve yavaşça havayı yumrukladı.
"Bunu yapmaması aptallık olurdu-" diyor başka bir adam.
"Eğer sen yapmayacaksan, ben yapabilir miyim?" diyor diğer çocuklardan biri ağırlık odasının karşısından.
Gump, "Asla olmaz, ," diyor.
"Kesin şunu." Pedal çevirmeyi bıraktım ve bisikletten indim. Bütün oda ışıklarla karşılık *veriyor*.
"Hassas bir konu mu?" Gump soruyor. "Seni vurdu mu?"
"Öyle bir şey değil." Suyumu elime alıp boğazımdan aşağı döküyorum.
"Onun hakkında böyle konuşma. Bu hiç hoş değil. Burke'le akraba sayılırlar."
Yanındaki adama bir tokat atar. "O zaman onun onayını alacağım," der Gump.
Yanağımın içini ısıırıyorum ve bir şeye ya da birine vurmaya hazır bir şekilde egzersiz odasından çıkıyorum.
Ama nedenini bilmiyorum.
Neden Eloise içimde bir şeyleri karıştırıyor?
Yarın gece tribünde olduğunu bile bile nasıl odaklanacağım?

Bölüm On Dört

Eloise

Y *İyi olacaksın. Ben de orada olacağım.*

Poppy bunu bana pazar yemeğinde imzalayacak.

Ama sadece yarısı haklı. O orada olacak ama ben iyi olmayacağım.

"Belli ki benimle oturuyorsun," diye işaret ediyor Poppy. Bazen sadece biz olduğumuzda konuşmadan işaretleşiriz.

Sadece Comets için çalıştığım inanmak zor.

-İki haftadır. Cumartesi gününün geri kalanını antrenman sahasının idari katındaki bölmelerden birinde çalışarak geçirdim, ayak işlerini yapmadığım zamanlarda zamanımın çoğunu burada geçiriyorum.

Gray biraz daha erişilebilir olsaydı işimi yapmak daha kolay olurdu.

Bu yüzden mesafemi koruyorum çünkü açıkçası onunla konuşmak bir ayıyı dürtmek gibi. Yanıtları neredeyse her zaman huysuz ve herhangi bir şey önerdiğim için kendimi aptal gibi hissettiriyor.

Bunu kastettiğini sanmıyorum ama bunu kişisel algılamamak çok zor.

Beverly bana Gray'in fotoğraf çekimiyle ilgili ayrıntıları gönderdi ve ben de haftanın geri kalan programını gözden geçirdim. Çoğunlukla maçlar, antrenmanlar ve idmanlar var, ancak ufukta topluluk ve hayır etkinlikleri de var.

Gray'in hoş ve halkla iç içe olmasını sağlamak hala işimin bir parçası ve ben pes eden biri değilim, ancak ben bile bir şeyin ne zaman imkansız görüldüğünü bilirim.

Tüm ekstra antrenman ve çalışmalarıyla birlikte, neden evini kurmayı ya da dışarıdaki şehir hayatını tanımayı umursamadığını anlayabiliyorum.

Burada muhtemelen sonradan düşünölmüş gibi geliyor.

Bunu değıştirmenin yollarını bulmaya çalışıyorum.

Bu işe başladığımdan beri ilk kez bir maça gideceğim ve nedenini bilmesem de bir gergin. Çalışıyor olacağım. Gitmek *zorundayım*. Dex'in benimle gelmesini sağlamaya çalıştım ama işi ve yeni ilişkisi yüzünden onu artık hiç göremiyorum.

Sanırım arkadaşlıklar böyle yürüyor; büyüyoruz ve değışiyoruz. Birbirimizi daha az görüyoruz. Aşık olduğı için onu suçlayamam.

"Karılarla birlikte oturmayacağım," diyorum ve imzalıyorum. "Bu berbat bir fikir." "Ben bir eş değilim," diye işaret ediyor Poppy ama konuşmaya bile zahmet etmiyor.

Başımı ve omuzlarımı öne arkaya eğiyorum, bu sırada elim *bir yüzük takmalıydım* hareketi yapıyor. Kaşğını bana patates püresi fırlatacakmış gibi kaldırıyor.

"Sorun değil. Beverly beni nereye oturtursa oraya otururum," diyorum, imzalayarak. "Ya Raya da gelirse?" Poppy soruyu imzalayarak soruyor.

"Oh, bu harika bir fikir!" Annem hem elleriyle hem de sesiyle "Harika bir fikir!" diyor. "Raya, biraz ara versen iyi olur. Çok çalışıyorsun tatlım." Uzanıp kız kardeşimin elini sıkıyor.

"Biraz yıkık dökük görünüyorsun, Ray," diyorum. "Alınma ama." *Nasıl yani?* Babam yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle işaret ediyor. "Ne nasıl?" İşaret ediyorum ve cevap veriyorum.

Grayson Hawke için çalışıyorum. Kaşları kalkık, cevabımı bekliyor. Omuz silkiyorum. "İyi, sanırım."

"Baban, Grayson Hawke sandığı adamla Pazar yemeğini homurdanarak yiyen adamı bağdaştırmakta zorlanıyor," diyor annem işaret ederek.

O bir pislikti, baba işaretleri.

Bu tartışmam. Pisliğin tekiydi.

Gray'in yanlış anlaşıldığını hissediyorum. İçinde *iyiliğin* izleri var, bunu hissedebiliyorum. Ama bunu düşünmek bana Luke'un babasını Karanlık Taraftan döndürmeye çalışması gibi hissettiriyor.

Ayrıca, bunu yüksek sesle söylemeyeceğim. Ya da imzalamayacağım. Raya üzerime atlayacak ve beni o adama karşı bir şeyler hissetmekle suçlayacak.

Ki durum öyle değil. Ben onun asistanıyım. Ekibi tarafından işe alındım. Ve yüzde doksan sekiz eminim ki bir kız arkadaşı var.

Ama o yüzde iki beş dakikalığına kontrolü ele geçirdi ve çantamdan bir şişe kırmızı oje çıkardım ve hokey ucuna minicik bir kalp çizdim - romantik bir jest değil, sadece bu oyunun bir işten daha fazlası olduğunu hatırlatan küçük bir şey. Ya da bir yükten.

Bu onun sevdiği bir oyun. Oynamak için doğmuş.

Görme ihtimali bile yok denecek kadar azdı ve kimse görmeden soyunma odasına girip çıkmak için neredeyse bir duvara tırmanmak zorunda kaldım.

Kendime bunun destekleyici bir asistan olmaya çalıştığım için olduğunu söylüyorum ama Gray'e karşı hislerim karmakarışık. Sanırım onları düzeltmeyi umuyorsam "Eloise'in yanında üstsüz dolaşmak yok" kuralını koymam gerekecek. O sınırların dışında ve başka biriyle ilişkisi var.

Olabilir.

Muhteme

len.

Bu kalp boyama hareketinin yanlış yorumlanabileceği ancak şimdi aklıma geliyor ve bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Takas edilmesinin zor olacağını düşünüyorum," diyorum imzalayarak.

"Philly'de bir evi vardı. Gerçekten sevdiği bir takım. Bir kız arkadaşı."

Karşımda Poppy kaşlarını çatı. "Kız arkadaşı olduğunu sanmıyorum." "Telefonda onunla konuşurken duydum."

Kaşları çatıldı. "Dallas ona evde ya da deplasmanda bilet ayırabilecekleri biri olup olmadığını sordu ve o da hayır dedi. Eğer biriyle ilişkisi olsaydı, en azından bazı maçlara gelmez miydi?"

"Onu sevdiğini söyledi," diyorum işaret ederek. "Adı Scarlett." Adını harf harf . Poppy'nin hâlâ bana baktığını görünce ekliyorum, "Ve Dallas'a bu konuda soru sorma. Gray'in onun özel hayatından bahsettiğimi düşünmesi isteyeceğim son şey."

"Onun özel hayatından bahsediyorsun," diye araya giriyor

Raya. Gözlerimi deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Poppy inanmayarak, "Her kimse, kız arkadaşı olduğunu sanmıyorum," diyor. Sonra Raya'ya, "Ray, bizimle maça gel! Bir cesaretle aldığın o seksi deri pantolonu ve omzu açık kırmızı üstünü giyebilirsin. Kırmızının içinde çok iyi görünüyorsun."

"Hokey maçına gitmek için neden seksi bir şeyler giyeyim ki?" Raya deadpans.

"Seksi" kelimesini kullanmayı bırak, baba işaretleri.

Poppy onu görmezden gelir. "Seksisin ve bunu giymelisin, çünkü belki sonunda oyunculardan biriyle çıkarsın." Sonra bana, "Finn Holbrook'la tanıştın mı?" diye sordu.

Başımı sallıyorum.

"Raya'ya fena halde aşık," diyor Poppy. "Onunla utanmadan flört ediyor ama Raya ona yüz vermiyor."

"O bir çocuk," diyor Raya, her şeyin ötesinde. "Ve ben bir *hokey* oyuncusuyla çıkmıyorum. oyuncu." Sonra da bana, imza atmadan, "Sen de öyle." diye ekledi.

Anladım, ama sadece bu nokta yüzüme vurulduğu için.

Yemekten sonra Poppy yarım saat boyunca yalvarıp yakardı ve tartıştı ve sonunda Raya'yı bize katılmaya ikna etti. Poppy, Raya'nın üzerine gitmeye başlamadan önce Dallas'a mesaj atarak yerimizin onun yanında olduğundan emin olmuştu.

Sanırım bağlantıda olduğunuzda bir şeyler yapabiliyorsunuz.

Dallas'ın bizim için gönderdiği araba sayesinde arenaya gidiyoruz ve oraya varıp içeri girdiğimizde içimde bir heyecan patlaması olduğunu ben bile itiraf edebilirim. Heyecan ve ... gerginlik.

Gray için endişeliyim.

Bu maçlar büyük önem taşıyor ve taraftarlar için eğlenceli olsa da oyuncular için baskı oluşturuyor. Ve o bu baskıyı Atlas'ın dünyayı tuttuğu gibi taşıyor.

Sadece buraya uyum sağladığını hissetmesini istiyorum. İyi oynamanın yardımcı olacağını biliyorum.

Dün antrenmanını bitirmesini beklerken onun videolarına bakarak biraz fazla zaman geçirdim. Hâlâ orada olduğumu bildiğini bile sanmıyorum ama o gidene kadar ayrılmak istemedim. Bu yüzden Google'da arattım. Ve YouTubedan.

. Tabii bu bir fiilse. Onu çaylak sezonunda oynarken izlemek bir sihirbazı izlemek gibiydi. Pakın nerede olduğunu bile bilmediğim oyunlar vardı.

Diğer takım da topun nerede olduğunu bilmiyordu - ta ki top kalenin arkasına girene kadar.

Tutkuyla, ateşle, sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi oynuyordu. Ve bunu sevdiği hareketlerinden anlaşılıyordu.

İki kez, attığı gollerden sonra gülümsedi bile.

Son maçları mı? Onlar farklı bir adam izlemek gibiydi. Halsizdi ve birçok hata yaptı ama en çok fark ettiğim şey hiç neşesinin olmamasıydı. Hayat yoktu.

Sanki hareketlerle kayıyormuş gibiydi.

Arena gürültülü ve enerji dolu, yanıp sönen ekranlar, yüksek sesli müzik, aşırı duyuşal yüklenme. Comets ürünleri ve imtiyaz standlarıyla çevrili lobide yolumuza devam ediyoruz. Comets oyuncularının yüzlerinin yer aldığı büyük pankartlara bakıyorum ve bu haftaki tanıtım çekiminin aslında bunun için olduğunu fark ediyorum. Hayranlara gönderilecek basılı fotoğraflar değil. Gray'e ne kadar sinir bozucu görünse de bu durumdan etkilenmekte haklıydım.

O gerçekten önemli biri. *Bu nasıl şimdi aklıma geliyor?*

Koltuklarımızı buluyoruz, iki sıra boş olanın hemen yanında. "Herkes nerede?" diye sordum.

"Eşlerin odasında," diyor Poppy.

Raya ona bakar. "Neden orada değilsin?"

Poppy gülümsüyor ve ikimizin de koluna giriyor. "Çünkü sizinle birlikteyim çocuklar!"

Ben sadece Poppy'nin bana "eşler odası" hakkında anlattıklarını biliyorum. Davet edilmeniz gerekiyor. Bir çalışan olarak benim gidebileceğim bir yer değil ama eşler Poppy'nin davet edildiğinden emin oldular.

Gray'in bir yıldız olduğu bu aşamanın büyüklüğü netleşiyor. Baskı anlam kazanıyor. Çılgın programı ve insanüstü odaklanması da mantıklı. Binlerce hayranı var ve en iyi olmanızı isteseler de, olmadığınızı söylemekten çekinmiyorlar. Burası Chicago. Medya ve taraftarlar acımasızca dürüst.

Çocuklar buzun üzerinde ısınıyorlar ve ben Gray'e odaklanmamaya çalışıyorum. Ama sanki güçlü bir manyetik çekim gücü var ve başka tarafa bakamıyorum. Gerçi buradan güvendeyim. Onu izleyebilirim ve kimsenin haberi olmaz.

Öpücük'ü zihnimde tekrar bile oynatabilirim. Ki istiyorum.

Sadece bir dakikalığına ve sonra sağduyulu bir ses devreye giriyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Raya'ya benziyor.

Maç saatinden yaklaşık yirmi dakika önce eşler ve kız arkadaşlar tribünlerde belirdi. Etrafımızda yerlerini buldular. Çoğuyla daha önce tanışmıştım ve Jericho'nun karısı Monica'yı bir süredir görmemiş olsam da, anında eski bir arkadaş gibi hissettiren insanlardan biri.

"Eloise! İlk birkaç hafta nasıl geçti?" Monica, Poppy'nin diğer tarafındaki koltuğuna otururken soruyor.

"İyi," diyorum. "Yani, hâlâ kendimi çalışıyorum. Bu kolay , um -Gray hakkında kötü konuşmak istemiyorum. Ama alışmaya başlıyorum!" Gülümsüyorum ama anında çok fazla şey söylediğimi hissediyorum. Gray huysuz ve sert biri ama şimdiden ona karşı garip bir sadakat duygusu hissediyorum.

Eğer onun burayı sevmesine yardımcı olacaksam, diğer herkesin de onu sevmesini sağlamak istiyorum.

Junior'ın kız arkadaşı Kari öne doğru eğilerek, "Umarım iyi bir gece geçirir," diyor. "Hepimizin iyiliği için, ama özellikle senin iyiliğin için."

"Göründüğü kadar büyük bir pislik mi?" Krush'un karısı Lisa soruyor.

Ve sadakat bir çentik daha atıyor. "Ben öyle düşünmüyorum. Bence o sadece sessiz. Belki biraz yanlış anlaşılmıştır."

Raya'nın yasak bir girişi koruyan taştan bir çirkin yaratık gibi başını bana doğru çevirdiğini hissetmek için bakmama bile gerek yok.

"Philadelphia'da o fotoğrafçıya çıldırdığında sessiz değildi-" Lisa diyor ki. "YouTube'daki klibi gördün mü? Adamın kamerasını kırmışlar."

Bakışlarım buzun üzerinde Gray'e doğru kayıyor. Takımın geri kalanıyla birlikte ayakta duruyor, sopasını tutuyor ve dalgın bir şekilde kalbi fark edip etmediğini merak ediyorum.

"Bunu sevdiğin için yap" yazan büyük bir poster yapmalıydım. Buna *bayılırdı*.

Diğerleri onun ne kadar korkunç biri olduğu hakkında gevezelik eder, duydukları tüm hikayeleri anlatır ve sonra Poppy'ye Dallas'ın onu takıma almak için neden bu kadar çok lobi yaptığını sorarken, ben Gray'e dikkatle bakarken sessizce kelimeleri tekrar tekrar söylüyorum -*Sevdiğin için yap*-.
"El?"

Raya'nın adımı söylediğini duydum. Dönüyorum ve evet, Tanrı'nın küçük yeşil elmalar yarattığı kadar eminim, işte orada, beni izliyor. Gülümsüyorum ve Gray'e dönüyorum. Takım oyun öncesi moral konuşması olduğunu tahmin ettiğim bir konuşma için buzdan soyunma odasına doğru süzölmeye başlıyor. Dallas patenle ondan uzaklaşırken Gray tribünlere doğru bakıyor. Onunla bir anlığına göz göze geliyorum ve bu beni şaşkına çeviriyor.

Bana hafifçe başını sallıyor, sopasını buza iki kez vuruyor ve kayarak gidiyor, takımın geri kalanının arkasındaki bir kapıdan kayboluyor.

Aramızda bir bağ mı vardı? Bu benim için miydi? Bunu hayal etmiş olma ihtimalim çok yüksek.

Ama sonra Raya daha da yaklaşır ve neredeyse tıslayarak şu sözleri söyler:

"Ne.

Öyleydi. *Bu mıydı?*"

Donup kaldım. "Ne neydi?"

"O senin *patronun*, Eloise," diyor.

"Teknik olarak öyle değil. *Teknik olarak* koç için çalışıyorum."

Yavaşça dönüp buza bakmadan önce onun kuşkulu bakışını yakalamak için başımı kaldırıyorum.

Sözleri kafamın içinde top ateşi gibi yankılanıyor ama Raya bile o bakışı ve hissettiğim sevinci benden alamıyor.

Yılbaşı gecesi öpücükleri, üstsüz antrenmanlar ya da beceriksizce söylenen sözler ne olursa olsun, ilk kez o adamın hayatında bir fark yarattığımı hissediyorum.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Gray

E Loise tribünde.
Fark etmemeli ama ediyor. Kendi kendime nedenini bilmediğimi ama sanırım oldukça iyi bir fikrim var.
Koç'un maç öncesi moral konuşmasını dinlerken önemli.
Bu önemli çünkü bu gece berbat oynasam da oynamasam da burada benim yanımda olan tek kişi o.
DJ'in beni arenaya sokmak için Justin Timberlake'in "SexyBack" şarkısını çalması da önemli.
Ne be? Bunu ben istemedim.
Onun yüzünü aklımdan çıkaramıyorum. Hokeyi sevmiyorsa ne olmuş?
Bana neyin gerçekten önemli olduğunu hatırlattı: Bu oyunu oynamaya sponsorluk anlaşmaları, albümler, afişler ya da hayranlar istediğim için başlamadım.
Bu oyunu sevdiğim için oynamaya başlamıştım. Ama babamın yıllarca süren eleştirileri duygularımı sevgiden çok kızgınlığa yöneltmişti.
Onu hala görebiliyorum, kenarda durmuş, kollarını kavuşturmuş, buzun üzerinden bana hayal kırıklığıyla bakıyordu.
Bu oyunun onun için asla "sadece eğlence için" olmayacağını çok çabuk öğrendim. En iyi olmak benim takıntım haline geldi.
Antrenmandan sonra bir grup arkadaşım, antrenörlerin, ebeveynlerin veya gözlemcilerin meraklı gözleri olmadan etrafta atış yapmak geçmişte kaldı. Ve riskler arttıkça, baskı da arttı. Pozisyonumun ağırlığı

ağır geldi. Dünyanın zirvesindeyken her şeyin harika olduğunu, ama işleri berbat ettiğinizde bunun on kat daha kötü olduğunu keşfettim.

Ve ne yaparsam yapayım, kaçırdığım her atıştan sonra babamın sesini duyuyorum.

İlk ara verildi ve ilk periyot boyunca aklımdaydı.

Aptalca ofsayt penaltısı-Savunmada döndüm, çizgi değişikliğinde yeterince hızlı çıkamadım.

2-1 gerideyiz. Tek odaklanabildiğim şey hatalar. Onların ötesini göremiyorum.

Soyunma odasına girdik ve eldivenlerimi yere attım. Bunu çözmem gerek.

Mola sırasında, pek çok erkek gibi benim de bir ritüelim vardır.

Sadece on beş dakika, ama Jericho hala soyunuyor ve buz banyosuna girip çıkıyor, deli gibi. Junior bir yığın tuzlu atıştırmalık yiyor ve Alani Nu enerji içeceği içiyor. Burke tablette maç videosu izliyor. Dolabımın önündeki banka oturuyorum ve sopamı yeniden bantlama işlemine başlıyorum.

Çocuklar gürültü yapıyor. Gump, devre bitmeden hemen önce Crosby'nin çenesine aldığı darbenin kirli olup olmadığını soruyor. Kemp öyle olduğunda ısrar ediyor ve ilk adamı panolara doğru kontrol etme taktikleri hakkında konuşmaya başlıyorlar.

Konuşmaları arka plana atıyorum.

Eski bandı sopamdan çıkar, bıçağın üzerinde kırmızı bir nokta fark ettim.

Bu da ne? Kan mı?

Çubuğu ters çevirip tırnağımı üzerinde gezdiriyorum, koparmaya çalışıyorum, o sırada bunun sadece rastgele bir nokta ya da çizik olmadığını fark ediyorum.

Bu bir kalp. Birisi hokey sopamın altına minik bir kalp çizmiş.

Eloise.

Gözlerimi kapatıyorum ve bunu çubuğuma takmak için hangi çemberlerden atlamak zorunda kaldığını hayal etmeye çalışıyorum.

Bu bana Eloise'in maçtan önce söylediklerini hatırlattı. İşte karşımdaydı, benim sporum hakkında hiçbir şey bilmediğini kabul ettiğim bir kişi ve tam da duymam gereken şeyi söyledi.

Sonra onu kalabalığın içinde beni izlerken hayal ettim. Orada onunla bağlantı kurmanın verdiği his beni şaşırttı. Ona küçük bir onay işareti yaptım ama sözlerini ancak şimdi anlamaya başladım.

İlk periyotta sevdiğim gibi oynamadım.

Bunu değiştirmenin zamanı geldi.

"İyi misin?" Burke'ün sorusu beni şimdiki zamana geri çekiyor. Sanırım ikinci periyotla ilgili düşünceleri var.

Başımı salladım.

"Sadece bir sayı gerideyiz," diyor.

Kendimden emin bir şekilde ona döndüm. "Uzun sürmeyecek."

Ayağa kalktım, eldivenlerimi aldım ve buza geri dönerken, kendimin daha genç versiyonunu çağırmaya çalıştım. Sapanın, diskin, hızın ve bu oyunun sanatının ona hissettirdiklerini seven oyuncuyu.

Bunu sevdiğiniz için yapın.

Onun sözleri. İçimde bir değişim hissediyorum. Sanki bir ışık yanıyor.

O anda, takastan bu yana ilk kez Chicago Comet olduğum fikrini benimsiyorum. Oyunun başında Eloise'i gördüğüm bölümü buluyorum. Gözlerim diğer kadınları tarıyor ve sonra ona takılıyor.

Üzerinde Comets kapüşonlu tişörtü, kot pantolonu ve siyah çorap şapkası var ve buradan bile, tıpkı maçtan önce olduğu gibi gözlerimizin tekrar birleştiği anı hissedebiliyorum. O bir mihenk taşı, fırtınada bir liman, karaya çıkmak için güvenli bir yer gibi.

Ve odağımın değişmesinin sebebi de o.

Bunu sevdiğiniz için yapın.

Sözleri kafamın içinde dolaşıyor, tam da ihtiyacım olan hatırlatıcı. Oyunumu değiştiren şey.

Ve oğlum, değişiyor. Devrede üç gol, ikisi benden. Bir hücumda adamlarını o kadar sert kontrol ettim ki yere düştü, sonra Burke'e çok pis bir pas attım ve gol oldu. Yerdeki adama doğru kayarken, lamba yanıyor, korna çalıyor, kalabalık çılgına dönmüştü, "*Bu gece ESPN'de görüşürüz dostum*" diye bağırdım. Burke beni işaret ederek "*Hadi gidelim!*" diye bağırdı, ben de onu işaret ettim.

Dostum, bu iyi hissettiriyor.

4-2, Comets. Ve daha işim bitmedi.

Maç ortası röportajlarından gerçekten nefret ediyorum. İkinci devre, bir muhabir beni yakaladı ve tek bir soru sordu.

"Gray, sahada alev alev yanıyorsun. İlk periyottan sonra oyununda bir şeyler değişti. Koç Turnrose özellikle motive edici bir konuşma mı yaptı yoksa başka bir şey mi?"

Bu sorulardan nefret ediyorum ve tam "sadece pakı kaleye sokmaya çalışıyoruz" gibi sıradan bir cevap vermeye hazırken Eloise'in sözlerini kafamda *hissedebiliyorum*.

Babam değil. Onunla.

Önce mikrofona, sonra muhabire, sonra da bana doğrultulmuş kameraya bakıyorum. "Sadece oyunu sevdiğim için oynamaya karar verdim." Kameraya bir an daha bakıyorum, muhabire başımı sallıyorum ve tünelden aşağı doğru yürüyorum.

Üçüncü periyotta üç gol daha bulduk ve maçı 7-2 kazandık. Ben bir hat trick ve üç asist yaptım.

Ve ilk dönemden sonra her saniyesine bayıldım.

Maçtan sonra bir basın toplantısı var. Eloise bana yaklaşmıyor ama birkaç muhabirle sohbet ettiğini görüyorum. Şimdiye kadar muhtemelen en iyi arkadaşları olmuşlardır. Onlar soru sormaya başlayana kadar hiçbirine ne söylediği hakkında bir fikrim yok. Oyunla başlıyorlar. Burke ve takımın geri kalanıyla nasıl uyum sağladığımla.

Medyanın tonu değişti. Kazanmak bunu yapar. "Ekstra antrenmanlar işe yaradı mı?"

"Burada ayaklarının yere bastığını hissediyor musun?"

"Chicago'daki galibiyetin sorumlusu olmak nasıl bir duygu?"

Ama sonra, Eloise'in birkaç adım ötesinde duran bir adam elini kaldırır ve Burke ona doğru başını sallar.

Gözlerimi yan tarafta duran güzel sarışına değil, ona dikiyorum.

"Gray, bu gece buza çıkarken tema şarkınızın çalmasının sizin için önemli olduğu söylendi. Söyle bize, gerçekten seksi geri getirdiğini düşünüyor musun?"

Burke mikrofona doğru eğilir ve "Belki de bu soruyu cevaplamaları için odadaki hanımlara sormalıyız" der.

Odada bir kahkaha dalgası var ve Eloise'in yan kapıdan çıkıp koridora geçerken sinsi gülümsemesini yakalıyorum.

Kolay kolay utanmam ama ben bile yüzümün kızardığını biliyorum.

Neyse ki konu değişiyor ve sopamla onlara vurmak istemedenden tüm sorularını yanıtlıyorum.

Bu yeni ben, sopamla onlara vurmak istemiyorum. Daha sonra,

Burke bazı çocuklarla çıkmak isteyip istemediğimi sordu.

Ben tereddüt edince, lafı gediğine koydu. "Az önce büyük bir galibiyet aldın. Bunu kutlamalıyız. Chicago seni sevme yolunda ilerliyor."

"Sezon boyunca dışarı çıkmıyorum," diyorum.

"Yemek yemen lazım, değil mi?" diye soruyor. "Sadece akşam yemeği için gel."

Eloise'in buzdolabıma istiflediği kapları düşünüyorum. Eve gitmemi ve maçtan sonra her zaman yaptığım şeyi yapmamı mümkün kıldı. Duş. Islan. Gerin. Yemek. Uyu.

"ama dostum, geç saate kadar dışarıda kalmayacağız," diyor. "Bu çok önemli. Bence sen de orada olursan diğer çocuklar için çok iyi olur."

O haklı. Eski takımımı sevmemin nedeni o adamların benim arkadaşlarım olmasıydı. Arkadaş edinmenin kolay olmaması imkansız olduğu anlamına gelmez.

Yapmak istediğim her şeye ters düşüyor ama . "Tamam."

"yle mi?" Sırıtıyor ve omzuma bir tokat atıyor.

"Evet. Fikrimi değiştirmeden gidelim." Bazı ocuklarla birlikte gürültülü koridora ıkıyoruz. Orada bekleyen gürültülü bir grup var, eşler, kız arkadaşlar ve erken çıkan diğer oyuncular.

Adamlar kahramanlar gibi karşılanıyor ve bir anlığına, keşke burada beni bekleyen biri olsaydı diyorum. Benim formamı giyen.

Bu hiçbir zaman istediğim bir şey olmadı. Bana hep bunun sadece dikkat dağıtıcı olacağı söylendi.

Ama Poppy yoldan çekilip de Eloise'in orada durduğunu, duvara yaslandığını ve biraz -ne bileyim, kaybolmuş gibi göründüğünü görünce o kadar da emin olamıyorum. Onu görünce iimde bir şeyler yatışıyor.

İfade edemediğim bir şey.

Beni gördüğünde sırıtıyor ve bana doğru geliyor. O yaklaşırken içimdeki elektriğin uğultusunu hissedebiliyorum.

O zel biri. Sadece birkaç haftadır düzenli etkileşim halindeyiz ve ben bunu zaten biliyorum.

"Uh, iyi oyun, *sanırım*." orap şapkasını düzeltiyor, sarı saçları omuzlarına dökülüyor. Çok güzel bir kız.

"Teşekkürler," diyorum sırtarak.

Sırıttıyor. "Sanırım buradaki fikir birliği senin gerçekten de seksi geri getirdiğin yönündeydi."

"Çok komiksin," diyorum kuru bir sesle, ama aslında öyle olduğunu düşünüyorum. Sadece burada durarak bile beni hafifletiyor. "Sanırım bu senin fikrindi?"

Omuz silkiyor. "DJ'den bir iyilik istedim. Herkesin bir tema şarkısına ihtiyacı var." "Öyle mi? Seninki ne peki?"

Hiç tereddüt etmeden, "Alicia Keys'den 'Girl on Fire'" diyor. Ve sonra, bir sırtıma daha.

Onun neşesi bulaşıcı. Belki de onun etrafında olduğum için şanslıyım.

Bana doğru bir adım attı. "Eğer gülümseyen bir adam olsaydın, bahse girerim bu seni güldürürdü."

Ağzımın kenarının seğirdiğini hissediyorum ama beni ele vermeden önce gülümsememi bastırıyorum.

"Aman Tanrım! Biri neredeyse dışarı fırlıyordu! Gördüm!" Yüzümü işaret etti. Başımı çeviriyorum ve bir gülümseme çıkıyor.

Lanet olsun.

"Asıl soru şu: Orada eğlendin mi?" Daha yakına eğiliyor. "Sevdin mi?"

O kenar muhabirine ne söylediğimi bilmiyor. Sözlerinin beni ne kadar etkilediğini bilmiyor.

Şampuanının kokusunu alabiliyorum. Ananas ve güneş ışığı gibi. Suratımı asmiyorum ama sonra kırmızı tırnaklarını fark ediyorum. Hokey sopamın altındaki kalple aynı kırmızı renkte.

"Evet. Öyle de denebilir."

Ben daha devam edemeden, Küçük Ayı beni arkamdan kucaklıyor ve yerden kaldırıyor. "Bu adam!! Bu da ne, ahbap!? Sezonun geri kalanında böyle oynayabilir misin?!"

Başımı salladım, bırakmasını bekledim ve "Deneyeceğim, dostum" dedim. Koridorda bağırp çağırarak kız arkadaşının yanına gidiyor, o da onu bir öpücükle susturuyor. Onu duvara yaslıyor ve tamamen öpüşmeye başlıyorlar.

Eloise ve ben ikimiz de onlara dönüp yüzümüzü buruşturarak bakıyoruz. Boğazını temizledi ve dedi ki, "Tamam. Yani. Bu oluyor."

Küçük, garip bir duraksama oluyor ve bunu kelimelerle dolduracağını biliyorum, o yüzden sadece bekliyorum.

"Kız kardeşim Raya ve ben bu gece seninle gelecektik ama gelmek zorunda değiliz. Asistanınla dışarıda olmak sana garip geliyorsa. Sosyal olarak. Bir grup içinde."

"değil," diyorum. "Gitmeyebilirim bile."

Omzuma şakacı bir yumruk atıyor. "Gidiyorsun." Ona baktığımda yüz ifadesi değişiyor.

"Tanrım. Özür dilerim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum." Ellerini ceplerine soktu. "Söz veriyorum, sana nasıl senin için çalışıyormuşum gibi davranacağımı bulacağım."

"Bana iyi davranıyorsun," diyorum. Zaten beni yanında çalıştığı biri olarak görmesini de istemiyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve elektrik akımı vızıldıyor.

Jericho'nun adını bilmediğim karısı geldi. "Bianchi'ye gidecektik ama bizi içeri alamazlar. Belki Tudor'a gideriz?"

Bu iki yeri de bilmiyorum ama bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak etmeye başladım. Eloise ile sosyal bir ortamda bulunmak çok fazla çizgiyi bulanıklaştırabilir. Ne de olsa en son birlikte dışarı çıktığımızda, saat on ikiyi vururken vücudunu kendime .

Kadınlardan bir diğeri, "Ayrıca rezerve edildi," diyor.

"Onlara Comets'ten olduğumuzu söyledin mi?" diye soruyor üçüncü bir kadın. "Ve biz kazandık mı?"

Ve onlar bir grup gıdaklayan tavuk gibi gevezelik etmeye başlarken, göz ucuyla bakıyorum ve Eloise'i telefonda görüyorum. Eve gitmeyi düşünüyorum ama ben karar vermeden telefonu kapatıp grubun yanına dönüyor.

"Bizi Bianchi'ye soktular," diyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Diğerleri konuşmayı kesiyor, çoğu cümlelerin ortasında, ve ona bakıyorlar. "Nasıl?" diye soruyor esmer bir kadın.

Eloise omuz silkiyor. "Eskiden şehirde turlar düzenlerdim ve sahibi Angelo'yu tanıyorum. Arka odayı bizim için hazırlayacağını söyledi."

Konuşmalar yeniden başlıyor ve ben yine gitmeyi düşünüyorum. Ama sonra Burke sırtıma bir el vuruyor. "Şehre ilk geldiğinde yapmak istediğimiz hoş geldin yemeği bu olacak."

Eloise'e baktım. Şehre geldiğim gece yılbaşı gecesi idi ve eski takımımın maçının özetlerini izlemek için bir barda içki içmeye gittim.

Otoparka doğru yürümeye başlamadan önce Eloise durdu. "Yola çıkmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"bitti," diyorum ona bakmadan.

Bana sahte bir selam veriyor, bunu göz ucuyla yakalıyorum.

O haklı. Gülümseyen bir adam olsaydım, o beni güldürürdü.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Gray

I pleksiglasın diğer tarafındaki kalabalığı tercih eder.

Bir Pazar gecesi, ama şehirde çok şey oluyor, o kadar ki bir grup hokey oyuncusunun bir restorana girmesi kimseyi korkutmaz. Sahnemizde tanınıyoruz ama profesyonel sporcular olarak buz dışında pek tanınmıyoruz.

Eloise ev sahibiyle eski arkadaşlarmış gibi konuşuyor ve bizi arka taraftaki büyük bir odaya yönlendiriyor. İçki siparişlerimizi almaya hazır üç garson var ve Eloise onları isimleriyle selamlıyor.

Odada dolaşırken onu izliyorum ve burada çalışmadığının farkında olup olmadığını merak ediyorum. Grubumuzdaki herkesin istediği her şeye sahip olduğundan emin olmak onun kişisel görevi gibi görünüyor.

Odanın benim tarafıma geçmesini söyleyebilirim ama yalan söylemiş olurum. Ama o buraya gelemeyen, gerçek adı Jimmy olan Gump araya giriyor. Kızın önüne geçerek yüzünü görmemi engelliyor. Ne söylediğini bilmiyorum ama gözlerimi devirmeme neden olacak bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum. Dün ağırlık odasında Eloise hakkında ne düşündüğünü açıkça belirtti.

Başını arkaya atıp tüm odayı dolduran bir kahkaha attığında ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Elim yumruk yapıp sıkıyorum ve terlemeye başlıyorum.

O bana ait değil. O zaman neden onunla konuştuğum için kendi takım arkadaşımı boğazlamak istiyorum?

Arkamı döndüm ve bara doğru adım attım.

"İyi misin?" Burke soruyor. "Bulutların üzerinde olman gerekirdi ama birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diyorum, öyle demek istemiyorum. "Ben sadece ..." Başımı sallıyorum. "Belki de dışarı çıkmamalıydım."

Kaşlarını çatıyor, ama Jericho onun yanındaki boşluğa geçiyor ve oyun hakkında konuşmaya başlıyorlar ve ben dalıp gidiyorum, gözlerim odanın diğer ucunda Eloise'in hala ayakta durduğu ve Jimmy ile konuştuğu yerde geziniyor.

"Onun olayı ne?" Jericho'nun cümlesini yarıda keserek ikisine başımla selam veriyorum.

Başımı salladıktan sonra birbirlerine bakıyorlar.

"Gump?" Jericho soruyor. "Çoğunlukla zararsızdır. Eminim ona asılan erkeklere alışıktır."

"Neden? Endişeli misin?" Burke bara yaslanır.

"Hayır, ben sadece-" Düşündüğüm şeyi ısırarak geri alıyorum. "Çalışanlarla çıkmakla ilgili kurallar yok mu?"

Burke bir kaşını kaldırır. "Oluyorsun."

"Rahatsız olmadım," diyorum. "Ben sadece-"

Jericho iki kaşını da kaldırır. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Kendimi korumacı hissediyorum," diyorum savunmaya geçerek. "Bir kız kardeş gibi." *Hiç de kız kardeş gibi değil.* Neden hâlâ konuşuyorum? Çenemi kapalı tuttuğumda daha iyi oluyorum.

"Neredeyse Burke'ün kız kardeşi sayılır. Jericho'nun kulakları," diyor.

Eloise bize doğru bakıp el sallıyor, muhtemelen hepimiz ona doğru baktığımız için. Gump da onun el sallamasını takip ediyor ama benimle göz göze geldiğinde ona ters ters bakıyorum. Sırf ona baktığı için boğazını yumruklamak istiyorum.

Tanıyarak çenesini kaldırıyor, sonra ikisi sıradan bir çift gibi bize doğru ilerliyor.

Kara kara düşünüyorum. Artık burada olmak istemiyorum.

Onunla çıkamam ama bu takım arkadaşlarımdan biriyle çıkmasını istediğim anlamına gelmez.

"Hey çocuklar," diyor Eloise. "Jimmy az önce slapshot'ın ne olduğunu açıklıyordu. öyle."

"Tokat atmanın ne olduğu umurunda değil, seni aptal," diyor Jericho Gül.

"Ah, dedi!" Jimmy o aptal Güneyli söylüyor. Bazen sahte olduğunu düşünüyorum. Sesi kovboy gibi çıkıyor. Eloise'e bakıyor.

"bana söyledin, değil mi?"

Ona şakacı bir omuz silkme hareketi yapıyor ve ben buna dayanamıyorum.

Onunla flört etmesini izlemek bir şey, onun da flört etmesini izlemek başlı başına bir işkence. "Hey, ben gidiyorum." Burke'e baktım. "Yarın görüşürüz."

Onu geçip kapıdan çıktım, koridora doğru yürüyordum ki Birisi paltolarımızı aldı ve astı. Nereye asıldığını bilmiyorum.

Tam Eloise odadan çıkarken arkamı dönüyorum. "İyi misin? Sosyal olma konusunda çok iyiydin." Gülümsüyor ve ben gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Sadece gitmem gerek" diyorum.

Kaşlarını çatıldığını fark ediyorum ama bunu kabul etmiyorum.

Yüz ifadesi değişiyor. "Çok özür dilerim. Bunun iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm. Kız arkadaşını mı özlüyorsun?"

"İkinci kez bir kız arkadaştan bahsediyorsun," diyorum kendimi durduramadan. "Benim kız arkadaşım yok."

Kaşları yine çatıldı. "Ama . . . Seni telefonda duydum."

Bir saniyemi aldı. Ne zaman

Sonra hatırladım.

Scarlett.

Kendi kendime bir kez hayıflanarak kıkırdıyorum. "O benim kız arkadaşım değildi." Tüm vücut duruşu değişiyor. Rahatlamış mı?

Tüm bu konuşmayı silip istiyorum. Bu kişisel, profesyonel değil ve Eloise ile tartışmam gereken bir şey değil.

"Paltomun nerede olduğunu biliyor musun?" İstedğimden daha hızlı söylüyorum. "Senin için getirebilirim ama-" duraksıyor.

Burada, restoranın bu karanlık girintisinde duruyoruz ve gözlerim ona ulaştığı anda içimde bir değişim hissediyorum. Ona uzanmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Gözlerini arıyorum, beynimdeki boşlukları doldurabileceğim bir anlık bir titreşim.

Onu istiyorum.

Birkaç uzun saniye boyunca kıpırdamıyor. Sonra dudaklarını birbirine bastırıyor ve bu beni neredeyse öldürüyor. Başım geri adım atmam için çığlık atıyor. Uzaklaşmam için. Direnmem için. Ama onu dinlemem için tek bir neden bile düşünemiyorum.

"Sen-" diye fısıldıyor. Öpücüğü hatırlıyor mu? Tekrar mı ediyor? Tekrar yapmak istiyor mu? "Tamam mı?"

Birisi arkamdaki restoranda bir tabak düşürüyor ve kırıldığını duyuyorum. Beni bu transtan uyandırmaya yetiyor. Başka tarafa bakıyorum.

"Gri mi?"

Başka bir palto alabilirim. Burada bir saniye daha duramam. Ama gitmek için döndüğümde, hareket etmeyi bırakıyorum ve omzumun üzerinden, "Jimmy ile çıkma. Aksanı sahte."

Sonra da çekip gidiyorum.

Eloise

Neydi o?

Bianchi's'in arka odasının dışındaki loş ışıklı alanda donup kalmış, paltosuz bir Gray'in restorana girip kapıdan çıkışını izliyorum.

Tüm vücudum zonkluyor, içimdeki her sinir yüksek alarmda. Kafam, Raya'nın sesiyle, gitmesine izin vermemi söylüyor. Ben onun asistanıyım.

Jay Hatasını tekrarlamayacağım.

Ama Gray'in ellerinin saçlarıma dolanmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Çekildiği anda bana nasıl baktığını hatırlıyorum.

Bunun mantıksız -hatta aptalca- olduğunu bilsem de, yakındaki portmantodan onun ceketini ve benimkini alıp onu otoparka kadar takip ediyorum.

Kapıyı açar açmaz kışın sert havası tenimi sarsıyor ama aldırmıyorum. Otoparkı tarıyorum ve arabasını gördüğümde aceleyle yanına gidiyorum, bunu yaparken paltomu da üzerime geçiriyorum. Motor çalıştığında arabanın ışıkları yanıyor ve bir sorgu odasının sert beyaz ışıkları altında bir suçlu gibi donup kalıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Çıkışını engelliyorum ve gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Sıcaklığın içimde toplandığını hissedebiliyorum.

Bu bir hata.

Diğer tarafa kaçmalıyım.

Onu düşünmemeliyim, bu şekilde değil.

Ama sonra arabanın kapısı açılıyor. Yüzü gölgeli ama Gray'in mutlu olmadığını anlayacak kadar seçebiliyorum. Bir eli cipin tavanında, diğeri kapıda duraklıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Aptalca bir şey olmadan önce ona ceketini verip içeri kaçmalıyım.

Ama yapamıyorum. Sanki ayakkabı yerine kül bloklarım var.

Kapıyı çarparak kapatıp bana doğru yürürken, arkasındaki arabanın ışıklarına doğru bir nefes alıyorum. Hiç tereddüt etmeden bana doğru uzanıyor ve dudakları dudaklarıma yapışıyor.

İlk öpücük benim için bir iyilikti. Ama bu, hepsi onun için.

Bedenimi kendine doğru çekişinden bunu bir süredir düşündüğü anlaşılıyor. Paltoyu bırakıp ellerimi sırtına doluyorum, öpücüğe teslim olurken vücudunu daha da yakınlaştırıyorum ve ona benim de bunu düşündüğümü itiraf ediyorum. Elleri yüzümden saçlarıma doğru ilerlerken dizlerimin bağı çözülüyor ve tüm mantıklı düşüncelerin zihnimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Öpüşme dolu dolu ve heyecan verici, tutkuyla çılgınca ama yine de kontrol tamamen onda. İçimde bir şeyler kıvılcımlanıyor, sarhoş edici bir şey. Beni nasıl tuttuğunu, nasıl öptüğünü fark ediyorum -sert ve amaçlı ama çelişkili bir yumuşaklıkla midem takla atıyor.

Restorandan çıkan insanların sesi içinde bulunduğumuz güzel balonu paramparça ediyor ve Gray geri çekilip gözlerime bakıyor. Nefesim kesildi, dudaklarım karıncalanıyor, çığ ve arzulu. Ama gerçekliğin onun üzerinde yıkandığını görebiliyorum. Bu bir hataydı.

Başını sallıyor ve beni tutuşunu gevşetiyor. "Üzgünüm, bunu yapamayız. Bir daha olmaz."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek yine mi?"

Ellerini geri çeker ve gözlerini kaçırmak istemediği bir itirafla başka tarafa bakar.

"Hatırlıyorsun," diyorum, farkına vararak.

Bir elini saçlarının arasından geçirir. "Gitmem gerek."

O gitmeden önce uzanıp kolunu tutuyorum. "Neden beni tanımamış gibi davrandın?"

Yutkunuyor, bakışları dudaklarıma dalıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor, ama sonra beni şaşırtarak bana doğru bir adım atıyor. "Çünkü bunun olacağını biliyordum." Bakışlarımı sabitliyor ama kalbim vahşi bir at sürüsü gibi çarpıyor. "Ve bu *olamaz*."

Uçakta sırt çantasına paraşüt bağlanmış birine benziyor, kasları kasılmış ve gergin, ne zaman atlayacağından emin değil.

"Eloise. Yapamam. Yapamam."

Ve sonra, gitti. Arabasına bindi ve beni nefessiz, şaşkın ve *gerçekten* daha fazlasını ister halde bırakarak uzaklaştı.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Eloise

T Ertesi gün, gürültülü, aralıksız bir vuruş beni .
Yaban mersinli keklerin ve taze pişmiş ekmeğin kokusu odaya yayılıyor ve kız kardeşlerimin odanın diğer tarafından bana seslendiğini duyuyorum.

Kapıya.

"Senin anahtarın yok mu?" Raya'nın Poppy'ye sorduğunu duydum.

"Hayır, ama bahse girerim burada bir tane tutuyordur," diye yanıtlıyor Poppy. "Eminim kendini dışarıda kilitlemesi ihtimaline karşı bir yedeği vardır."

"Haftada kaç kez kullanması gerektiğine bahse girer misin?" Raya soruyor.

Eğer daha uyanık olsaydım, daha çok gücenirdim. Hal böyle olunca hareket etmiyorum, sadece göz kırpyorum. Etrafta dolaştıklarını duyuyorum ve kapı pervazının üstündeki yedek anahtarı bulmalarının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Kilidin tıkırtısını duyduğumda, "*Vay canına, daha iyi bir saklanma yerine ihtiyacım var.*" diye düşünüyorum.

Yatağımdan kapıyı net bir şekilde görebiliyorum ve kapıyı itip içeri daldıklarında doğruluyorum. "Biri mi öldü?"

"Birisi olmak üzere," diyor Raya, asi çocuklarla dolu bir sınıfa dalan bir müdür gibi çatı katıma girerek.

"Sana *patronunla* ilişkiye girme demiştim, Eloise! Bu küçük dersi ne zaman öğreneceksin? Aynı hatayı daha kaç kez yapmak zorundasın?"

Bunun üzerine kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Yani, biliyorsun. Jay hakkında."

"Evet, Jay'i biliyorum. Sana o işi ben bulmuştum, hatırladın mı?" diyor. "Kız arkadaşıyla arkadaşım."

"Öyle mi?" Jay ve Amber'ı Sully's'de hâlâ birlikte görebiliyorum. Kadının onu sahiplenışı, onun da buna izin verışı... Bu bizim hikâyemiz değildi. Geriye dönüp baktığımda, benim daha çok kirli, küçük bir sır olduğumu fark ediyorum.

Raya kaşlarını kaldırıyor ve ben de sormaya korktuğum sorunun cevabını alıyorum.

Jay bizim küçük kaçamağımızdan çok önce Amber'la birlikteydi. Midem bulanıyor. Başımı ellerimin arasına aldım. "Aman Tanrım. Diğer kadın bendim." Ve sonra Raya'ya döndüm: "Yemin ederim bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

"Ama o senin *patronundu* Eloise," diyor Raya. "Aklından ne geçiyordu?"

Keşke bir salyangoz olsaydım ve tüm vücudumu sıcacık bir kabuğun içine çekebilseydim. Poppy'nin uzanıp Raya'nın omzuna bir el koyduğunu ve ona *hey, rahatla* bakışı attığını görüyorum.

"Jay teki," diyor Raya biraz doğrulurken. "Hepsi senin suçun değil."

Poppy yatağımın ucuna çöktü ve bir kese kağıdı uzattı. "Sana elmalı börek getirdim."

Poşeti açıp bir parça koparıyorum ve ağzıma atıyorum. "Bu saatte burada ne işiniz var?" Raya'ya bakıyorum. "Dün gece Finn Holbrook'la flört mü ediyordun?" Yemin ederim onu Finn Holbrook'la flört ederken gördüm.

"Hayır." Raya şık siyah bir pantolon giymiş, şirkete gitmeye ve bütün gün rakamlarla ne yapıyorsa onu yapmaya hazır. "Ve buraya benim hakkımda konuşmak için gelmedik. Ya da Jay hakkında."

"Finn hakkında konuşabilir miyiz?" Poppy bana komplocu bir sırıtış atarak soruyor.

Ben de sırıtıyorum.

Raya bilmiyor. "Hayır."

"Peki, neden buradasın?" Börekten bir parça daha koparıp ağzıma atıyorum. "Saat kaç? Gray'in bugün fotoğraf çekimi var ve-"

"Eloise."

Uh oh. Raya abla sesini kullanıyor. Biliyorlar mı? "Bunu konuşmuştuk."

Ağzımın yarısı börekle dolu ama savunmaya geçiyorum. "Hayır, bunun hakkında konuştunuz. Bilmediğin şeyler var."

"Dün gece patronunla yiyişi-yordun! !" Raya diyor ki.

Her zaman mantığın sesi olan Poppy, "Aslında bundan emin değiliz," diyor. "Bunu bize Lisa söyledi ve yanılıyor da olabilir. Bütün söylentiler doğru değildir. Bu yüzden onlara *söylenti* deniyor." Yüzünü bana döndü. "Ee, El. Dün gece Bianchi'nin otoparkında Grayson Hawke ile öpüşüyor muydun?" Sonra gözleri parlıyor, "Eğer öyleyse... nasıldı?"

Raya onun koluna bir tokat atar. "Bunu desteklemiyoruz, Poppy!" "Ow! Ray!" Poppy uzaklaşır. "Onun aynı türden bir işi yok. Senin yaptığın gibi. Teknik olarak onun için çalışmıyor. Maaş çekini o imzalamıyor. Yakalanırsa onu kovacak bir İK departmanı yok."

"Aslında," diyorum, "sanırım var. Yani, kimse özellikle böyle bir şey söylemedi ama ..."

"Demek doğruymuş,"
diyor Raya. Lanet olsun.

"Evet!" İnliyorum ve yastığımı yüzüme çekerek arkama yaslanıyorum. "Bu doğru."

"Belki de bu iyidir," diyor Poppy. "Hayatında biraz güneş ışığına ihtiyacı olabilir."

"Şaka mı yapıyorsun?" Raya tıslıyor. "Bu hiç iyi değil. Bu işin bitmesinin tek bir yolu var: işsiz ve kalbi kırık bir Eloise."

"Teşekkürler Raya," diyorum yastığın altından, amaçsızca başparmağımı kaldırarak.

"Ondan hoşlanıyor musun? . ondan hoşlanıyor musun?" Poppy soruyor.
"Ondan hoşlanıyor musun?"

Söylemediği şeyi duyabiliyorum. *Neden* Grayson Hawke gibi berbat birinden hoşlanayım ki? Pisliklerle çıkmamayı öğrenemedim mi?

Yastığı bir kenara atıp yorganı yırtıyorum ve yataktan kalkıyorum. "Huysuz ve kaba biri ve gerçek kelimeler kullanmak yerine homurdanıyor - seilmeyecek ne var?" Mutfığa yürüyorum ve buzdolabından bir şişe Dr Pepper alıyorum. Açtığımda, yargılayıcı Raya kaşlarını çatıyor.

" mu içiyorsun?" diye soruyor. "Şimdi mi?"

Bıkkın ve melodramatik bir iç geçirdim. "Evet, Raya! Evet, evet! Sabahları bir Dr Pepper içiyorum! Dün kahvaltıda artık tavuk nugget yedim. Yaptığım ve açıkça eleştirmek istediğin başka bir şey var mı?"

Çenesini kapatıyor ve göz ucuyla Poppy'nin etkilenmiş yüzünü görüyorum.

Yatağa uzandım. "Hikâyenin devamı var," diyorum. "Gray ile."

Poppy parlak sarı duvara dayalı iki kişilik küçük masamdaki sandalyeye oturdu. "Anlat bakalım."

Bir yudum daha alıp şişenin kapağını kapatıyorum. "Aslında Gray'le o günden önce evde tanışmıştım."

Kız kardeşlerimin şaşkın ifadeleri birbirine uyuyor.

"Yılbaşı gecesi tanıştık. Bir barda," diyorum. "Ve öpüştük."

Tam da beklediğim gibi cevap veriyorlar, "*Neden bize söylemedin?*" korusuyla. Ve *barda rastgele bir adamla mı öpüştün? Ve neden işi kabul ettin?*

Onları susturmak için elimi kaldırıyorum ama bir şekilde sesleri daha da yükseliyor. Gazozumu açıp bir yudum daha alıyorum. Sonra birbirleriyle tartışmaya başlıyorlar, Raya bunun yapabileceğim en aptalca şey olduğunu söylerken Poppy belki de beni dinlemeleri gerektiğini söylüyor.

Poppy bir kafede bir yabancıyla çıkıyormuş gibi yapmıştı. Ve bakın nasıl sonuçlandı. Dallas da bunu kabul edince, aşk hikayeleri başladı.

-Ve Raya bile kabul etmeli ki, bu saçma fikir o kadar da kötü değildi.

Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra ikisinin de söyleyecek bir şeyi kalmadı ve bana baktılar.

"Oh, şimdi benim sıram mı?" Alaycı bir şekilde soruyorum. En küçükleri ben olduğum için insanların bana ne yapacağımı söylemesine alışkınım ama bundan hoşlanmıyorum. Artık hoşlanmıyorum. Burada kimsenin fikri önemli değil, bu benim hayatım.

Ama bu düşünceye sahip olsam bile, bunun sadece kısmen doğru olduğunu biliyorum. Bu benim hayatım, ama bu ikisinin onun hakkında ne düşündüğünü çok önemsiyorum. Benim hakkımda.

Sonunda Yeni Yıl hikayesini anlatmaya başladığımda Poppy, "Bizden bir şeyler saklamaya çalışmaman gerektiğini daha iyi bilmelisin," diyor.

"Evet, *The Rumor Mill*'in henüz bu konuda yazmamış olmasına şaşırdım. Belki de Chicago'ya kadar gitmiyorlardır."

Poppy sırtarak onaylıyor. "Öyle değil mi? Aptal site her fırsatta Dallas'la olan ilişkim hakkında yorum yaptı."

"En azından seni Jane Austen romanlarındaki kız kurusu gibi göstermiyorlar." Raya bu onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor ama ben rahatsız olduğunu biliyorum. Etmek zorunda.

Sanırım kalbi çok fazla kırıldı ve bu onu huysuz ve kırgın bıraktı.

Bu anlaşılabilir ama üzücü. Derinlerde, halkını şiddetle koruyan iyi, çok iyi bir insan Mutlu olmayı hak ediyor ama buna izin vereceğinden bile emin değilim. Bazen, ona bir şeyler hissettiren her şeyden kaçıyor gibi.

Ben bu madalyonun diğerk yüzüyüm. Yüzde yüz duygulardan oluşuyor gibiyim.

O gecenin bana hissettirdiğı kadar zavallı görünmemek için elimden geleni yaparak tüm Yılbaşı Gecesi destanını bitiriyorum. Bitirdiğimde, ikisi de bana hafif acıyan ifadelerle bakıyorlar.

"Gördün mü?" Bıkkınlıkla söylüyorum. "Bu benim istediğimin tam tersi ve tüm bunları en başta kendime saklamamın nedeni."

"Meredith senin üzerinde hep kötü bir etki bıraktı," diyor Raya, suçlayacak birini ararken. "Artık burada yaşamadığı için şanslı, yoksa onu bulur ve ağzının payını verirdim."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Raya, onun yanına oturan bendim. Jay'i kıskandırmak isteyen bendim. Comets'teki işi kabul eden *benim*." İnledim. "Ve gerçekten aklından bir parça istemiyorum."

"Tamam, yeni yıl olayını anlıyorum," diyor Poppy. "Ama dün gece onu nasıl öptün? Ve daha da önemlisi ... nasıldı?"

Raya dudaklarını büzüyor, onaylamadığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Gazozumu açıp bir yudum daha alıyorum, uykuya dalmaya çalışırken öpüşmeyi kafamda binlerce kez tekrarladığım gibi tekrarlamamak için kendimi zor tutuyorum. Ne diyeceğim, Gray ve benim birbirimize karşı bir tür manyetik çekimimiz var gibi mi görünüyor?

Çok saçma.

Aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok ve öpücük beni şaşırttı. Bekle. Bu çok büyük bir yetersizlik. Öpücük beni şok etti. Sersemletti.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Ve gerçekten çok hoşuma gitti.

"Bunu açıklayamam," dedim sonunda onlara. "Bir anda oluverdi."

"Muhtemelen gecenin tüm duyguları," diyor Raya, sanki bir şey varmış gibi O öpücük için mantıklı bir açıklama. Bunu bir şey. "Aslında," diyor Poppy.

Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Dallas sana karşı bir şeyler hissediyor olabilir."

Kalbim yerinden fırladı. Öyle mi?

Başımı sallayarak kendimi sakın olmaya zorluyorum. "Hayır, sanırım Raya haklı. Kesinlikle gecenin duygusu. Yani, burada yalnız. Kimsesi yok."

"Peki hayalet kız arkadaş?" Raya dikkatle soruyor.

Bazen Raya'nın ahlaki pusulasının yeniden yönlendirilmesi gerekiyor. Kendini beğenmiş, kibirli bir hali var ve açıkçası bundan hoşlanmıyorum.

"Öyle bir şey olmadığını söyledi," diyorum. "Belki de bir kız kardeşiyle konuşurken kulak misafiri olmuşumdur?" Sonra da umursamaz bir tavır takınıp soruyorum: "Ama bu arada Dallas bunu neden söylesin ki?"

Poppy omuz silkiyor. "Sanırım Jimmy seninle flört ederken garip davranıyordu."

"Garip, nasıl?" *Tanrım*. Ben, aşık olduğu kişinin HAYIR ve BELKİ'yi atlayıp EVET'i daire içine alarak ona erkek arkadaşı olmayı teklif edebileceğini yeni öğrenmiş bir ortaokul kızıyım.

Jimmy ve ben oraya gittiğimizde Gray'in yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Dallas'ı nasıl kenara ittiğini ve restorandan nasıl çıktığını hatırlıyorum. Ve koridorda bana nasıl baktığını hatırlıyorum.

Jimmy ile çıkma.

"Eloise." Poppy gözlerini kısar. "Gray'e karşı bir şeyler hissediyor musun?" "Ne?" Alay ediyorum. "Hayır. Sadece merak ediyorum."

Bana bakıyor. Raya bana bakıyor. Onların hedefindeyim ve kaçış yok.

"Bana öyle bakma," diyorum. "Sadece merak ediyorum."

"Eloise, merak yeterince kötü bir şey," diye azarlıyor Raya. "Daha da kötüleştirme."

"Ama aynı zamanda, onda bizim göremediğimiz bir şey mi görüyorsun?" Poppy'nin alnı gerildi. "Yani, yakışıklı olduğu kesin, ama babam bile onun kaba olduğunu düşünüyor. Ve babam herkesi sever."

Gray'i düşünüyorum. Poppy haklı. O kaba biri. Ama orada başka bir şey var, yanlış anlaşılan bir şey.

Barda beni öpmesini istediğimde bana acıdı. Arabasıyla kaza yaptığımda bana nazik davrandı. Beni yatağında uyurken bulduğunda bile iyi davrandı ve beni bir battaniyeyle örtüp kanepede uyuduğunda düşünceli .

"Yine yapıyorsun," diyor Raya.

"Ne yapıyorsun?" Kendi sesimdeki savunmacılığı duyuyorum.

"Kayıp köpek yavrusunu kurtarmaya çalışıyorum," diyor Poppy, boyun eğerek. "Senin işin bu."

"Yavru rakunu eve getirdiğin ve annemle babam onu almana izin vermediği için üç hafta boyunca ağladığın zamanki gibi," diyor Raya.

"Bu o değil," diyorum. "Ama Kevin için h    k  zɡınım." "Kevin m  ?"

"Rakun," diyorum, sanki hatırlamaları gerekiyormuş gibi. "ok tatlıydı." "T  ys  zd  , Eloise," diyor Raya. "Muhtemelen kuduzdu."

Gazozumun kapağını kapatıyorum ve mutfaktan oturma odasına doğru beş adım yürüyorum. "Bak, benim duygularım yok. Bu sadece bir ekim. Ondan etkileniyorum."

"Bu sen değilsin," diyor Poppy. "Ve bunu sen de biliyorsun."

Bunu biliyorum. Ne zaman biriyle çıksam, ciddi bir şeyler olabileceğine inandım. Sonsuza dek sürebilecek bir şey. Ben kalbimi koruyan biri değilim, onu özgürce, isteyerek, acınası bir şekilde sunan biriyim. Kendimi bildim bileli aradığım ki  i  i arıyorum.

"Sadece senin incindiğini görmek istemiyoruz," diyor Raya.

Ne dediğini anlıyorum. Gray ilişki adam   değildir. Sezon boyunca kimseyle çıkmaz, ben de kaçamak yapmayacağım.

"Tamam, anladım. Anladım. Bunun son kez olduğundan emin olacağım," diyorum.

Ve o   p  c  ğ  n her tatlı anısının tadını çıkaracağım.

"Bugün ona bunun büyük bir hata olduğunu söyleyeceğim," diyorum. "Ve bunun bir daha olamayacağı konusunda onunla aynı fikirde olduğumu.   nk   bu işe ihtiyaım var."

"Bir de huysuz olduğu için," diyor Raya.

Poppy ve ben birbirimize bakıyoruz ve ne düşündüğümüzü en büyük ablamızdan saklayacak kadar hızlı bakamıyoruz.

"Neydi o?" diye sorar.

"Hiçbir şey," diyor Poppy.

"Tencere dibin kara, seninki benden kara" diye ekliyorum. "Gray'e huysuz diyorsun."

Raya gözlerini devirir. "İkinizin de gerek." Telefonuna bakar ve aniden ayağa kalkar. "Gitmem gerekiyor. Bugün bir i   görüşmem var."

Kaşlarımı attım. "Bekle, ne?"

Yeni bir i   mi? Bu onun yapacağı bir şey değil. Poppy'ye bakıyorum, o da omuz silkiyor.

Raya çantasını alır ve el sallar. "Seni sonra arayacağım, söz veriyorum. Ve lütfen El, aklını kullan. Kalbini değil." Ve bununla birlikte, dışarı çıkar.

Poppy'ye bakıyorum. "Raya on yıldır aynı i  i yapıyor. Ve deği    menden nefret ediyor."

Başıyla onaylıyor ve sonra bana dönüyor. "Sen iyi misin?"

"Elbette," diyorum.

"Çünkü kalbin her zaman kolunda, El," diyor Poppy. "Ve eğer ondan hoşlanıyorsan-"

"Bilmiyorum," diye araya girdim. "Sadece o ana kapıldım. Şu andan itibaren benim sadece profesyonel versiyonumu göreceksin." O her kimse.

Poppy başıyla beni onaylıyor ama yüzündeki ifadeden iyimserlik konusunda temkinli anlayabiliyorum. "Restorana gitmem gerekiyor."

"Şehre gitmem gerek."

Ve Gray'e olanlara değinmek zorundayım. Bir yetişkin gibi.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Eloise

Just. Nefes al.
Asansörle Gray'in dairesine çıkarken, hızla akan zihnimi zorluyorum. Kalbimin, Gray'le aynı zamanı tutuyormuş gibi bırakmasını istiyorum. ilerleyen bir Roma lejyonu.

Ne zorlayan ne de isteyen başarılı olur.

Neye adım attığım hakkında hiçbir fikrim yok. Hiç olmamış gibi mi davranacak? Bana kızacak mı? İstifa etmemi mi isteyecek?

Belki de bana dün geceden beri başka bir şey düşünmediğini ve her şeye rağmen benimle bir ilişkiye başlamak istediğini söyleyecek?

Fotoğraf çekimine birlikte gidebilmek için sabah 9'da burada olmam gerekiyordu ama belki de hatırlatmak için mesaj atmalıydım.

Ya da belki kendi ölümümü taklit etmeliydim. Eğer aşağılanma yüzünden ölme tehlikesiyle karşı karşıyaysanız sizi tanık koruma programına alırlar mı?

Asansör yavaşladığında, zaten kızarmış olan yüzümün ısındığını hissediyorum.

Bu küçük metal kutudan terli bir domates gibi çıkacağım.

Kız kardeşlerim evimden ayrıldığından beri, onlara verdiğim söze rağmen, o öpücüğü zihnimde tekrarlayıp duruyorum. Sadece öpücüğün kendisi değildi.

-Beni öpüş *şekli*di.

Ciddiymiş gibi. İstiyormuş gibi. Sanki *beni* istiyordu.

Onun için her şey olmak istememi sağladı.

Düşüncelerden çalışıyorum. Kız kardeşlerim haklı. Yaptığım şey bu. Her şeyi ve herkesi kurtarmaya çalışıyorum, kırık insanlara sokak hayvanları gibi davranıyorum

bir eve ihtiyacı var.

Ve genellikle sonunda incinen ben oluyorum.

Kapılar ayrılıyor ve ben tereddütle daireye girip etrafa bakıyorum. En azından benim eklediğim basit, ev gibi dokunuşlardan kurtulmamış. Bu iyi bir şey, değil mi?

Mutfağa doğru ilerlerken bir şey beni durduruyor. Kanepenin ucunda bir palto ve çanta.

Nefesim kesiliyor, donup *kalıyorum* ve aklımdan "*Ben diğer kadını*" sözleri geçiyor.

Aynı anda hem donuyor hem de panikliyorum, kaslarım gergin ama hareket edemiyorum. Asansöre dönmeye çalışırken mutfakta bir hareket duyuyorum ve ardından küçük bir ses "Alo?" diyor.

Uzun, kum rengi saçları olan küçük bir kız belirdiğinde hâlâ donmuş durumdayım. Pembe puantiyeli bir elbise ve kot ceketin altına siyah tayt giyiyor ve kolunda bir dizi bilezik var.

Ona bir tek boynuzlu at ya da Oompa-Loompa gibi bakıyorum, buradaki varlığını algılayamıyorum.

Uzun ve şaşkın bir anın ardından "Merhaba," diyorum.

Doğru yerde miyim?

Küçük kız mutfağa geri dönüyor, sonra tezgahın başına oturup açık bir iPad'e odaklanıyor.

bakıyorum. Ona geri bakıyorum. Hâlâ oradaydı.

"Özür dilerim ama-"

"Ben Scarlett," diyor başını kaldırmadan.

Scarlett *bu* mu?

"Rengi gibi. Sadece iki T ile."

Parmaklarımın çantamın askısında sıkıştığını hissediyorum. "Rengini beğendin mi?" "Evet, bu benim favorim" diyor. "Tutkunun ve enerjinin rengi

ve güven."

Gülümsemek zorundayım. O küçük bir insan. "Bu oldukça etkileyici bir isim, Scarlett."

Gözleri benimkilere dikildi. "Annem bana bu ismi vermiş."

Ve ayakkabı düşer. Kız arkadaşı yok. Bir *karısı* var. Ama hayır.

Koç Turnrose özellikle Gray'in evli olmadığını söyledi.

"Ben Eloise." Yavaşça yanındaki tabureye oturduğumda bir duraksama oldu. "Demek *sen* Scarlett'sin," diyorum şakacı bir edayla.

Gülümseyerek bana bakıyor ve parlak mavi gözlerindeki aşinalığı fark ediyorum. "Beni duymuş muydun?"

"Evet," diyorum.

"Babam genelde beni sır olarak saklar." iPad'ine geri döndü.

Söyleyeceğim.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyorum. "Neredeyse on bir," diyor. "Ve Gray-?"

"Babam."

Gray yirmi dokuz yaşında, yani yaptığımı görüyor olmalı çünkü göz ucuyla beni izlediğini fark ediyorum.

"Onlar daha lisedeyken beni ." Gözlerini açıyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Ben bir hataydım."

"Vay be. Sen bir hata değilsin," diyorum içgüdüsel olarak. iPad'i yere bırakıyor. "Öyleydim. Tam bir kazaydı."

"Her kaza bir hata değildir," diyorum. "Bunu sana kim söyledi?" iPad'ini tekrar alıyor. "Büyükanнем. Benden pek hoşlanmıyor, sanmıyorum."

Kalbim biraz kırıldı. Nasıl olur da bir büyükanne bir çocuğa hata diyebilir? Gray' özel hayatı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum ama böyle şeyler düşündüğünü bilse dehşete düşeceğine inanmak zorundayım.

Önümdeki sahneyi anlamaya çalışıyordum ki apartmanın arka tarafından gelen seslere kulak misafiri oldum.

Tahminimce Gray ve Scarlett'in annesi bu küçük kız hakkında konuşuyorlar ve benim de aklıma gelen tek şey onun dikkatini dağıtmak.

Ama "Eminim neden Philadelphia'da değil de burada olduğumuzu merak ediyorsundur" diye sorarak beni şaşırtıyor.

"Belki de öyleyimdir. Birazcık." Neredeyse on bir yaşında bir çocukla böyle bir sohbeti sürdürmek tuhaf ve eğlenceli. "Yani, burası babanın dairesi," diyorum. "Belki de neden burada olduğumu merak ediyorsundur."

Bana şöyle bir bakıyor. "Onun kız arkadaşı yok, o yüzden onun için çalışıyor olmalısın," diyerek omuz silkiyor ve ekrana geri dönüyor.

"O-uh, değil mi? Kız arkadaşı var mı? Hiç mi?" Tökezledim, durumun böyle olmasını umduğumu çok iyi biliyordum. "Hiç mi?"

Tekrar omuz silkiyor. "Hiç tanışmadım."

Acaba sezon boyunca biriyle çıkmamasının gerçek nedeni Scarlett'in annesini beklemesi mi? Scarlett adında bir süper modelle ilişkisi olmadığını bilmek rahatlatıcı olsa da, bir ailenin ortasına girmemin imkanı yok. Bu kazara birinin metresi olmaktan bile daha kötü.

"Peki, sen hangisisin?" diye soruyor. "Hangisiyim, ne?" "Kız arkadaş mı, çalışan mı?"

"Oh!" dedim, tekrar kızarak. "Hayır. Haklıydın. Onun için çalışıyorum." Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Arka odadaki sesler biraz daha yükselir.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Ayağa kalkıp tezgâhın diğer tarafına geçiyorum ve acil durumlar için benim olan bir kutu Lucky Charms'ı sakladığım dolabı açıyorum. Aldığımda daha çok regl dönemi acil durumlarını düşünüyordum ama *sürpriz çocuk* da uyuyor.

Bir kase bulma umuduyla başka bir dolabı açtım. Yiyeceklerin aksine, bulaşıkları kaldırmamıştım.

"Ne yaptığını biliyorum," diyor. "Bir kase arıyorum," diyorum.

"dağıtmaya çalışıyorsun." iPad'inin kapağını kapatıyor ve işaret ediyor.

"Tıpkı ben duymadan konuşmaya çalıştıkları gibi."

Hareket etmeyi bırakıp onu izliyorum. Zeki bir kız. Gerçekten zeki. Neredeyse on bir yaşından daha büyük hissettiriyor.

"Benim baba değil var Kız arkadaşlar, ama benim Anne *kesinlikle* erkek arkadaşları var," diyor.

Ona doğru bir adım attım.

"Kısa bir süre önce Ted'le tanıştı."

"Ted mi?"

"Ted," diye tekrarladı Scarlett. "Bir bankada ya da onun gibi çok sıkıcı bir yerde çalışıyor, ama annem Ted'in *harika* olduğunu düşünüyor." Gözlerini deviriyor. "Onun harika olduğunu düşünüyor çünkü hokey oynamıyor."

Sonunda kaseleri buldum. İki tanesini çıkarıp tezgahın üzerine koyuyorum.

Yüzünde *yetişkinler bu tür şeyleri yemez* ifadesini gördüm ve kestim.

Kapalı.

"Lucky Charms sadece çocuklar için *değildir*," diyerek kutuyu ona doğru salladım. "Bu benim en sevdiğim atıştırma. Dövüş benimle."

Yüzünü buruşturuyor ve umarım benden hoşlanmaya karar veriyordur. Bunu düşünüyor gibi görünüyor ve sonra avucunu uzatıyor.

Avucuna bir avuç kuru mısır gevreği bırakırken, "Bence Ted ... *iyi biri*, sanırım," diyor. "Ama babam gibi değil."

Buzdolabından sütü aldım. "Ve sen de annenle babanın birlikte olmasını istiyorsun."

"Aman Tanrım, hayır!" Gülüyor. "Onlar sadece arkadaş." Duraksıyor. "Ama ..."

Mısır gevreği kasesini ona doğru itiyorum ve çekmecedan iki kaşık çıkarıyorum. "Ama ne?"

"Şimdi annem evleniyor," diyor. "Ve Ted onu bir adaya götürmek istiyor." Kaşığı mısır gevreğine sokuyor. "Bensiz."

"Oh." Tam olarak ne söyleyeceğimi bilemeden bir ısırık alıyorum.

Scarlett, "Benim bildiğimi bilmiyor," dedi. "Ama konuştuklarını duydum. Beni buraya getirmek Ted'in fikriydi ve annem sanki babam beni özlediği için gelmemi istiyormuş gibi konuşmaya çalışıyor, ama babamın bundan haberi bile yok."

Scarlett'in annesinin çocuğunun ne kadar zeki olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Bence baban seni özlüyor," diyorum.

"Bunu sana o mu söyledi?" diye soruyor, mısır gevreğinden bir lokma höpürdeterek.

Başımı salladım. "Ben onun asistanıyım. Benimle böyle şeyler hakkında pek konuşmaz." *Ya da herhangi bir şey.* "Ama Philadelphia'yı özlediğini biliyorum ve bunun sebebinin sen olduğuna eminim."

Başlangıçta sadece takımı özlediğini düşünmüştüm. Ama takas onu da ondan uzaklaştırdı.

Bunu kabullenmiş görünüyor ve sessizce yemeye devam ediyor.

"Ted benimle bebekmişim gibi konuşuyor," diyor gözlerini devirerek. "Benim babam asla böyle yapmaz. Ayrıca, babam çok daha eğlenceli."

"Eğlenceli mi?" Soruyu bir ağız dolusu mısır gevreğinin arasından boğuk bir şekilde soruyorum.

"Evet," diyor. "Eski evinde bir odam vardı ve onu kendim boyamama izin verdi."

"Ne renk seçtin?" "Mor," diyor.

"Sağlam seçim."

"Eskiden benim favorimdi. Babam bu dairede benim de bir odam olacağını söylüyor ama sanırım turkuaz olmasını istiyorum. Ya da yeşil." Bana baktı. "Yeşili sever misin?"

Bir ısırik yuttuktan sonra "Yeşil harika," diyorum. "Ama hmm Ben turkuaz rengi edebilirim."

Başını sallıyor, ağzına bir kaşık dolusu atıyor, çiğniyor ve yutuyor. "Sence kalmama izin verir mi?"

Ona gülümsüyorum. Kardeşlerime söylediğimin aksine, Gray'den hoşlanıyorum. Ama sanırım Scarlett'i zaten seviyorum.

"Tanrım, umarım öyledir," diyorum. "Sana gösterecek çok şeyim var." "Ne gibi?"

Telefonumu çıkarıp hızlı bir arama yapıyorum. "Mart ayında Aziz Patrick Günü için tüm nehri yeşile boyadıklarını biliyor muydunuz?"

"Vay canına, gerçekten mi?" Resimlere bakıyor.

"Gerçekten," diyorum. "Ve büyük bir geçit töreni ve tonlarca yemek var - sığır eti, kavrulmuş kırmızı patates ve İrlanda soda ekmeği. Bayılacaksınız!"

"Vay canına. Umarım kalabilirim." Telefonumu bana geri verdi. "Hiç yeşil bir nehir görmemiştin."

Ona bu geleneğin geçmişini anlatmıyorum ve koridorun sonundaki konuşmayı dinlememek için geleni yaparak telefonumu kapatıyorum. "Ben de öyle umuyorum."

On Dokuzuncu Bölüm

Gray

C Eleste'nin beni gafıl avlamak gibi bir huyu var.
Bana hamile olduğunu söylediği günden, bir kızım olduğunu söylediği güne ve bu sabah beni lobiden aradığı ana kadar benim binamın.

Gafıl
avlandım.

"Neden bana geleceğini söylemedin?" diye sormuştum.

"Sana sürpriz yapmak istedik," demişti.

"Biz mi?"

Biraz duraksadıktan sonra "Evet, Scarlett de burada." dedi.

Başımı sallıyorum. "Beni sadece soracağın şeye hayır demeyeceğimden emin olmak istediğin zaman şaşırtıyorsun." Celeste, Scarlett söz konusu olduğunda hayır diyemeyeceğimi biliyor.

"Yukarı geliyoruz."

Asansör açıldığında Scarlett neredeyse kollarıma atlıyor, kollarını boynuma doluyor ve sıkıyor.

"Naber Scout?" İnleyene kadar ona sarılıyorum. "Seni özledim, baba!"

Geri çekiliyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Baba? Ne zamandan beri bana 'baba' diyorsun?" "Sana 'baba' demek için biraz yaşıyım.

Neredeyse ergen sayılırım."

"Sanırım altı ya da yedi gibi kalmanı istiyorum. Benim için bunu yapabilir misin?"

O bir surat yapıyor ve ben de bir surat yapıyorum. Sonra Celeste'in bana baktığını görüyorum ve içimden bir panik dalgası geçiyor. Bir terslik var.

"Ben babanla konuşurken sen de biraz burada takıl, olur mu?" Celeste sorar.

Scarlett'i yere bıraktım, o da etrafına bakındı. "Televizyonun nerede?" "Odamda," diyorum. "Başka bir tane alırım."

Celeste, "İşte bu yüzden iPad'ini getirdik, tatlım," diyor.

On yaşındaki bir çocuğun bedenine hapsolmuş kırk yaşında bir kadın gibi olan Scarlett bizi el sallayarak uğurluyor. "Ben iyiyim. Ne zaman bir şey duymamam gerektiğini bilirim. Gidin yetişkinler gibi konuşun."

Koridorda yürüyoruz ve Celeste odamın kapısını arkamdan kapatıyor.

Biz.

"oluyor?" Sabırsızlıkla soruyorum. "Bir sorun mu var? Bir sorun mu var?"

Bana söylemeyi unuttuğun bir doktor randevun mu var yoksa ?"

Başını sallar. "Hayır Gray, öyle bir şey yok."

Ellerimi "Eee?" der gibi kaldırdım. *Bekliyorum.*

Celeste pencerelerin olduğu duvara doğru yürüyor ve şehre bakıyor.

"Yerleşiyor musun?"

"Sorun değil," diyorum. "Bana neler olduğunu anlatacağın kısma geçebilir miyiz?"

Bana acı dolu bir yüz ifadesiyle bakıyor. Belki de bu bana söylemesi zor bir şeydir? Ne olabilir ki?

"Scarlett bana dün geceki maçtan bahsetti."

"Celeste," dedim. "Neden buradasın?"

"Ted bana evlenme teklif etti."

Uzun bir duraklama.

Bana bakıyor ve parmağındaki yüzüğü ancak şimdi görebiliyorum. "Ve evet dedim."

"Harika," diyorum dürüstçe. Tıbbi bir şey olmadığı için rahatladım.

"Tebrikler. Ama bu Chicago'da ne aradığını tam olarak açıklamıyor."

"Aslında öyle," diyor derin bir iç çekerek. "Kaçarak evlenmek istiyor." Daha fazlası olduğunu bilerek onu izliyorum.

"Ve aynı zamanda bir balayı."

Resim netleşince midem bulanıyor. "Ve Scarlett'i almak istemiyor."

"Yani, balayında on yaşında bir çocuk ister miydin Gray?"

"Neredeyse on bir yaşında." Kollarımı kavuşturuyorum. "O biliyor mu?" Bu evliliğin ya da bu seyahatin çocuğuma ayak bağı olduğunu hissettirmesi fikrinden hoşlanmadığım için soruyorum.

"tefek şeyler biliyor," diyor Celeste. "Ama onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Akıllıdır," diyorum.

"Çok zekice." Celeste'in gözleri büyüyor, sanki *bu nasıl oldu* diye sorar gibi. "Ona baş belası olmadığını anlatmanın bir yolunu bulmalıydım."

"Onunla birlikte olmak böyle bir şey mi olacak?" Biraz hızlı soruyorum. "Diğer odada oturan ve muhtemelen bizi dinleyen kızın senin için dünyadaki en önemli şey olduğunu biliyor mu? Ve sizin bir paket anlaşma olduğunuzu?"

"Mesele o değil," diyor. "Scarlett'i seviyor. Yani Scarlett'i herkes sever. Sadece biraz uzaklaşmanın bizim için iyi olacağını düşündü -ve ben de aynı fikirdeyim-. Sadece ikimiz. Belki on dakika uzakta değil de burada yaşıyor olmanız fikrine alışmasına yardımcı olur."

On dakika uzakta olmaktan nefret ettiğimi -kesinlikle *nefret ettiğimi*- belli etmemeye çalışarak kaşlarımı çatıyorum.

"Tamam, ama o bu konuda ne düşünüyor?" Çünkü tek umursadığım bu. Celeste ve Ted beyaz bir atın üzerinde gün batımına doğru gidebilirler ve Scarlett'i etkilemediği sürece umurumda değil.

Celeste, "Sanırım seni gördüğü için mutlu," diyor. "Ama gerisini bilmiyorum. Pek bir şey söylemiyor." İç çekiyor. "Bak Gray. Bencilce olduğunu biliyorum ama ben hiç böyle bir şey yapmadım. On dokuz yaşımdan önce anneydim. Senin de baba olduğunu biliyorum ama Scarlett benimle yaşıyordu. Ve sen . . . gitmiştin."

İtiraz etmeye başladım ama sözümü kesti.

"Hayır, sorun değil, neye bulaştığımı anlamıştım. Tüm bu büyük hayallerini gerçekleştirememenin nedeni olmak istemedim. Sen harika bir şey için yaratılmıştın ve ben sadece ..." diye devam ediyor. "Sadece takip edemedim. O zaman değil."

Başka tarafa bakıyorum. Sanki unutabilirmişim gibi. Celeste ona evlenme teklif hatırlıyor mu? Öne çıkıp doğru şeyi yapmaya istekli olduğumu? Hamile olduğunu öğrendiğinde çoktan yeni bir adama gitmiş olmasını boş verin. Birbirimizi sevmediğimiz apaçık ortadaydı. Sadece kızımızı büyütme için evlenecektik ve ben bunu yapmaya istekliydim ama o değildi.

Peri masalı istediğini söyledi.

Sanırım Ted beyaz atlı prens.

Scarlett'in iyiliği için ne olursa olsun arkadaş kalacağımız konusunda anlaşmıştık ama çocuğumdan uzaklaşmak başıma gelen en kötü şey değilmiş gibi davranmayacağım.

"Hiçbir zaman genç olamadım, kaygısız olamadım, eğlenceli tatillere çıkamadım ve Scarlett'i ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Onun için her şeyi yaparım ve benim evlenmem bunu değiştirmeyecek. Ama bir hafta kalmasında sakınca yoksa, gitmek isterim."

İç çekiyorum. Kızımızı yetiştirmek için çok şeyden vazgeçtiğini biliyorum. Liseden hemen sonra askere alındım ve Celeste bana beni asla "büyüklükten" alıkoymayacağını söyledi.

Bir şekilde, mucizevi bir şekilde, kızımızı büyütmeyi ve arkadaş olma anlaşmamızı sürdürmeyi başardık. İkimiz de kendimizi Scarlett'e ve anlaşmamızı yürütmeye adadık. Celeste benden bir hafta sonra Philly'ye taşındı ve Ted zaten işin içinde olmasaydı muhtemelen o da Chicago'ya taşınacaktı.

Ama o *da* bu işin içinde. Ve ondan hayatlarını alt üst etmesini isteyemem. Bu da Scarlett ile daha az zaman geçirmesi demek. Hâlâ detayları konuşuyoruz ama şimdilik elimden geleni yapacağım.

"Onunla daha fazla zaman geçirmeyi asla geri çevirmeyeceğim," diyorum, hala aklımda bunu düşünürken.

Sadece bir sorun var. Sezonun ortasında, kimseyi tanımadığım bir şehirdeyim. Yoldayken bir çocuğa nasıl bakacağım?

"Ama?"

Ona baktım. "Ama bu hafta bir yolculuğum var."

"Onu götürebilir misin?" Celeste soruyor. "Muhtemelen hoşuna giderdi. Ya da onunla kalacak birini bul-" Sonra ifadesi değişiyor, sanki bunun işe yaramayacağının yeni farkına varmış gibi. "Ya da bekle. Belki de bu berbat bir fikirdir. Özür dilerim, seni bununla rahatsız etmemeliydim. Mevsimindesin ve ne düşündüğümü bilmiyorum ve-"

"Hayır," diye araya girdim. "Bir yolunu bulabiliriz." Celeste artık annesiyle konuşmuyor, bu yüzden sahip olduğu tek kişi benim. Ted'in *şu anda* neden kaçmak zorunda olduğunu sormuyorum çünkü açıkçası bunun bir önemi yok. Scarlett en az bir hafta burada kalacak ve bu kötü bir şey değil.

"Okul ne olacak?" Noel tatili bittiği için soruyorum. Okulu gerçekten bir hafta kaçırmasına izin verecek mi?

Celeste, "Tüm ödevleri bende var," diyor. "Bazı derslerini internetten de yapabilir ama dikkatini verdiğinden emin gerekecek. Öğretmeninin ona öğretecek hiçbir şeyi olmadığına inanıyor." Gülümsemesi yumuşak. "Bu yönüyle babasına benziyor."

"Evet, bunun için üzgünüm."

Sırıttırıyor. "Hayır, değilsin."

Kıkırdıyorum. "Haklısın. Ben . Onun bu yönünü seviyorum."

"Programınızı yönetmenin kolay olmayacağını biliyorum," diyor, "bu kadar işiniz varken."

"Ben hallederim," diyorum.

Gözlerini bana dikti. "Emin misin?" "Evet.

Elbette."

"Teşekkürler Gray! Sen gerçekten en iyisisin." Kapıya doğru ilerliyor. "Gidip ona söyleyeyim."

"Celeste?" Onu durdurarak söyledim.

Dönüyor, cevap verecekmiş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Tebrikler."

Yirminci Bölüm

Eloise

I Gray'in yatak odasının kapısının açıldığını duyduğumda kaselerimizi duruluyordum.

Kalbim hızla çarpıyor ve bunun sebebinin onun harika kızının annesiyle tanışmak üzere olduğum için mi yoksa onunla Dün geceki an.

Çok, çok güzel bir an.

Bu bir daha asla olamaz.

Mutfağa doğru yürüyor, peşinde minyon bir esmer var ve göz göze geldiğimizde şaşkınlığını görebiliyorum. Burada olduğumu bilmiyordu.

Bugün fotoğraf çekimimiz olduğunu unuttu mu? Geç kalacağımızı bildirmek için fotoğrafçıya çoktan ulaştım, ancak bunun bugün gerçekleşmesi gerekiyor. Sadece hayran mektupları için değil, takımın afiş ve diğer tanıtım materyalleri için de fotoğrafa ihtiyacı var. Ve zaten planlanmış olan ilk çekime de gelmedi, gerçi bunu konuşurken bundan bahsetmemişti. Görünüşe göre, tanıtım çekimleri onun öncelikler listesinde üst sıralarda değil.

"Hey," diyor.

Aklımdan geçen düşünceleri belli etmemeye çalışarak gülümsüyorum.

"Scarlett'le tanıştın," diyor.

Başımı sallıyorum ve onun yanında duran kadına bakıyorum. Bana doğru bir adım atıyor ve elini uzatıyor. "Ben Celeste."

Scarlett başını kaldırmadan, "O benim annem," dedi.

"Ben Eloise," diyorum elini sıkarak. "Gray'in asistanıyım."
Celeste'in kaşları havaya kalktı. "Vay, süslü. Kendi asistanın mı var?"
Benim fikrim değilmiş gibi bir şeyler homurdandığını duyduğumdan eminim, ama Scarlett'in tezgâhının yanına gidip onun yanına oturdu.
"Ne oynuyorsun?" diye soruyor.
"*Animal Crossing*," diyor kız.
"Eğlenceli mi?"
"*Just Dance* kadar eğlenceli değil." Sonra sırtıyor. Dişleri hafifçe çarpık ve Gray ona baktığında kalbim eriyor ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.
"Oh, rövanş mı istiyorsun?" Gray kaşlarını kaldırdı. Scarlett, "Seni yine duman ederim," diyor.
"Bu meydan okumayı kabul ediyorum," diyor Gray. "Ama bu sefer şarkıyı ben seçeceğim."
Gözlerim Celeste'in dev nişan yüzüğünün ışığı yakaladığı sol eline kayıyor.
"Bir haftalığına okulu asıp benimle takılmak ister misin?" Gray sorar.
"Okulu asmıyor," diyor Celeste.
Gray ve Scarlett gizli bir dil gibi görünen bir bakış alışverişinde bulunurlar.
"İşimi yapacağım anne," diyor Scarlett bıkkın bir sesle. "Bu *çok* kolay." Sonra Gray'e, "Ve kalacağım, ama sadece televizyonu buraya taşırsan."
Gray onu kucağına alır ve omzuna atar. Adam onu koridorda yürütürken ciyaklıyor ve banyonun karşısındaki odanın önünde duruyor. "Senin odan," diyor Gray.
"Bu boş!"
Onu yere bırakıyor. "Boş bir sayfa, evlat. Burada ne istersen yaparız."
Ona bakıyor. "TELEVIZYON MU?"
"Hayır," diyor Gray. "Kuralları biliyorsun."
Philly'de onun için nasıl bir şey olduğunun resmini görmeye başladım. Bu küçük kız belli ki Gray'den dünyada kimsenin alamadığı bir parça alıyor.
Buna tanık olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum.
Celeste, "Scarlett, hadi gidip bavulunu alalım," dedi.

"." Sonra uzanıp Gray'in elini sıkıyor. "Bu eğlenceli olacak."

Ona gülümsüyor, yüzünde sadece şu şekilde tanımlanabilecek bir ifade var *saf aşk*, ve tekrar geri dönmek zorundayım.

"Hemen döneceğiz," diyor Celeste. Sonra omzunun üzerinden, "Seni parmağında oynatıyor," diye ekliyor.

Ona yarım ağızla omuz silkiyor ve açılan asansöre doğru yürüyorlar. Bunu benim için yapmazdı, eminim, hain.

Ve sonra, sadece ikimiz. Burada, onun mutfağında durmuş, odadaki fillerin geçit törenini görmezden gelmeye çalışıyorduk.

Buzdolabını açıyor ve bir şişe su çıkarıyor. "Fotoğraf çekimine geç kalacağız."

"Sorun değil. Onlara haber vermek için aradım bile."

Başını salladı. "Scarlett'in de bizimle gelmesi gerekecek." "Ben de öyle olmasını umuyordum," diyorum. "Eğlenceli olacak."

Bir duraklama.

"Yani," diye boşluğu dolduruyorum. Bir içki alıyor.

"Bir kızın var."

Yutkunuyor ve bana bakıyor.

"Google bana bunu söylemedi." Google'ın savunmasına göre, muhtemelen bu bilgiyi ortaya çıkarmak için doğru arama terimlerini girmedim.

"Şaşırdım," diyor. "Google'ın büyük bir ağzı var."

"Doğru, ama senin bir çocuğun var." onu şok edecekmiş gibi söyledim. "Ve o ... *harika*."

Ağzı hafifçe yukarı kalkıyor, sanki kızına yapılan iltifat karşısında gülümsemesini engelleyemiyormuş gibi. "O en iyisi."

"Senin maçlarına falan gidebiliyor, değil mi?" Soruyorum çünkü hâlâ Gray'in adını ararken bunun nasıl en önemli başlık olmadığını anlamaya çalışıyorum.

"Evet," diyor. "Ama onun halkın gözü önünde olmasını istemiyorum. Bu pazarlığa açık değil. Yani, bu hayatı ben seçtim ama Scarlett seçmedi."

"Anladığına eminim," diyorum büyükannesinin yorumunu düşünerek.

Sonra kaşlarını çatıyor. "Neden öyle bakıyorsun?"

Düşüncelerimden sıyrılmaya çalışıyorum ama . "Hiçbir şey, ben sadece-"

Kaşının hafifçe yana kayması devam etmem için gereken tüm cesareti veriyor.

"İçeri girdiğimde konuşmaya başladık. Bilirsiniz işte, sohbet eden yetişkinler gibi."

Gülümsemeden kıkırdıyor. "Evet, o izler."

Devam ediyorum. "Konuşuyorduk ve bir şey söyledi-" Bu beni ilgilendirmez. Haddimi aşıyorum. Gray'le iki kez öpüştük ve onun market alışverişini ben yapıyorum diye kendimi onun ailesinin içine sokma hakkını bana vermez.

Ama sorduğunda beni şaşırtıyor. "Ne dedi?" "Hata yapmakla ilgili bir şey." Bunu söylerken irkildim. Yüzü düştü. "Öyle mi dedi?"

Başımı salladım. "Üzgünüm, hikayenin tamamını bilmiyorum ve ..." "Neden böyle bir şey söylesin ki?"

Gerçekten incinmiş görünüyor.

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Büyükannesinin ona böyle seslendiğini söyledi. Bunu duyduğunu bildiğini sanmıyordu ama biliyordu."

İç çeker ve başını sallar.

Hiçbir şey söylemiyorum ve bu sefer Gray boşluğu dolduruyor.

"Celeste'in annesi. Kızının bir hokey oyuncusundan hamile kalması fikri hoşuna gitmedi. Yani, hala lisedeydik." Başka tarafa bakıyor. "Ve babam, o-" Tekrar başını sallıyor. "Zamanlama pek iyi değildi diyelim."

Hesabı yaptım. Normal bir genç için, bebek sahibi olmak tekneyi sallar. Peki ya profesyonel hokey oyuncusu olmak üzere olan biri için? Bu tamamen farklı bir seviye.

Yine de burada bir çocuktan bahsediyoruz. Ve Gray'in ondan pişmanlık duymadığı çok açık.

Bir anda hayatının ne kadar karmaşık olduğunu görüyorum.

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum," diyorum özür dileyerek, "ama bilmen gerektiğini düşündüm."

Bana ve başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Kıpırdamadan duruyorum, hafifçe tezgâha yaslanıyorum ve buzun biraz kırıldığını görüyorum. "Celeste gerçekten iyi birine benziyor."

"O harika biri," diyor. "Ve bu şartlar altında Scarlett'le harika bir iş çıkardı. Gençtik. Aptalca bir hata yaptık ama harika bir çocuğumuz oldu." Başka tarafa bakıyor.

Sessizleşiyorum.

"Ah, bak, Eloise-"

Elimi kaldırdım. "Orada dur. Eğer dün gece olanlar hakkında konuşacaksan, konuşmak zorunda değilsin." Söyleyeceği şeyin bu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama kadranımı "abuk sabuk" olarak ayarladım ve yine de başladım.

"Bundan bir şey çıkarmak zorunda değiliz," diyorum. "Yani? Oldu işte. Bir dakikalığına bir şey oldu. Ve *harikaydı* ama geride kaldı. Bitti. Hâlâ arkadaş olabiliriz. Pek çok arkadaş bir anı paylaşmıştır ve bu her şeyi mahvetmek zorunda değildir. Değil mi?"

Yuvarlanıp gidiyorum ama ne yazık ki bir tepeden aşağı yuvarlanıp uçurumdan yuvarlanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Ama biz arkadaş değiliz Eloise," diyor. "da. Sen benim için çalışıyorsun. Ben de bu mevsimdeyim ve her şeyin mümkün olduğunca karmaşık olmamasını isterim. Bu tekrar olamaz."

"Oh, evet! Kesinlikle! Pssh, biliyorum," diyorum, telaşlanmış, yakalanmış, umursamaz gibi davranarak. Ellerimle ne yapacağımı bilemediğim için onları kalçalarımın üzerine garip açılarla yerleştiriyorum.

"*Beni* öptün!" diye düşünüyorum. Ama onun yerine diyorum ki, "Ben *tamamen*

aynı şeyi söylemek için buraya geldim. Bu iş benim için gerçekten çok önemli." "Harika, demek ki aynı fikirdeyiz," diyor.

"Aynı paragrafın aynı satırında." "Güzel."

Kesin bir baş sallama.

"Güzel."

"Sadece ..." Yüzümü

buruşturuyorum. "Şimdi ne olacak?"

Yüzümü biraz daha buruşturuyorum. En iyi şekilde bastırmaya çalışmama rağmen ağzımdan bir soru çıkmaya başlıyor. "Yılbaşı gecesini hatırlamıyormuş gibi yaptın," diye geveliyorum. "Neden?"

Gözleri dudaklarıma kayıyor, sonra tekrar geri dönüyor. "I . . . Bilmiyorum. Sadece yaptım." Bu şaşırtıcı derecede doğru.

"Dediğim gibi, işleri karmaşıklaştırmamayı severim."

"Bana gerçeği söylemek işleri karmaşıklaştırır mı?"

Kaşlarımı çattım.

"Hayır." İç çekiyor. "Bu tür konuşmalar işleri karmaşıklaştırıyor. Biriyle çıkmıyorum çünkü odaklanmam gerekiyor. Bu da duygular gibi şeylerle uğraşmak zorunda kalmamak anlamına geliyor. Bu mantıklı gelmediyse özür dilerim."

"Hayır, öyle," diyorum, kesinlikle öyle olmasa da. Benim DNA'm yüzde yüz duygulardan oluşuyor.

Gri ise tam tersi.

Tüm bu duruma onun gibi yaklaşmaya başlamalıyım. Pragmatik. Sağduyulu. Onu Scarlett'le birlikte gördükten sonra, Celeste'le olan düşünceli ve olgun ilişkisini gördükten sonra ve onun nezaketinin hayal ettiğim bir şey olmadığını fark ettikten sonra, ben de aynı şeyi yapmalıyım. Yetişkin gibi davranmalıyım.

Ancak, tüm hakkında çok fazla şey hissediyorum.

Bunlarla ne yapacağım?

"Tamam, ben hazırlanmaya gidiyorum," diyor. "Sen-?" Aniden konuşmayı kesiyor.

"Ne yapabilir miyim?"

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Ben şehir dışındayken Scarlett'le ne yapacağıma karar vermeliyim."

"Oh," diyorum, anlamıyorum, sonra aydınlanıyorum. "Oh! Evet! Benden yardım . Asistan olarak!"

Bana bir bakış fırlattı. "Bu kadar heyecanlı davranma."

"Hizmetinizdeyim." Sanki reverans yapmak bir şekilde tuhaf değilmiş gibi, arilişkinin tuhaflaşmasını engellemeye çalışarak küçük bir reverans yapıp ona sırtıyorum. "Onu götürebilirim. Çok isterim."

"Sen aslında bir bebek bakıcısı değilsin."

"İnan bana Gray, Scarlett'le takılmak pek iş gibi gelmeyecek," diyorum. "O çok havalı biri. Eğer senin için de uygunsa, onun odasını hazırlamaya başlayabilirim."

Kaşlarını çatıyor. "Onun odası mı? Ne demek istiyorsun?"

"Süslemek gibi!" Ben de diyorum ki. "Mekânları ev gibi yapmakta iyiyimdir." Bir yarışma programında birbiriyle uyumlu jet ski setini sergileyen bir manken gibi yarı çömelip elimi sallıyorum. "Fark etmediysen diye söylüyorum."

"Emin misin?" diye sorar.

"Bu benim işim *sayılır*."

"Öyle sayılmaz," diye karşılık veriyor. Bu bir şaka.

şakalaşıyoruz.

Biriyle çıkmanın kapısı.

Kapa çenenin Eloise.

"Ama bir projeyi seviyorum." Ve beni işe aldıklarından beri yardım etmek, *gerçekten* yardım etmek istiyordum. Gray ilk kez burada olmamın iyi bir şey olabileceğini kabul etti.

Üç sayı boyunca bakışlarımı tutuyor ve sonra beni onun elinden kurtarıyor. "Tamam. Bitti."

Tamamdır.

Ama içten içe benimle işinin tamamen bitmemiş olması için dua ediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Eloise

W Fotoğraf çekimine yaklaşık bir saat sonra varıyoruz. Araba yolculuğunda kendimi meşgul etmeye çalışıyorum çünkü Gray'i kızıyla birlikte izlemek yumurtalıklarımı ağrıtıyor.

Arabayı, üzerinde basit bir kapı olan, sıradan bir tuğla binanın önüne park eder.

Cam kapı üzerine *Kim Murphy Studios* logosu kazınmıştır.

Ona bir bakış attım. "Bu acısız olacak."

Gülümsemeden, "Sen bir yalancısın" dedi.

Ona sırtıyorum -elimde değil- ve dışarı çıkıp ön kapıya doğru yürüyoruz. Gray kapıyı açıyor ve Scarlett'le benim geçmemize izin veriyor. Yanından geçerken bilerek kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum. Bu tabii ki büyük bir hata, çünkü bunu yaptığım anda, onun kazağını avuçladığımı, ellerinin saçlarıma dolandığını, dudaklarımızın mükemmel bir uyum içinde en lezzetli şekilde hareket ettiğini hayal ediyorum.

-

"Eloise?"

"Ha?" Aşırı ısınacağımdan korkarak Gray'e bakıyorum, sonra bana bakan bir resepsiyonist olduğunu fark ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, yüzünde meraklı bir ifadeyle.

"Evet," diyorum ve sonra masanın arkasındaki kadına dönüyorum. "Kim'i görmeye geldik. Grayson Hawke."

"Oh, kim olduğunu biliyorum." Kadın ona flörtöz bir bakış atıyor ve kendimi anında korumacı hissediyorum. "Sezon boyunca kimseyle çıkmaz!" diye bağırarak istiyorum ama çenemi kapalı tutmayı başarıyorum.

Kilometrelerce uzunluktaki bacaklarını ortaya çıkarmak için ayağa kalkıyor ve ona gülümsüyor. Scarlett'e bakıyor ve ben onun endişesini anlıyorum. Gray kimsenin onun üzerinde büyük bir olay yaratmasını istemiyor. Kızını bir reklam çekimine götürmek zorunda kalmamız yeterince tuhaf ve ihtiyacı olan son şey bu ağzı salyalı kadının babasını zihinsel olarak soyduğunu görmek.

En azından ben yaptığımda, saklamakta daha iyiyim.

Önüne geçiyorum ve kadına gülümsüyorum. "Telefonda konuştuğum kişi siz misiniz?"

"Evet, ben Misty."

Tabii ki öylesin. Çirkin ve kıskanç yanıma savuşturmak için gülümsememi genişletiyorum. "Gray gerçekten, bilirsin, kimsenin onun üzerinde büyük bir anlaşma yapmasını istemiyor." Sanki ona bir sır veriyormuşum gibi eğildim. "Yanında genç bir hayranı var ve bu deneyimi onun için eğlenceli hale getirmek istiyor. O yüzden belki de biraz daha G-rated kalmalı. Sorun olur mu?" Scarlett'i halkın gözünden uzak tutmak istiyorsa, bu en iyi yol gibi geliyor.

Yalan sayılmaz. Scarlett hem genç hem de bir hayran.

"Oh! Elbette!" Misty diyor ki. "Merak etme, ne yapacağımı biliyorum." Ve sonra aceleyle gider.

Dönüyorum ve Gray'in beni izlediğini görüyorum, emin olamıyorum ama sanırım fırtınalı gözlerinin ardında bir minnettarlık var. Her ne ise, vücudumu karıncalandırıyor ve etrafıma bakarak dikkatimi başka yöne çekiyorum. Bina eski, yüksek tavanlı, tuğla duvarlı ve yenilenmiş parke zeminli. Bu yönden Gray'in dairesine benzemiyor, sadece çok çok daha küçük ve çok daha dağınık.

Siyah boynuz çerçeveli gözlükleri ve bol kıyafetleriyle sarışın bir kadın lobiye koşuyor. "Günaydın!"

Bir adım öne çıkıyorum, Gray'e rahatsız edici bir deneyim olacağı kesin olan bu konuda yardım etmeye hazırım. "Günaydın."

"Kocam ve ben büyük Comets hayranlarıyız." Gray'e gülümsüyor. "Ve Eloise bana bunun senin eğlence anlayışın olmadığını söyledi, bu yüzden seni buraya getireceğiz ve bunu olabildiğince hızlı ve acısız bir şekilde yapacağız."

Belirsiz bir cevap homurdanıyor.

"Gray'in bugün antrenmanı var, o yüzden çabuk olması iyi olur," diyorum. "Üniforması mı? Dün göndermiştim."

"Evet!" Kim Gray'e bakar. "Arka tarafa geçmek istersen Misty sana nereden üstünü değiştireceğini gösterebilir."

Eminim yapabilir.

Kıskanç Eloise'in alaycı bir çizgisi var.

"Bana yanında bir hayranın olduğunu söyledi." Scarlett'e gülümsüyor.
"Hazırlanmama yardım etmek ister misin?"

"Elbette!" Scarlett öne doğru bir adım atar ve o atarken Gray
Be

n. "Onu yakaladım," diyorum sessizce.

Önce ona, sonra bana bakıyor ve omuzları çöküyor. Başını salladı ve kapı aralığından geçip, yaşlı Misty'nin soyunmasına yardım etmek için beklediğinden emin olduğum arka tarafa doğru yürüyor. Kendimi Scarlett'e odaklanmaya zorlarken içimden gözlerimi deviriyorum.

Kim bizi stüdyosuna götürürken, "Ne planladığınızdan emin değilim," diyorum. Neyse ki Misty soyunma odasında *değil* ve etrafta muhtemelen Gray'den imza almak isteyen iki adam var. "Ama rahat olduğundan emin olmak istiyorum."

"Kesinlikle. Zaten başka oyuncularla da çalıştık. Onun yoğunluğundan faydalanabileceğimizi düşündüm" diyor.

"Yani gülümsemek ya da 'peynir demek' yok, değil mi?"

"Bunu denemekten daha iyisini biliyorum," diyor gülerek. "Finn Holbrook-çok sırtıyor. Jericho? Gülümser. Sanırım Dallas Burke'den bile bir tane aldım. Ama Grayson Hawke'da böyle bir şans yok ve açıkçası ben böyle olmasını tercih ederim. O ciddi çatık kaşlarıyla daha korkutucu ve çekici."

Amin, kardeşim.

"Şimdi, ilk modelimiz." Scarlett'e baktı. "Senin adın ne?" "Scarlett."

Kim etkilenmiş görünüyor. "*Güzel* isim. Benim deneğim olur musun?" Kamerayı kaldırıp ona doğru sallıyor.

"Gerçekten mi?!" Scarlett harekete geçiyor ve ben de yakındaki bir oturma alanına gidip oturuyorum, Kim'in bir profesyonel gibi poz veren Scarlett'in deneme çekimlerini yapmasını izliyorum. Çevresel görüşümde bir hareket yakaladığımda küçük koltuğa yaslanıyorum.

Gray soyunma odasında ve kıyafetlerini değiştirmeyi yarılamış. Bakışlarım onun belirgin göğüs hatlarına takılıyor ve vücudumdaki karıncalanma geri geliyor. Başka tarafa bakmalı, ayağa kalkmalı ya da gidip yüzüme soğuk su çarpmalıyım ama kıpırdayamıyorum. Onu ilk kez üstsüz görmüyorum ama bence her seferinde daha da çekici oluyor.

Test etmek istediğim bir teori.

Bilim için.

Yer değiştiriyor, askıdan formasını almak için yana dönüyor ve döndüğünde aynada onu izlediğimi fark ediyor.

Tamamen onun çıplak göğsüne bakıyorum ve o da bunun farkında.

Bakışları beni rehin alıyor ve sadece bir saat önceki uyarısına rağmen ellerini, gözlerini, dudaklarını düşünüyorum-

"İçecek bir şey ister misin?" Misty önüme geçerek görüşümü kesiyor ve beni gereken yere, gerçekliğe geri döndürüyor.

Saunada takım elbise giyen bir adam gibi yakamı çekiliştiriyorum. Kendimi ayağa kaldırıyorum. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Gülümsüyor, baktığımı fark ettiyse de belli etmiyor.

Gray de bunu belli etmiyor. Soyunma odasından çıktığında hokey kıyafetlerini giymiş ve çıplak göğüslü olduğu kadar giyinik de görünüyor. Bunu nasıl yapıyor?

Doğru ya. Bu onun yüzü.

Ama Scarlett'e uzanıp, sanki hâlâ kucağa alınabilecek kadar gençmiş ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kollarına aldığında, aralarındaki çekim bambaşka bir şeye dönüşür.

Gray onu tamamen baş aşağı ve geriye doğru tutarken o da buna uyuyor ve kollarını Gray'in boynuna doluyor. Tüm o sevimli küçük kız kıkırdamalarıyla kıkırdıyor ve Gray'in tavrındaki her şey değişiyor. Ona olan sevgisi o kadar açık ki, içim parçalanıyor ve içim parçalanıyor. Bir anda, ondan uzakta olmanın acısını anlıyorum. Buraya ilk geldiğinde takındığı tavır çok mantıklı.

Kim ikisinin birlikte birkaç fotoğrafını çekiyor ve yakındaki bir monitörde belirdiklerini görüyorum. Az önceki adamlardan biri ekrana yansıyan görüntüleri izliyor ve ben de birkaç adım daha yaklaşıyorum.

şakalaşmalarının ortasında, Kim hassas bir an yakalamayı başardı. Scarlett'in yüzündeki neşeyi ve Gray'in yüzündeki saf sevgiyi görebiliyorum. Bu sihirli.

Kim'in bunun tuhaf olduğunu düşünmemesi için dua ediyorum - bir profesyonel ve onun "hayran hayranı" için bir şekilde çok tanıdık.

Öyle görünmüyor, çünkü bir aydınlatma standını işaret ediyor ve adamlardan birine bakıyor, o da başını sallayıp onaylıyor. Ardından poz veren ikiliye geri dönüyor.

", Bayan Scarlett," dedi Kim. "."

Scarlett, yine baş aşağı, "Adamlarıma senin adamlarını aramalarını söyleyeceğim," dedi.

Bütün oda bu erken gelişmiş cürete gülüyor ve ben de gülüyorum. O bir dikiş.

"Yeterince adil! Ama sanırım Bay Hawke yakın için hazır."

Scarlett'i yere bıraktı ve o da benim durduğum yere doğru koştu.

"Eloise, iPad'imi al ve güzel bir müzik seç," diyor Kim. "Gray'in havaya girmesine yardımcı olacak bir şeyler."

Gözlerim izinsiz olarak onunkilere kayıyor ve hızla başka tarafa bakıyorum.

Havanda mısın?! Kim'in masum ifade tarzı bana pek de masum olmayan şeyler düşündürüyor.

"Let's Get it On "u sıraya koymak muhtemelen uygunsuz olur, değil mi?

Kafamın içinden çıkmam lazım. Bu stüdyodaki tüm atmosferi değiştirmeliyim. Ve Gray ile arama biraz mesafe koymalıyım.

Ben de her akli başında insanın yapacağını yaptım ve "MMMBop 2.0 "ı açtım. Şarkı çalmaya başlar başlamaz, Scarlett zıpladı ve dans etmeye başladı.

"Hadi, Eloise!" diyor. "Dans et benimle!"

Ona doğru yalpalayarak ilerliyorum ve flaşın ışığı patlarken Scarlett ellerimi tutuyor, nakarata kadar bir daire çizerek zıplıyor. Tekrar döndüğümde gülümsemem kayboluyor çünkü Gray bizi izliyor.

Ve mutlu görünmüyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Gray

T Çekim biter bitmez soyunma odasına kapüşonlu tişörtümü ve jogger'ımı giyiyorum.

Hayal kırıklığına uğradım.

Eloise'e bunun özellikle söyledim.

Sonra soyunma odasında beni izlediğini gördüm.

Sonra o saçma şarkıyı açtı ve Scarlett'le dans etmeye başladı. Bunu görmek bana bir şey yaptı.

Yaşadıklarımın son mutluluk bir sızı gibi geliyor.

Eğer dünya güç kaybetseydi, tek ihtiyacı olan Eloise olurdu. Kendi başına parlak bir ışık gibi.

Eksik olanın tam da bu olduğunu düşündüğüm kısacık anlar, anlık parlamalar oluyor. Ama hayatımda parlak ışıklara yer yok. Olmaz.

Üzerimi değiştirmeyi bitirdiğimde, onlarla lobide buluşuyorum. "Antrenmana gitmeliyim."

"Tamam," diyor Eloise, üniformamı benden alarak. "Bunun geri döndüğünden emin olacağım."

Başımı sallıyorum. Yalan söylemeyeceğim, bazı açılardan birinin benim yerime işlerle ilgilenmesi güzel.

Eloise, "Düşünüyordum da, belki sen antrenmandayken Scarlett'le ben onun odası için alışverişe çıkabiliriz," dedi. "Bilirsin, eğer dekore etme konusunda bize güveniyorsan."

Nasıl müdahale edeceğini ve yardım edeceğini çok iyi biliyor gibi görünüyor ama ona ne kadar güvendiğime dikkat etmem gerekiyor. Yine de bu önemli. Scarlett için.

"Elbette," diyorum. "Ama siyah duvarlar olmasın, tamam mı?"

Scarlett bana bir bakış fırlatıyor ve ardından gözlerini deviriyor.

"Tabii ya," diyor sırtarak. "Ben turkuaz istiyorum."

Eloise gülümser. "Cesur bir seçim. Ve *doğru* seçim olduğunu da eklemeliyim. Bu benim en sevdiğim renk."

"Tamam, peki," diyerek elimi cebime attım ve cüzdanımı aldım. Bir kredi kartı çıkardım ve gözleri parlayan Eloise'e uzatmaya başladım. Geri çekiyorum ve bana bakıyor. "Çıldırma, tamam mı?"

Elimden kaptı, Scarlett'e kocaman bir *aman tanrım* suratı yaptı, bu da Scarlett'in kıkırdamasına neden oldu.

Ben antrenmana gidiyorum, onlar da Uber'le eve dönüyorlar; Eloise kızım ile birlikte şehirde dolaşıp boş misafir odasını Scarlett'in odasına dönüştürmek için gereken her şeyi satın alacak.

Ve bunun benim üzerimde hiçbir etkisi olmaması gerektiğini biliyorum, ama onları birlikte giderken izlerken, çalışanın bebek bakıcılığını izliyormuşum gibi hissetmiyorum. Bir ilişkinin oluşumunu izliyormuşum gibi hissediyorum.

Ve bunun geri dönüp beni ısıracığından oldukça eminim.

Çünkü olan bu.

O gece, Eloise'in aldığı bir yığın şeyi gözden geçirdim. Bugün için ayrılmadan önce bana hiçbir şeyi açmamamı ve yarın Scarlett'e yardım etmek için geri geleceğini söyledi.

Scarlett'in gitmeden önce kollarını Eloise'in beline dolmasını izliyorum ve çok açık: kızım bu kadına aşık oluyor.

Ve eğer dikkatli olmazsam, o tek .

Ertesi gün, Eloise ve Scarlett oda üzerinde çalışırken ben antrenmana gidiyorum. Duvarları boyamak için bina yöneticisinden izin aldığını biliyorum ama ayrıntıları sormaya korkuyorum. Oyun öncesi ritüelimi yerine getirdikten sonra bir fotoğraf içeren bir mesaj alıyorum. İkisinin de turkuaz bir duvarın önünde kameraya sırttığı bir selfie. Eloise'in sağ yanağında bir nokta boya var ve Scarlett'in gömleğinin önü tamamen turkuaza boyanmış.

Bir kahkahayı bastırıyorum.

Hâlâ fotoğrafa bakıyordum ki telefonum Eloise'den gelen bir aramayla çalmaya başladı. O benim asistanım ve beni aramak için her türlü nedeni var, ama

Nedense bu beni bir anlığına şaşırtıyor. Maça hazırlanıyorum ve günün bu kısmını dikkat dağıtıcı şeylerden uzak tutmayı seviyorum.

Burke kaşlarını çatıyor, ben de arkamı dönüp sessizce telefona cevap veriyorum. "Alo?"

"Hey, baba! Bu Scarlett." Sanki bilmiyormuşum gibi. "Resmimizi aldın mı?"

"Evet," diyorum sesimi alçak tutmaya çalışarak. "Şimdiye kadar harika görünüyor." Scarlett'le diğer insanlarla konuştuğum gibi konuşmuyorum. Benim yumuşak tarafıma erişebiliyor ve bu başka kimseyle paylaştığım bir şey değil. Özellikle de yeni takım arkadaşlarımla. "Hey, tam da bir işin ortasındayım, seni birazdan arayabilir miyim?"

"Evet," diyor Scarlett. "Sadece bu akşamki maça gelip gelemeyeceğimi öğrenmek istedim."

Boştaki elimle burun kemiğimi sıkıyorum. Unutmuşum. "Henüz emin değilim." Normalde cümlemin sonuna ekleyeceğim "tatlım" kelimesini atlıyorum çünkü Jericho ve Kemp'in beni dinlediğini hissedebiliyorum.

Scarlett'ten utanmıyorum ya da utandırmıyorum, hem de hiç. Elimde olsa her maçtan sonra onu omuzlarımda gezdirirdim. Ama onu maça getirmek, bir sürü yeni insanla tanıştırmak demek. Bu takası kabul etmek demek. Chicago'yu evim yapmaya bir adım daha yaklaşmak demek. Ve Comets benim takımım.

"Eloise beni götüreceğini söyledi," diyor Scarlett. "Ama yeni bir formaya ihtiyacım var çünkü sadece Philly formam var ve o da çok küçük."

"O zaman büyümeyi bırakmalısın."

Gözlerinin yuvarlandığını duyabiliyorum.

"Eskisini ne yapacaksın?" diye sordum.

"Duh," diyor. "Bunu eBay'de satacağım ve yüklü miktarda para kazanacağım."

Bir kahkahayı daha bastırıyorum. "Bundan hem etkilendim hem de alındım." "Başka türlü kendi telefonumu nasıl alacağım?"

Başımı sallıyorum. Chicago'ya taşınalı daha birkaç hafta olmuşken bir yıl yaşlandığına yemin edebilirim.

"Bize bilet bulabilir misin?" diye soruyor.

"Eloise'i koyabilir misin?" Ben soruyorum.

"Seninle konuşmak istiyor" derken sesi biraz mesafeli.

Yarı giyinik olduğum için koridora çıkmıyorum ama yakınlarda soyunan meraklı takım arkadaşlarımdan uzaklaşıyorum.

"Selam." Eloise'in sesi içimdeki gergin uğultuyu anında dindiriyor ve *onun* da oyun öncesi ritüelimin bir parçası olması gerekip gerekmediğini düşünmeye başlıyorum.

"Hey."

"Üzgünüm, aramak için ısrar etti," diyor.

"Sorun yok." Elimi saçlarımın arasından geçirip bir daire çiziyorum. Koçun ofisinin yakınında duruyorum ama kapı kapalı ve sanırım burası hokey oyuncularıyla dolu bir soyunma odasında bulabileceğim en özel yer. "Beni arayamayacağını hissetmesini asla istemiyorum."

"Maç hakkında soru soracağını bilmiyordum," diyor Eloise, sesi alçak. "Bu konuda ne hissettiğinden emin değildim."

"Sence onu getirmem sorun olur mu?" diye sordum. "Yani, onu getirmekte rahat mısın?"

"Elbette," diyor. "Ona VIP muamelesi yapabilir miyim?" "Bir kutuda oturmak gibi mi?"

" olmaz," diyor. "Chicago usulü sosisli sandviç ve dev kolalar gibi." "VIP muamelesi *bu* mu?" diye sordum.

"Ne diyebilirim ki? Ben basit bir kıyım."

Eğer gözlerimi kapatırsam, Eloise'in gülümseyen bir görüntüsünü bulabilirim. Gözlerimi bir daha açmak istemeyeceğimden korktuğum için kapatmıyorum.

"Benim için sorun değil," diyorum. "Ama dikkat çekmemeye çalış. Burayı Philly'yi tanıdığım kadar tanımıyorum ve ihtiyacım olan son şey çocuğumun manşetlerde yer alması."

"Anladım."

"Ve bir forma istiyor. Ona takım mağazasından bir tane alacağım." Bunu ne zaman yapacağım, hiçbir fikrim yok.

"Hayır, ben bakarım," diyor. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Önceden gidip bir tane alırız."

babam neredeyse her zaman maçlardaydı ama camın arkasında olması destekten çok eleştiri gibi geliyordu.

Bu öyle hissettirmiyor. Aslında, tam tersini hissettiriyor.

Bu noktaya kadar, Scarlett oyunlarımın müdavimi olmadı. O daha küçükken, Celeste ve ben Scarlett'i kendimize saklardık. Babam, *herhangi bir* haberin kariyerime zarar verebileceğini açıkça belirtmişti. Hayatımın Scarlett'e ne yapabileceği konusunda endişelenmiyordu elbette. Sadece bu haberin "itibarımı zedeleyebileceğini" ya da "dikkatimi dağıtabileceğini" düşünüyordu.

Her neyse.

Ona Celeste'in hamile olduğunu söylemek hayatımın en kötü günlerinden biriydi. Tek kelime etmeden önce konuşmanın nasıl gideceğini biliyordum ve haklıydım. Babam hiçbir şeyi saklamadı. Dikkatimi kaybettiğim için aptal olduğumu söyledi. Kadınların bir yük olduğunu söyledi. Uğruna çok çalıştığını her şeyi mahvettiğimi söyledi.

Uğruna çok çalıştığını her şey.

Ve sonra bana çekip gitmemi söyledi. Celeste'e onunla ya da bebekle hiçbir şey yapmak istemediğimi söylememi.

Bu benim için bir ampul anıydı.

İşte o an sinirli oynamaya başladım. Onu susturacak kelimelerim yoktu, bu yüzden buzun üzerine bıraktım.

Ve oyunlarım sırasında kavga çıktığında, genellikle suçlanacak kişi bendim, çünkü bana hissettirdikleri için bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu.

Tuhaftır, babam beni kavga ettiğim için hiç disipline vermezdi. Sadece zayıf olduğum için.

Eloise bir şeyler sezmiş olmalı ki, "Sen dışarıdayken onun için endişelenme. Sen oyununa odaklan, ben de Scarlett'e odaklanacağım."

Yine içimdeki gergin vızıltı sustu.

"Tamam," diyorum iç çekerek. "Ama herhangi bir kavga çıkarsa . . ." Ne söylemeye çalıştığımı bile bilmiyorum.

"Başka tarafa bakmasını sağlayacağım," diyor. "Ya da kim bilir? İki yumruğuyla cama vurup adamı öldürmen için bağırabilir" diyor gülerek. Sonra daha ciddi bir şekilde, "Onu yakaladım. Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

Bu sözler olması gerekenden daha fazla ağırlık taşıyor. Çocukluğumdan beri kimse bana dikkatli olmamı söylemedi. Ben daha çok "agresif ol" ve "daha sert ol" sözlerine alışkınım.

"Gray?" Eloise adımı söylüyor ve bu bir duman bulutunu savurmak gibi bir şey.

"Kusura bakma. Evet. Gitmeliyim."

"Tamam, maçtan sonra görüşürüz," diyor. "İyi şanslar!"

Telefonu kapatıp döndüğümde birkaç kişinin bana yan gözle baktığını görüyorum. "Ne?"

Jericho, "Bir çocuğun var," dedi. "Bunu bize söylememiştin." "Sormadınız," diyorum, dolabıma doğru yürürken.

"Grayson," Jericho çok düzgün, İngilizlere özgü alaycı bir ton kullanıyor. "İkinci periyotta harika bir asist yaptın eski dostum, köşeden kaçışını izle ve bu arada, çocuğun var mı?" Duştan sonra tamamen çıplak bir şekilde odanın ortasında duruyor.

Bu adamda gerçekten hiç alçakgönüllülük yok. El salladım. "Önemli bir şey değil."

"Doğru," diyor Jericho. "Çocuk sahibi olmak büyütülecek bir şey değil." Gözlerini deviriyor ve neyse ki bir havlu kapıyor. Yine de örtünmek yerine boynuna atıyor. "Benim çocuklarım var dostum. Her şeyi değiştiriyorlar."

Bu yetersiz bir ifade.

Babam bir maçtan önce Scarlett'in etrafında olmanın beni yumuşattığını söylemişti.

O gece iki kavgaya karıştım.

Sonunda, onun "talimatlarını" çoğunlukla görmezden gelmeyi öğrendim çünkü bana ebeveynlik yaptığı gibi ona ebeveynlik yapmak istemiyordum.

Jericho'ya bakıyorum. "Oynama şeklini değiştiriyorlar mı?"

"Hayır, dostum" diyor. "Çocuklarım çalıştığım zaman bir makine olduğumu bilirler." Pazularını esnetiyor ve bir mağara adamı gibi homurdanıyor.

Kemp, "Evdeyken oyuncak bir ayıya dönüşüyor," diyor.

"Kırbaçlanmış bir oyuncak ayı." Finn ona bir dirseklik fırlatır.

"Evde de burada geçirdiğin kadar çıplak vakit geçiriyor musun?" Burke gülerek soruyor.

"O çocukları nasıl aldığımı sanıyorsun, kardeşim?" Jericho kaşlarını ve kalçalarını sallayarak cevap . Sonra bana doğru yürüyor ve ben oturduğum, o ayakta durduğu için tam olarak "göz göze" gelemiyoruz.

"Seni Philly'de oynarken izledi, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Eğer benimle konuşacaksan, üzerine bir şeyler gerekecek. Ya da en azından üstünü örtmelisin."

Bir el bezi alıp ona fırlatıyorum. "İşte, bu görür." Çocuklardan bir koro halinde *ooh'lar* ve *awww'lar* geliyor.

"Oh, hayır, dostum, Hawke'ın artık şakaları var, değil mi?" Boynundaki havluyu çıkarıp beline sarıyor ve oturuyor. "Oyunlarınıza geliyor mu?"

"Evet," diyorum. "Ama o zamanlar daha gençti ve pek ." "Adı neydi?"

"Scarlett."

"Güzel isim. Kaç yaşında?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Adamı tanı, oyuncuyu tanı," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum.

Burke ayağa kalkar ve sopasını dolaba yaslar. "Haksız değil. Seni buz dışında tanırsak, buzda kim olduğun hakkında daha iyi bir fikir edinebiliriz."

Başımı salladım. "Her neyse."

"Ne?" Krush soruyor. "Hayatının oyununu etkilemediğini mi düşünüyorsun?" "Hayır." Omuz silkiyorum. "İkisi tamamen ayrı şeyler." Jericho gülüyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Soruyorum, çünkü ciddiylim.

"Onları ayrı tutabileceğini *düşünüyorsun*. Bu çok hoş." Omzuma vurdu.

"Dikkat dağıtıcı şeylere inanmam," diyorum onlara. Jericho, "Şimdi anlıyorum," diyor.

"Neyi alayım?"

"Neden hepimiz *beni yalnız bırakıp* münzevi gibi davranıyorsunuz?" Kendi kendine kıkırdarak ayağa kalkıyor. "Buzda *ve* buz dışında seni destekleyen doğru kişinin olmasının dikkat dağıtıcı bir şey olmadığına farkında değilsin. *Motivasyondur*. Seni daha iyi oynatır dostum, daha kötü değil."

"Sen zaten en iyisi olduğunu kanıtladın." Burke bakışlarımı eşitliyor. "Şimdi tek yapman gereken onlara hatırlatmak. Ve iyi eğlenceler."

"yapacaksın." Finn sanki gelmiş en eğlenceli şey gelmiş gibi kaşlarını kaldırıyor.

Ama hokey uzun zamandır *eğlenceyle* ilgili değil. Yani sopamdaki kalp yüzünden iyi bir maç çıkardım. Bu işler böyle yürümüyor.

Değil mi?

"Ve bir oyunu batırdığınızda," diyor Jericho, "çünkü hepimiz batırırız-bunu yüzünüze vurmayan birinin olması güzeldir."

Chicago'ya geldiğimden beri yaptığım hataları düşünüyorum. Eloise davranışlarıma meydan okuyor ama hiçbirini yüzüme vurmuyor. Bu kafa karıştırıcı.

Burke dolabından deodorantını çıkarırken, "Ve ne olursa olsun, Scarlett'le tanışmayı çok isteriz," diyor.

Hala gidiyorum.

Sonra konuşmayı denemeye karar verdim. "On yaşında, neredeyse on bir."

Jericho'nun kaşları, o doğduğunda henüz on sekiz yaşında olduğumu hesaplayan çoğu insanınki gibi havaya kalktı. "Getirin onu

onun için bir forma imzalayacağız."

"eBay'de satar" diye
uyarıyorum.

Jericho bana baktı. "Dur tahmin edeyim, telefon mu
istiyor?" Aslında ona gülümsüyorum.

"Nereden biliyorsun?"

Kendi kendine gülerek başını salladı ve duşa doğru yürüdü, "What a Girl
Wants" şarkısının sözlerini akortsuz söylemeye başladı ve beni Burke ile
orada otururken bıraktı.

"Bazen başkalarının içeri girmesine izin vermekte sorun yok" diyor.
"Yani, size ihtiyacımız var - bu yüzden sizi buraya getirmek için çok mücadele
ettim."

Bu beni etkiledi. Sanırım sonunda anlamaya başlıyorum ve istenmek iyi
hissettiriyor.

Yine de, kalenin arkasına pak koyabilecek birine ihtiyaç duymak, nefes
alacak birine ihtiyaç duymaktan biraz farklıdır. Bunu belirtmiyorum.

Hiçbir şeyi yarım yapmam ve Scarlett'ten başkasını içeri almayı düşünsem
bile bunun beni tüketeceğini biliyorum.

Sonra da sanki aklımı okumuş gibi ekledi: "Sadece buzu kastetmiyorum.
Poppy'ye de ihtiyacım var. O beni sakinleştiriyor. Hem de çok. Beni
güldürüyor. Yani, gerçekten güldürüyor. O deli." Bir an için bir anıya ya da
görüntüye dalıp gittiğini görüyorum, sonra şöyle diyor: "Bana bu hayatta
hokeyden daha fazlası olduğunu hatırlatıyor."

"yaramasına sevindim," diyorum. "Benim için işe yaramazdı."

Ama bu sözleri söylerken bile Eloise'in tribünde olmasının nasıl bir his
olduğunu düşünüyorum. Beklediğimin tam tersi bir his. *Sakinleştirici*.

Ve bunun için daha iyi oynadım.

Buraya geldiğimden beri
oynadığım en iyi oyun. "Buna
saygı duyuyorum," diyor Burke.

Güzel.

Çünkü bu.

Dikkatim dağılamaz. Scarlett'e istediğim tüm ilgiyi bile veremiyorum -
romantik duyguları yönetmek zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

Belki bir gün, daha sonra, tüm bunlar dikiz aynasında görüldüğünde, her
şey farklı olacaktır.

Ama şimdilik olması gereken bu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Eloise

S Comets maçında tribünde Gray'in küçük kızının yanında oturmak bana nadiren yüksek sesle itiraf ettiğim bir şeyi hayal ettirmeye yetiyor.
Bir aile.

Kendime ait bir ailem olsun istiyorum.

Beni mutlu etmesi ya da öz değerimi belirlemesi için bir erkeğe ihtiyacım olduğunu söylemiyorum çünkü kesinlikle yok. Kız kardeşlerim gibi büyük profesyonel hayallerim yok. Bir şeylere sahip olmaya ya da bir şeyleri yönetmeye, hatta sürekli başka insanlarla birlikte bir yerde çalışmaya ihtiyacım yok.

Bazen, kız kardeşlerimle ya da arkadaşlarımla bu konu hakkında konuşmasam da, basit bir hayatı düşünüyorum. Bir aile. Çocuklar. Bir köpek. Her şeyi.

Ve bu bana uyuyor. Yere kadar bana uyuyor.

Birbirlerine olan sevgileri biraz mide bulandırıcı olan ebeveynlerle büyüdüm ve yaşım ilerledikçe bunu ben de istediğimi fark ediyorum. Yeteneklerimin nerede yattığını anlamaya başlıyorum ve bu yeteneklerden biri de diğer insanlarla ilgilenmekte iyi olmak.

Küçük insanlar.

Yakışıklı insanlar.

Ve eğer sadece Scarlett ve Gray olarak adlandırılırlarsa, bu tamamen iyi olur.

Hayal kurmak aptalca. Zamanlama tamamen yanlış. Durum sınırların çok dışında.

Ama değil.

Kendime izin verirsem, Scarlett'i patronuma iyilik olsun diye izlemediğim, onunla kısmen benim olduğu için takıldığım bir senaryo hayal edebilirim.

Ve bununla birlikte, insanların gerçek suç podcast'lerinde duyduğu takipçilerden biri gibi konuşuyorum.

Evlenmek ve kendime ait bir ailem olmasını istediğimi kabul edebiliyor olmam, bunu onunla yapmayı hayal etmem gerektiği anlamına gelmiyor.

Ama aynı zamanda anlamına da gelmiyor.

Sözüme sadık kalarak Scarlett'i Eloise VIP muamelesiyle şımartıyorum ve bana sosislisine çok fazla şey koyduğumu söylediğinde, seve seve elinden alıp ona sade bir tane alıyorum. İkimiz de on sekiz numaralı *Hawke* formalarını giyiyoruz ve yanlış zamanda tezahürat yaptığımda Scarlett hemen beni düzeltiyor. Tribünde otururken bana hokey kurallarını öğretiyor ve ben her geçen dakika ona biraz daha aşık oluyorum.

Bir noktada buzun üzerinde bir kavga çıkıyor ve ben onu başka tarafa bakması için ikna etmeye çalışsam da Scarlett kendini çok kaptırıyor. Sandalyesinin üzerine çıkıp bağılıyor, "Bunu alacak mısın!? Kafasını kopar!!"

Gray'in bu spor hakkında ne kadar çok şey bildiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Comets kazandıktan sonra Scarlett'i soyunma odasının dışındaki koridora götürüyorum ve kenarda bekliyoruz. Poppy burada olmadığı için şükrediyorum çünkü bana sorular soracağını biliyorum ve ağzımı kapalı tutacağıma dair bir sözleşme imzalamamış olsam bile, Gray'in bir kızı olduğunu kimseye söylemek benim işim değil.

Jericho soyunma odasından çıktığında, karısı Monica orada bekliyor ve bu ikisi bir süredir evli olmalarına rağmen, Scarlett'in görüşünü engellemek için önüne geçmeme yetecek kadar uzun süre yeni evliler gibi devam ediyorlar.

Sırada Dallas var, onu Kemp ve bakışlarımı yakalayıp gülümseyen Jimmy takip ediyor. Ben de kibarca gülümsüyorum; bunu bir cesaretlendirme, flört ya da daha kötüsü bir davet olarak algılamış olmalı. Yanımda duran küçük kızdan tamamen habersiz bir şekilde yanıma doğru yürüyor.

"Hey Eloise," diyor. "Yanlış numarayı giyiyorsun."

Formama bakıyorum ve gülüyorum. "Patronu desteklemeliyim."

"Doğru," diyor. "Bizimle geliyor musun?" Bir adım daha yaklaşıyor. "Ya da belki sadece benimle? Köşede harika bir bar var."

"Ah, hayır," diyorum, kendimi biraz yakalanmış hissederek. Scarlett'i bir bahane olarak kullanmak istemiyorum, özellikle de Gray'in onlara onun hakkında ne söylediğini bilmediğim için.

Kızım, ama aynı zamanda, ikisiyle birlikte zaman geçirebileceğime dair en ufak bir umut kırıntısı bile varsa ayrılmak istemiyorum.

"Geç oldu," diyor. "Maç bitti. Gel benimle bir içki iç." Duraksıyor. "Hâlâ çalışmıyorsun, değil mi?"

"Uh-" Scarlett'in beni izlediğini fark ederek cevap vermeye başladım. "Aslında emin değilim."

"Mesaisi bitti." Dönüyorum ve Gray'in arkamda durduğunu görüyorum. Gözleri her zamankinden daha koyu, ama beni geçip Scarlett'e bakarken her zamanki kadar yoğun.

"Baba!" Kollarını ona doluyor, o da onu kucağına alıp sarılıyor ve ben Jimmy'nin hızlı bir çıkış yapmasını istiyorum ki bu ana nasıl uyduğumu görebileyim. *Eğer* bu ana uyuyorsam.

"Hey, Scooter!"

"Ah, lakapların," diye kızmış gibi yapıyor ama gülümsüyor. "Bana sadece Scarlett de!"

"Tamamdır, Tootie." Kız şakacı bir şekilde ona vuruyor ve o da kızı yere bırakıyor. "Hey," diyor bana, "bu gece onunla takıldığın için teşekkürler," Gray

Sanki vardiyasının sonuna gelmiş bir bebek gibi.

"Elbette," diyorum hayal kırıklığımı bastırarak. "Çok eğlendik." "Krush'un ikinci yarının sonunda çenesine çakıldığını gördün mü?

çeyrek mi?" Scarlett'in gözleri kocaman. "O vuruş çok kötüydü, baba. Krush'ın ona izin vermesi iyi oldu."

Gray bana bakıyor.

Teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum. "Hey, dikkatini dağıtmaya çalıştım," diyorum. "Ama kavga etmek hoşuna gitti." İrkildim. "Hem de çok."

Scarlett'e baktı ve sonra gülümsedi. Gerçek bir gülümseme ve bu Halley Kuyruklu Yıldızı'nı görmek gibi bir şey. Kısa bir an için dünyanın geri kalanı sessizleşti ve sadece üçümüz kaldık.

Ama yine hayal kuruyorum ve Gray Jimmy'ye baktığında bunu açıkça belli ediyor. "Bu gece iyi eğlenceler." Gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor ve sonra Scarlett'in elini tutup uzaklaşıyor.

Beni koridorda bırakarak, onunla gitmek için bir nedenim olmasını diledi.

"Ee, gitmeye hazır mısın?" Jimmy yaklaşıyor.

Onunla çıkmamamı söyleyen Gray değil miydi?

"Tabii," diyorum, kısmen bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilmediğim için, ama çoğunlukla çelişkili duyguları işlemeye çalıştığım için

İçimde.

Arenadan çıkıp otoparka doğru yürüyoruz ve Gray'in kiralık arabasının yolcu tarafındaki kapısını kapattığını görüyorum - kaza yaptığım araba Perşembe gününe kadar hâlâ tamirde.

Arabanın sürücü tarafına doğru yürürken önce bana, sonra Jimmy'ye baktı ve arabasına binip motoru çalıştırdı.

"Eloise?"

Dönüyorum ve Jimmy'nin küçük siyah spor arabasının kapısını binmem için açık tuttuğunu görüyorum ve bir anda gitmek istemediğimi fark ediyorum. Eve gitmek, pijamalarımı giymek ve bir tepsi dolusu kek yemek istiyorum.

"Biliyor musun, Jimmy?" Diyorum ki. "Gerçekten yorgunum ve yarın şehirde büyük bir günüm var. Erteleyebilir miyim?"

Yüz ifadesi değişmedi. "Evet, belki St. Louis'den döndükten sonra arayış kapatabiliriz."

"Evet, belki," diyorum başımı sallayarak. "Özür dilerim."

Arabanın kapısını kapatıp bana doğru bir adım atarken gözleri kısılıyor. Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve elini enseme gezdiriyor. "Umarım Hawke'ı beklemiyorsundur."

"Tabii ki hayır." Kaslarımın gerildiğini hissediyorum.

"Güzel." Gülümsüyor. "Aranızda bir şey olmadığını açıkça belirtti ama ben yine de emin olmak istedim."

"Ah, evet," diyorum, bedenim hayal kırıklığıyla dolup taşıyor. "Onun için çalışıyorum. Kesinlikle öyle bir şey yok." Ama Gray'in böyle söylediğini duymak, öyle olmaması gerektiğini bilsem de, hâlâ canımı yakıyor.

"O bir aptal." Jimmy gülümsüyor. "Benim için çalışsaydın, işleri profesyonelce yürütemeyeceğime eminim." Başparmağı yanağımda geziniyor ve ben kendimi uzaklaştırıyorum.

Eminim gülümsemesi karşılaştığı kadınların çoğunu etkiliyordur. Bir zamanlar beni de cezbederdi. Ne de olsa Jimmy iyi görünümlü, profesyonel bir sporcu. Ama bir yanım "işin nereye varacağını görmek" istemiyor ya da benimle çok özel bir nedenle ilgilendiği çok açık olan birini değiştirebileceğimi ummuyor. Jimmy'ye ilgi duymamamın gerçek nedeninin onunla ya da benimle değil, az önce uzaklaşan adamla ilgili olduğu gerçeği olmasaydı, bu büyümeden gurur duyardım.

Ondan uzaklaşıyorum. "Bak Jimmy, sen harika bir adamsın ama-"

Elini bırakır. "Hawke için *direniyorsun*."

Başımı salladım. "Hayır. Değilim. Ama şu anda işime odaklanmış durumdayım. Burada kendimi yeni yeni toparlıyorum ve bunu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum."

"Anlıyorum," diyor. "Ama hep çalışmak ve hiç oynamamak hakkında ne derler bilirsin..." Demek istediğini vurgulamak istercesine kaşlarını kaldırıyor.

"Evet, istiyorum," diyorum. "Ama şimdilik böyle olması gerekiyor."

"Tamam," diyor. "Ama fikrini değiştirirsen, umarım arayacağın ilk kişi ben olurum."

"St. Louis'de iyi şanslar." Bir sonraki otoparka park ettiğim arabama doğru ilerliyorum ve tek başıma Loveland'a dönüyorum. Yarın Gray ve Scarlett için tam bir gün planladım ve bu gecedен sonra, o gün için *sadece* tur rehberi olduğumu hatırlamak çok daha kolay olacak.

Aşk ilgisi *değil*.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Gray

Uyuyamıyorum.

O gece, Scarlett uyuduktan çok sonra, yatağında uzanırken telefonumun ışığı yandı.

Eloise'den bir mesaj.

Talihsiz bir zamanlama. Onu düşünmemeye çalışıyordum.

Onu Gump'la gitmeye zorladım, sanki onunla birlikte olduğunu bilmek beni her neyle uğraşıyorsam ondan kurtarmaya yetecekmiş gibi.

Değildi.

Bunun yerine, o gece restoranda hissettiğim kıskançlık duygusu yeniden canlandı.

ELOISE

Hey, seninle bu konu hakkında konuşma fırsatım olmadı ama eğer istersen yarın seni bir şehir turuna diye düşündüm.

Bugün izinli olduğunu biliyorum ama Scarlett'in hoşuna gidebilecek şeylerin bir listesi var.

Olmazsa baskı yok!

Mesaja bakıyorum. Saat daha 11. Şimdiden evde mi?

Bir yanıt veriyorum.

GRİ

*başparmak yukarı
emojisi*

ELOISE

K. Güzel.

geleceğim, belki 9'da?

Söylemek istediğim şey "Gump'la hala çıkıyor musun?" çünkü birlikte ayrıldıklarını bilmek beni deli ediyor. Özellikle de nasıl bir adam olduğunu bilmediğim ve ondan ne istediğini tam olarak bildiğimi düşündüğüm için.

Ama bu *beni ilgilendirmez*.

Başka bir yanıt veriyorum.

GRI

*başparmak yukarı
emojisi*

Bu işte berbatım.

Ekranımın sol tarafındaki üç noktanın hareket etmeye başlamasını ve sonra durmasını izliyorum. Kendimi onun burada olmasını ve bana durmaksızın anlattığı uzun hikâyelerden birini anlatmasını dilerken buluyorum. Abuk sabuk konuşması sinir bozucu olmanın tam tersi. Rahatlatıcı. Ve her nasılsa, sevimli.

Telefonu yere bıraktım ve başımı yastığa koydum. Sonra doğrulup telefonu tekrar elime alıyorum.

Başımı sallıyorum, bırakmaya gidiyorum ve sonra bir şeyler yazmaya karar veriyorum.

Fazla düşünmeden önce.

GRI

Randevundan eve mü?

Gönder tuşuna bastım. Ve oturup baktım.

ELOISE

...

Noktaların kayboluşunu izliyorum ve keşke geri alabilsem diyorum. Ne yapıyorum ben?

Ama sonra, telefonum elimde vızıldıyor ve beni korkutuyor.

ELOISE

Ben
gitmedim.

Biraz daha dik oturdum. O
gitmedi.

GRİ

Sen mi?

ELOISE

Hayır.

GRİ

Neden
olmasın?

ELOISE

Gerçekten browni
istiyordum.

Yüksek gülüyorum, sonra bastırıyorum. Scarlett dairenin diğer tarafında olmasına rağmen beni duymasını istemiyorum.

Bu sanki gizli bir konuşma gibi. Tuhaf.

ELOISE

Ve pijama. Ve bir

saç bağı.

Bütün gün saçınızı açık bırakmanın ne kadar can sıkıcı olduğunu
biliyor musunuz?

Ağzımın kenarının yukarı doğru çekildiğini hissediyorum ve arkamdaki yastığı düzeltip daha dikkatli oturuyorum. Konuştuğu gibi mesaj atıyor.

Onun iyiliği için, konuştuğum gibi mesaj atmamaya çalışmalıyım.

GRİ

Uh, hayır.
İstemiyorum.

ELOISE

Sinir bozucu.

Günün birinde öyle bir an gelir ki, onu boynunuzdan çıkarmak
ZORUNDA kalırsınız.

Bundan bahsedince boynunu hayal ediyorum, elimi orada gezdirmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum, teni parmaklarımın altında yumuşacık.

ELOISE

Ama Jimmy ile çıkmak da doğru gelmiyordu.

Kelimelere bakıyorum.

GRİ

Neden
olmasın?

ELOISE

...

"Hadi ama" diyorum yüksek sesle, devam etmesini isteyerek.
Bunu sormamalıyım. Bu konuşmayı yapmamalıyım bile. Ama kendime defalarca onun yasak olduğunu söylemem ancak buna inanırsam işe yarar.
Ve şu anda, buna inanmıyorum.

ELOISE

Ona işe odaklandığımı söyledim.

O cephede hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum.

Doğru. İş. Bu yeni bir bilgi olmadığı için daha mantıklı.

GRI

Akıllı

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Jimmy ile çıkmamasına seviniyorum ama onunla çıkamama nedenleri benimle çıkamama nedenleriyle aynı.
Neden böyle düşünüyorum ki? Bu bir seçim değil ki.

ELOISE

Ayrıca, takım arkadaşlarından biriyle çıkmam garip olabilirdi.

GRI

Neden?

ELOISE

İşimi zorlaştıracak bir şey yapmaktan nefret ederim.

Patronunu öpmek gibi mi?

Yazmayı ve gönder tuşuna basmayı düşünüyorum ama bunun yerine sadece mesaj atıyorum:

GRI

Özel hayatın beni .

Ki bu benim hissettiklerimin tam tersi.

O da mesaj atıyor:

ELOISE

*başparmak yukarı
emojisi*

Işığı snen ekrana bakıyorum ve uyanık tutmak için başparmağımla dokunuyorum. Bu konuşmanın bitmesini istemiyorum ama başka ne söyleyebilirim ki? Sezon boyunca biriyle çıkmaya karar versem bile, bu Eloise olamazdı. Milyonlarca nedenden dolayı.

Onun işini tehlikeye atmak istemiyorum. Ya da odağımı. Ama gerçekten, onu incitme riskini almak istemiyorum. Kısa ilişkilerden oluşan uzun bir geçmişim var ve onunla tanıştığım anda Eloise'in elinde tutabileceğin türden bir kadın olduğunu anladım.

Onun işine odaklanması gerekiyor, benim de yle. Bu kadar.

Telefonumu prize takıp komodinin üzerinde ters çeviriyorum ve kendimi yarınki Chicago turunda bütün bir gün geçirmeye hazırlıyorum, ama bunun bir işten çok daha fazlası olduğunu hayal etmeme izin vermiyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Gray

Her zamanki gibi alarmım çalmadan beş dakika önce uyanıyorum. Güneşten önce kalkıyorum ve Scarlett uyurken egzersiz yapıyorum. Duşumu bitirdiğimde, onu yatağında oturmuş Televizyon.

"Hey, Scooter."

Bana surat yapıyor. Ona taktığım tüm lakapları gizliden gizliye seviyor, biliyorum.

"Bugün Eloise'i görebilecek miyiz?" diye soruyor.

"Sanırım öyle, evet," diyorum. "Bizi Chicago'da bir tura çıkaracak."

"Harika!" Sırıttıyor. "Ondan hoşlandım."

"Evet," diyorum tişörtümün üzerine kapüşonlu bir sweatshirt geçirerek.

"O harika biri." Gerçekten harika. Onun etrafında olmaktan hoşlanıyorum. Bununla ne yapacağımdan emin değilim. Scarlett bana bakmadan, "Sen de ondan hoşlanıyorsun," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Evet. Sadece harika olduğunu söyledim."

Bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Ama sen ondan

hoşlanıyorsun." Gülüyorum. "Ah, o benim asistanım."

"Ama onun güzel olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Neredeyse ağızımdan bir "*heck, yeah*" çıkacaktı. Ama bir şey söylememek için kendimi tuttum.

Çok uzun bir ara vermiş olmalıyım.

"Baba?"

"O benim asistanım."

Gözlerini deviriyor.

Pes ediyorum. "Evet, tabii ki güzel," diyorum. "Ama pek çok kadın güzeldir."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Pek çok kadın seni gülümsetmiyor."

Hareket etmeyi bırakıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Sanırım orada olmayan bir şey görüyorsun."

"Bence orada *olan* bir şeyi görmüyorsun." Scarlett omuz silkiyor ve sanki az önce çok derin bir şey söylememiş gibi şovunu izlemeye devam ediyor.

Yatağın kenarına oturuyorum ve ona bağlanabileceğini fark ediyorum. Eğer bağlanırsa, ne kadar güzel olursa olsun asistanımla çıkmak gibi bir planım olmadığını öğrenmek onu incitebilir. Scarlett her zaman yaşlı bir ruha sahip olmuş olsa da, o hala bir çocuk ve hayatımda hiçbir şeyin onu incitmesini istemiyorum.

"Dinle, Eloise'den hoşlandığını biliyorum-"

Scarlett hüznle, "O çok harika," diyor.

Sırıyorum. "Onunla daha yeni tanıştın."

Omuz silkiyor. "Ben böyle hissediyorum."

Nasıl hissettiğini söylemek onun için çok kolay. Bunu annesinden almış olmalı. "Tamam, duyguların bir yana, Eloise'in benim için çalıştığını anlamalısın. Yiyecekleri alıyor, randevuları ayarlıyor ve ayak işlerini yapıyor. Biz bir çift değiliz."

Gözlerini televizyondan ayırmadan işaret parmağını kaldırıyor. "Henüz."

"Hayır, evlat," diyorum. "Onun işi yüzünden bir çift olamayız."

Gözleri benimkilere kaydı. "Bu çok aptalca." Bu konuda hemfikiriz.

Omuz silkiyorum. "Bu böyledir."

"Neden senin için bunları yapamıyor ve karın olamıyor?" diye soruyor, belki de buraya geldiğinden beri ilk kez saflığını göstererek.

"Dur . Benim neyim?"

Omuz silkiyor. "Sana bakabilir. Bir eş gibi."

Eloise'in birkaç gün içinde Scarlett'i tamamen kazanmasına şaşırمامalıyım. O böyle yapar. O gün verandasında bana insanların onu sevdiğini söylemişti ve ben bunu şimdi anlıyorum. Bu onun süper gücü gibi.

Yatağa oturdum. "Scarlett. Birinin benimle ilgilenmesini istemen bence harika bir şey. İstiyorum. Ama . . . Ben iyiyim. Hayatım iyi. Sen varsın, takımım var ve ihtiyacım olan tek şey bu."

Bunun büyük bir yalan olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Eloise iyi biri ama o sadece benim asistanım, tamam mı? Hikayenin sonu." Bunu onun iyiliği için mi yoksa hatırlatmaya ihtiyacım olduğu için mi söylüyorum?

Omuz silkiyor. Bunun kabullenmeye en yakın şey olduğundan emin olduğum için, saçlarını karıştırıp banyoya geri dönüyorum. Hazırlanmam bitince Scarlett'i odamda bırakıp yalınayak mutfığa doğru yürüdüm ve Eloise'i sırtı bana dönük olarak ayakta dururken buldum. Telefonla konuşuyordu.

"Tamam, Beth, teşekkür ederim," diyor. "Doğru, bu iyi haber-" Gözleri benimkilerle buluşuyor, ama hızla başka tarafa bakıyor. "Onu ikna etmek için elimden geleni yapacağım."

Eloise telefonu kapatırken ben de buzdolabından bir şişe su alıyorum. "Bu da neydi şimdi?"

Eloise yüzünü buruşturur. "Bence bu harika bir şey ama sen? Eh. Her iki şekilde de olabilir."

Şişenin kapağını açıp bir yudum alıyorum, yeterince uzun süre sessizce beklersem devam edeceğini biliyorum.

"Önce, senin için bir şeyim var." Oturma odasına doğru yürür ve kahverengi kâğıda sarılmış büyük bir paket alır.

Kaşlarımı çatıyorum, su şişesini yere bırakıyorum. "Hediye mi?"

Yanakları pembeleşiyor ve gözlerini kaçırıyor. "Sana hediye vermeyi sevdiğimi söylemiştim."

Ayrıca bir insana ne alacağını çok iyi bildiğini söyledi, yani burada ne varsa benim için mükemmel olduğunu düşünüyor. Bu da demek oluyor ki beni düşünüyordu. Bu da demek oluyor ki-

Tezgâhın üzerinden bana uzattı. Beceriksizce tutuyorum ve o da sırtıyor.

"Açacak mısın yoksa duracak mısın?"

"Uh-" Tezgâhın üzerine bıraktım. "Üzgünüm, insanlar genelde bana hediye vermez."

Alnı geriliyor ve bunu istediğimden daha fazla anladığını görebiliyorum. "Hiç mi?"

Soruyu geçiştiriyorum. "Yani, yetişkin bir adama ne sıklıkla hediye alırsın ki?" Paketi ters çevirerek söylüyorum.

"İlişkiye bağlı sanırım," diyor. "Ve erkeğe. Demek istediğim, eğer adam insanlara karşı tatlıysa, muhtemelen her zaman hediye alacaktır. Ama eğer değilse-"

Gözlerim onunkilere kayıyor ve düşüncesini bölüyor.

Sırıttıyor ve benimle dalga geçtiğini anlıyorum. Onun bu tür alaylarına alışık değilim.

"Kapa çeneni," diyorum.

Bana iki kez işaret etti. "Yakaladım."

Pakete tekrar baktım. "Ne yani, açacak mıyım?" Gözleri genişledi. "Ciddi misin sen?"

"Yani, orada öylece durup açmamı mı izleyeceksin?" "Aman *Tanrım*, bu konuda gerçekten çok titiz davranıyorsun. Sadece aç." Gülüyor. "İşte, başlaman için ilk bant parçasını koparacağım." Uzanıp parmağını bantın bir parçasının altına sokuyor ve kahverengi kâğıtta bir boşluk yaratıyor.

Ona son bir kez bakıyorum, sonra geri kalanını çekip çıkarıyorum ve bir resim çerçevesi olduğunu düşündüğüm şeyin arkasını ortaya çıkarıyorum. Çerçeveyi ters çevirdiğimde Eloise altından kâğıdı çekip çıkarıyor, top haline getirip bir kenara atıyor.

Çerçeve büyük, yaklaşık bir poster boyutunda ve ters çevirdiğimde Scarlett ile benim bir resmimizle yüz yüze geliyorum. Onu tutuyorum, alnını benimkine bastırılmış.

Geçen günkü fotoğraf çekiminden, Scarlett'le aramızdaki gerçek bir an. Kim bunu nasıl yakaladı bilmiyorum, şakalaşmıyor muyduk?

Bu, bir müzeye asılması gereken bir şeye benziyor. Ya da bir yerdeki reklam panosuna.

Ama boğazımın düğümlenmesine neden olan şey fotoğrafın teknik özelliği değil. Gözlerimiz. Kızıma bakarken gözlerimdeki saf sevgi. Ve onun da bana bakarkenki saf sevgisi.

Donmuş görüntüye uzun süre bakıyorum, Eloise'e bunu yaptığı için nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Bu duygu karşısında nasıl davranacağımı bilemiyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor neşeyle.

Ona bakıyorum, tam gözlerinin içine, bu resmin üzerimde yarattığı etkiye yaklaşık bir şey söyleyemiyorum.

Yalandan nefes alıyor. "Hoşuna gidiyor."

Gözlerimden yaş akmaması için mücadele ettiğimi anlamaması için dua ederek kahkahamı bastırıyorum.

Ben ağlamam. Hiç ağlamadım.

Bayılan bir genç kız gibi elini alnına götürür. "Ve neredeyse bir kahkaha mı? Atan kalbim dursun."

"Haklıydın," diyorum bakışlarımı tekrar onunkilere çevirerek. "Hediye verme konusunda çok iyisin."

Bunun üzerine yüzü aydınlanıyor ve başını sallıyor. "Sana söylemiştim."

Çerçeveli fotoğrafa dönüp bakıyorum. Ne diyeceğimi bilemez bir halde başımı hafifçe sallıyorum. Tek söyleyebildiğim, "Teşekkür ederim."

Tezgâhın etrafından dolaşıp durduğum yere geliyor ve elimdeki resme bakıyor. "Kim fotoğrafı çektiğinde ekranda belirdiğini gördüm ve bunun fotoğraf koleksiyonun için mükemmel bir başlangıç olacağını biliyordum."

Çerçeveyi tezgâhın üzerine bıraktım. "Benim neyim?"

Bana bakıyor. "Gray, burası başkasının eşyalarıyla doluyken asla ev gibi hissettirmeyecek. Ya da zevkleri *ne kadar* iyi olursa olsun, başkasının satın aldığı şeylerle." Gülümsüyor. "Aslında bunu Scarlett'in odasına asabileceğini düşünmüştüm ama bence oturma odasında daha iyi olur. Daha fazlası üzerinde çalışıyorum, böylece kapıdan her girdiğinde hayatındaki tüm güzel şeyleri hatırlayabilirsin."

Tüm bu alışveriş içimdeki gevşek bir ipliği çekiştiriyor. Eğer bununla uğraşmaya devam ederse, tamamen çözüleceğim.

Sanki kendimden bir şeyler saklıyormuşum ve Eloise'in görmek istediği sadece bunlarmış gibi.

Su şişemi elime alıp bir yudum daha içiyorum, ellerime bir şeyler almak için dikkatimi dağıtıyorum, böylece ellerimi onunla doldurmuyorum. "Peki, hoşlanmayacağım kısım ne?"

Yüzünü buruşturuyor ve sorumu geçiştiriyor. doğru yürüyor, kapağını açıyor ve arka tarafta bir yerden bir şişe Dr Pepper çıkarıyor.

"Onlardan bir demet mi sakladın oraya?"

"Sadece birkaç tane," diye şarkı söyleyerek şişeyi açıyor ve yudum alıyor. "Eşyalarımın alanınızı tıkamak istemiyorum ama bazı şeyler -" şişeyi bana doğru sallıyor "- bir gereklilik."

"Oyalanmayı bırak," diyorum.

Şişenin kapağını kapatıyor, derin bir nefes alıyor, sonra gözlerini benimkilere dikeyor.

Temas anında havanın kıvılcımlandığına yemin edebilirim ve tek düşünebildiğim bugün düşünmeyeceğime dair kendime söz verdiğim her şey.

"Yanlışlıkla sana bir sponsorluk anlaşması ayarladım" diyor ve hemen ardından yüzünü buruşturarak omuzlarını silkiyor.

"Kazara mı?"

"Yani, sayılır. Belki. Tamam, evet. Ama sadece sen istersen." Yanakları pembeleşti.

"İstemiyorum," diyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Yine de ne olduğunu duyabilir misin? Çünkü bence harika bir şey."

Kollarımı göğsümde kavuşturup tezgâha yaslanıyorum ama tek cevabım kaşlarımı hafifçe kaldırmak oluyor.

"Tamam. Öyleyse. Hikaye zamanı." Aşırı el kol hareketi yapıyor, bu da "gergin" anlamına geliyor ve Eloise'in beni gerçekten neye bulaştırdığını merak ediyorum.

"Kim'den fotoğraf çekiminizin provalarını bana göndermesini istedim ve bunu büyütüp çerçeveletmek için seçtiğimde Loveland'da özel çerçeve dükkanı olan bir arkadaşşıma gönderecektim ama-" Yüzünü buruşturuyor. "Yanlışlıkla tüm adres defterime gönderdim."

Başımı yana eğip onu inceliyorum.

"Evet. Biliyorum. Büyük bir hata. *Ama..* Liseden arkadaşım, Cybil? Reklamcılık yapıyor ve bunu görünce hemen beni aradı. Onunla üç yıldır konuşmuyorum ama sanırım gayet iyi gidiyor, artık küçük bir kakadu köpeği var, adı Harry ve-"

"Eloise," diyorum.

Biraz irkiliyor, sonra nefes alıyor. "Fotoğrafın ona birlikte çalıştıkları büyük bir marka için bir fikir verdiğini söyledi, pürüzleri düzeltmekle ya da bir erkeğin yumuşak tarafıyla ilgili bir şey ? Bilmiyorum, ama beni aradığında bu fikri patronuna çoktan sunmuş, patronu da çok beğenmiş tabii, çünkü bu *sensin*," beni işaret ediyor, "ve bu Scarlett, ve sanırım seni elde etmek onun kariyeri için büyük bir olay olacaktı ve-"

"Hayır," dedim.

O yılmıyor. "Harika olabilir!" diyor. "Ve Scarlett için çok eğlenceli."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bunun kötü bir fikir olması için milyonlarca neden var."

"Biliyorum. Onu ilgi odağı olmaktan uzak tutmak istediğini biliyorum. Ayrıca, bunu söyleyeceğini biliyordum," diyor, "bu yüzden ona bunu düşüneceğini söyledim."

"Bunu düşündüm ve cevabım hayır."

"Bence bunu yapmalıyız." Scarlett küçük bir kedi hırslı gibi mutfak kenarında duruyordu. "Eğlenceli olacak."

"Ne zamandır orada duruyorsun?" diye sordum.

Omuz silkiyor ve tezgahın karşı tarafındaki bar taburelerine doğru yürüyor. Sonra Eloise'e sırtlıyor, o da ona sırtarak karşılık veriyor.

"Günaydın, günışığı," diyor Eloise.

"Günaydın," diyor Scarlett. "Babam senin güzel olduğunu düşünüyor."

Eloise'in gözleri taşı gibi açıldı, eminim benimkiler de öyle yapıyordur.

"*Scarlett.*"

Scarlett'in masum ifadesi rol gibi geliyor. Bahse girecek olsam, ne yaptığını çok iyi bildiğini söylerdim. "Ne? Biliyorsun."

Eloise'e bakıyorum, her şeyi açıklamaya hazır. "Konuşuyorduk ve bana sordu-"

Eloise elini kaldırır. "Sorun değil. Anlıyorum. Ayrıca bana senin yakışıklı olduğunu düşünüp düşünmediğimi de sordu."

Tezgâhta kendini beğenmiş bir şekilde oturan kızıma bakıyorum, gözleri Eloise ve benim aramda gidip geliyor.

Scarlett sırtarak, "Öyle olduğunu söyledi," dedi.

Ona bir bakış attım. "Tamam. Uygun konuşma hakkında konuşmamız gerekebilir."

Scarlett, "Annem her zaman biri hakkında iyi bir şey bunu yüksek sesle söylemen gerektiğini söyler," diyor.

"Bu kuralı sevdim," diyor Eloise. "Bence sen çok akıllı bir kızsın."

Scarlett, "Gördün mü? Bu beni mutlu ediyor," dedi. "Ve Eloise, bence sen harika, eğlenceli, hoş ve güzelsin."

"Teşekkürler, Red."

"Kırmızı mı?" Alnımın çekildiğini hissediyorum.

"Takma ad." Eloise bunu sanki ben anlamıyormuşum gibi söylüyor.

"Ona bir lakap mı taktın?" Ben soruyorum. Bunun benim tarzım olduğunu biliyor mu?

"Evet," diyor Eloise. "Adını söylemekten daha kısa ama aynı anlama geliyor."

Hah. Bu iyi bir fikir. Neden bunu düşünmedim? Scarlett

bana döndü. "Şimdi de sen, baba."

"Şimdi ben ne yapacağım?"

"Eloise hakkında güzel bir şey söyle."

Aman Tanrım. Neler oluyor? Yarı gülerek Eloise'e bakıyorum, aklımdan bir milyon iltifat geçiyor, bunların yüzde yetmiş beşi uygunsuz sınırında.

"*Yapma* baba," diyor Scarlett. "Onun güzel, akıllı ya da eğlenceli olduğunu düşünüyorsun; biri hakkında güzel şeyler söylemek kolay."

Eloise gözlerini kısarak bana bakıyor, yüzünde bir eğlence ifadesi var.

"Evet, ama,

Baba. Duyalım bakalım."

Kapana kısıldım. Neredeyse on bir yaşında bir çocuk tarafından. Ve asistanım olduğunu hatırlamakta zorlandığım kadın tarafından.

Kıvrınmamaya çalışıyorum. "Bence sen ..." Ama başımı sallıyorum. "Bu aptalca, bunu yapmayacağız." Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Ve bir reklam kampanyası da yapmıyoruz."

Eloise yerinden kıpırdamadı. "Benim hakkımda söyleyecek tek bir güzel şey bulamaman beni çok kırdı."

"Benim hakkımda söyleyecek tek bir güzel şey bulabilir misin?" Doğrulup soruyorum.

Havayı araştırıyormuş gibi yapıyor, gözleri görünmez bir kitabı okuyormuş gibi ileri geri hareket ediyor. "Hmm, büyük, yumuşak bir lokum gibi misafirperver ve arkadaş canlısı olduğunu söyleyebilirim, ama-" bana bakıyor, yüzünde şakacı bir ifade var. Çok sevimli.

Bana hakaret ediyor ve bence çok sevimli.

Ama sonra diyor ki, "Dur, bunların hiçbiri doğru değil. Yani, hayır, şimdi sen söyleyince, yapamam. Ama ben senden *çok* daha sevimliyim." Sırıttıyor.

Bu tür konuşmalarda kötüyümdür, bu yüzden başımı sallayıp "Şirin" diyorum. Eloise iki muzaffer yumruğunu havaya kaldırdı. "Scarlett, bunu duydun mu?"

Sevimli olduğumu söyledi!

Woo hoo!" Scarlett

kıkırdıyor.

Homurdanıyorum.

Sonra kızım bana baktı. "Peki, şu fotoğraf olayını yapabilir miyiz?"

"Üzgünüm, Scout. Hayır."

"Ama baba!" Scarlett'in sesi yakın. "Şu resmin ne kadar güzel olduğuna bak!" Tezgahı kaplayan büyük boy fotoğrafı işaret ediyor.

Eloise kızımın beni manipüle etmeye yönelik bu zararsız girişimine gülmemek için kendini zor tutuyor.

"Üzgünüm Scarlett, bu tartışmaya açık konu değil," diyorum ve çerçeveyi oturma odasına götürüp kanepeye yaslıyorum. "Bu iyi bir fikir değil."

Beni görmezden geliyor ve Eloise'e bakıyor. "Ödeme yapıyor mu?"

Eloise önce bana, sonra Scarlett'e baktı. "Ödemesi var."

"Çok mu?" Scarlett, alışveriş listesine kesinlikle koymadığım bir kutu Lucky Charms'a uzanıyor.

"Evet." Eloise bir kâse çıkarıp tezgâhın üzerinden kaydırıyor. Bu ikisi sadece birkaç gün içinde kendi sessiz dillerini oluşturdular.

"Bir telefon için yeterli mi?" Eloise buzdolabından süt alırken Scarlett bana bakıyor.

Ve bir anda içimde bir şeyler kıvılcımlandı. Tüm bu sahne, ikisi de mutfağında, şakalaşıyor ve normal ebeveynler ve çocukların tartışacağı şeyleri tartışıyorlar. Kızımın Eloise'e böyle bir rahatlıkla karşılık verdiğini görmek... Bunu istiyorum.

Dallas'ın sözleri zihnime geri döndü ve inanarak büyüdüğüm sözlerle savaşıyor.

Birine ihtiyaç duymak sorun değil.

Bu beni zayıf yapmaz mı? Savunmasız? Yumuşak? Ve eğer yaparsa, bu gerçekten kötü bir şey mi? Oyunumu gerçekten etkileyecek mi? On dört yaşındayken sevdiğim için oynamayı bıraktım ve on beş yaşına geldiğimde genç hokey takımına girmeye karar verdim.

O zamandan beri hokey ruhsuz bir iş oldu.

"Baba?"

Kafamı kaldırdığımda ikisinin de beni izlediğini görüyorum. "Kusura bakma. Bunu sonra konuşalım, tamam mı?"

Eloise ipucunu alıyor, konuyu değiştiriyor, bugünün güzergahını kızım ile paylaşıyor, benim asla toplayamadığım türden bir heyecanla ve beş kelime zihnimin arkasında tekrar tekrar oynamaya devam ediyor.

Birine ihtiyaç duymak sorun değil.

Yola çıktığımızda, kelimeler benimle birlikte geliyor ve bu günü yaşaması gereken zihinsel kutuda tutmayı imkansız hale getiriyor.

Bu bir çeşit randevu gibi.

Bu bir çeşit aile gibi hissettiriyor.

Bu tam olarak istememem gereken bir şeymiş gibi geliyor. Ama tam olarak istediğim şey.

Yirmi Altıncı Bölüm

Eloise

I Burayı sevmesini istiyorum.

Şehre doğru yola çıktığımızda, burayı karşı konulmaz kılmak için her zamankinden daha kararlıyım. Bunun benim işim olduğunu biliyorum ama dürüst olmak gerekirse nedenler *tamamen* profesyonel değil.

Bağlandım. Bu işe. Ekibe. Scarlett'e. Gray'e. Özellikle Gray'e. Bu hiç mantıklı değil çünkü onun yanında olmak bile hoş değil.

Sabahı tüm zamanların en sevdiğim ziyaret yerlerinden biri olan Shedd Akvaryumu'nda geçiriyoruz. Çok kalabalık değil, bu yüzden parıldayan su altı harikaları arasında rahatça dolaşabiliyoruz. Hatırladığım kadarıyla eğlenceli olan yunus gösterisinden sonra Michigan Avenue'dan aşağıya inip Millennium Park'ın yakınındaki bir garaja park ediyoruz. Kısa bir yürüyüşle onları şehirdeki en sevdiğim yerlerden biri olan Garrett's Popcorn'a götürüyoruz.

"Ne zaman bir şehir turu yapsam mutlaka buranın önünden geçerdim çünkü burası karamel ve cennet gibi kokuyor," diyorum onlara. "Biraz almalıyız. Chicago usulü yemenizi tavsiye ederim."

Scarlett bana baktı. "Chicago tarzı mı?"

Eğildim. "Peynirli patlamış mısırla karamelli patlamış mısırı aynı poşette karıştırdığın yer. Çok güzel."

Ezberden konuşuyorum - *River North bölgesindeki bir binanın kendi posta kodu olduğunu biliyor muydunuz?* ve *Wrigley Binası'nın tasarımı İspanya'nın Sevilla kentindeki katedralden esinlenilmiştir!* ve *Monadnock*

Şimdiye kadar inşa edilmiş en yüksek yığma tuğla yapı olan bina, aslında Chicago'nun bataklık toprağı üzerinde beton bir radye temel üzerine oturuyor! Scarlett benim tarihe duyduğum heyecanı paylaşıyor ve onları kendime çekmek için eklediğim kişisel hikayelere kıkırdıyor.

Ama Gray neredeyse hiç dikkat etmiyor gibi görünüyor. Aslında Gray rahatsız olmuş gibi görünüyor ve ben de onu rahatsız edenin ben olduğumdan endişelenmeye başlıyorum.

Öğleden biraz sonra, şehrin Southport Koridoru'na sıkışmış yerel bir restorana, daha çok bir lokantaya gidiyoruz. İçeri girip ismimizi yazdırıyoruz, sonra kenara çekilip oturuyoruz ve oturtulmayı bekliyoruz.

Bir grup gencin Gray'i tanıdığını görüyorum ve onunla fotoğraf çektiirmek istedikleri çok açık. Fısıltıyla konuşuyorlar, işaret ediyorlar, birbirlerini yaklaşıyorlar ama muhtemelen çoğu insan gibi onlar da son hamleyi yapmaktan korkuyorlar. Gray'in yüzündeki çatık kaşları düşününce onları suçlayamıyorum.

Onu rahatsız eden ne?

Çocuklara gülümsüyorum ve içlerinden biri ayağa kalkıyor. Yüzündeki ifadeden -ve diğerlerinin devam etmesi için onu tokatlamasından- buraya gelmek için bulabildiğı tüm cesareti topladığı anlaşılıyor. Olanlardan habersiz Gray'e bakıyorum, keşke birazdan olacakları açıklayacak ve ona iyi davranması için yalvaracak zamanım olsaydı.

"Affedersiniz, Bay Hawke?" diyor çocuk bize yaklaşırken. Bir Comets beresi taktığını ancak şimdi fark ediyorum. "Sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyiz?"

Duyulmuyor ama Gray'in hırıltısını duyabiliyorum. Boğazını temizleyip Scarlett'e bakıyor ve çocuk bir adım geri atıyor.

"Aman Tanrım. Özür dilerim," der çocuk. "Çok özür dilerim, ailenle dışarıda olduğunu yeni fark ettim. Ben sadece büyük bir hayranınızım ve-"

"Hey, hiç sorun değil!" Ayağa fırlayarak, bu çocuğun beni Gray'in ailesinin bir parçası olarak gördüğü gerçeğinin üzerinde durmamaya çalışarak söylüyorum. "Senin yerine ben alabilirim!"

Gray bana bir bakış fırlatıyor ve ben de ona sert bir gülümseme fırlatıyorum. *Hayranlarınıza karşı nazik olun!*

Scarlett uzaklaşırken çocuk Gray'in yanına gelir ve işaret parmağıyla "bir numarayı" tutar.

Gray'in gülümsemediğı birkaç fotoğraf çektikten sonra çocuk telefonunu geri alıyor. "Çok teşekkürler. Babam çıldıracak."

Çocuk gittikten sonra "Bu sosyal medyanız için harika olacak" diyorum. "O çocuk fotoğrafı paylaştığını görürse çıldıracak."

Gray tekrar oturur. "Benim sosyal medyam yok."

"Evet, biliyorsun" diyorum. "Senin için bir Instagram hesabı açtım. Şimdiden 800 bin takipçin var ki bu biraz çılgınca."

"Bunu neden yaptın?" diye çıkışır.

Dağıtmaya çalışıyorum. "Beverly bunun için bir parçası olduğunu söyledi." "İndir onu," diyor hızlıca.

Onu okuyamıyorum. Yani *anlayabiliyorum*, tam bir pislik gibi davranıyor ama nedenini anlayamıyorum.

Bir bacağımı diğerinin üzerine atarak pozisyonumu değiştiriyorum. "İmajınız için harika. Süper hayranlar edinmenize yardımcı olur. Gerçek hayatınızı biraz olsun görmelerini sağlar."

"Gerçek hayatımı görmelerini istemiyorum," diyor, etrafımızda duran insanların bize bakmasına yetecek kadar yüksek sesle. "Bu onları ilgilendirmez."

Diğer insanlara bakıyorum, gülümsüyorum ve sonra Gray'e doğru eğiliyorum. "Hey. Güven bana. Söz veriyorum, paylaştıklarım konusunda çok stratejik davranıyorum." Telefonumu çıkarıp ona hesabı göstermeye hazırlanıyorum.

"Fotoğrafları tüm e-posta listenize gönderme konusunda stratejik davrandığınız gibi mi?" diyor.

Donup kalıyorum. Yüzüm acımı hissetmiş olmalı, çünkü yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum ve Gray bir şeyler söylemeye başlıyor, sonra başka tarafa bakıyor. Telefonumu kapatıyorum ve çantama atıyorum.

Ölçülü tonlarda konuşuyorum. "Um, evet. Tamam. Ben sadece .. . Tuvalete gideceğim. Beklediğimizden beri." Ayağa kalkıyorum.

"Eloise, ben-"

Onu cümlesinin ortasında bırakıyorum. Ne söyleyeceğini duymak için etrafta dolaşmıyorum.

Gray'in neden böyle olduğunu bilmiyorum ve normalde buna katlanabilirim ama bazen benim bile yeniden toparlanmak için bir saniyeye ihtiyacım oluyor.

Lokantada yürümeye başladım, gözlerim bir kapının üzerinde "Tuvaletler" yazan arka duvara odaklanmıştı ki birinin adımı söylediğini duydum.

Durdum ve onu diğer iki adamla birlikte bir masada otururken gördüm.

Be

n. Jay.

2.697 milyon insanın yaşadığı bir şehir ve ben onun olduğu tek yeri seçiyorum.

Hadi *ama*.

Ayağa kalkıyor ve ben anında kendimi küçük hissediyorum. Bunu nasıl yapabiliyor? Sadece adımı söyleyerek bana nasıl yanlış bir şey yapmışım gibi hissettiriyor?

"Jay." Gray'in Scarlett'in iPad'ine baktığı restoranın ön tarafına doğru bakıyorum. Jay'in masasından birkaç adım uzaklaşıp barda boş bir alanın yanına, bu lokantada bulabildiğim tek boş alana sırtımı dayıyorum. Ama hem yeni patronuma karşı hissettiğim çelişkili duygular hem de eski patronuma karşı hissettiğim çelişkili duygular beni ortadan kaybolmaya itiyor.

Jay'i unuttum. Ama ona inandığım için hâlâ kendime kızgıyım. *Böyle* bir klişe olduğum için.

Ve kendime kızmayı sevmiyorum.

"Hey, El, iyi görünüyorsun, iyi görünüyorsun. Bir hokey oyuncusu için çalıştığını duydum." Jay kaşlarını kaldırarak Gray ve Scarlett'e baktı. "Hepiniz iyi anlaşıyor musunuz?"

"Evet, harikaydı" diyorum, elinde dolu bir tabakla gelen garsonun kazara ayağı takılıp bir tabak spagettiği gömleğinin önünden aşağı dökmesini umarak.

"Neredeyse bir çift gibi görünüyorsunuz," diyor, sözleri ellerinizi yağlı bir havluyla silmek gibi. "Çocuk hoş bir dokunuş. Ama hey, sanırım bu dünyada yükselmek için ne gerekiyorsa onu yapıyorsun, değil mi?"

Ters ters baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece, bilirsin, planın işe yarıyor." Gülümsemesi, anlatmadığım bir şakanın içinde olduğunu gösteriyor gibi.

İnanamıyorum. "*Planım mı?*"

"Yılbaşı gecesi mi?" Daha yakına eğiliyor. "İyi oynadın, Eloise."

Kaskatı kesildim. "Bir planım yok," diyorum. "Benim bir işe, onun da bir asistana ihtiyacı vardı."

"Sana *böyle* mi sesleniyor?" Jay dudaklarını birbirine bastırıyor ve bir an için birine yumruk atmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Bir sandalye ile.

Daha önce hiç yapmamıştım, birine yumruk atmıştım. Elimi acıtacak mı? Ve eğer öyleyse, acıya değer mi?

"Ben buyum işte." *Ted Lasso*'da Rebecca'dan öğrendiğim bir taktikle kendimi zihinsel olarak daha büyük göstermeye çalışarak omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Evet, doğru, benim için de," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Ama pek sayılmaz. Gerçekçi olalım, kimse seni işe almıyor," gözleri bir an için düşüyor ve sonra geri geliyor, "beynin için."

Zihnim esprili bir karşılık vermek için dönüyor ama bulamayacak kadar sarsılmış durumdayım. Ona zekice bir hakaret savurmak istiyorum ama bunun yerine sessiz, şaşkın bir bakışla karşılık veriyorum.

Sonra, bir anlık netlik.

Onun için çalışırken Jay benimle böyle konuşurdu. Bana böyle davranırdı.

Doğruldu. "Hey, beni tanıştıracabilir misin?

Yeni patronunuz büyük bir ."

"Hayır." Uzaklaşmaya başlıyorum ve Jay kolumu tutuyor. "Böyle yapma Eloise," dedi. "Hadi, eski günlerin hatırına."

"Bırak beni," diyorum toplayabildiğim en güçlü ses tonuyla.

Elini sahte bir teslimiyetle kaldırıyor, sanki hatalı olan benmişim gibi. "Ben sadece hokey oyuncusuyla takıldığımı düşünmüştüm. Ama eğer değilsen, takvimimde biraz zamanım var. . ."

Gözlerim yaşardı. Şu anda söyledikleri yüzünden değil, bana böyle davrandığı ve söylediği şeylere inandığım için.

Bu hisleri uzaklaştırmak için bir saniyemi ayırıyorum. Ben *iyiyim*. Ben her zaman iyiyim. "Eloise?"

Arkamı döndüm ve Gray'in orada durduğunu gördüm.

Jay yanımdan geçip Gray'e elini uzatıyor. "Grayson Hawke, kanlı canlı." O sırtlıyor ve ben de elimi yumruk yapıp yanına koyuyorum.

Gray, Jay'in eline bakar, ona doğru bakar ve kıpırdamaz. "Oh, tamam, el sıkışma adamı değilsin, anladım, anladım," diye mırıldanır Jay, sanki Onlar eski arkadaşlar.

Gray yavaşça bana dönüyor. Yüzümün öfke ve aşağılanmayla kızardığını, yumruklarımın iki yanımda toplandığını hissedebiliyorum.

Gözlerim yanıyor, bu yüzden onları bir süreliğine kapatıyorum ve kendime her şeyin yolunda olduğunu hatırlatıyorum.

Ben iyiyim.

Keşke bu restorandan çıkıp Loveland'a kadar koşabilseydim. Keşke bunların hiçbiri olmasaydı, özellikle de Gray'in önünde.

Bana bir bakış attı ve hemen anladım ki *iyi misin* diye soruyor?

Kaşlarım çatılıyor ve alt dudağım titriyor ama bir nefes alıp başımı sallıyorum.

Bir adım geri çekildim. "Scarlett nerede?"

"Masamızda oturuyoruz," diyor Gray, sonra daha alçak sesle, sadece bana, "ama gidebiliriz."

Başımı salladım ve gitmeye başladım ama sonra durdum. Sanki bedenimin dışındaymışım gibi, çünkü normalde asla söylemeyeceğim şeyleri söylemeye başladım.

Dönüp Jay'e bakıyorum. "Sadece sana teşekkür etmek istiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Teşekkür mü? Zamanı gelmişti! Birlikte geçirdiğimiz onca güzel zaman için mi?" Yüzü o kadar kendini beğenmiş ki midem düğümleniyor.

Yarım bir kahkaha attım. "Hayır. Böyle bir sürüngen olduğun için sana teşekkür etmek istiyorum." Gülümsemesi seğirdi.

"Bana söylediğin her şeyi unutmamı çok kolaylaştırıyor." Onunla birlikte olmanın beni daha yetişkin yaptığını düşündüğüme inanamıyorum.

Kollarını iki yana açıyor ve dudaklarını dişlerine vuruyor. "Ben gayet iyiyim Eloise," diyor.

"Ama sen kötü bir insansın." Belli ki insanları aşağılama konusunda pek tecrübem yok.

Jay on iki yaşındaymış gibi suratını buruşturur. "Aw. Ben kötü biri miyim? Kötü bir insan mıyım?" İçki arkadaşımışlar gibi Gray'in koluna vurur ve "Şuna bir bakar mısınız?" der.

Gray'in yanımda gerildiğini hissediyorum ve onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

Jay'e parmağımla işaret ederek, "Senin ne dediğini ya da ne düşündüğünü umursadığıma inanamıyorum," diyorum. Başımı sallıyorum ve gitmek için dönüyorum. "Çok daha iyisini hak ediyorum."

Jay yüzünü buruşturur. "Sen sadece başka bir güzel yüzsün, Eloise. Üniversiteye bile gitmedin." Sonra da Gray'e, sanırım, "Seksi kızlar pek de özel sayılmaz, haksız mıyım?" dedi.

Başka bir şey duymuyorum ya da görmüyorum.

Sadece kafamın içinde 10'a kadar yükselen beyaz gürültü ve gözlerimin arkasında yanan kırmızı.

Yumruğumu geri çekiyorum, dönüyorum ve onun kendini beğenmiş suratına doğru olabildiğince sert bir yumruk savuruyorum. Sol yanağı ile burnunun tam ortasına temas ediyorum ve ya elimde ya da kafasında bir şeylerin kırıldığını hissediyorum. O kadar sert vuruyorum ki dönüyor ve göğsünü önce tezgâha çarpıyor, her yere içki ve tabak dökülüyor.

Görüşüm ve zihnim kısa süreliğine berraklaşıyor ama , "*Vay canına*" diyecek kadar uzun sürüyor.

Bu elini acıtıyor.

Ve evet, buna değdi.

Jay tökezleyerek ayağa kalkıyor, amaçsızca onu tutacak bir şeyler arıyor ve tezgâhtan daha fazla şey düşürüyor. Burnundan kan akıyor ve ben

yanasının renginin çoktan solduğunu görebiliyorum.

Hemen elleriyle burnunu kapatır. "Ciddi misin, Eloise!?" "Özür dilerim," diyorum, yanaklarım tekrar kızarıyor. Gray'e bakıyorum, o da Etkilendin mi?

"Özür dileme," diyor sessizce. Yüzünde bir gülümseme belirtisi görüyorum. İçimi farklı bir güven ateşi kaplıyor.

Bir garson kız bize doğru koşuyor. "Burada neler oluyor?" "Çok özür dilerim," diyorum ona.

Garson kız Jay'e bakar. "Huh. *Sen.*" Sonra bana, "Tatlım, zamanı gelmişti." Kaşlarımı çattım, kafam karıştı.

"Onu burada her hafta farklı bir kadınla görüyorum," diyor. "Eğer onlardan biriyseniz üzgünüm."

Hala gidiyorum.

"Ama . . ." Gray'e bir göz atıyor. "Görünüşe göre bir yükseltme almışsın. Aferin sana."

"Biz-" Cevabımı silkeliyorum ve elimin gerçekten acıdığını fark ediyorum. Gray'e bakıyorum. "Buradan çıkabilir miyiz?"

Omuz silkıyor. "Sen ne dersin şampiyon."

"Bu bir saldırı, Eloise!" Jay, gömleğindeki kanla yüzüne bir peçete tutarak söylüyor. "Saldırı! Suç duyurusunda bulunacağım!"

"Hayır, görmeyeceksin," dediğini duyuyorum garsonun, yanına başka bir garson gelirken. "Kimin yaptığını görmedim, değil mi Eva?"

Diğer garson omuz silkıyor. "Hm. Hafızam biraz bulanık. Size söyleyemem."

Bu kadınların kim olduğunu bilmiyorum ama onları seviyorum. Jay gibi sürüngenler söz konusu olduğunda kız kardeşlik güçlüdür.

"Acele edin ve yemeğinizi bitirin, *efendim*," diyor Jay'e. "Masanızı bekleyen insanlar var."

Scarlett bize doğru koşarken kendi kendime gülümsüyorum. "Bu *çılgıncaydı*. Sen iyi misin?"

"Elim ağrıyor," diyorum.

"Eminim! Ona çok sert vurdun ve sonra o bunu yaptı, ve *bunu*. . .!" etrafında dönüyor ve havayı yumrukluyor.

"Hayır, tatlım, hayır," diyorum. "Bunu iyi idare edemedim. Çok kötü bir örnek oldu. Hak etseler bile insanlara asla yumruk atmamalısın."

Kapıyı itip sokağa çıktığımda kaşlarını çatıyor. "Babam her zaman kavga eder."

Gray'e bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Haklı olduğu bir nokta var."

Scarlett'e dönüp ona ne kadar kötü bir seçim yaptığımı söylemeye hazırlanırken Gray onun önünde diz çöktü. "Bazen yetişkinler kendilerini kaybederler. Biri damarlarına basan bir şey söyler ve tepki vermemeleri *gerektiğini* bilirler ama verirler."

Scarlett gözlerini kısıyor. "Sana da böyle mi oluyor?" "Sadece buz üzerinde," diyor.

"Ama bu değil," diyorum. "Bu çok kötü bir seçimdi."

"Ama o kötü bir adamdı, değil mi?" Scarlett öyle diyor.

"Yine de ona yumruk atmamalıydım." Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve bu yumruk atan elim olduğu için irkiliyorum.

Artık yumruk atan bir elim var.

Gitmeliyim. Onları terk etmeliyim. Her şeyi berbat ettim ve Gray beni bir daha çocuğunun yanında görmek istemezse bunu anlayışla karşılarım. Önce fotoğraf, şimdi de bu mu?

Kendimi kovdurmaya *çalışıyorum*, değil mi?

Ama sonra Scarlett elime uzandı. "Bunun için biraz buza ihtiyacın var."

Saklı kalmış aynı gözyaşları düşmekle tehdit ediyor. Burnumu çekiyorum ve başka tarafa bakıyorum. Bu tür duyguları derinlere itme konusunda epey deneyimim var ama ben bile bunun giderek zorlaştığını fark ediyorum.

Yine de orada durmayacağım. *Ben iyiyim*.

"Ve endişelenmene gerek yok," diyor. "Kavga hakkında her şeyi bilirim. Benim de sinirli bir yapım var. Koçum bunu babamdan aldığımı söylüyor."

Gray hâlâ onun önünde diz çöküyor. "Koçun mu?"

Scarlett'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gray ayaklarının üzerinde geriye yaslanır. "Ne koçu?"

"Hokey koçum mu?" Bunu bir soruymuş gibi, yüzünü buruşturarak söylüyor. "*Neyiniz?*" Ayağa kalkıyor.

"Kavga etmeyeceğim baba," diyor. "Söz veriyorum."

"Hokey mi oynuyorsun?" Bu durum karşısında gerçekten afallamış görünüyor ve dikkatler başka yöne kaydığı için minnettar olsam da, Scarlett'in önünde kendimi kaybettiğim için hâlâ çok kötü hissediyorum.

"Takımdaki en iyi kişi benim," diyor. "Ve tek kızım." "Bunu neden bilmiyordum?"

Omuz silkiyor. "Annem oynamama izin vereceğini düşünmedi."

"Ah, o haklı." Telefonunu çıkarır ve hayata geçirmek için tıklar.

"Bekle." Yumruk atmayan elimi onunkinin üzerine koydum. "Bir dakika bekle. O balayında."

"Ben iyiyim baba," diyor Scarlett. "Beni hemen bir piste götür, sana göstereyim."

Birkaç uzun saniye duraklıyor, aramıza bakıyor, sonra telefonunu kapatıyor. "Bunun hakkında konuşmamız gerek."

"Yapacaksın. Ama önce," diyorum. "Hadi gidip yemek yiyelim. Tam yerini biliyorum."

Duraksar, sonra başını sallar. "Tamam."

Otoparka doğru ilerliyoruz, Scarlett önümüzde birkaç adım atlıyor. Sesimi alçak tutarak, "Bunu onun önünde yaptığım için *gerçekten* üzgünüm," diyorum.

Bana baktı. "O alet bunu hak etmişti."

Sonra, bütün gün olduğundan daha hafif bir ses tonuyla, "Sağ kroşe çok iyiydi, boksör," diye ekliyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

Gray

Loveland, Scarlett'in büyümesini istediğim türden bir kasaba. Arabası hala evimin yakınında park halinde olsa da, Eloise'in bizimle gelmesi için ısrar ediyorum, çünkü - bunu yüksek sesle söylemiyorum - Bundan sonra yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Bizi şehirden çıkarıp küçük memleketine doğru yola çıkarıyor ve tıpkı buraya daha önce iki kez geldiğim gibi, buranın ne kadar huzurlu olduğunu görüyorum. Sokağına girerken bile farklı hissediyorum.

Belki de Dallas bu yüzden burada bir ev almayı seçti.

Belki de burada bir ev almalıyım.

Bu düşünce bir anda ortaya çıktı ve hiç mantıklı gelmedi. Bir ev mi? O kadar odaya ihtiyacım yok. İşe gidip gelmeye ihtiyacım yok ve Scarlett zaten tam zamanlı olarak benimle yaşamıyor.

Yine de buradayken, şehir yerine böyle bir yerde olması güzel olurdu. Hava bir şekilde daha hafif. Eloise turunda iyi bir iş çıkarmış olsa da, yalan söylemeyeceğim; memleketi daha çok ilgimi çekiyor.

Yolculuk yeterince hızlı ama yolcu koltuğunda oturan ve sağ eline yavaşça masaj yapan sessiz Eloise ile saatler sürüyormuş gibi geliyor. Sessiz olmasına alışık değilim ve bu durum onu rahatsız eden bir şeylerin olduğunu gösteriyor.

Olanlardan sonra anlaşılabilir.

"İşte, tam buraya park edin." Eloise, kasabasının şehir merkezindeki ana cadde üzerinde bulunan küçük bir restoranın önündeki bir noktayı işaret ediyor. Görünüşe göre

Sanırım bazı insanlar buraya "büyüleyici" diyebilir. Arabayı park ettim ve motoru kapattım.

"Burası kız kardeşimin restoranı." Eloise kapısının üzerinde "Poppy's Kitchen" yazan küçük binaya bakıyor.

İçeri giriyoruz ve isim etiketinde "Selena" yazan bir garson bizi arka taraftaki bir kabine götürüyor. Onu görünce Eloise'in yüzü aydınlanıyor ve garsonun anlattığı hikâyeyle gerçekten ilgilendiği belli oluyor - yaya geçidinde belediye başkanına saldıran rastgele bir kaz hakkında bir şey.

Gülümsüyor, ilgili ve konuşkan olsa da, gözlerinin ardında hala sersemlemiş olduğunu görebiliyorum.

Yardım etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Poppy mutfakta mı?" Biz otururken Eloise soruyor.

Selena gülümseyerek menülerimizi uzatıyor.

"Mutfakta." "Ona burada olduğumu söyler misin?"

"Elbette," diyor Selena, sonra da aceleyle çıkıp gidiyor.

"O eline biraz buz koymalısın," diyorum şişmiş parmak eklemlerine doğru başımı sallayarak.

Eloise utanıyormuş gibi elini kucağına çekiyor ve ben ona endişelenmemesini söylemek istiyorum. Scarlett ellerini fırlatmaması gerektiğini bilecek kadar büyük. En azından ben öyle sanıyordum.

Hokey oynadığını bilmek şu anda her şeyi sorgulamama neden oluyor.

Bir parçam, çocuğumun kimsenin lafını dinlemediğini bildiği için delicesine gurur duyuyor. Tıpkı Eloise'in o adama vurduğu için gurur duyduğum gibi.

Muhtemelen korkunç bir baba tavsiyesi, ama aynı gururlu yanımla bunu umursamıyor.

Saniyeler sonra Poppy masanın yanında belirir, kafası karışmıştır.

Bu pek profesyonelce görünmüyor, değil mi? Ben, Eloise ve Scarlett. Bir çeşit aile gezisindeymişiz gibi görünüyoruz.

Ama hemen toparlandı ve Scarlett'e baktı. "Aman Tanrım! Sen Scarlett olmalısın!"

Eloise özür dileyerek bana bakıyor.

Poppy bu bakışı yakalamış olmalı, çünkü "Ağzından bir şey kaçırmadı. Dallas kızının şehirde olduğundan bahsetti." Sonra Scarlett'e, "Sen dönmeden önce seninle tanışabildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum."

Eloise, "Scarlett, bu benim kız kardeşim Poppy," dedi.

"Merhaba! Eloise çok güzel krep yaptığını söyledi," diyor Scarlett.

"En iyisi." Poppy gülümsüyor. "Benimle gelip biraz yapmak ister misin?"

"Mutfakta mı?" Işıldıyor.

"Evet."

"Gerçek bir şef gibi

mi?" Poppy gülüyor.

"Evet!"

"Yapabilir miyim, baba?" Scarlett soruyor.

Tereddüt ediyorum. Şu hokey olayına değinmem gerek. Scarlett'in dövüşme olayını ele almalıyım. Ve Eloise'in iyi olduğundan emin olmalıyım.

"İstersen oraya da gelebilirsin," diyor Poppy. "Hayır, değil," diyorum. "Yoluna çıkmayacağından eminsen."

Scarlett kabinden çıkarken Poppy başını sallıyor. "Harika olacak. Eloise'in ne sipariş edeceğini biliyorum, ama sen ne istediğini biliyor musun?"

Menüye bir göz atıyorum ama sonra buzdolabımda duran hazır yemeklerden birini hatırlıyorum. "Geçen hafta yaptığın tavuk ve makarna olabilir mi?"

Sırıttıyor. "Bu yeni bir tarif. Beğendin mi?"

"Güzel, evet."

"Harika, birazdan döneriz."

"Garsona bize de bir torba buz getirmesini söyleyebilir misin?"

diye soruyorum. Poppy kaşlarını çatıyor ve Eloise'in bakışları masaya düşüyor.

"Elbette..." Poppy şaşkınlıkla sözcüğü uzattı, sonra Scarlett'le birlikte mutfakta kayboldu.

Eloise'e bakıyorum. Ona iyi olup olmadığını sormak istiyorum ama bugünle ilgili her şey profesyonel ve özel arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyor. Daha da kötüsü, gözlerimden kaçıyor gibi görünüyor. Ve daha da kötüsü, bugün günün büyük bölümünde bir pislik gibi davrandığım için özür dilemem gerekiyor.

Selena elinde bir torba buzla çıkageldi. Buzları uzatıyor ve ben de ona teşekkür edip Eloise'in dikkatini çekene kadar bekliyorum. Elimi masanın üzerine koyuyorum ve onun da elini bana uzatmasını işaret ediyorum.

Duraklıyor, göz teması kuruyor ve sonunda şişmiş elini masanın altından çıkarıp açık avucuma koyuyor.

Poşeti bir peçeteye sarıyorum ve yavaşça parmak eklemlerinin üzerine koyuyorum, buz ve elini iki elimin arasında tutuyorum.

Biraz yüzünü buruşturuyor.

"Acıyor mu?" diye sordum.

Gözlerini kapatıyor ve bir damla gözyaşı süzülüyor ama yanağından aşağı kaymasına fırsat vermeden siliyor. "Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Neden?"

Gözleri fıldır fıldır açılıyor, başını sallıyor ve sanki ağlamanın bebekler için olduğunu hatırlamış gibi bir nefes alıyor. Sonra ölçülü bir ses tonuyla, "Yaptığım şey yüzünden beni kovabilirsiniz. Hatta yaptığım on sekiz şey yüzünden bile kovabilirsiniz. Ve seni zerre kadar suçlamazdım."

Kaşlarımı çattım. "Bunu neden yapayım ki?"

"Birine yumruk attım. Kızının önünde."

Omuz silkiyorum. "Dediği gibi, her zaman kavgaya karışırım."

"Bu farklı ve sen de bunu biliyorsun." Bir duraklama. "Ve Scarlett'in böyle ortalıkta dolaşmasından hoşlanmadığını bildiğim halde fotoğraflarını herkese göndermek-" avuçlarını gözlerine bastırıyor. "Her şeyi berbat edip duruyorum."

Yaptığım yorum. Neden söylediğimi bilmiyorum. Öyle demek istemedim. Birden ağızından çıktı.

"Bu konuda seni terslediğim için özür dilerim," diyorum

dürüstçe. "Hayır, üzülmede haklıydın."

"Üzgün değilim. Ben sadece ..." bunu söylerken benim için bir keşif oldu, "olayları işlerken kaba davranıyorum."

Bana bakıyor ve teninin ne kadar güzel ve yumuşak olduğunu fark ediyorum.

Tüm gün boyunca bir şeyleri sindirmeye çalıştım ve başaramadım. "Önemli bir şey değil. Söz veriyorum," diyorum ona.

"Öyle," diyor. "Klasik Eloise."

"Klasik Eloise erkeklerin suratına yumruk mu atıyor? Endişelenmeli miyim?" Pek şaka yapmam ama doğru seçenek buymuş gibi geliyor.

Acı dolu bir gülümseme sunuyor. "Olabilir. İyi tarafımda kalsan iyi olur."

Adamın ona ne duydum ve belli ki onu kızdırmış.

gerçekten inanıyor mu? Sadece güzel bir yüz olduğuna mı?

"Seni kovmayacağım," dedim ona. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Ellerimize bakıyor. "Yılbaşı gecesi kim olduğunu bilmiyordum. Bunu bildiğinden emin olmak istiyorum. Bu bir oyun değildi ve-" gözlerini kaçırıyor. "Ben servet avcısı değilim."

"Bunu hiç düşünmemiştim." Kaşlarımı çattım.

"Jay sanki bütün bunları bir iş bulabilmek için ben ayarlamışım gibi konuştu ve ..." Sesi kesiliyor ve iç geçiriyor. "Ama nedeni bu değil-" Gözlerini kaçırıyor.

"Sorun yok." Elindeki buzı kaydırıyorum. "Sen . Hala ona takılı mısın?"

"Aman Tanrım, hayır." Aynı anda hem gülüyor hem de burnunu çekiyor. "En başta onun saçmalıklarına kandığım için kendimi çok aptal hissediyorum. Raya her zaman kalbimi koluma taktığımı söyler. Ne olursa olsun herkesin iyi olduğuna inandığımı. Bunu yapmayı gerçekten bırakmalıyım."

İçgüdülerim sessiz kalmak yönünde ama içgüdülerim çoğu zaman yanılıyor. Bu yüzden, bunun yerine gerçekten ne düşündüğümü söylemeye karar veriyorum.

"Yapabilirsin," diyorum. "Ama bu seni biraz daha az sen yapar." Kıpırdamıyor.

"İnsanlara inanıyorsun," diyorum. "Bu iyi bir şey. Seni sen yapan bu."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Çünkü bana inanıyorsun," diyorum. "Yani, bir hokey oyuncusundan daha fazlası olabileceğime gerçekten inanıyorsun." Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Ben her zaman sadece bir hokey oyuncusuydum. Ama sen? Bende bundan daha fazlası olmadığını öğrenmek istememi sağlıyorsun."

Omuzları o kadar hafif düşüyor ki neredeyse kaçıracağım. "Gerçekten mi?"

"Poppy Dr. Pepper isteyeceğini söyledi." Selena geri döndü. İçkiyi Eloise'in önüne bırakıyor ama ikimiz de onu fark etmiyoruz, gözlerimiz hâlâ hedefe kilitlenmiş bir füze gibi kilitli. Garsonun durup aramıza baktığını, sonra da çekip gittiğini hissediyorum ve yemin ederim Eloise'le aramdaki sıcaklık bu buzı eritiyor.

Sonunda boğazını temizledi ve elini tekrar kucağına çekti. "Teşekkür ederim. Sanırım şimdi daha iyi oldu."

Başımı sallıyorum, buz torbasını kenara koyuyorum, keşke ona o adama zihninde daha fazla yer vermenin anlamsız olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilseydim.

"Jay'in beni alt etmesine izin verdiğim için gerçekten üzgünüm." Sanki bunu geride bıraktığını anlatmak istermiş gibi doğruldu. "Bir daha olmayacağına söz veriyorum."

"Bunun için kendini hırpalamayı bırak, çünkü sen ona yumruk atmasaydın ben atacaktım," diyorum. "Ve sadece bir torba buzdan çok daha fazla tıbbi müdahaleye ihtiyacı olurdu."

Sırıttıyor. "Yani onu kurtardım sayılır."

"Oldukça."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Gerçekten onu yumruklar mıydın?"

"Gerçekten isterdim," diyorum dürüstçe. Gülüyor ve bu iyi hissettiriyor.
"Söylediği her şeyi duymadım ama yeterince duydum."

"Onun benim patronum olduğunu bilecek kadar" diyor.

"Haklı olduğunu bilecek kadar - o kötü bir insan."

"Gerçekten öyle," diyor. "Bu yüzden bana kendimi nasıl hissettirdiğini
unutmanın daha kolay olacağını düşünüyorum." Yüzü düşüyor. "En azından
öyle umuyorum."

Midem bulanıyor. Eloise'e yaptıkları için o pisliğin suratını yumruklamak
isterdim. Bunun için kendini hırpalıyor ama patron oydu ve belli ki bu
pozisyonunu kötüye kullandı. İkisi arasında hatalı olan oydu.

"Ve ayrıca neden asistanınız olarak en iyi işi yapacağımı da." Gözlerinin
altındaki nemli boşluğu siliyor. "Jay'e ve diğer herkese bu işte iyi olduğumu
kanıtlayabilirim. Tam bir profesyonel."

Doğru. Bir profesyonel. Benim istediğim de bu, değil mi?

Telefonu çalıyor. "Oh, Beth arıyor." Gözleri benimkilere kaydı. "Ciro
konusunda karar vermemiz gerekiyor."

"Biz mi?"

"Özür dilerim. Sen," diyor. "Karar vermen gerek."

Sanırım bu onun özgüvenini yeniden inşa etmesine yardımcı olacak, eski
erkek arkadaşı olsun ya da olmasın bu işte gerçekten iyi *olduğunu* görmesini
sağlayacak. "Komisyon alıyor musun?"

"Oh, önemli değil, ben-"

"Öyle mi?" Ben araya girdim.

İç çekiyor. "Yani, evet. Her neyse işte. Bunu da eklediler. Teknik olarak,
seni ve resmi benim sayemde buldular. Sanırım Beth anlaşmayı tatlıya
bağladı, böylece seni gemiye almak için daha fazla çalışacaktım, ama
gerçekten, sorun değil, bu-"

"Ben ."

Bakıyor.

"Ne?" Tekrar ediyorum. "Ben

." "Gray . . ."

"Tüm detayları müdürüme iletin," diyor. "Malcolm ile temasa geçtin mi?"

"Sanırım Beth ulaştı ama ben ulaşmadım, hayır."

"Sana onun bilgilerini göndereceğim."

Şüpheli görünüyor.

"Kazan, Eloise," diyorum. "Bunu hak ediyorsun."

Poppy ve Scarlett yemeklerimizle yeniden ortaya çıktılar, Scarlett'in tabağında kalp şeklinde bir krep kulesi vardı ve sohbet sona erdi.

Benim için sorun yok çünkü tüm bu değişim beni her zamankinden daha huzursuz hissettiriyor. Eloise işleri profesyonelce yürütmeye kararlı ama bugün yaşananlar bana tam tersini hissettiriyor.

Ve tek istediğim onun elinin tekrar benim elimde olması.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

Eloise

M Ellerim ve kalbim ağrıyor ama tamamen farklı nedenlerden dolayı. Loveland Buz Evi'nin kenarında oturmuş, Gray ve Scarlett'in buzun etrafında kaymalarını izliyorum. Geçen geceki maçta Scarlett'in bana öğrettiği ufak tefek şeyler dışında hokey hakkında pek bir şey bilmiyorum ama sanırım Gray onunla birlikte alıştırma yapıyor ve bu da bazı yerliler.

Scarlett'in hâlâ ev ödevi var ve bir an önce eve dönmeleri gerektiğini biliyorum, ama bunu sevmiyormuş gibi davranmayacağım. Söz verdiğim şeyi yapmayı, yani bu ilişkiyi profesyonelce sürdürmeyi gittikçe zorlaştırıyor.

Jay'in alaylarının beni alt etmesinden utanıyorum ama gerçek şu ki, en büyük korkularımdan bazılarını yüksek sesle dile getirdi.

Çocuklardan birkaçı Gray'e doğru kayıyor ve ben dik oturuyorum, onu rahat bırakmaları için onlara havlayacağından endişeleniyorum. Bana bakıyor, duraksıyor, sonra çocuklara sopalarını vermelerini işaret ediyor, o da imzalıyor. Gülümsemiyor ama ben buna kazanmak diyorum. Tüm bu karşılaşmayı sinsice fotoğraflıyorum, çünkü Beverly sosyal medyanın işimin bir parçası olduğunu söylemişti.

Gray istese de istemese de.

Ama sonra, şok oldum, Gray onlarla oynamaya başladı.

Onlarla sadece oynamakla kalmıyor, onlara yardım ediyor, ipuçları veriyor, sopayı tutmanın farklı yollarını, denge kurmanın, geriye doğru kaymanın, oyunlarını geliştirmenin yollarını gösteriyor. Ve o görmek istese de istemese de ben bile Scarlett'in Gray dışında grubun en iyisi olduğunu söyleyebilirim.

Hızlıdır. *Gerçekten çok hızlı*. Ve inanılmaz isabetli bir atışı var.

Gray'in buz üzerindeki hareketlerini hayretle izliyorum, her zamanki gibi aynı hassasiyetle ama *hiç saldırganlık göstermeden*.

Biraz video çekiyorum -daha mükemmel bir içerik- sonra fotoğraflarım arasında geziniyorum, Scarlett'in akvaryumda çektiği bir selfie'de duruyorum.

Beni Gray'in "ailesinin" bir parçası sanan genci düşünüyorum.

Gray'in öğle yemeğini mahvetmeden önce elimle nasıl ilgilendiğini düşünüyorum.

Onu bir hokey oyuncusundan daha fazlası olmaya teşvik ettiğimi söylediğini düşünüyorum.

Gray'in e-postalarından birkaçını yanıtlamaya çalışıyorum; Beth'ten gelen ve çok popüler bir yumuşatıcı markası için onay talebini kabul eden e-posta da bunlardan biriydi. Neyse ki Malcolm Crane ciroyu onayladı ve Gray ile yaptığı sözleşmenin kendisine komisyondan pay alma hakkı verdiğini bilmemi isterken, Gray için bu fırsatı bulduğum *ve özellikle de onu buna ikna ettiğim için beni takdir etti*.

Her şeyin büyük bir hata olduğunu açıklama zahmetine girmiyorum ve bunun yerine basit bir "Yardım edebildiğime sevindim" cevabını veriyorum.

Telefonum Hart kardeşlerimin sohbetinde yeni bir mesajla çalışıyor.

POPPY

Eğer bu gece hala şehirdeyseniz, Dallas'a uğrayın.

Tavuk ve köfte yapıyorum.

ELOISE

Pistteyiz ama işi bitince Gray'e sorarım.

RAYA

Bu iş gibi görünmüyor.

POPPY

İş gibi de görünmüyordu.

RAYA

Onları gördün mü?

POPPY

Restoranda öğle yemeği yediler. Birlikte çok tatlı görünüyorlardı. ;)

ELOISE

Hayır.

Biz "birlikte" değiliz.

Ona burada yaşımanın sevilecek yanlarını gösteriyorum.

POPPY

Ama o şehirde yaşıyor.

ELOISE

Şehir biraz telaşlıydı. Mola vermemiz gerekiyordu.

POPPY

Akşam yemeğine gel. İyi bir mola olur.

RAYA

Kendimi beşinci tekerlek gibi hissedeceğim.

ELOISE

Finn'in boş olup olmadığına bakabilir miyim? ;)

RAYA

Komik, El. Ama bu gece bebek bakıcılığı yapmak istemiyorum.

ELOISE

Çamura saplanmış gibi!

POPPY

Hey! İş görüşmen nasıl geçti?

RAYA

Bu gece sana anlatırım.

ELOISE

Gizemli. Duymak için sabırsızlanıyorum.

"Eloise! Bunu gördün mü? Az önce babama gol attım! Woohoo!!!" Scarlett sopasını başının üzerinde havaya kaldırmış, pistin etrafında zafer turu atıyor.

"Ben kaleci değilim, Yaralı Yüz!" Gray arkasından seslenir.

Pistin etrafında geriye doğru kayarken kalçalarını sallayarak şarkı söyler gibi bir sesle "Umrumda değil, sana gol attım, woohoo!!!" diye bağırır.

Ayakkabılarını bıraktıkları koltuklara doğru ilerliyorlar, ben de onları karşılamak için ayağa kalkıyorum, hâlâ duygusal olarak sarsılmış hissediyorum. "Hemen dönmeniz gerekiyor mu, yoksa memleketimi biraz daha görmek ister misiniz?" Scarlett'e bakıyorum. "Ne kadar okul ödevin var?"

Sanki ödevler ikinci plandaymış gibi beni başından savıyor ve Gray başını kaldırıp bakıyor. "Yetişt. Çoğunu bitirdi ve dün gece teslim etti."

"Okul kolay," diyor Scarlett. "Ve hokey kadar eğlenceli değil."

Gray boyun eğmiş görünüyor. "Sen oldukça iyisin, Scout."

Patenlerinden birini çıkarıp yerde çeviriyor. "Sana söylemiştim."

Bana bakıyor, biraz sinirli ve ben de gülümsüyorum. Onun bu yönünü görmeyi seviyorum.

Keşke herkes yapabilse.

Ayakkabılarını değiştirmeyi bitiriyorlar ve biz ayrılırken Gray birkaç hokey sopası, bir not defteri ve bir fast food peçetesi daha imzalıyor, ardından hayranlarıyla birkaç fotoğraf için poz veriyor.

Dışarı çıktığımızda, resimlere göz gezdiriyorum.

"Gülümsüyorsun," diyor kaldırıma çıkarak. "Biliyorum!"

Orada neredeyse büyüleyiciydin," diyorum.

Bana alaycı bir bakış attı. "Neredeyse mi?"

Ona sırtıyorum. "Yüzde kırk sekiz çekici gibi."

"Tüm bunları internete , değil mi?" diye soruyor kuru bir sesle.

"Bu düşünce aklımdan geçti."

Homurdanarak cevap veriyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Bu kalpler de neyin nesi?" Scarlett biz eve dönerken soruyor.

Araba.

"Bunlar Sevgililer Günü için," diyorum boyalı kalplere bakarak Cupid Lane boyunca eski moda lamba direklerine yapıştırılmış. "Bu bir Loveland geleneğidir. Birisi için bir kalp satın alabilir ve ona bir mesaj bırakabilirsiniz. Ayrıca bir Sevgililer Günü festivali de var. Geçen yıl Dallas, Poppy'ye serenat yapabilmek için bazı çocuklardan dans öğrenmelerini istedi. Çok güzeldi."

"Dans mı etti?" Gray soruyor. "Bunun bir videosu var mı?"

"Evet," diyorum hatırlayarak. "Sadece o değil. Jericho ve Krush ve diğer bazı çocuklar da. Hepsi bende."

"Burke. *Dans*." Alay ediyor.

"Aşk insana çılgınca şeyler yaptırır." Ona bakıyorum.

Bana doğru bakıyor. Bakışlarını üç saniye fazla tutuyorum, sonra kendimi tarafa bakmaya zorluyorum. "Hey, akşam yemeği yemek ister misiniz? Poppy bizi Dallas'ın evine davet etti. Tavuk ve köfte yapıyor."

"Öğle yemeğini yeni yedik," diyor Gray. "Şimdiden acıktın mı?"

"Şey, *sadece* değil, birkaç saat oldu. Ama takılabiliriz ve yemekten önce biraz rahatlayabilirsin," diyorum. "*Rahatlıyorsun*, değil mi?"

Scarlett, "Evet! Hadi yapalım!" derken bana "çok komik" der gibi bir bakış fırlatıyor ve Gray'in aslında rahatlamadığını varsayıyorum. O bir

tanıdığım en azimli insanlardan biri. Muhtemelen uzun bir tatile ve derin doku masajına ihtiyacı var.

Derin. Doku. Masajı.

Hoo, oğlum.

Scarlett'e boyun eğerek, "Hadi yapalım," dedi.

Arabaya dönüyoruz ve Dallas'ın şehrin dışındaki evine gidiyorum.

"Neden şehirde değil de burada yaşıyor?" Daire şeklindeki girdiğimizde Gray soruyor.

Ona bakıyorum. "Sana hiç söylemedi mi?"

Omuz silkiyor. "Hiç gündeme gelmedi."

"Sohbet etmek şeyleri öğrenmek için iyi bir yoldur," diye takılıyorum.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor ama ciddi olmadığını duyabiliyorum.

Bu ilişki her neyse, hakaret aşamasına geçmemizi seviyorum.

"Ayrıca, takım arkadaşlarınızla bir bağ kurabilirsiniz." Kapıyı açıyorum. "Aslında, daha iyi tanımak istediğiniz hemen hemen herkesle bağ kurmak için iyi bir yol."

İniyor, sonra Scarlett'in arkadan sürünerek çıkabilmesi için koltuğunu hareket ettiriyor. Ayaklarını yere vurarak, "Sanırım onu kastediyor," dedi.

"Kesinlikle istemiyorum," diyorum, kesinlikle istediğim halde. Haftalardır Gray için çalışıyorum ve benim hakkımda tek bir kişisel soru sormadığından eminim.

"Sadece genel olarak konuşuyorum. İnsanlara kendileri hakkında sorular sormak, ... dışında bir şeyle ilgilendiğinizi göstermenin iyi bir yoludur."

"Hokey mi?" Scarlett öyle diyor.

Burnuma dokunup sırtıyıyorum, Gray'in benim alaylarımdan hoşlanmadığının farkındayım. "Bingo, bebeğim."

"Eloise," dedi Scarlett. "Şehri bu kadar çok sevdiğin halde neden burada yaşıyorsun?"

"Şuna bak, bu harika bir soru," diye takılmaya devam ederek onu ön kapiya doğru yönlendiriyorum. "Bir kere daha ucuz. Ama aynı zamanda, bunun gibi şeyler yüzünden. Ailemin olduğu yerde olmamayı hayal bile edemiyorum."

Gray gerildi ve Scarlett başka tarafa baktı.

"Oh. Oh hayır, oh Scarlett, özür dilerim," diyorum, düşüncesizce yaptığım yorum karşısında irkilerek. "Öyle demek istemedim-" Ayağımı ağzıma sokmanın tam sırası. Scarlett babasının yeni bir şehre taşınmasıyla uğraşıyor ve ben bunu mu söylüyorum?

Scarlett, Gray'in elini tutarak, "Sorun değil," dedi. "Babam ne zaman istersem beni buraya uğuracağına söz verdi."

Adamın eli onun elinin içindeyken, kadın eliyle ona vurur. Adam yere bakar ve kendi eliyle ona vurur.

Gölümsüyorum. Elimde değil. Soğukkanlılığının diğer insanlara nasıl hissettirdiğini zerre kadar umursamayan bir babaya sahip olan küçük kız, yaşıının ötesinde bir zarafete sahip.

"Ben de oraya uğacağım Red," diyor Gray. "Ne zaman yapabilirsem."

Ona taktığım ismi çalmış. Bu beni gururlandırıyor.

Biz kapıyı alamadan ön kapı açılıyor ve Dallas üzerinde eşofmanları, Comets'in kapüşonlu tişörtü ve çıplak ayaklarıyla, saçları hâlâ nemli bir şekilde orada duruyor.

"Selam çocuklar," diyor gülümseyerek. "Gelebildiğinize sevindim." "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," diyorum.

Dallas Scarlett'e baktı, gülümsemesi devam ediyordu. "Sen Scarlett olmalısın." Elini ona doğru uzattı.

"Dallas Burke." Kaşlarını kaldırarak onu süzdü. "Ligin en iyi skorерlerinden birisin."

Dudaklarını büzer ve elini Sherlock tarzı çenesine götürür. "Bu Bence en iyi golcü."

Gözlerini kısar. "Babam seni yakalayana kadar."

Dallas Gray'e bakar. "Vay canına, kendi çocuğunun beynini mi yıkadın?"

Scarlett elini Burke'ün elinin iine soktu. "Daha sonra bir selfie çekmeliyiz. Kanıt getirmezsem takımımdaki çocuklar seninle tanıştığıma inanmayacaklar."

"Senin takımın mı?" diye soruyor. "Bekle. O değil ..."

"Evet. Hokey oynuyor," diye homurdanıyor Gray.

"ık dışarı," diyor Dallas. "Sen iyi misin?" Scarlett

başını kaldırıp Gray'e bakıyor. "Öyle miyim, baba?"

Gray yavaşça, derin bir nefes alıyor ve bir hışımla bırakıyor. "Ne yazık ki, evet."

Gray ona daha önce iyi olduğunu söylemiş olmasına rağmen Scarlett'in yüzü ışılıyor. Gray'in iltifatlarından birinin nasıl hissettirdiğini tecrübelerimden biliyorum ve ona kendini tekrar ettirdiği için onu suçlamıyorum.

"Poppy mutfakta mı? Yardım etmeme izin verip vermeyeceğini görmek istiyorum," dedi Scarlett ceketini silkerek.

"Evet, hemen şurada." Dallas yan taraftaki mutfağı işaret etti ve Scarlett koşarak .

"Annesine benziyor olmalı," diyor Dallas Gray'e. "Çok tatlı."

"Belki, ama buz üzerinde *onu* tercih ediyor." Gray'e başını sallayıp ceketimi çıkarıyorum, sonra Gray'e ceketini vermesini işaret ediyorum. "Bugün orada çocukların etrafında daireler çizerek kayıyordu."

Gray bana bir bakış attı. "Onun oynamasını istemiyorum."

"Ama oynuyor." Paltolarımızı kapının yanındaki kancalara asıyorum. "Ve o iyi."

Homurdanıyor.

"Amazon'a *Grayson Hawke-İngilizce Sözlük* siparişi verdim ama henüz gelmedi. Geldiğinde, o homurtuları anında yorumlayabileceğim."

Bana yan gözle bakıyor ve başını sallıyor.

Dallas'a bakıyorum. "Sylvia burada mı?"

Gray'e söylememiş olsam da Dallas'ın neden şehir yerine Loveland'a taşındığını biliyorum. Büyükannesi onunla yaşıyordu ve ameliyat olması gerekiyordu. İyileştikten sonra burada kalması gerektiğini sanmıyorum, ama burası ve insanları ona iyi gelmiş olmalı, çünkü hala burada yaşıyor ve tüm ailem onun burada olmasından mutlu.

"Hayır, aslında," diyor Dallas. "Bir randevusu vardı." Gözlerim irileşti. "*Randevu* mu?"

"Walt adında bir adam," diyor. "Onunla pickleball oynarken tanışmış."

Yüksek sesle güldüm. "*Tabii ki* Sylvia pickleball oynar."

"Ameliyat ona yeni bir hayat verdi," diyor. "Öğleden sonra 3'te yemeğe gittiler." Kıkırdıyor, sonra Gray'e kendisini oturma odasına kadar takip etmesini işaret ediyor, eminim orada televizyonda bir oyun vardır.

Gray uzaklaşmadan önce bana baktı. "İyi misin?" Sıcak bir gülümsemeyle başını sallıyorum. "Her şey yolunda."

Bu bana onun nasıl bir insan olduğuna dair bir fikir veriyor.

Grayson Hawke, ve ben bunu sevdim.

Hem de çok.

Dallas'la birlikte ortadan kaybolmalarını izliyorum, sonra arkamı döndüğümde Raya'nın kapıdan girdiğini görüyorum.

Bana şöyle bir baktı ve "Bugün Amber'la konuştum." dedi.

"Sana da merhaba." Kaşlarını çatarak mutfığa giriyorum ve Poppy'nin tezgahın başında durmuş bir şeyler karıştırdığını, Scarlett'in de onun karşısında oturmuş kaşık yaladığını görüyorum.

Tahmin ettiğim gibi, Raya beni takip ediyor. "Jay'e yumruk mu attın, Eloise?"

Scarlett yukarı baktı. "Hayranlık uyandırıcı bir şeydi." "Harika" sözcüğünü uzatarak, sanki gerçekten de gördüğü en harika şeymiş gibi kaşlarını sallıyor.

"Ona yumruk mu attın? Onun önünde mi?" Raya başını sallar. "Bekle," Poppy kıpırdanmayı keser. "Jay'i yumrukladın mı?"

Utangaç bir şekilde morarmış elimi kaldırdım.

"Evet," dedim. "Ve bu konuda kendimi yüzde altmış oranında berbat hissediyorum." Raya Scarlett'e baktı.

"Sen Gray'in kızı olmalısın." "Öyleyim." Scarlett gülümsüyor. "Sen kimsin?"

"Eloise'in kız kardeşi," diyor sertçe. "Raya."

"Çok havalı bir isim," diyor Scarlett. "Eloise, Poppy ve Raya. Ben seviyorum

O!"

"Hey, Scarlett-" diye araya girdim. "Neden çalışma odasına gidip televizyonda izleyecek güzel bir şey var mı?" "Ama ben kaşık yalıyorum."

"Yemeğini mahvedeceksin," diyerek onu çalışma odasına doğru kışkırtıyorum, kız kardeşlerimin bu ironi karşısında birbirlerine bakıştıklarını fark ediyorum. "İkiniz de kesin sesinizi, yargınızı hissedebiliyorum."

Scarlett'e televizyonun kumandasını ayarladıktan sonra mutfığa geri döndüm ve Poppy ile Raya konuşmayı kestiler. Belli ki benim hakkımda konuşuyorlardı ve benim duymamı istemiyorlardı. Bir tabureye oturdum ve et ve peynir tepsisini yaklaştırdım.

Buradaki tek oyun kız kardeşimi sıcak koltuğa oturtmak, aksi takdirde çocukların önünde şiddet, iş yerinde şiddet ve muhtemelen patronuna aşık olma konusunda bana daha önce verdikleri dersin tekrarını alacağım. Bu yüzden, bir açılış yayılım ateşiyle yeniden yönlendiriyorum.

"Bize o görüşmeden bahsedecek misin, Raya?"

"Oh, evet," diyor Poppy. "Doğru ya! Neredeydi ve ne içindi?"

Raya buzdolabından bir su şişesi çıkarıyor ve kapıyı kapatıyor. "Bir insan kaynakları pozisyonu içindi."

"Yaptığın şey bu mu?" Ben soruyorum. "Şimdi bir iş için mi? Aslında hiç bilmiyordum."

"Sayılarla ilgili bir şey olduğunu düşünmüştüm," diyor Poppy. "Ya da belki elektronik tablolar?"

Raya tedirgin görünüyor. "Ne iş yaptığımı nasıl bilmezsin?"

Poppy: "Bana anlattığında hiç anlamadım." Ben:

"Sen konuşurken seni hiç dinlemiyorum." Poppy

ve ben kıkırdıyoruz.

"Siz ikiniz çok komiksiniz." Raya şişenin kapağını açıyor ve gerçekten susamamış zarif bir kadın gibi bir yudum alıyor. O şişe ellerini meşgul etmek için bir dekor. Bu da bana ne söylemediğini merak ettiriyor. "İnsanları yönetiyorum. Büyük bir yatırım şirketinde."

. "Eyvah, gerçekten mi?"

Gözleri büyüdü. "Yaptığım işte çok iyiyim." Ses tonu savunmacı. "Ama hiç cana yakın değilsin," diyorum, yarı doğruyu yumuşatarak

sırıttırıyor ve kaşlarını kaldırıyorum. "Komik," diyor

Raya.

Sırıttışım genişliyor. "Teşekkür ederim."

"Ne yani, artık sevmiyor musun?" Poppy soruyor.

Raya omuz silkiyor. "Bu iş açıldı ve kulağa hoş bir değişiklik gibi geldi." Kaşlarını çatıttım. "Değişiklik istediğini bilmiyordum."

Omuz silkiyor. "Yıllardır aynı şeyi yapıyorum." "Ve sen farklı bir sonuç istiyorsun," diyor Poppy.

Kaşlarını çatıldı.

Poppy şaşkınlığını fark etmiş olmalı. "Deliliğin tanımını hakkında bilirsiniz."

Başımı salladım. "Bu deyişi bilmiyorum."

Raya, "Deliliğin tanımını, aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemektir," diyor.

"Kim söyledi bunu?" Ben sordum.

"Albert Einstein," diyor ikisi de.

"Beatles'ın solisti olduğunu duymuştum." Ağzıma yeşil bir zeytin atıyorum ve kız kardeşlerim gözlerini deviriyor. Ben sırtıttırıyorum.

"Peki, değiştirmek istediğiniz sonuç nedir?" Poppy soruyor.

Raya gönülsüzce omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bu benim için yeni bir şey. Bilmemek. Keşfedilmemiş bölge. Sadece bir şeyleri karıştırmanın zamanı geldi diye düşünüyorum." "Ah. Çünkü hayatın sıkıcı." İçten içe sıkıldığımı de Bu haber beni çok heyecanlandırdı. Kız kardeşimin hayatında küçük bir sarsıntıya ihtiyacı var. Bu konuda bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim.

"Ha, ha," diyor kızgın bir şekilde.

"Ray," diyorum, doğrulurken. "Artık bekâr olmak istemediğin için mi böyle yapıyorsun?"

Alnı çekiliyor. "Ne? Hayır."

"Evet!" Poppy'nin gözleri büyür. "Çünkü o eski sıkıcı ofiste aynı sıkıcı insanlarla çalışmak sana ruh eşini bulmayacak!"

"Kim ruh eşini buluyor?" Dallas tam o anda odaya giriyor, onu her zamankinden biraz daha az mutsuz görünen Gray takip ediyor.

"Raya," diyorum bir zeytin daha yerken. "İşini bırakıyor ve avlanmaya çıkıyor."

"Oh, işi kabul ettin mi?" Dallas bir dilim yaz sosisi ve bir parça kaşar alır ve ikisini de ağzına atar.

"Bekle, onun görüşmesini nereden biliyorsun?" Poppy sorar.

Dallas'ın gözleri Poppy'den Raya'ya kayar. "Oh, kahretsin."

"Sorun yok." Raya elini kaldırdı. "Bana bağlantıyı gönderen Dallas'tı."

Poppy ve ben şaşkın bakışlar atıyoruz. Raya neden bu konuda bu kadar gizemli davranıyor?

"Bu takım için," diyor Raya.

"Ne?" Eğer çenelerin düşmesi gerçek bir şey olsaydı, benimki altımda yerde olurdu. "Comets için mi çalışacaksın?"

Raya omuz silkiyor. "Şimdi teklifi gözden geçiriyorum."

"Aman Tanrım, al şunu," dedim. "Her gün öğle yemeğini birlikte yiyebiliriz." Gray'e bir bakış fırlatıyorum. "Patronum beni kovana kadar, neyse."

Soğukkanlı ifadesi değişmiyor. Ona düşmanımış gibi bakıyorum. Onu işaret ediyorum. "Bir gün seni güldüreceğim."

Şimdiye kadar, sanırım sadece Scarlett onu ikna edebildi. Buzda bile, gol attığında bile. .. gerçek bir gülümseme yok. Sadece onu tanımlayan aynı yoğun odaklanmış ifade var.

Raya'ya dönüyorum. "Ooh. O zaman Finn'le evlenebilirsin. Güzel hokey bebeklerin olur."

"Aman Tanrım," diyor Raya.

Raya Finn'in yaklaşmalarından hoşlanmıyormuş gibi davranabilir ama adam muhteşem. Ve eğlenceli biri, ki bu tam da kız kardeşimin ihtiyacı olan şey, görse de görmese de.

"Finn benim için çok genç," diyor Raya, sanki bu geçerli bir mazeretmiş gibi. "Bu stratejik bir kariyer hamlesi." Çünkü tabii ki öyle. Çünkü kız kardeşim tam bir profesyonel. Her yönden benim tam tersim. Raya hesaplı ve ölçülüdür, bu yüzden başarılıdır ve ben hala burada ayak uydurmaya çalışıyorum, adamları yumrukluyorum ve arabaları çarpıyorum.

En büyük kız aramızda her zaman bir tür ayrılık olmuştur.
Bir bölünme değil.. sadece bir bakış açısı farkı.

Belki de farklı şeyler istediğimiz için ya da doğru olduğunu bildiğim bir şeyi, yani Raya'nın benim seçimlerime saygı duymadığını yüksek sesle itiraf etmeye cesaret edemediğim içindir. Çünkü benim seçimlerimi düşüncesizce ve duygusal buluyor.

Poppy dikkatimi çekerek, "Bence işi kabul etmelisin," diyor.

"Bilmiyorum. Benimkinden çok farklı..." Raya konuşmaya devam ediyor ve ben dalıp gidiyorum.

Gray tezgâhın benim oturduğum tarafına doğru ilerliyor ve bu dikkat dağıtıcı hareket için minnettarım. Bazen benden büyük, daha başarılı iki kız kardeşim söz konusu olduğunda kıyaslama sıkıntısına kapılıyorum ve başka bir şeye odaklanmayı tercih ediyorum.

Gerçi ona odaklanmak da muhtemelen aynı derecede verimsiz olacaktır.

"Tanrım, neredeyse rahatlamış görünüyorsun," diyorum ona dönerek.

"Sana yakışıyor." "Nerede-?"

"Çalışma odasında," diyorum sessizce. "Yaşına uygun bir şeyler izliyor, söz veriyorum."

"Emin misin?"

"Olumlu. Burada evinde gibi."

Bu yorum komik geldi ve Gray gözlerini kaçırdı. "Onu kontrol edeyim mi?" Bakışları beni geçip evin sessizliğine dalıyor.

"Bence o iyi, ama istersen yapabilirsin," diyorum. "Hey, acıkmadın mı daha?"

Gözleri benimkilere döndü. "Evet, öyleyim. Buraya gelip kız kardeşin her neyse onun kokusunu alana kadar değildim-"

O anda ikimiz de arka plandaki konuşmaların kesildiğini fark ediyoruz. Aynı anda yavaşça döndüğümüzde Dallas ve kız kardeşlerimin bize baktığını görüyoruz.

Sanki kendilerine bir koreografi verilmiş gibi hep birlikte omuzlarını dikleştiriyorlar.

"Vay, vay, ," diyor Poppy. "Burada neyimiz varmış?"

Bu gece ilerleyen saatlerde cevaplamam gereken pek çok soru olacağını biliyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Gray

E Loise'in kız kardeşi harika bir aşçı.
Poppy bana üçüncü porsiyon tavuk ve köfte servis ettiğinde düşündüğüm şey bu.

Ve burası çok güzel.

Tam olarak arkadaş sayılmazlar ama bence olabilirler. Ve Scarlett hepsini seviyor. Hepsi ona ailenin bir parçasıymış gibi davranıyor.

Eğer izin verseydim, muhtemelen onlar da bana böyle davranırlardı.

Beni en çok şaşırtmaya devam eden şey, Eloise'in insanlarla gerçekten ilgileniyor gibi görünmesi. Sadece *kendi* insanlarıyla da değil, herkesle. Buz pateni pistinde yerleri süpüren adam. Sokakta köpeğini gezdiren rastgele bir kadın. Garson kız. Kapıcı.

Scarlett.

Ben.

İnsanları benim hiç anlamadığım bir şekilde anlıyor.

Burada, bu masada otururken kendimi huzursuz hissetmiyorum. Kendimle ilgili soruları yanıtlarken bile huzursuz hissetmiyorum. Ve oğlum, sorular var.

Nerede büyüdüm ben? Hep hokey oynamak istemiş miydim? Beş yıl sonra kendimi nerede görüyorum? Sonuncusu Eloise'in sorusuydu ve cevap vermekte zorlandım çünkü gerçekten hiçbir fikrim yok. Eğer bu ticaret bana bir şey öğrettiyse, o da hiçbir şeyin kesin olmadığıdır.

Bu oyunu oynadığım zaman bile.

Masanın etrafındaki sohbet tanıdık ve rahat. Eloise ve kız kardeşlerinin hepsi birbirinden çok farklı ama aile oldukları çok açık. Ve yakın oldukları da ortada.

Eloise onlara yumuşatıcı ciro suyla ilgili her şeyi en sevimli ve kendini küçümseyen şekilde anlatıyor. Bunu duyduktan sonra, bunun büyük bir olay olduğunu anladım. Fikir için tüm övgüleri de alabilirdi ama yapmadı.

Bunun yerine, hatasını anlatarak herkesi güldürür.

Benim çocukluğumda hatalar asla şaka konusu olmazdı. Bunlar üzerinde çalışılması ve bir daha asla olmaması için yenilmesi gereken şeylerdi.

Yemekten sonra masayı toplamak için kalkıyorum ve Eloise'in en büyük kız kardeşi -huysuz olanı- yardım etmek için ayağa kalkıyor.

Bir yığın bulaşığı mutfığa götürdüğümde beni takip ediyor ve bunun sadece bulaşıklara yardım etmesiyle ilgili olmadığını anlıyorum. Söyleyecek bir şeyi var.

Elindeki tabakları lavaboya bırakıyor, sonra kollarını göğsünde kavuşturarak bana bakıyor. "Eloise hakkında henüz bir şey anladın mı bilmiyorum ama o biraz golden retriever'a benziyor."

Kaşlarımı çattım. "Tamam."

"Ona defalarca kötü davranabilirsiniz ama o sadık ve nazik kalır. Kalbi o kadar büyük ki başını belaya

sokuyor." "Ona kötü davranmadım."

Bir elini havaya kaldırıyor. "Mecazi anlamda 'sen' demek istedim." "Sanırım yanlış anladın."

"Yılbaşı gecesini biliyorum," diyor. "Ve otoparktaki diğer öpücüğü de."

Başka tarafa bakıyorum.

"Bilmelisin ki, Eloise bulaşabileceğin biri değildir. Söz konusu ilişkiler olduğunda, o her şeyi yapar. *Her zaman*."

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. "Tamam-"

"Ve sen bana kurmak isteyen biri gibi gelmiyorsun." Bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Eloise benim için çalışıyor," diyorum. "Hepsi bu kadar."

"Tüm çalışanlarınızla öpüşüyor musunuz?" İç çektim. "Öyle bir şey değildi."

Bakışları çok yoğun. "O zaman beni aydınlat."

İtiraf etmeliyim ki, ima hoşuma gitmese de açık sözlülüğü takdir ediyorum. Raya koruyucu bir abla ve beni

tek düşünebildiğim, Eloise'in onu bu şekilde kollayacak kadar seven birine sahip olduğu için çok şanslı olduğu.

İç çektim. "Sadece bir öpücüktü. Aptalcaydı ve ikimiz de bir daha olmayacağı konusunda anlaştık."

"O zaman neden ona istediğin gibi bakıyorsun?"

Bunun üzerine gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım çünkü Raya tam da kendime saklamaya çalıştığım şeyi fark etmişti.

Eğiliyor. "Gray. Bu konuşan onun ablası. Güneş bu dünyayı yakıp yok edene kadar onu koruyacak olan kişi. Ona zarar verme," diyor Raya uyarı tonuyla. "Yeterince incindi."

Bunu düşünmek bile beni . Eski gibi biri onu nasıl incitebilir, anlayamıyorum. Bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi olurdu.

Ve Raya burada durmuş, benim bunu yapabilecek bir adam olduğumu düşünüyor. Bunu yapabilecek biri.

Bir haklı, insanlara iyi davranmıyorum.

Eloise'in tüm dünyası insanlar. Dürüst olmak gerekirse, Scarlett dışında insanlar benim önceliğim olmadı. Tasarım gereği. İnsanlar -ilişkiler- benim sahip olmadığım zaman, enerji ve duyguları gerektiriyor.

"Bak. Açık sözlü olmanı takdir ediyorum. Ama yanlış bir fikre kapılmışsın," diyorum bakışlarımı ona dikerek. "Eloise'le ya da başka biriyle bir ilişkiye girmeyi düşünmüyorum. Sezon boyunca kimseyle çıkmam. Nokta. Birkaç kez öpüştük diye bu değişmedi. O ve ben gerçekten arkadaş bile değiliz."

Bunların herhangi birine gerçekten inanıyor muyum?

Raya derin bir nefes alır. "Güzel. Sadece bunu bildiğinden emin ol." "Biliyor."

Eloise elinde bir kucak dolusu servis tabağıyla mutfığa girerken başıyla bana sert bir selam veriyor.

Ve az önce söylediğim tek kelimeyi bile duymadığını umarak dışarı çıktım.

Yemekten sonra şehre dönerken Scarlett arka koltukta uyuyakaldı.

Bütün yolculuk boyunca Eloise'in konuşmasını özledim. Yine sessiz ve bundan nefret ediyorum. Belki Raya onu da uyarmıştır.

Bir sohbet başlatmayı deneyebilirim. Çünkü bu konuda harikayımdır.

Ona rahatlamam gerektiği konusunda haklı olduğunu söyleyebilir, memleketini benimle ve Scarlett'le paylaştığı için teşekkür edebilir, bizi tekrar aile yemeğine dahil edebilir ya da milyonlarca başka şey söyleyebilirdim.

Hatta tavsiyesine uyup ona kendimle ilgili sorular sorabilirdim. Ya da ona kendimle ilgili gerçek bir şey söyleyebilirim.

Ama ben bunların hiçbirini yapmıyorum. Bu benim için çok zor ve ne zaman konuşmaya yaklaşısam duruyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum, ya da ne bileyim, savunmasız?

Sessiz kalmak daha kolay.

Evime döndüğümüzde, Scarlett'i uyandırmadan arabadan çıkarmak için ameliyat yapıyormuşum gibi hissediyorum. Geriye dönüp baktığımda, onu uyandırıp yukarı çıkarmam ve tekrar uyuyacağına güvenmem gerekirdi, ama artık taşınamayacak kadar büyüdüğünü kabul etmek zor.

Onu parlak turkuaz renkli, yarı dekore edilmiş odasına yerleştiriyor, üzerinde kabarık pembe çiçekler olan yumuşak bir yorganın altına yatırıyorum. Eloise'in Scarlett'in kişiliğini çoktan yakalamış olduğunu hissederek hızla odaya göz gezdiriyorum ve onlar daha yeni çalışmaya başlamışlar.

Bunu nasıl yapıyor?

Kapıyı kapatıp oturma odasına gidiyorum, orada Eloise'i otururken buluyorum, hala paltosunu giyiyor ama bir şey söylemek ister gibi görünüyor.

Paltomu çıkarıp , sonra da yanımdaki koltuğa oturuyorum.

On

u. Kucağında katlanmış ellerine bakıyor. Neden konuşmuyor? Sessizlik beni öldürüyor. "Elin nasıl?" diye soruyorum.

Başını hafifçe sallar. "Oh, iyi." Bir duraklama.

Kaşlarını çatar.

"Sadece ne kadar üzgün tekrar söylemek istedim," diyor sessizce.

"Ne için?"

Ağır bir iç çekiş. "Çok fazla şey var." Gözleri benimkilere dikiliyor.

"Muhtemelen

bir karmaşa gibi görünüyor."

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve ayak kabılarımı çıkarıyorum. "Kime?"

"Seni aptal." Hafifçe gülüyor, sonra aniden susuyor. "Özür dilerim. Sana 'aptal' demek istememiştim. Sanırım gerginim."

Dostum, onu öpmek istiyorum.

Raya'nın uyarısı bir siren gibi çalarak geri döner.

"Keşke-" iki elini de saçlarının arasından geçiriyor, sonra da belli ki canı sıkılmış bir şekilde ellerini yüzünde gezdiriyor.

Yardım etmek için ne diyeceğimi bilemiyorum. Gerçekten istiyorum ama doğru kelimeleri bulamıyorum.

Dudaklarına bakıyorum ve onu şu anda öpmenin neden kötü bir fikir olacağına dair tek bir neden hatırlamaya çalışıyorum.

Birincisi, o benim çalışanım. Çok kötü bir görünüm. İki, karmaşık bir durum. Her ilişki öyledir.

Üç. Ben. Onun yükselmesini engelleyecek bir örs olduğumu anlayacak kadar farkındayım.

O her şeyin en iyisini hak ediyor ve ben öyle biri değilim. Hem de hiç.

"Unut . Bu aptalca." Ayağa kalkıyor.

"Otur yerine," diyorum, kastettiğimden biraz daha otoriter bir şekilde. "Oh. Tamam." Oturdu, ellerini kucağında kavuşturdu.

Nefes alıyorum. "Bunu tekrar söylemeyi deneyebilir miyim? Sanırım daha iyisini yapabilirim." Yüzünde tuhaf bir gülümseme beliriyor.

"Elbette."

Boğazımı temizliyorum. "Bir düşüncenin ortasındaydın," diye dik dik bakıyorum ona. "Öyleyse bitir. Lütfen."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, yüzünde hafif şok olmuş bir ifade var. "Bir 'lütfen'. Bu bir ilerleme, Bay Hawke."

Güzel. Yine şaka yapıyor. "Ben yavaş öğrenen biriyim."

Yere bakıyor, kendini toparlıyor ve sonra şöyle diyor: "Keşke Jay'le ilgili o şeyleri duymasaydın. Eski sevgilim. Adı Jay."

"Yani, Bay Balıkçı Yaka değil mi?"

Bir kahkaha, mağara duvarındaki bir çatlaktan sızan küçük bir güneş ışığı gibi kaçır.

"Hayır," diyor.

"Bana onun adını söyledin," diyorum. Kaşlarını çatı.

"Söyledim mi?"

"Yeni yıl arifesinde."

duruyor ve eğer o gece ne kadar iyi dikkat ettiğimi merak ediyorsa, sanırım cevabını aldı.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Beni küçük hissettirmesinden nefret ediyorum." Başımı sallıyorum ve nabzım hızlanıyor. "Bunu yapmasından ben de nefret ediyorum."

"Bunu anlayamadığınızı biliyorum," diyor. "Sana sürekli ne kadar harika olduğunu söyleyen insanlar var."

Aslında bilmiyorum. Hayatım boyunca, hayatımdaki en yüksek ve en etkili sesler bunun tam tersi oldu.

Devam ediyor. "Eğer söyleyeyim, ben bir tür felaketim." "İşe alındığın gün Koç'la yaptığın toplantıyı hatırlıyor musun?"

"Evet, neden?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve varmasını bekliyorum.

"Ah, doğru ya..." Sandalyede arkasına yaslanıyor. "Bir şekilde başın belaya girdi, değil mi? Bu yüzden bana takılıp kaldın." Gözlerini genişletiyor. "Ama insanlar hâlâ senin en iyisi olduğunu söylüyor. İmzanı istiyorlar ve fotoğraf çektirmek için poz vermeni istiyorlar."

"Bu, küçük hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğim anlamına gelmez."

Gözlerime bakıyor ve içimi görebildiğinden endişeleniyorum. Çoğu insanın aksine, bakmak için zaman ayırıyor.

İşler fazla kişiselleştiğinde genelde olduğu gibi rahatsız edici bir hal alıyor ve bir elimi saçlarımın arasından geçirip ayağa kalkıyorum. "Biraz uyumalıyım."

"Yerine otur," diyor.

Duraklıyorum, sözlerime karşılık verme şekli karşısında gülümsememi tutuyorum

Be

n. Yanındaki mindere vuruyor ve ben de ellerimi kucagımda kavuşturarak oturuyorum. "Detaylandır."

Şaşırmış bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"Küçük hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini söylemiştin," diyor.

"Nasıl yani?" Omuz silkiyorum.

"Bunu yapamazsın. Kelimeleri kullan Gray." Sesi hafifçe titriyor.

"Lütfen."

Uzun zamandır özel, içsel düşüncelerim ve duygularım üzerinde tuttuğum ölümcül tutuş biraz gevşiyor.

"Tamam. Üç yaşından beri hokey oynuyorum," diyorum ona. "Ve diyelim ki korkunç koçlardan payıma düşeni aldım."

Beni o kadar dikkatle izliyor ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Sanki sadece bana bakarak tamamen dürüst olmadığımı biliyor. Çünkü Eloise insanları tanır.

Bilinmek istemeyenler bile.

Ama bu tam olarak doğru değil, mi? Belki de bana büyü yaptı, çünkü kendimi onun benim hakkımda bir şeyler bilmesini *isterken* buluyorum.

Ki bu aptalca. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Ve açık. Bu yabancı.

Ama yine de "Bir de babam var" dediğimi duyuyorum.

Bakışları sabit duruyor ama cevap vermiyor.

Aptal yastıklardan birini alıp sıkıyorum, çünkü ellerimde bir şeye ihtiyacım var.

Yıllardır lanetlediğim sulara girdim. "O, benim iyi olduğumu anladı ve iynin harika olması gerektiğine karar verdi ve sonra da harika olanın en iyisi olması gerektiğine karar verdi. Onu memnun etmek mümkün değildi. Asla."

"Peki ya annen?"

"Babam aldattı," diyorum, ses tonum sabit. "Yanımızda kalmadı."

"İşte bu yüzden hilekârlardan nefret ediyorsun," diyor, sanki çok önemli bir şeyi yeni fark etmiş gibi.

"Pek çok insan hilekârlardan nefret eder," diyorum ona.

"Doğru," diyor. "Ama seni o öpücüğü kabul etmeye iten şeyin ne olduğunu hep merak etmişimdir ve şimdi mantıklı geliyor."

"Seni öpmek için gerçekten bir nedene ihtiyacım yoktu, Eloise." Ona bakıyorum. "Ama evet, aldatanlardan nefret ederim. Babamla iyi bir ilişkim."

Gözleri hala benimkilere yapışmış durumda.

"Tüm detaylara ihtiyacınız yok ama-"

"Evet. Biliyorum."

Ona bakıyorum.

"Yani, eğer onları paylaşmaya istekliysen."

"Değilim," diyorum. "Bana çok sert, o kadar."

"Ama hikayenin sonu değil, değil mi?" Uzun bir sohbe hazırlanır gibi ayaklarını altına çekti. Ben uzun konuşmalar yapmam. Ya da kısa konuşmalar. Hiç sohbet etmem.

"Jay'in beni küçük hissettirdiğini söyledim, sen de babandan bahsettin," diyor. "Evet."

"Sana kendini küçük hissettirdi." "Evet."

Başını sallıyor. "Ne olursa olsun en iyisi olman gerektiğini düşünmeni sağladı."

Başka tarafa bakıyorum. Sadece ona söylediklerimi tekrarlıyor ama yine de buzun ortasında çırılçıplak duruyormuşum gibi hissediyorum.

"İşte *bu* yüzden herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun."

Az önce yaşadığı bu "ifşayı" doğrulamıyorum ama haklı olmasına da şaşırmadım. "İnsanlar odağınızı kaybetmenize neden olur' derdi."

"Ve eğer odağınızı kaybederseniz, en iyisi olamazsınız," diyor. "Eğer bir şeyi ya da başka birini istemeye başlarsanız-"

"Zayıf olacaksın," diye cümlesini bitirdim. "Scarlett'i her zaman bir yük olarak gördü. Onun yüzünden bütün geleceğimi tehlikeye attığımı söylerdi. Celeste'in hamile olduğunu öğrendiğinde, fırsatım varken kaçmamı söyledi."

Kıpırdamadan duruyor.

"Bakın, hokey sadece yaptığım bir şey değil, ben buyum," diyorum geçmişten sıyrılarak. "Ve eğer bu işte en iyisi değilsem, o zaman ben kimim? Eğer en iyisi değilsem, o zaman-" Omuz silkiyorum.

"O zaman sevmeye değer olmadığını düşünüyorsun." "Ben öyle bir şey demedim."

"Bana söyle."

O kadar haklı ki çileden çıkarıyor.

"Yanılıyorsun," diye yalan söyledim. "Bana çok sert davrandı, hepsi bu. Ama işe yaradı. Ben buradayım, değil mi? Ben en iyisiyim, değil mi?"

"Kesinlikle öylesin." Başını sallıyor. "En ." "Bu doğru."

"Tek başına." "Scarlett yanımda."

"Ve onunla *çok iyi* anlaşıyorsun," diyor. "Yani, *gerçekten* harika. Onunla bu kadar iyi olman gerçekten şok edici." Bir an sessizleşiyor. "Ama bundan daha fazlasını istemiyor musun?"

"Scarlett'ten daha mı fazla?"

"Hayır, tam olarak değil, ama daha çok, bilmiyorum, daha çok takımın bir parçası olmak? Arkadaş edinmek mi? Aşık olmak? Yani, daha fazlasını istemiyor musun?"

Bir nefes çekiyorum. "Daha fazlasını istemek biraz bencillik olmaz mı sence de?"

Eloise dudaklarını birbirine bastırıyor ve kız kardeşinin uyarısı arka planda kayboluyor. Gözlerimin içine bakıyor. "Diğer insanların içeri girmesine izin vermezsen kendini hiçbir yere ait hissedemezsin."

"Benim hayatım insanları içeri almakla ilgili değil, Eloise," diyorum, niyetimden biraz daha kararlı bir şekilde. "Sen anlayamazsın."

Bakışlarını daraltıyor. "Dene beni."

Başımı sallıyorum. "Hisler ve duygular sizi zayıflatır. Odaklanmak şampiyon yapar." Ezberden söylüyormuşum gibi geliyorsa, öyleyimdir. Bu aptal cümleyi hayatımın yarısından fazladır duyuyorum.

"İnsanları önemsiyorsan odaklanamaz mısın? Ya da başkalarına ihtiyacınız olduğunu kabul ederseniz?"

Babam bana bu sözleri söylediğinde, çok özel bir anlamları vardı, ama onun bu sözleri sorguladığını duymak, genellikle içime attığım şüpheleri uyandırıyor.

Sanki açıklamamı bekliyormuş gibi beni izliyor ama yapamıyorum. Verecek bir cevabım yok - onun anlayacağı bir cevap değil - ve bu da sinirlerimi anında geriyor.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Analiz edilmekten hoşlanmam. Ya da dürtülmeyi.

"Gray, soruya cevap ver. Bence bu önemli-"

"Bu konuda tavsiye verecek en iyi kişi gerçekten sen misin?" Tersliyorum. "İnsanları önemsemek senin için ne kadar işe yaradı?" Ses tonum gibi kelimelerim de soğuk. Bekleniyordu. Ve anında pişman oluyorum.

Donup kalıyor, ağzı hala açık, cümlelerin ortasında. Ağzını kapatıyor, sonra birkaç kez başını sallıyor ve ellerini kucağının üzerinde geniş vuruşlarla düzeltiyor.

"Doğru." Yüzünde sahte bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor. "Takım elbisen dolapta asılı, gitmeye hazır ve tüm banyo malzemelerini ve her şeyi paketledim. Hepsini bulmakta zorlanmayacaksın."

Neden? Neden böyle yapıyorum? Sanki ne yapacağımı biliyorum ama yine de yanlış şeyi yapıyorum.

İçimdeki her şey onu durdurmam için bana bağılıyor. Aptal olduğum için özür dilememi. Tekrar. Ona işler karıştığında, duygusallaştığında ya da derinleştğinde yaptığım şeyin bu olduğunu söylemek için - insanları kendimden uzaklaştırmak.

Ama ben bunların hiçbirini söylemiyorum.

Onun yerine ceketinin fermuarını çekmesini ve çorap şapkasını takmasını izliyorum. Ve orada öylece oturup, saçmalamaya başlamasını dinliyorum.

"Yumuşatıcı fotoğraf çekimi için tüm detayları sana gönderdim. Scarlett yüzünden bazı şeyleri koordine etmemiz gerekecek ama yine de birkaç hafta kadar var. Bugün çok istememe rağmen sosyal medyada bir şey paylaşmadım çünkü bence bu harika bir fikir ve bence hayranlarının çoğu seni sadece tek bir şey olarak görüyor ve sen bundan çok daha fazlasısın..." Sesi kesiliyor ve eterde bir şey kaybetmiş gibi etrafına bakınıyor.

Doğrudu.

"Yola çıkmalıyım çünkü Scarlett için buraya çok erken dönmem gerekiyor. Muhtemelen Loveland'a daha erken gitmeliydim.

düşünmüyordum."

Duraklıyor, bir şey söylememi bekliyor ama söylemiyorum çünkü zaten kendimi aptal gibi hissediyorum. Daha fazlasını söylemek durumu daha da kötüleştirecekti, bu yüzden orada öylece durdum.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?" diye soruyor dikkatle.

Doğru kelimelerin çıkmasını umarak ağzımı açıyorum, ama sadece omuz silkiyorum, çaresiz hissediyorum ve bunu anlayamadığım için sinirleniyorum.

Bir kez başını sallıyor. "Harika."

Asansöre doğru yürür ve düğmeye basar.

Asansör açılır ve kadın içeri adım atar, ancak kapılar kapanmadan önce koluyla birini kapatır ve şöyle der: "Bak, bana inanıp inanmayacağını bilmiyorum, ama umarım bir hokey oyuncusundan daha fazlası olduğunu söylediğimde beni duyarsın. Yaptığın şey bu ama sen bu değilsin."

Beni o kadar dikkatle izliyor ki, sinir bozucu.

"Ve evet, insanları önemsemek her zaman işime yaramadı, ama bunu kendim için değiştirmedim." Çenesini sertleştiriyor. "Sanırım bu benim en iyi özelliğim."

Cevap veremedi kolunu geri çekiyor ve kapılar kapanıyor, beni olması gerekenden biraz daha sert vuran kelimelerin ardından orada bırakıyor.

Başımı asansör kapılarının soğuk çeliğine yaslayıp düşünüyorum:

Ne? Am. Ben ne yapıyorum.

Otuzuncu Bölüm

Eloise

I *Sanırım bu benim en iyi özelliğim.*

Bu sözlere inanıyorum. İnsanları önemsiyorum. Acı verse de umurumda değil, bunu hiçbir şeye değişmem.

Ne yazık ki, umursama isteğim de büyük kalp ağrısı kaynağı oldu. Belki Gray bir şeylerin peşindedir, herkesi dışarıda tutuyordur.

Ama bu düşünce aklıma geldiğinde bile onu reddediyorum.

Hayatımı asla bu şekilde yaşayamazdım. İnsanlar benim için her şeydir.

Bu yüzden Raya'dan işten önce kahve içmek için buluşmak istediğime dair bir mesaj geldiğinde hemen cevap veriyorum.

ELOISE

Her şey yolunda mı?

RAYA

Evet, günümüze başlamadan önce kısa bir sohbet etmek istedim.

Bu iyi olamaz. Raya "ayaküstü sohbet" yapmaz. Özellikle de benimle. Gerçek şu ki, en büyük ablam ve ben çok ama *çok* farklıyız. Raya beni gerçekten anlamıyor. Randevularını ajandasında tutmayan ya da dünyayı fethetmek istemeyen birini anlamıyor.

Kesinlikle dünyayı fethetmek istemiyorum. Ve bir planım yok.

Yaşlandıkça, tek istediğimin basit bir hayat olduğunu düşünüyorum.

Bunu itiraf etmekten neden utanıyorum?

Düşünceleri bir kenara bırakıp şehre doğru sürüyorum. Gray'in binasının yanındaki garaja park ediyorum ve Raya'ya benimle buluşmasını söylediğim kafeye doğru yürüyorum. İçeri girdiğimde onu arka tarafta bir masada otururken görüyorum.

Buraya erken geldiği ve bana bir chai ısmarladığı için şükrederek kalabalık mekânda ilerliyorum.

Beni neden buraya çağırdığına dair hiçbir fikrim yok, o yüzden sadece "Günaydın, . Toplantı ne için?" Oturuyorum ve sonra ekliyorum, "Bu sadece bir e-posta olamaz mıydı?" Onunla şakalaşmaya çalışıyorum ama çoğu zaman puding dolu bir fıçıya atılmış büyük bir taş gibi kalıyor.

"Komik," diyor Raya. "Sadece nasıl olduğunu görmek için birkaç şey hakkında konuşmak istedim."

"Uh-oh. Başım belada mı?"

Dudaklarını büzüyor.

Bekle.

"Raya, başım belada mı? Bir şey mi yaptım-"

"Dün Amber Johanssen ile konuştum." diyerek sözümü kesti.

Midem bulanıyor. "Jay'in kız arkadaşı Amber?" Neden onu getiriyor? Yukarı mı?

Yanaklarım . *Diğer kadının* söylediği sözler Kafam. Sözde "en iyi özelliğimin" bazen en kötü özelliğim olduğunu hatırlatan keskin bir hatırlatma.

"Ayrıldılar," diyor Raya.

İki kez baktım. "Vay be. Gerçekten mi?"

"Senin ne yaptığını duyduktan sonra," dedi.

Doğruluyorum. Belki de Amber ve Jay'in arasına tekrar girdiğim için kötü hissetmeliydim ama hissetmiyorum. O da daha iyisini hak ediyor.

"Bunun bir uyandırma çağrısı olduğunu söyledi," diyor Raya. "Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

."

Ellerimi kucağıma çektim. Jay'i düşünmek istemiyorum ya da Bana söylediği şeyleri. Özellikle de ona inandığım gerçeğini düşünmek istemiyorum. Sanki güvensizliğimi görmüş ve bunu nasıl silah olarak kullanacağını bulmuş gibiydi.

Ben onun için hiçbir zaman bir oyundan fazlası olmadım.

Utanç verici olan şu ki, onun ilgisine o kadar muhtaçtım ki, ona uydum. Kırmızı bayrakları ve uyarı zillerini görmezden geldim ve kendimi bir fanteziye kaptırdım.

Kız kardeşime bakıyorum ve yüzünde acıyan bir ifade görüyorum. "Jay'e ben baktım, unuttun mu?"

Raya yumuşuyor, sanki benim cesur yüzümden arka köşede saklanan ve birinin onu sevmesini dileyen kızı görebiliyor. Kendini ortaya koymaya eden, kalbi tekrar tekrar kırılan kız.

Her yeni ilişki bir olasılık vaat ediyor. Ve bu söz her bozulduğunda, aynadaki cesur yüzümü kontrol etmek zorunda kalıyorum.

Raya bocaladığını görmüş olmalı ki masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "Neden bana söylemedin?"

Bakışları altında küçülüyorum, bu itirafın beni zayıf göstereceğini biliyorum. Özellikle de her zaman akıllı, her zaman toparlayıcı olan kız kardeşime.

"El?" Gözleri yalvarıyor.

"Çünkü ona inanmak istedim," geveliyorum, sonra başka tarafa bakıyorum. "Öyle olduğuma inanmak istedim-" Duruyorum, bunu yeniden yaşamamanı beni götüreceği yere gitmek istemiyorum.

Kız kardeşimin bunu yargılamasını bekliyorum ama yargılamıyor. Hüzünle gülümsüyor ve elimi sıkıyor.

"Kendine has bir tarzı vardı, bu-" kelimeyi arıyorum- "bu *çekicilik*. Ama aynı zamanda insanlara kendilerini küçük hissettiren bir tarzı vardı" diyorum. "Ve beni küçük hissettirmesi kolaydı çünkü o işte pek güvende değildim. Kendimi kanıtlamaya çok odaklanmıştım ve sanırım bunu bir zayıflık olarak görüyordu."

Raya anlıyormuş gibi başını sallıyor, oysa kimsenin Raya'yı zayıf görmesi mümkün değildir.

"Jay gibi insanlar bunu kendilerini önemli hissetmek için yaparlar," diyor. "Bu *onun* sorunu El, senin değil. Çok daha iyisini hak ettiğinin farkına varmanı engellemek için seni aşağılıyor."

Başımı sallıyorum çünkü bunu *bilirim* ama aynı zamanda bunu gerçekten *bilmemi* engelleyen bir şey var. Hâlâ yanlış bir şey yapan benmişim gibi geliyor.

Lattesinden bir yudum alıyor, sonra boğazını temizliyor. "Gerçek şu ki, bu tür ilişkilerde güç dinamiklerinin devrede olduğunu fark etmek genellikle zordur. Jay senin patronundu ve sen onu memnun etmeye şartlanmıştın."

"Ama şimdi iyiyim," diyorum ona. "Kimsenin beni bir kurban haline getirmesini istemiyorum."

"Eloise, kimse kurban olmak *istememez*. Ama bu senin kurban olmadığın anlamına gelmez."

"Belki," diyorum. "Ama eğer öyleysem, tüm bunları unutmak ve hayatıma devam etmek istiyorum."

"Anlıyorum," diyor. "Gerçekten anlıyorum. Bunda senin de bir rolün olduğunu hissetmemek çok zor."

"Bir rol oynadım," diyorum. "Her şeyi ettim."

"Ama *patron* oydu," diyor Raya. "Sizin yumruğunuzdan daha fazlası onu sorumlu tutmalı."

"Ben iyiyim, gerçekten." Jay'in yetkisini kötüye kullandığı gerçeği üzerinde durmak istemiyorum. Bunu düşünmek bile istemiyorum.

"Jay'in bir pislik olduğunu biliyordum ama-" ellerini tekrar kucağına götürdü ve başını salladı. "O adamı öldürmek istiyorum." Bana bakıyor.

"Sıraya girin."

Bir durgunluk var. Beni buraya davet ettiğinde benimle ne hakkında konuşmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bu ilk onda bile değildi. Raya'nın benden herhangi bir şey için özür dilediğini hiç sanmıyorum, muhtemelen hatalı olan genellikle ben olduğum için. Her ne kadar bunu açıkça söylememiş olsa da, bence burada yaptığı da bu.

İç çekiyor. "İlk başta onunla bir şeyler başlattığın için sana çok yüklendim. Senin tipik, iyimser Eloise olduğunu sanıyordum. Hiçbir fikrim yoktu."

Omuz silkiyorum. "Nasıl yapabildin? Hâlâ her şeyi kendim değerlendiriyordum." Belki de hâlâ öyleyimdir. Ya da öyle olmalıyım. Bu benim doğamda yok. Ben *kendimi toparlayan* bir insanım. *Her zaman iyi tarafından bakan* bir insanım.

Terk edilmek gibi bir şeyin onu mahvetmesine izin veren biri değilim. Aslında, hiç ayrılık acısı çektiğimi hatırlamıyorum.

Ve ancak şimdi fark ediyorum ki, çok derinlere gömdüğüm bir parçamın buna ihtiyacı olabilir.

Raya masanın karşısından beni inceliyor. "Bana iyi olduğuna söz ver? Gerçekten?"

En iyi sahte gülümsememi takınıyorum. "Ben tamamen iyiyim." Raya kaşlarını çatıyor. "Emin misin?"

"Elbette," diyorum. "Amber'ın Jay'in gerçekte kim olduğunu gördüğünü duyduğuma sevindim."

"Ya sen?"

"Kendimi toparladım." Ama bakışlarım onunkilerle buluştuğunda, belki de söylemek istemediği bir şeyi çiğnediğini görüyorum. "Ne?"

"Kendini toparladın mı yoksa başka bir lanetli ilişkiye mi atladın?"

Bardağımı elimde çeviriyorum, keşke Dr Pepper olsaydı diyorum. "Ne demek istiyorsun? Ayrıldığımızdan beri bekârim."

"Grayson. Hawke." Bunu, sanki onun adı meramını anlatmak için yeterliymiş gibi söylüyor.

"Anlamıyorum," diyorum. "Gray, Jay'e hiç benzemiyor. Ve biz de bir şey değiliz." "Belki de değil," diyor. "Ama senin en iyi ve en kötü özelliklerinden biri, bir insanın sadece iyi yanlarını görebilmen. Belli ki bir çekim var ve bana asistanından başka bir şey olarak görmediğini söylemiş olsa da, dikkatli olduğundan emin olmak istiyorum. Çok tatlı bir kızı var ve sen de hep bir aile istedin ve-" Bana baktı ve

konusmayı keser.

"Gray'le benim hakkımda mı konuşuyordun?" İtiraf ediyorum, Raya Gray'in beni sadece asistanı olarak gördüğünü söylediği kısma geldiğinde beynim durdu. Gerçek bu ve ben bunu biliyorum.

Öyleyse neden dişe vurulmuş bir tekme gibi hissettiriyor? Ya da bir ihanet? Ya da aynı anda ikisi birden?

Raya sessizleşiyor.

"Benim hakkımda ne dedin?" Soru ağzımdan çıktığı anda kendimi savunmasız hissediyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim El, ne kadar korumacı olduğumu biliyorsun."

"Korumacı olmakla meraklı olmak arasında ince bir çizgi vardır," diyorum. "Sen onu aştın." Daha yakına eğildim. "Yeterince aşağılanmadım mı?"

İç çekti. "Özür dilerim, Eloise. Haklısın. Bu beni ilgilendirmez. Beni . En azından, sanırım tüm bu Amber ve Jay fiyaskosu, neden patronunla asla çıkmaman gerektiğini sana hatırlattı." Raya bunu sanki bu konuyu zaten düşünüyormuşum gibi hazırlıksız bir şekilde söyledi, ki kesinlikle düşünmemiştim.

Belli ki bunu çok düşünmüş.

Gözleri benimkilere kayıyor. "Gray'in başı belaya girebilir ve işini kaybedebilirsin."

Terli avuçlarımı pantolonuma siliyorum. "Biliyorum."

"Eloise." Ciddi olduğunu anlamamı sağlayan anaç bir abla tonu kullanıyor. Çok nazık, çok anlayışlı davranıyordu ama tipik Raya tarzında, işleri olurla bırakamıyor.

"Kes şunu. Sana zaten söyledim, Gray'le hiçbir şey yok," diyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"Özür dilerim Eloise, ben sadece-"

"İyi kararlar vereceğim konusunda bana güvenmiyorsun," diyorum. "Neden güvenesin ki? Geçmişim hatalarla dolu."

Bu noktayı tartışmıyor. "Araya girdiğim için gerçekten özür dilerim, El." Başka tarafa bakıyor ve dürüst olduğunu görebiliyorum.

"Beni kolladığımı düşündüğünü biliyorum ama bir noktadan sonra kendimi kollamaya başlamam gerekiyor. Hatalar yapacağım. Ama bana izin vermelisin. Çünkü dürüst olmak gerekirse, hayatın içinde parmak ucunda yürümek benim için asla işe yaramayacak."

Alnı gerilir ve doğrulur. "Yaptığım şeyin bu olduğunu ima ediyorsun."

Alay ediyorum. "İma . Yüksek sesle söylüyorum. Yanlış bir hareketten o kadar korkuyorsun ki donup kalıyorsun. Bekleme düzenindesin. Tamamen hareketsizsin."

Beni susturmak istercesine elini kaldırıyor.

"Belki de kendimi çok fazla ortaya koyuyorum," diyorum. "Ama sen kendini hiç ortaya koymuyorsun." Masanın öbür ucuna uzanıp elimi onun eliyle kapatıyorum. "Sen ve Gray'in ortak noktası bu."

Kaşlarını çattı. "Grayson Hawke ile ortak bir noktam olduğundan şüpheliyim." "Hayır, aslında biliyorsun," diyorum ona. "O da herkesi dışarıda tutuyor, sadece onun durumunda, sanırım odağını kaybetmekten ya da iyi bir insan olamamaktan endişeleniyor.

En iyisi. Ve senin durumunda, kalbinin tekrar kırılmasını istemiyorsun." "Bu doğru değil," diyor Raya. "Ayrıca odağımı kaybetmek de istemiyorum. Çalışmak

benim için önemli."

"İşte böyle," diyorum. "Yaşamak için çok yalnız bir yol."

Bundan etkilenmemiş gibi görünüyor, sanki onun iyiliğiyle ilgili herhangi bir endişe dış katmanına nüfuz edemiyor. "Tarihin tekerrür etmesine izin vermeyeceğine söz ver." Kalkık kaşları cümlesini tahmin edilebilir, anaç bir şekilde noktılıyor.

Sinirli bir bakışla karşılık veriyorum. Az önce söylediğim tek bir kelimeyi bile duydu mu? "Gitmem gerek."

İnsanları önemsemek sizin için ne kadar işe yaradı?

Tüm bu konuşmadan, patronlara aşık olma, iş kaybetme ve davalarla ilgili bu uyarıdan sonra Gray'in bana söylediği son sözler hala aklımda.

İşe yarayacağını düşündüğüm için ne kadar aptalım.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

Eloise

I Gray'in binasına geri dönüp asansörle dairesine çıkarken, Raya ile yaptığım konuşma hakkında ne hissetmem ve bu konuşmadan ne çıkarmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

Asansörün kapısının üzerinde rakamlar yanarken gergin bir şekilde zıplıyorum.

Raya'nın uyarısı bana Gray'le bir ilişkinin bana işime mal olabileceğini hatırlattı, ancak potansiyel olarak ona çok daha fazlasına mal olabilirdi. Onun için asla ama asla sorun yaratmak istemem ve *teknik olarak* Koç Turnrose'a rapor versem bile Gray için çalışıyorum.

Ama bu beni geren şeyin yarısı bile değil.

Dün gece buradan nasıl ayrıldığımın anısı göz ardı edilemeyecek kadar taze.

Bir an için bana gerçekten açılabilceğini düşündüm. Ya da belki de bu onun açılma *şekli*di. Belki de babasıyla ilgili *duygularını* asla paylaşmayacaktı. Sadece gerçekleri konuşarak, yoluna devam etmeye karar verdi.

Bu duyguların onu hala etkilediğini hiç düşünmedi. Ya da bunları biriyle paylaşmanın ona iyi gelebileceğini.

Tüm bu konuşma ve konuşmayı sonlandırma şekli, kurcalamayı bırakmam gerektiğini kanıtladı. Araştırmayı bırak. Onu kurtarmaya çalışmayı bırak.

Bu benim işim değil.

Bu duygular yersiz. Yanlış yönlendirilmiş. Ve potansiyel olarak zarar verici, bu yüzden yapacağımı söylediğim şeyi yapmalı ve profesyonel olmalıyım.

Buzdolabını doldurmaya, e-postalarına yanıt vermeye, hayran mektuplarına yanıt olarak imzalı fotoğraflar göndermeye, ara sıra röportaj ayarlamaya ve hatta kazara ona ciro anlaşmaları yapmaya devam edebilirim.

Jay'e ne olduğuna bak. Aptal bir ilişki yüzünden işimi kaybettim.

Raya gibi büyük kariyer hedeflerim ya da Poppy gibi kendi restoranım olmayabilir ama bu işe ihtiyacım *var*.

Bu işi seviyorum.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.

Ama asansör durma noktasına geldiğinde, kendime olan güvenim sarsıldı.

Bunu yapabilir miyim?

Asansör açılıyor ve Gray'in dairesine girdiğimde Scarlett'i tezgahın başında oturmuş Lucky Charms yerken buluyorum.

Beni görünce koşarak yanıma geliyor, kollarını bana doluyor ve sırtıyor. "Geri döndün!"

"Elbette öyleyim," diyorum ve ona tekrar sarılıyorum. "Bu gece birlikte takılacağız." "Akşam yemeğinde dondurma yiyebilir miyiz?" diye soruyor.

"Hayır," diye bağıyor Gray dairenin içinden bir yerlerden. "Belki yemekten *sonra*," diye fısıldıyorum.

"Ezik," diye bağıyor koridorda. Koşarak iPad'ini mısır gevreği kâsesinin yanına koyduğu tezgâha geri döner.

Gray kuru temizlemeciden aldığım takım elbiseyle içeri giriyor, GQ'nun sayfalarından fırlamış gibi görünüyor ve asansörde kendime yaptığım o küçük moral konuşması pencereden dışarı çıkıyor.

Profesyonelce davranın.

"Hey," diyor.

"Merhaba," dedim.

İfadesini okumayacağım ama başka bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor. Elbette söylemiyor, çünkü o Gray, ve sonra sanki aniden elinde iki kravat olduğunu hatırlıyor.

Onları tutuyor. Biri kırmızı, mavi. "Ben ... Ben ... değilim. Hangisi?" Acı çekmiş gibi görünüyor.

Asansör sözümü tamamen unutarak yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissediyorum. Bu mutlak çaresizlik anında, o çok sevimli.

Sanki seçim yapmamı istiyormuş gibi kravatları sabırsızca sallıyor.

"Doğru," diye kekeliyorum. "Kırmızı olanı giyebilirsin ama mavi olan gözlerini ortaya çıkarıyor."

Bakıyor.

"Kırmızı olanı giyme." Flört etmediğimden emin olmak için yüzümü nötr tutuyorum.

Bana sertçe başını sallıyor ve uzaklaşıyor. Nabzımın hızlanmasını durdurmaya çalışıyorum. "Eloise?" Gray diğer odadan sesleniyor.

Kaşlarını kaldırmış olan Scarlett'e bakıyorum, böylece onun beni çağırmasının tuhaf olduğunu düşünmekle hayal görmediğimi anlıyorum.

"Umarım başın belada değildir," diye fısıldıyor.

Onu el sallayarak uğurluyorum ama koridorda ilerlemeye başladığımda kendimi aynı şeyi umarken buluyorum. Ya dün gece çizgiyi aştıysam? Ya duygularının bir ipucunu bile paylaşmak onu çok rahatsız ettiyse ve artık onun için çalışmamı istemiyorsa? Ya da sonunda tüm hatalarımın gitmeme izin vermesini gerektirdiğini fark ettiyse?

Gray'in yatak odasının kapısında duruyorum, orada küçük bir tekerlekli bavul ve başka bir çanta duruyor. Tıraş losyonunun kokusu havada asılı kalıyor ve onun kokusunu içime çektiğimi anlamamasını umarak yavaş, göze çarpmayan bir nefes çekiyorum.

"Evet?"

Boy aynasının önünde duruyor, kravatını düzeltiyor ve düğümü mükemmelleştirmemi istememesi için dua ediyorum. Sadece kravat bağlamayı bilmediğim için değil, aynı zamanda şu anda ona o kadar yakın olabileceğimi sanmadığım için.

Yansımada gözlerimi yakalıyor. "Sadece bu gece burada uyuyabileceğini bildiğinden emin olmak istedim."

"Kanepe iyi," diyorum.

"Yatak takımları temiz," diyor beni görmezden gelerek. "Televizyon da burada." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Burada uyu."

Alaycı bir şekilde selam veriyorum ve kaşlarını kaldırdığında bunun yanlış bir tepki olduğunu anlıyorum.

"Ben ... değilim" diye durur. Başını bir kez sallıyor, kendine kızgın görünüyor. Bir nefes alıyor ve daha yumuşak bir sesle, "Sana ne yapman gerektiğini söylemeye çalışmıyorum," diyor.

Gülümsedim. "Aslında öylesin."

Nefesini içine çekiyor. "Bana büyük bir iyilik yapıyorsun. Bu benim için gerçekten çok önemli. Kanepede uyumanı istemiyorum."

"Tamam," diyorum, yine onun yatağında uyumaya hiç niyetim olmamasına rağmen. Onun burada, aynı çarşafın içinde, çıplak göğüslü, her şeyi çıplak uyuduğunu bilerek uyumamın imkanı yok-

"Ve . . . hey."
Ona baktım.
"Özür dilerim."
Şimdi kaşlarım kalktı.
Şifonyere doğru ilerliyor. "Dün birkaç kez ben ..." Doğru kelimeyi arıyor
gibi görünüyor.
"Kaba mı?"
Bir nefes alır ve tutar. Sonra, nefesini verdikten sonra, "Öyle olmak
istememiştim-" diye başlıyor.
"Huysuz mu?"
Bana bir bakış fırlatıyor ve ben de çenemi
kapatıyorum. "Bak, hakkında konuşmaktan
hoşlanmıyorum-"
"Hislerin mi?"
"Eloise," diyor ve sesindeki bıkkınlığı duyabiliyorum. "Şunu söylememe
izin ver."
"Özür dilerim." Ne yapıyorum ben? O benimle konuşmaya çalışıyor, ben
de Mad Lib'deki gibi boşlukları dolduruyorum.
Ellerini ceplerine soktu. "Duygularım hakkında konuşmayı sevmiyorum.
Ya da babamdan." Bana bakıyor. "Ve benim bir hokey oyuncusundan fazlası
olduğum hakkında söylediğin şeyler-"
"Haddini aştın mı?" diye sordum. "Çünkü başkalarının işine burnumu
sokmak gibi kötü bir alışkanlığım var."
"Bu doğru. Öyle." Başını sallıyor. "Ama hayır, değildi. Doğru olduğundan
emin olmasam da bunu söylemen çok hoştu."
"Doğru," diyorum sessizce, kendi kendime.
"Seni tersledim," diyor. "Sağ kroşen olduğunu bilmeden önce restoranda
seni tersledim ve dün gece de seni tersledim çünkü
-"
Boşlukları doldurmamak için kendimi zorluyorum ama içimden devam
etmesi için yalvarıyorum.
"Az önce yaptım." Bavuluna doğru yürüyor.
O geçerken bedenimi ona doğru çeviriyorum. "Neden?"
İç çekiyor. "Senin dikkatimi dağıtmanı engellemek için çok uğraşıyorum.
Ve *duygularım* hakkında beni ne kadar kışkırtırsan, bu o kadar zorlaşıyor."
Başımı sallıyorum ve aynı zamanda midem taklalar atıyor çünkü benim
dikkat dağıtıcı olduğumu söyledi.

"Dikkat dağıtmak istememiştim,"
diyorum. "Biliyorum."

"Asistanlar dikkat dağıtmamalı." Ellerimi başka nereye koyacağımı bilemediğim için ceplerime sokarak onun duruşunu taklit ediyorum. "Yine de bazen dikkat dağıtmanın iyi olabileceğini düşünüyorum."

Bana bakıyor, kaşları kalkık.

"Kendimi kastetmiyorum, sadece-" Burada bocalıyorum. "Demek istediğim, arada bir ara vermeyi hak ediyorsun. İşten. Eğitimden. Baskıdan."

"Ben mola vermem."

Bakışlarımı kısıyorum.

"Farkındayım." Kaşlarını çatıyor.

Bu bir .

"Sadece diyorum ki, eğer , bu ille de kötü bir şey olmazdı." "Olurdu," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Uymam gereken standartlar var." Bunu robot gibi söylüyor, sanki bu mantrayı ezbere tekrarlayarak öğrenmiş gibi.

Tüm bunlar bana saçma gelse de başımı sallıyorum. "Ama sen bir makine değilsin. Yani, dinlenmeye ihtiyacın var."

"Bilmiyorum."

"Herkes yapar." Hafif bir duraksama ve aydınlanmanın ardından, "Bu benim işimin bir parçası değil. Neden bunu tartışıyorum ki?" Buraya dahil olmama gerek yok.

"Emin değilim." Kafası karışmış
görünüyor. " de öyle!" Bıkkınlıkla
söylüyorum.

"Bakın, benim için durum böyle," diyerek konuşmanın bittiğini işaret ediyor. "Ve söylemek istediğim tek şey, bilirsiniz, bu olay için üzgün olduğum. _"

"Genel kabalık için." Çenesi
seğiriyor. "Evet."

"Meraklı olduğum için de özür dilerim," diyorum. "Ve seni bir şeyler hakkında konuşmaya zorladığım için. Hayatını kolaylaştırmalıyım, zorlaştırmamalıyım."

"Öyle," diyor.

"Ne yapmak? Daha da zorlaştırmak mı?"

"Bu konuşma mı? Evet. Çok daha zor. Genel olarak mı?" Duraklıyor ve yumuşak bir sesle "İşleri çok daha kolaylaştırıyorsun" diyor.

Tamam. Bunu sevdim. Bunun gibi daha çok şey söyleyebilir.

Uzaklaşabileceğimi hissetmiyorum, bu yüzden orada öylece duruyorum, gözlerinden olabildiğince uzun süre kaçıyorum, sonunda ona bakana kadar. Beni izliyordu ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Nefes alıyor, sanki her şeyi yeniden hatırlıyormuş gibi. "Tek söylemek istediğim, hıyarlık etmek istemediğim."

Başımı sallıyorum ama ender rastlanan bir şekilde konuşamıyor gibiyim. "Ve özür dilerim." Bana doğru bir adım attı.

"Pislik gibi davrandığım için," diye tekrarlıyorum. "Evet."

"Tamam."

"İyi miyiz?"

"Elbette,"

diyorum.

Uyarı zillerini dinliyorum ama sadece sessizlik duyuyorum.

Gray'in patronum olduğunu hatırlatan sesler dışında sessizlik. Yine de onun Jay'e hiç benzemediğini düşünmeden edemiyorum. Jay benden ya da bir başkasından asla özür dilemezdi.

Bavulu alır ve odadan çıkmaya başlar.

"Oh," dedim, onu durdurarak. "Scarlett'i Loveland'a geri götürmemde bir sakınca var mı? Yani gitmek isterse."

"Emin değilim," diyor. "Yine arabamı mı çarpacaksın?" Ne?!

"Hayır! Her şeyin tamamen güvenli olduğundan emin olacağım! Belki bir Uber'e binebiliriz. Ya da Gerard'ın müsait olup olmadığına bakarım. Onu her saniye izleyeceğim ve ben .

.. " Ona bakıyorum ve bir gülümseme kırıntısı görüyorum.

Benimle dalga geçiyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

Tamamen soğukkanlı bir şekilde iki işaret parmağını bana doğrulttu ve "Yakaladım" dedi.

Evet, evet öyle.

"Ona büyüdüğüm yeri göstermeyi düşünüyordum. Belki onu piste geri götürürüm. Babamla maç izleriz."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor. "Onun konusunda sana güveniyorum, sen nasıl ."

O gittikten sonra kelimeler uzun süre orada asılı kalıyor. Onlara hak ettiklerinden daha fazla ağırlık yüklememeye çalışıyorum ama bu çok zor. Çünkü en değerli varlığı konusunda bana güveniyor.

Sanırım bu ilişkinin böyle olması gerekiyor.

Ne de olsa profesyonel bir sporcunun güvenebileceği birine ihtiyaı vardır.
Asistan gibi biri.

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

Gray

Distance benim arkadaşımıdır.
Bu akşamki maç için St. Louis'e gidiyoruz ve Scarlett'ten uzakta bir otelde sadece bir gece geçireceğim için mutluyum.

Eloise'den biraz daha uzakta.

Bir gece önce benim için bir çanta hazırlamıştı ve evimden çıktığımda boğazıma kadar onu hatırlatan görsellerle doluydum.

Çoraplarımı katlama şekli. Yeniden kullanılabilir seyahat şişeleri alıp onları şampuanım ve vücut yıkamamla doldurması. Cüzdanıma yapıştırdığı notta şöyle yazıyordu: *Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok.*

Bu özel kelimeleri seçmesine ne sebep oldu? Ve neden onları görmezden gelmekte zorlanıyorum?

Eloise düşündüğüm her şeye meydan okuyor. Oyun hakkında, oyuna bakış açım hakkında, hayatım hakkında ... ve içindeki boşluklar hakkında.

Oyunumda - hayatımda - gerçekten eksik olan şeyin dinlenme olduğuna kendimi . Ve ilişkiler. Arkadaşlıklar. Sevgi.

düşünceyle alay ediyorum. Burada kimse aşktan bahsetmiyor.

Isınma hareketlerini tamamladım ve Burke bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalı çünkü soyunma odasına dönerken yanıma geldi.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim." Ya da kafamı toparlar toparlamaz olacağım.

Gördün mü? Bunların hepsi koca bir dikkat dağıtma.

Soyunma odasına giriyoruz ve çocuklar oyun öncesi ritüellerine başlarken ben doğruca telefonuma gidiyorum. Çıkardım ve Eloise'den bir fotoğraf buldum. Elinde kocaman bir kase dondurma tutan ve sırıtan Scarlett'le çekilmiş bir selfie.

Eloise güzel bir psikopata benziyor.

Bayıldım buna.

İkisi de Comets forması giyiyor ve fotoğrafın altında şu ifadeler yer alıyor:

ELOISE

İyi şanslar! Seni destekliyoruz!

Eloise'in verdiği küçük bilgelik kırıntılarını düşünüyorum. Hokeyin benim kim olduğum değil, sadece yaptığım şey olduğunu söyledi. Dikkatimi dağıtan şeylerin aslında bana *yardımcı* olabileceğini söyledi. Belki de dinlenmeye ihtiyacım olduğunu (hak ettiğimi?) söyledi.

Tüm bunlar hayatım boyunca yaşadığım şeylerle taban tabana zıt. Bunu nasıl bağdaştırabilirim?

GRİ

Akşam yemeğinde dondurma mı yiyorsun?

ELOISE

Söz veriyorum, önce ona gerçek yemek

yedirdim. Izgarada hamburger yedik.

Ve bana mesaj atarak ne halt ediyorsun?! Senin bir oyunun var!

GRİ

Şubat ayında hamburger mi?

Ve ben iyi olacağım, başlamaya hazırlanıyoruz

ELOISE

Tehlikeli yaşamayı severiz.

Ayrıca onları babam yaptı. O da senin için tezahürat yapıyor!

Babasının Comets forması giydiği bir fotoğraf geldi (Burke'ün numarası -33, bunun için onu daha sonra affedeceğim) ve 'Bir Numara' parmağını kaldırıyor. Mick Hart'la ilk tanıştığımda nasıl davrandığımı düşündükçe utanıyorum. Beni neşelendirmek için poz veriyor ve ilk kez Eloise'in, burayı ev gibi hissetmenin tek yolunun insanları içeri almak olduğunu söylerken bir şeylerin farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Resme bakıyorum ... ve ruh halim değişiyor.
Tavrımın değiştiğini hissedebiliyorum.
Olaakları gözümde canlandırabiliyorum.
Maça hazırım.

GRI

Maç bitince ararım.

ELOISE

Hokeyde iyi şanslar!

çılğın surat emoji

hokey sopası emoji

Burke bana bakınca telefonumu kapattım. "Yüzündeki o ifade de ne? Gülümsüyor musun? . . gülümsüyor musun?"

"Hayır." Telefonu çantama tıktırdım ve ondan uzaklaştım.

"Senin daha iyi bir yalancı olacağını düşünmüştüm." Burke kendi kendine kıkırdarak uzaklaşıyor ve ben onu kandırmadığımı biliyorum.

Sıraya oturuyorum ve dikkatimi son birkaç gündür üzerinde çalıştığımız oyun planını anlatmaya başlayan Koç Turnrose'a veriyorum.

Gevşemiş hissediyorum. Rahatlamış. Oraya çıkmak için heyecanlıyım.

Eloise ve Scarlett'in izlediğini bilmek tam da ihtiyacım olan şey. Ve diğer takımı kesinlikle yok edeceğiz.

Sanki diğer oyuncuların nereye gideceğini onlar gelmeden görebiliyorum. Dört top çalma, üç asist, üç gol.

6-5 kazandık.

Her şey bittiğinde ve masada muhabirlerin önünde otururken, bu değişikliğe dikkat çekiyorlar. Hatta biri şöyle dedi: "Sanki orada eğleniyor gibiydiniz."

Cevabı bilsem de bunu söylemem mümkün değil. Onun yerine, "Sanırım yeni bir takıma alışmak için biraz zamana ihtiyacım vardı." diyorum.

Muhabirlerden biri, "Genelde gol atmaya oldukça heveslisinizdir ama bu gece, maç kazandıran gol için Burke'e göndermek üzere bir şutu pas geçtiniz," diyor. "Bu beklenmedik bir şeydi. Comets seni farklı bir oyuncuya mı dönüştürdü?"

"Burke ," diyorum. "Daha iyi bir şutu vardı."

Bitirdiğimi işaret edercesine masadan kalkıyorum çünkü bitirdim. Maçın etkisindeyim ama bu sorular hâlâ aptalca geliyor ve artık cevap vermek istemiyorum. Koç'un konuşmaya başladığını duyuyorum.

kapıyı açıp koridora çıktım. Telefonumu çıkardım ve tam Eloise'i arayacaktım ki arkamdan birinin adımlarını duyduğumu duydum.

Donup kaldım.

Sesi tanıdım.

Sesini duyduğumda, ayak bileklerim şişene kadar kayan ve ellerim kanayana kadar ateş eden bir çocuk oluyorum.

Arkamı döndüm ve koridorun sonunda babam duruyordu.

Kot pantolon ve Comets kapüşonlu tişört giymişti ve onu gördüğümde ya da konuştuğumdan bu yana geçen birkaç yılda yaşlanmış olsa da, hala her zaman sahip olduğu aynı kırışmış görünümüne sahipti.

Her zaman "kötü" olarak yorumladığım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Şaka mı yapıyorsun? Maçı izlemeye geldim." Bana doğru yürümeye başladı. "En iyisi değildi."

Hepsi çok tanıdık.

"Biz kazandık."

"Maçın sonunda o golü atabilirdin ama bunun yerine sıcak patates oyunundaki bir çocuk gibi pas verdin. Bu istatistiklerine nasıl yardımcı olacak? Asistler sayılmaz."

Sakin olun. Sadece nefes alın. Bunların hepsini daha önce duydun. "Burke açıldı."

"Sayı yapmayı mı unuttun?" Ses tonunu hafif tutuyor ama kelimeler yine de ısıyor.

"Dışarıdaki tek adam ben değilim," diyorum.

Önümde durdu ve bana bir göz attı. "Ah, Tanrım, yine yumuşadın. Kızın adı ne?"

Ellerimi iki yanımda sıkıyorum. Artık cılız bir çocuk değilim. Bunu dinlemek zorunda değilim. Öyleyse neden çekip gitmiyorum?

"Ateşin sönmüş," diyor ve "ateş" derken "öfke"yi kastettiğini biliyorum. Bu gece öfkeli oynamadım. Sakin bir kafam vardı ve o bunu anlamıyor.

"Gitmem gerekiyor." Gitmek için dönüyorum ama kolumu tutuyor.

"Hey, hey, böyle yapma." Ses tonu değişti. "Hadi gidip bir bira içelim ve arayı kapatalım."

Yetişmek mi? Sanırım. Ne gibi, eski arkadaş mıyız? Sadece havadan sudan konuşuyoruz, aile hikayelerimizi mi paylaşıyoruz?

"Erken saatte otobüsüm var."

Telefonum elimde vızıldıyor ve ekran Eloise'in bir fotoğrafıyla aydınlanıyor, telefonuma iletişim bilgilerini girdiğinde çektiği bir selfie. Görmesini engellemek için ters çeviriyorum ama zamanında değil.

Bu konuda yorum yapmıyor ama yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum.

Onun yerine, "Gidip bir şeyler içelim. ama. Hokey konuşmak yok."

Ona konuşacak bir şeyimiz olmadığını söylemek üzereydim ki basın odasının kapısı açıldı ve Burke dışarı çıktı. Onu görünce babam havalara uçtu.

"Bay Dallas Burke," diyor elini uzatarak.

Öfkeleniyorum. Buradan çıkmalı ve Scarlett'i kontrol etmesi için Eloise'i aramalıyım. Ondan uzaklaşmalıyım.

Dallas bana baktı ama ben onu tanıştırmayınca babam elini uzatarak, "Buddy Hawke. Gray'in babası."

Burke'ün gözleri yeni biriyle tanışmaktan heyecan duyan bir insan gibi parlıyor. Babama iyi davranışlarını boşa harcamak için bir neden olmadığını açıklamak istiyorum, ama bunu yapamadan önce, iyi yaşlı Buddy Dallas'a oyunu hakkında her türlü övgüyü yağıdırıyor. Hızı ve çevikliği. Etkileyici disk kullanımı. Hatta maçı kazandıran gol için Dallas'a iltifat ediyor.

Onun iltifatları Dallas'ı yüceltmek için değil, beni yıkmak içindi.

Her şey bir yarışmadır. Her şey bir ölçüm çubuğudur.

"Bu bir takım çalışması," diyor Dallas. "Gray'in pası on sentti. Oğlunuz eksik parçaydı."

"Eh, evet, fena değil, ama bu gece biraz yumuşaktı," diyor babam gülümseyerek. "Harika bir galibiyetti ama daha sert olabilirdi, değil mi Gray?"

Bir elini koluma atıp sıkıyor.

"Hey, bazı çocuklar bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkıyor," diyor Dallas. "Sen de gelmelisin."

Babamın yüzü aydınlanıyor. "Öyle mi? isterim."

"Ben gelmiyorum," diyorum.

"Saçmalama," diyor Dallas. "Tüm maç boyunca pakı sen servis ettin, gecenin geri kalanında da başkası sana servis etsin."

"Ben biraz uyuyacağım," diyorum. "lazım." "Odaklanmak şampiyon yapar," diyor babam başını sallayarak.

O anda içimden bir şey koptu. Dallas'a baktım. "Bir daha düşündüm de Burke, ben gideceğim."

Dallas başını salladı, sonra babama baktı. "Harika, ikinizi de göreceğiz-" "Hayır," diye araya girdim. "Sadece ben olacağım."

Dallas'ın gülümsemesi kayboluyor, gözleri babama ve tekrar bana kayıyor. "Harika."

Sizi dışarıda bekleyeceğiz."

Başımı salladım ve Burke beni babamın yanında bırakarak uzaklaştı.

Eğildim ve zorla "Ne halt istiyorsun?" dedim.

"Bir adam oğlunu kontrol edemez mi?" diye kıkırdıyor.

"İkimiz de biliyoruz ki asla sebepsiz yere gelmiyorsun."

"Oyununun kötü gittiğini fark ettim," diyor. "Hepsi bu kadar. Sıfırlamaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Ya da bir hatırlatma."

"Sıfırlama mı? Bir hatırlatma mı?" Kıldandım. "Ben iyiyim."

"Dikkatin dağınık." Ellerini kalçalarına koyup beni inceliyor. "Seni harika yapan şeyi unutmuşsun."

"Hayır, aslında, sanırım bunu yeni anlıyorum." Başımı sallıyorum. "Beni harika yapan şey senin bana söylediğinden tamamen farklı." Kelimeler ağzımdan çıkarken bunun doğru olabileceğini fark ediyorum.

"Bunu sana küçük kız arkadaşın mı söyledi?" Kelimelerin tadı ekşiymiş gibi söylüyor.

"Evet, belki bir bakıma öyle oldu," diyorum.

Celeste'ye atıfta bulunarak, "Bu yoldan daha önce de geçtik," diyor.

"Artık seninle konuşmuyorum," diyorum. "Bütün felsefen yanlış."

"Seni buraya getirdi, mi?" Doğruldu.

"Belki," diyorum. "Ama artık bu şekilde yaşamayacağım. Ve artık senin gibi oynamayacağım."

Sırıttıyor. "Evet. *Bunun* ne kadar ileri gideceğini göreceğiz."

"Uzaktan göreceksiniz. Çünkü burası -" arenanın arka koridorunu gösteriyorum- "size yasak. Artık aile girişi ya da VIP geçişi yok."

"Bana böyle teşekkür ediyorsun," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Hayır baba, sana böyle teşekkür ediyorum." Onu iterek koridordan geçip soyunma odasına doğru yürüyorum.

Adımı söylüyor ama arkamı dönmüyorum.

Bazı şeyleri unutmanın zamanı geldi.

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

Eloise

I Pastırmayı seviyorum.

Cuma sabahı, maçıdan sonra, cızırtılı, yağlı, lezzetli bir kokuyla uyandım.

Gözlerimi açıyorum ve nerede olduğumu hatırlamam bir dakikamı alıyor. Benim dairemde değil. Gray'in dairesinde de değil. Çocukluğumun yatak odasındayım.

Maçıdan sonra Scarlett de ben de yorgunduk ve açıkçası Gray'in odasında uyumanın akıllıca bir fikir olduğunu düşünmediğim için geceyi burada geçirdik. Ve şimdi, babamın mutfaktaki gürültü patırtısını duyabiliyorum, muhtemelen Scarlett'i kendine özgü kahvaltısıyla etkilemek niyetinde. Krep, yumurta ve domuz pastırması. Telefonumu elime alıp mesaj var mı diye bakıyorum ama yok. Gray dün gece maçıdan sonra aramadı. Arayacağını söylemişti, ama muhtemelen

Meşgul.

Belki de kutlama yapmaya gitmiştir.

Belki de dikkat dağıtıcı şeylerin iyi olduğuna dair söylediklerimi ciddiye aldı ve birkaç "müfredat dışı faaliyete" katıldı.

Düşündükçe inliyorum.

Benim sorunum değil. Asistan, kız arkadaş değil.

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum, fırçalıyorum ve annemle babamı mutfakta, bir taburenin üzerine diz çökmüş bir kaseye yumurta kıran Scarlett'le birlikte bulmak için aşağı iniyorum.

"Eloise!" Scarlett sırtıyor. "Günaydın, uykucu."

Şimdiye kadar tanıştığım neredeyse on bir yaşındaki hiçbir çocuğa benzemediğini hatırlatarak gülüyorum. "Günaydın, Şef."

"Baban bana atmayı öğretti!" Scarlett bunu söylerken bütün bir yumurtayı kâseye düşürüyor ve annem hiç vakit kaybetmeden yumurtayı çıkarıyor.

Scarlett elini kaldırdı ve imzalamaya başladı. "E" harfinde takılıyor ve babam ona yardım etmek için atlıyor ve bitirdiğinde, her iki ebeveynim de ellerini havaya kaldırıp alkışlayarak işaret ediyor.

Babam imzalarken, "O doğuştan yetenekli," diyorum.

"Adını nasıl heceliyorsun?" Scarlett soruyor.

Köşeyi dönüp mutfığa girdiğimde Gray ve Dallas'ın masada oturduklarını ve önlerinde kahve fincanları olduğunu görüyorum.

Ve sütyen giymiyorum.

Omurgamı döndürüyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Oh!" Sanki banyoda bir ayı görmüşüm gibi nefes nefese kalıyorum. "Burada olduğunuzu bilmiyordum." Arka kapının yanındaki kancalarda asılı duran babamın fermuarlı kapüşonlu tişörtünü görüyorum ve omuz silkerek boynuma kadar fermuarını çekiyorum.

Poppy oturma odasından çıkar. "Güzel." Bana gülmemeye çalışıyor ama başaramıyor. "Erken geldiler ve Dallas beni görmek için bir saniye daha bekleyemedi." Bana bir kez daha baktı. "Berbat görünüyorsun."

Ona bir bakış attım. Berbat göründüğümü biliyorum. Seksi patronunuza aşık olmaktan nasıl vazgeçeceğinizi düşünmekten uyuyamazsanız böyle olur çünkü onunla bir ilişki yaşamanız işinize mal olabilir ve patronunuzun başını yasal olarak derde sokabilir. Muhtemelen. Sonuncusundan emin değilim ama Raya'yla olan tüm bu konuşma beni biraz korkuttu.

Çünkü -ki bu beni ayakta tutan şey- Gray'i *gerçekten* seviyorum. Biliyorum. Sevmemeye çalıştım ama seviyorum. Özrü beni etkiledi.

"Eloise?" Annem imzalarken Scarlett söylüyor. "Senin adın."

Babam koluna dokunuyor ve ona isim işaretimi gösteriyor. "Günüşiği" işareti adımın ilk harfini içeriyor. Scarlett onun parmakla yazmadığını görünce kaşlarını çattı.

"Neden benimkinden farklı görünüyor?" sorar, annem imzalarken.

"Çünkü ben çok küçükken babam bana isim tabelamı verdi," diyorum ve gülümseyerek işaret ediyorum. "Yani, adım E-L-O-I-S- E-" Bunu onun için parmakla heceliyorum- "ama buralarda ben sadece-" Ona isim işaretimi tekrar gösteriyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

Gülümsüyorum ama babam ona tekrar dokunuyor ve ben "Bu 'güneş ışığı' işareti" derken işaret ediyor. O devam ederken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Çünkü Eloise her zaman dünyayı biraz daha aydınlık kılmanın bir yolunu bulur."

Görünüşe göre kendimi kontrol edemiyorum çünkü bunu söylediği anda gözlerim Gray'inkilere kayıyor ve onun beni izlediğini fark ettiğimde gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Bir isim tabelası alabilir miyim?" Ben babamın tercümanlığını yaparken Scarlett soruyor. "Evet, babam seni daha iyi tanıdıktan sonra," diyorum.

"Ben seçemez miyim?" diye soruyor. "Mesela yüce kraliçenin işareti ne?"

Herkes gülüyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır, bir isim işaretinin sağır toplumundan biri tarafından verilmesi gerekir. O yüzden biraz daha kalın, eminim bu adam bir şeyler bulacaktır." Babama yandan hızlıca sarılıyorum.

Scarlett masaya baktı, evet, Gray hâlâ dikkatle bizi izliyordu. Bunu neden yapıyor ki? Bu sinir bozucu. Ve profesyonellikten uzak.

Yansıtıyor olabilirim. Ya da umut ediyor. Ya da hayal kuruyor.

"Peki ya babam?" diye soruyor. "Onun bir isim tabelası var mı?"

Bunu imzalıyorum ve babam elini yüzünün önüne koyup parmaklarını hareket ettiriyor, kaşlarını çatarak aşağı doğru çekiyor. Gülüyorum ve babamın koluna bir şaplak atıyorum, bu kabalık gibi geliyor çünkü odadaki herkes anlamıyor.

"Özür dilerim," diyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Scarlett parlak bir sesle sorar.

"Huysuz ya da aksi anlamına geliyor," diyorum imzalayarak. Ve sonra Gray'e, "Bunun için üzgünüm."

Omuz silkiyor. "Bunu hak ettim." Kupasını eline alıp bir yudum içiyor ve alındaki endişe çizgisini fark ediyorum.

Ve orada bir süre oyalanıyorum çünkü şimdi bir şeylerin ters gittiğinden endişeleniyorum.

Annemler ve Scarlett büyük bir kahvaltı hazırlıyorlar ve hepimiz masanın etrafına oturuyoruz. Gray ve kızının burada bizimle olması normal geliyor. Sessiz bir şakalaşma ve hasret giderme. Babam dün geceki maçın tam bir özetini istiyor ve Dallas da Poppy'nin tercümanlığıyla bunu yapmaktan mutluluk duyuyor.

Yemeğin yarısında bir durgunluk oluyor ve Gray sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi elini kaldırıyor.

"Hızlıca bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyor, sanki sessizce onun yerine tercümanlık yapmamı istiyormuş gibi bana başını sallıyor.

Babama soruyu işaret ediyorum ve o çatal bıçak takımını bıraktığında hepimiz aynı şeyi yapıyoruz, Scarlett hariç, o da krepten büyük bir ısırik alıp

Ağzını.

"En son buraya yemeğe geldiğimde, ben-" Gözleri benimkilere kayıyor, ama onun için boşlukları doldurma konusunda dersimi aldım, bu yüzden sessiz kalıyorum, sadece devam etmesini teşvik etmek için kaşlarımı kaldırarak yanıt veriyorum.

"Zor bir dönemden geçiyordum, yeni bir takıma ve yeni bir şehre alışmaya çalışıyordum -" Scarlett'e bakıyor- "nasıl uzun mesafeli bir baba olunacağını anlamaya çalışıyordum."

Bunun üzerine Scarlett çiğnemeyi bıraktı ve başını kaldırıp baktı.

Bu kelimeleri imzalıyorum ve onlara duygusal bir tepki vermemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Gray hakkında hala bilmediğim çok şey var ama bunun onun için ne kadar zor olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum onu. Sadece özür dilemek değil, ki bunu yaptığını varsayıyorum, kendisiyle ilgili her şeyi paylaşmak.

"İlk izlenimim pek iyi değildi," diyor. "Ben ..." ve sonra babamın gösterdiği gibi "huysuz" kelimesini işaret ediyor. Yumuşak bir kahkaha masanın etrafını sarıyor ve Gray bana bakıyor. "Özür dilerim'in işareti ne?"

Ona gösteriyorum, o da babama bakıyor ve çok yavaş, çok alçakgönüllü bir şekilde yumruk yaptığı avucunu kalbinin üzerinde daire şeklinde döndürüyor.

Kıpırdamadan duruyorum, Raya'nın burada olup yüz ifademi analiz etmediğine şükrediyorum çünkü profesyonelliğin tam tersi olduğuna eminim.

Köprünün altından çok sular aktı, diye işaret ediyor babam ve ben yüksek sesle söylemesem de annem sessiz bir şekilde başını sallayarak bunu yapıyor.

Gray çatalını eline alıyor, bakışları tabağına kayıyor. "Teşekkür ederim."

Kahvaltıdan sonra Dallas ve Gray antrenman için şehre dönüyorlar, Scarlett ve ben de günü annemle kurabiye pişirerek geçiriyoruz. Scarlett yarın ayrılıyor ve Gray bir şey söylememiş olsa da, artık onun yanında olmamasının zor olacağını hissediyorum. Üçüncü yulaflı kurabiye partimizin yarısında ondan bir mesaj aldım.

GRI

Bazı rezervasyonlarda bana yardımcı olmak için zamanınız var mı?

Scarlett'in buradaki son gecesini kutlamak için bir şeyler yapmak istedim. Belki akşam yemeği falan?

ELOISE

Baba kız randevusu gibi mi?

GRI

Ya da sadece
akşam yemeği.

ELOISE

Eğer onu bir randevuya götürürseniz, bu ona nasıl davranılmayı
hak ettiğini öğretmeye yardımcı olacaktır.

GRI

Bu insanların yaptığı bir şey
mi?

ELOISE

Benim babam
yaptı.

GRI

On bir yaşında bile değil.

30 yaşına kadar biriyle çıkmasını
istemiyorum.

ELOISE

Ha

Asla çok erken değildir.

Özgüveni için iyi olacak.

Babamla "dışarı çıkma" fırsatını yakaladığım zamanları düşünüyorum. Ne olursa olsun, kızlarının saygı ve nezaketle muamele görmeyi hak ettiği konusunda her zaman netti. Belki biraz eski kafalıydı ve ben eşitlikten yanayım ama üzerime titrenmesi bana kendimi özel hissettirirdi. İlgilenilmek. Benim için kapıların açılması ve fikirlerimin dinlenmesi.

Ekranı tekrar bakıyorum ve Gray'in cevap vermediğini görüyorum. Bütün bu fikir muhtemelen onu korkutuyor.

ELOISE

Güzel bir şeyler giy. Onun için kapıları aç. Konuşurken dinle.
Bilirsin, bir centilmen ol.

GRI

Bu mı?

ELOISE

Ve onun hakkında sevdiğin her şeyi söyle. Ve
güzel göründüğünü.

Ve ona sorular sor.

GRI

Bu işi fazla
karmaşıklıştırıyorsun.

ELOISE

Muhtemelen. Ama detayları ben
hallederim.

Ne tür bir yemek olduğu umurunda mı?

GRI

Hayır

.

ELOISE

Ve buraya geri dönmenin sakıncası yok mu?

GRI

Hayır

.

ELOISE

Harika. Onu saat 7'de ailemin evinden al.

GRI

Sanırım bu bir randevu.

Kelimelere bakıyorum. Benim için yazılmamışlardı ama yine de midemde taklalar attırıyorlardı.

Favoriler listeme tıklıyorum ve Poppy'nin adına basıyorum. İki kez çaldıktan sonra kız kardeşim telefonu açıyor. "Beni mi arıyorsun? Her şey yolunda mı?"

"Senden büyük bir iyilik isteyeceğim."

OceanofPDF.com

Otuz Dördüncü Bölüm

Gray

A Antrenmandan sonra Eloise'in talimatlarına uydum ve Loveland'daki ailesinin evine geri döndüm.

Antrenman tesisinden çıktığımda, yeni tamir edilmiş cipim yerimde duruyordu. Bu konuda hiçbir şey söylemedi ama belli ki ilgilenmiş, öğrendiğime göre işleri böyle hallediyormuş.

Sessizce ve tanınmaya hiç ilgi duymadan.

Bu sabah evlerine gitmek Dallas'ın fikriydi ama kötü davranışım için özür dileme fırsatı bulduğum için mutluydum. Son birkaç gündür yaşadığım olaylar, daha önce çok emin olduğum şeyleri yeniden düşünmeme neden oldu.

Scarlett'i Eloise ve ailesiyle görmek. Babamla karşılaşmak. Eloise'in hayata karşı yalnız yaklaşımım hakkındaki yorumlarını tekrar tekrar dinlemek.

İnsanları içeri almak daha iyi olabilir, daha kötü değil. Gerçekten bir hokey oyuncusundan daha fazlası olmam mümkün mü?

Hepsi aklımda ve çok fazla.

Garaj yoluna girdim ve arabayı durdurdum. Yanımdaki koltukta duran çiçeklere bakıyorum. Eloise bunu kızımın bir randevu gibi değerlendirmemi söyledi ve kızlar çiçekleri sever.

En azından ben öyle düşünüyorum. Scarlett dondurma ve hokey pedlerine daha iyi tepki verebilirdi.

Onları , kapıya doğru yürüdüm ve zili çaldım. Eloise kapıyı açtı. Onun güzelliği nefesimi mi? "Hey."

Gülümsüyor. "Ah! Ona çiçek almışsın."

"Bir randevu gibi davranmamı

söylemiştin."

"Oh?" Şaşırmış görünüyor. "Sen bir , ha?" "Çiçekçi kız değil misin?"

Omuz silkiyor. "Sanırım hayalimdeki erkek bana bir buket Dr Pepper getirecek. Ya da, bilirsin, bir kutu." Gülüyor ve beni içeri çekiyor. "Onu alışverişe götürdüm," diyor sessizce. "Elbisesine iltifat etmeyi unutma."

"Kredi kartım hala , değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Yani Geri vereceğim.

Yakında. Ish." "Siz eğlendiniz mi?"

Yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Çok eğlenceli. Küçük bir kasaba olduğu için burada iyi alışveriş yapılabileceğini düşünmezsiniz ama gerçekten var. Liseden bir arkadaşım butik açtı ve çocuk bedenleri de var. *En şirin* elbiseler." Bir duraklama. "İlkokulun süslü küçük bir kutlaması var ve döndüğünde kloşlaşan en şirin elbiseyi bulduk ve -" Durdu. "Özür dilerim. Yine saçmalıyorum." Ve sonra, sanki biri onun "açma" düğmesini "kapama" ya çevirmiş gibi, sessizliğe gömülüyor.

"Benim için sorun değil," diyorum.

Bir elini kaldırdı. "Hayır. Saçmalamak profesyonelce değil. Gidip Scarlett'i getireyim." Elimde bir buket çiçekle girişte dikilip Eloise'i ve onun profesyonellik dışı gevezeliklerini hemen özlememe neden olarak merdivenleri hızla çıktı.

Eloise'in anne ve babası girişte beliriyor ve ikisi de bana gülümsüyor. "Gerçek bir sürprizle karşı karşıyasınız," diyor annesi işaret ederek.

Sonra babası açık elini yüzünün etrafında dolaştırıyor ve annesi "Çok güzel" diyor.

İkisi de sadece "gurur" olarak tanımlayabileceğim bir şeyle gülümsüyorlar. Büyükanne ve büyükbabaların yapacağı gibi.

Ben daha bu düşüncemi toparlayamadan, Eloise birkaç dakika sonra merdivenlerin başında beliriyor, yüzü o alametifarikası gülümsemesiyle aydınlanıyor. Boğazını temizledi ve gür bir sesle, "Bayanlar ve baylar, medya ve uluslararası basın temsilcileri ..." diye ilan etti ve imzaladı.

Koridorda bir yerden Scarlett'in kıkırdadığını duyuyorum.

"Bay Grayson Hawke, lütfen sizi bu akşamki eşinizle tanıştırmama izin verin, Bayan Scarlett Hawke."

Kızım köşeyi dönüp merdivenlerden inmeye başladığında yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Üç merdivenden yavaşça iniyor, poz veriyor, Eloise'in anne ve babası sessiz bir alkışla ellerini sallarken hayali fotoğrafçılara birkaç öpücük konduruyor. Scarlett sırtıyor, sonra rol yapmayı bırakıp yolun geri kalanında koşuyor ve sanki beni görmeyeli saatler değil de günler olmuş gibi kollarını bana doluyor.

Yüzünü karnıma gömüyor ve ben uzaklaşırken ağladığını fark ediyorum.

"Whoa! Hey, hey, hey . . . Scarlett, ne-"

Önünde diz çöküyorum, gözlerim merdivenlerden yukarı, şimdi endişeli görünen Eloise'e kayıyor. Bana şaşkın bir omuz silkme hareketi yapıyor ve merdivenlerden inmeye başlıyor.

"Sorun nedir?" Scarlett'i bana bakmaya zorlayarak sordum.

Büyük bir koklama. Titreyen bir alt dudak. "Yarın gitmek istemiyorum."

Eloise'in omuzları düşüyor ve muhtemelen bizi yalnız bırakmak için yanımızdan geçip gitmeye başlıyor, ama tam yanımızdan geçerken Scarlett onun elini tutuyor. Eloise donakaldı, gözleri irileşti ve bana baktı. Annesiyle babası girişten sıvışmışlardı ve şimdi sadece üçümüz kalmıştık.

Kalmasının sorun olmayacağını anlatmak için ona bir bakış atmaya çalışıyorum.

"Her şey farklı olacak," diyor Scarlett. "Sen buraya kadar geldin, ben annemle Ted'in yanına taşınmak zorundayım ve seni bir daha ne zaman göreceğim?" Son soruyu alt basamakta oturan ve gülümseyen Eloise'e yöneltiyor.

"Oh, Red. Beni *kesinlikle* tekrar göreceksin," diyor.

Scarlett yeni favori lakabıyla biraz neşelenir, ama sonra tekrar ağlamaya başlar, omuzları titrer.

Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Ne düşündüğümü ve ne söylemek *istediğimi* biliyorum; bu ayrılıktan ben de nefret ediyorum. Ted'in Scarlett'in babası rolüne bürünmesi düşüncesinden nefret ettiğimi. Eve geldiğimde onu orada beni beklerken bulamayacağımdan... Ama bunları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Konuşmak zordur.

Kendime gelip bir şeyler söylemeye fırsat bulamadan Scarlett ağzından kaçırdı: "Seninle kalamaz mıyım?"

Ugh. Göğsüm ağrıyor. Keşke *bir an* önce kararını verse ve bu işi bitirse.

"Annem nasıl olsa Ted'in üzerine yapış yapış olacak. Benim etrafta dolaşmama ihtiyacı yok."

"Hey, bu doğru değil," diyorum ona. "Annenin evlenmesi seninle ilgili hislerinde hiçbir değişiklik yapmaz, biliyorsun."

Scarlett'in yüzü kızarmış ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Yeniden gençmiş gibi davranmak istiyor çünkü ben onun için bunu mahvettim."

"Hayır, değil evlat," diyorum.

Scarlett bana ters ters baktı. "Onu duydum, baba. Telefonda arkadaşı Tammy ile konuşuyordu. Dedi ki-" Celeste'i taklit edencesine sesini yükseltti, "Bencilce olduğunu biliyorum, ama ben gençken bunu hiç yapamadım. Bakmam gereken bir bebeğim vardı."

Eloise'in yüzü düşüyor ve ben başka tarafa bakıyorum.

"Scarlett, öyle demek istemedi-" ama ne diyebilirdim ki? Celeste, Scarlett'i evlenmek için bıraktığında bana söylediklerinin neredeyse aynısını söylemişti. Onun ne demek istediğini anlıyordum, ama o zaman Scarlett'in bunu duymuş olabileceği ya da durumu farklı algılayabileceği aklıma gelmemişti.

İnsanlarla arası benden çok daha iyi olan Eloise'e bakıyorum ve gözlerimin ona müdahale etmesi için yalvardığını umuyorum.

"Scarlett," dedi sessizce. "Kazalar hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun? Bütün kazaların hata olmadığını?"

Scarlett başını sallıyor.

"Bunu kastetmiştim. Ve bu gerçek. Bana inanıyorsun, değil mi?" Bir duraklama. Sonra bir kez daha başını salladı.

"Sen doğduğunda annen çok gençti ve büyük, gösterişli bir düğün yapmamıştı ve her şeyi hesaplamamıştı ve bebekler bir nimettir, ama yemek yemeleri, uyumaları ve kaka yapmaları gerekir-" Scarlett gözyaşları arasında kıkırdıyor "-ve çok fazla sevgi ve ilgiye ihtiyaç duyuyor. Erken geldin diye seni doğurduğuna pişman olacak değil ya."

Şu anda Eloise olmasaydı bu anın üstesinden gelemezdim.

"Ama ya yaparsa?" Scarlett hâlâ endişeli görünüyor.

"Yapmaz," diyorum. "Bunu kesinlikle biliyorum."

"Bunu sana o mu söyledi?" Gözleri o kadar geniş ki, tüm bunları bu kadar uzun zamandır hiçbir şey söylemeden hissettiğini düşünmek beni öldürüyor.

"Şaka mı yapıyorsun? İkimiz de sana bakıyoruz ve 'nasıl oldu da bizim çocuğumuz olduğu için *bu* kadar şanslıyız' diye düşünüyoruz."

Scarlett burnunu çekti, sonra da, "Çok şanslısın," dedi.

Eloise ve ben, neredeyse on bir yaşındaki bu değerli çocuğa hayran kalmış bir şekilde bakışıyoruz.

"Öyleyiz," diyorum.

"Engel olmak istemiyorum" diyor. Bu çocuk. Bu çocuk kalbimi kırıyor.

"*Sen asla engel olamazsın.*" Elini sıktım. "Benim için ya da annen için."

"*Burada* kendimi ayak altında hissetmiyorum," diyor. "Çünkü seninle olmadığım zamanlarda Eloise ile birlikte oluyorum."

Bunun benimle yaşamayı nasıl daha cazip hale getireceğini görebiliyorum. "Seninle kalmamı isteyecek misin?" Scarlett soruyor.

"Arkadaşlarını özlemeyecek misin?" Celeste'in bunu kabul etmesinin mümkün olmadığını bildiğim için soruyorum. "Takımını mı?"

Scarlett omuz silkiyor. "Takımındaki bütün erkekler iğrenç."

"Bu daha iyi olamaz. Benim yaşımda bile erkekler hâlâ iğrenç." Eloise sahte bir tiksintiyle yüzünü buruşturur.

Bir bakış attım. "Hey."

Eloise şakacı bir şekilde gözlerini devirir. "Şey... . Sanırım *bütün* erkekler değil. Bazıları duş alıyor, baban gibi."

Scarlett gözyaşlarını silerek tekrar kıkırdıyor.

Bana kalsa Scarlett'i hiç tereddüt etmeden tam zamanlı olarak yanıma alırdım ama bekar bir baba olmak için pek de istikrarlı bir ortamım yok. Peki ya ben yoldayken? Ya da antrenmanda? Ya da maçlarda?

"Onları özlemeyeceğim," diyor. "Ben seni daha çok özlüyorum." "Ben de seni özlüyorum," diyorum ona.

"O zaman bırak kalayım," diye yalvarıyor.

"Bu sadece benim kararım değil,"

diyorum ona. "Ama annemle

konuşacak mısın?"

"Elbette," dedim. "Senden vazgeçmeyeceğini biliyorum ama bir şeyler ayarlarız."

Scarlett, "Sen yoldayken ya da maçın varken Eloise beni izleyebilir," diyor.

"Bu onun işinin bir parçası değil." Ayağa kalkıyorum.

"Ama o , değil mi Eloise?" Scarlett elimi bıraktı ve Eloise'e doğru döndü.

"Seninle takılmayı seviyorum," diyor Eloise ona. "Bence sen tanıdığım en havalı çocuksun."

"Gördün mü?" Scarlett'in kocaman gözleri şimdi bana dikilmişti.

"Ama-" Eloise Scarlett'in elini tuttu ve ayağa kalktı. "Bunlar yetişkin kararları ve benim söz hakkım yok. Bu akşam için neden Poppy'ye gidip gelmiş geçmiş en iyi baba-kız randevusuna çıkmıyorsunuz?"

Scarlett'in yüzü düştü. "Sen de geliyorsun, değil mi?"

Eloise kaz yutmuş gibi görünüyor. "Hayır, bu senin gecen. *Son* geceniz ve ben buna müdahale etmiyorum. Sizin biraz kaliteli zamana ihtiyacınız var."

Scarlett, "Ama ben seni orada istiyorum," dedi.

Eloise bana bakıyor, belli ki şu anda ne yapacağını şaşırılmış durumda.

"Git güzel bir elbise giy." Scarlett Eloise'den bir adım uzaklaştı.

Eloise, "Bu gerçekten otoriterceydi," dedi, sesi hafif ama ciddi.

"Haklısın." Scarlett iç geçiriyor ve sadece birkaç gün içinde geliştirdikleri şakalaşmaya bayılıyor. "Patronluk tasladığım için özür dilerim. Ama oraya giremezsin."

Eloise kendini bir kez daha gözden geçiriyor. Siyah bir jogger ve mavi bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor ve açıkçası onu hiç görmediğim kadar güzel görünüyor. Kendini çekici kılmak için çok fazla yardıma ihtiyaç duyan biri değil.

Bana bakıyor ve ben baktığımı fark ediyorum. Normal insanlar gülümser ya da konuşur ama ben bakmaya devam ediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Kıyafetiniz hakkında mı?" Omuz silkiyorum. "Biraz gündelik."

"Bu bir şaka mıydı?" Eloise gülümser. "Az önce şaka mı yaptın?" "Bu tek seferlik bir şey," diyorum ve sonra otoriter kızımı yankılayarak

"Gerçekten oraya giremezsin."

Gözlerini deviriyor. "Baba/kız randevunu mahvetsem sorun olur mu?"

"İçin sorun değil." Scarlett Eloise'i biraz itti. "Ama et!

Geç kalacağız."

"İyi, ben gidiyorum!" Merdivenleri hızla çıktı ve gözden kaybolur kaybolmaz Scarlett bana baktı.

"Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

Sırıttı. "Ne için teşekkür edeceğim?"

"Seni ve Eloise'i tuzağa düşürdüğüm için" diyor.

"Oh, Scarlett, hayır," dedim ona. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

"Konuştun," diyor. "Ama ondan hoşlandığını söyleyebilirim." Bir

duraklama. "Ve ben

Senden hoşlandığını *biliyorum*."

"Nereden biliyorsun?" Tanrım, hoşlandığı kızın kendisi hakkında bir şey söylediğini öğrenen ortaokul çocuğu gibi konuşuyorum.

"Sadece istiyorum," diyor basitçe. "Ve ben gittikten sonra yalnız kalmanı istemiyorum." Sonra çiçek buketini açıyor ve yarısını bana uzatıyor.

"Bu da ne?"

"Eloise'e Çiçekler."

Bir cevap düşünmeye çalışıyordum ki Eloise vücudunu her yerinden saran siyah bir elbiseyle merdivenlerin başında belirdi. Saçlarını başının üstündeki topuzdan çıkarmış ve şimdi omuzlarının üzerinden uzun ve gevşek bir şekilde sarkıyor.

Scarlett, "Bu çok çabuk oldu," diyor.

"Oldukça az bakım gerektiren biriyimdir." Eloise merdivenlerden inmeye başladı. "Neyse ki annem taşındığımda arkamda bıraktığım tüm kıyafetleri vermedi."

"Bekle!" Scarlett bunu neredeyse bağırarak söyler. Eloise donakalır.

"Yavaş yürümemizi söylemiştin." Scarlett ellerini kaldırarak Eloise'e *yavaşlamasını* işaret etti. "Bir giriş yap."

"Tamam, iyi, ama sadece bu ."

Eloise merdivenleri ağır ağır çıkarken iç geçirdiğini belli ediyordu. En tepeye varınca döndü, Scarlett'e sahte bir kızgınlık ifadesi fırlattı ve yavaş yavaş bize doğru yürümeye başladı.

Tepeden dördüncü basamak civarında Eloise göz göze geliyor ve donup kalıyorum. Neden kalbim hızla çarpıyor? Odaklanmam gerektiğini biliyorum ama Eloise'e nasıl hissettiğimi söylememenin, her şeyi ortaya dökmekten daha fazla dikkat dağıtıcı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Parmaklarım seğiriyor ve Eloise'i kollarımın arasına alıp o anda ne düşündüğümden şüphe duymamasını sağlamak için çiçekleri sıkıca kavriyorum.

Merdivenlerin dibine varıyor, yanakları kızarmış ve yüzünde utanç izleri var. Scarlett yarım buketi başını sallayarak bana dirsek attı. "Ah, doğru ya."

Eloise'e bakıyorum. "Bunlar Scarlett'ten senin için."

Onları alıyor ve gülümsüyor. "Teşekkür ederim, Scarlett." Kız ona bir yüz ifadesi takındı ve Scarlett de ona karşılık verdi.

Scarlett, "Tamam, açlıktan ölüyorum," dedi. "Hadi yemeğe gidelim!"

Eloise gülüyor ve üzerine sevimli bir utangaçlık çöküyor. Scarlett'i takip ederek kapıdan çıktı ve beni girişte bir süre bekletti, ama bu kendimi sakinleştirmek için yeterli bir zaman değildi.

0. Bu gece gerçek bir randevu gibi olacak ve ben kavga bile etmeyeceğim.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Beş

Eloise

I Randevu gibi hissettiren ama randevu olmayan randevudayım. *Gray'in patronum olduğunu* ve bunun gerektirdiği her şeyi keskin bir şekilde hatırlatmasından sadece bir gün sonra, romantik, mum ışığında bir akşam yemeğinde oturuyorum, giyinmişim ve

Bunun ne kadar gerçek olduğunu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Scarlett'i gerçek bir randevuya getireceğimizden değil, ama garip bir şekilde, umursayacağımı sanmıyorum. Beni tamamen kazandı, gerçi beni babasıyla eşleştirmeye çalıştığından oldukça eminim.

Poppy'nin restoranı akşamları çok daha romantik bir atmosfere sahip. Çalışanları öğleden sonra geç saatlerde çarşafı değiştiriyor. Işıkları karartıyorlar. Başlığında "aşk" kelimesi geçen şarkılardan oluşan bir çalma listesi var.

Ve bunu Gray ve Scarlett için özel olarak yapmama yardım etmeyi kabul ettiği için, şefin ziyareti de dahil olmak üzere VIP muamelesi göreceğiz.

Gray'in kızıyla yalnız olmadığını görünce yüzündeki şaşkın ifadeyi kaçırmıyorum ama "Sonra anlatırım" der gibi başımı hızlıca sallıyorum ve gülümsemeye zorluyorum.

"Ben pizza sipariş edeceğim." Scarlett kardeşime baktı. "Yapmana yardım edebilir miyim?"

Poppy'nin kaşları havaya kalktı. "O elbisenin içinde mi?"

Emin misin?" Scarlett, "Oh, eminim," diye takıldı.

"Peki, o zaman geri gel!" Poppy sırtarak onu uğurluyor ve beni masada Gray'in dikkatli bakışları altında yalnız bırakıyor. Onun varlığını görmezden gelmek zor, ama denemezsem de lanet olsun.

Ona bakmaktan kaçınıyorum. Çünkü ya bir gecede zihin okuyucusuna dönüşür ve bunun bir randevu olması fikrinden *hoşlandığımı* keşfederse. Hala profesyonel olmak istemediğim ve onu bir kol boyu uzakta tutmak istediğim anlar var.

"İyi bir sporcusun," diyor. "Onu şımarttığın için teşekkürler."

Peçetemi açıp kucağıma koyuyorum, çünkü ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor ve ağzıma bir parça daha ekmek tıkıştırmak şu anda doğru bir seçim değilmiş gibi geliyor. "O en iyisi."

"Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Gülüyorum. "Evet. Bize tuzak kuruyor."

Gözlerini açıyor ve inanamayarak başını sallıyor ve "Evet, bu da ne demek oluyor?" diyor.

"Değil mi?" Gülüşüm bana bile gergin geliyor. "Küçük, komik bir çöpçatan, değil mi?"

"Bana yalnız kalmamı istemediğini söyledi." Suyundan bir yudum alır.

"Eve döndükten sonra."

"Ouch."

"Şu anda hayatımda sadece hokeye yer olduğunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Bunu anlaması gereken tek kişinin Scarlett olup olmadığını merak ederek başımı sallıyorum.

"Yine de-" Sessizleşiyor.

"Yine de mi?" Gözlerimiz buluşuyor ve ben başka tarafa bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Yok bir şey," diyor elini sallayarak. "Önemli bir şey değil." Menüye bir göz atıyor. "Ne yediğimi bulmalıyım."

Onu izliyorum ve her ne kadar konuşmaya devam etmesini istesem de, onu zorlamanın işe yaramayacağını öğreniyorum.

Birkaç yüzeysel sohbet daha ettik ve kendimi yemeğin geri kalanına odaklanmaya zorladım. Ayrılma vakti geldiğinde Gray'e Scarlett'i eve götürmesini, benim de yürüyerek evime dönebileceğimi söylüyorum. Arabamı yarın alacağım çünkü açıkçası bütün gece benim için çok fazlaydı.

"Emin misin?" diye sorar. "Seni ailenin evine geri götürebilirim."

Başımı salladım. "Hayır, değil. Yorgunum. Scarlett'le vakit geçir. Sabah arabamı alacağım."

"Yarın akşam maçta olacak mısın?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Sanırım bu gece izin alacağım, tabii bana ihtiyacın yoksa."

Başını iki yana sallar. "Hayır, geceyi kabul et. Bunu hak ediyorsun."

"Tamam, ama sadece bir mesaj uzağındayım, bir şey olursa ya da yanlış giriş şarkısı çalarlarsa bana haber ver." Dikkatimi onun yanında duran Scarlett'e çeviriyorum. "Fotoğraf çekimi için geri döneceksin, seni arsız küçük model."

Gülümsüyor ama gözleri hüzünlü.

Önünde diz çöktüm. "Yakında görüşürüz, tamam mı?"

Kollarını bana doluyor ve sıkıyor. "Seni özleyeceğim."

Uzun bir süre ona sarılıyorum, sonra geri çekiliyorum ve tekrar ağladığını görüyorum.

Anında-aşk diye bir şey olmadığını söylüyorlar, ama onlar Scarlett'le hiç tanışmadılar.

Gray'in taşınması ve annesinin yeni evliliği onu zorluyor ve bunca zamandır içinde tutuyor. "Konuşmaya ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım, tamam mı?"

Burnunu çekiyor ve sonra yüksek sesle "Sana mesaj atardım ama telefonum yok" diyor.

Gray gözlerini devirir gibi yaparken gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"İyi oynadın," diye fısıldıyorum, böylece beni sadece o duyabiliyor. Scarlett daha yakına eğildi. "Babama dikkat et, tamam mı?" "Söz veriyorum, dikkat edeceğim."

Tekrar ayağa kalkıyorum ve omuzlarını son bir kez sıkıyorum. Gitmek için dönüyorlar ve ben boğazımın ortasına yerleşen düğümü fark ediyorum.

Tamamen aşık oldum. Gray'in bu küçük kızda gerçekten özel bir şeyler var.

Kapıyı itip açmadan önce Gray omzunun üzerinden bakıyor ve basit bir bakışla beni rehin alıyor. Aramızda söylenmemiş o kadar çok şey var ki, kendini tutan tek kişinin ben olmadığımı hissediyorum.

Sonunda dışarı çıktı, beni restoranın içinde öylece bıraktı, içimi açıklanamaz bir yalnızlık kapladı.

"Kötü durumdasın." Poppy yanımda duruyor ve onun sesini duyunca ona dönüp gözyaşlarına boğuluyorum. Bu beni hazırlıksız yakaladı çünkü bunlar neşeli ya da duygusal gözyaşları değildi. Saf üzüntü gözyaşlarıydı. Ve ilk defa, belki de hiç, *iyi değilim*.

Poppy beni kucaklıyor ve mutfığa geri götürüyor. Çalışanlarına işaret ettiğinin kısmen farkındayım ve onlara akşam için bitirmelerini söylediğini varsayıyorum çünkü küçük kız kardeşini yerden kaldırması gerekiyor.

"Özür dilerim," diyorum, kendime gelmeye çalışarak-başaramayarak. "Onun için çok üzülüyorum. Geri dönmek istemiyor, adam ona karşı harika, gerçekten, farklı bir insan gibi ve ... kahretsin, berbat durumdayım."

Beni mutfağın arka tarafına götürüyor, orada iki sandalyeli küçük bir masa var. Beni koltuklardan birine oturtuyor, sonra buzdolabına doğru yürüyor ve dondurmayı çıkarıyor.

"Kurabiye ve krema mı?" Soru titrek ve istediğimden daha yüksek sesle çıkıyor.

"Tabii ki," diyor.

"Ekstra Oreos?"

Ezilmiş Double Stuf Oreos'tan oluşan küçük bir poşet uzatıyor ve ben de yanaklarımı kuruluyorum.

Bu çok aptalca. Neden ağlıyorum ki? Scarlett'i bir daha göremeyecek değilim ya.

Ama bu düşünce aklımdan geçerken bile, bu tepkinin Scarlett'ten çok daha fazlasıyla ilgili olduğunu biliyorum. Bu, yıllarca dökülmemiş gözyaşları, yıllarca verilen, yardım edilen, önemsenen ve asla karşılık beklenmeyen bir şey. Bu, birikmiş istek ve arzuların, incinme ve hayal kırıklıklarının bir tsunami gibi yüzeye vurması ve benim kesinlikle kontrol edemediğim bir rezervuar.

Poppy dondurmayı tabaklara koyar, sonra her iki kaseye de Oreo parçaları serper ve masaya geri döner.

Kasemi önüme koydu ve çok güzel olmasına rağmen, bunun beni daha iyi hissettirmeyeceğini anlamam sadece bir ısıruk aldı.

Kaşığımı kaseye bırakıyorum ve gözyaşlarım geri itiliyor ve onları tutmaya bile çalışmıyorum. Artık tamamen hıçkırıyorum, durmak için çaresizim.

"Eloise." Poppy'nin sesindeki endişeyi duyuyorum ve dürüst olmak gerekirse endişelenmekte haklı. Ben de endişeliyim. Bu ben değilim. Ayaklarımı yere basma yeteneğimi kaybettim ve kendimi nasıl tutacağıma dair hiçbir fikrim yok. Dudağım titriyor ve vücudum gözyaşlarımın ağırlığı altında titriyor.

"Bana olduğunu anlatmak ister misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, omuz silkiyorum ve hıçkırarak ağlıyorum ve ona baktığımda yüzünde endişe görüyorum. Telefonunu çıkardı. "Raya'ya mesaj atıyorum, Hart to Hart to Hart yapacağız."

Poppy telefonunu şef ceketinin cebine sokarken ben gözyaşlarımın arasından başımı sallayıp dondurma kasesini alıyorum.

". Gidelim." Ayağa kalkmamı işaret etti.

Ben ve dondurma kasem onu arabasını park ettiği sokağa kadar takip ediyoruz. Paltom hala içeride ama umurumda bile değil. Arabaya biniyoruz ve bizi küçük, tatlı evine götürüyor; evi gördüğümde, o alanın güvenli ve rahatlatıcı olduğunu bildiğim için hıçkırıklarım şiddetleniyor.

"Oha, az önce ne oldu?" Poppy soruyor.

"Evin-" diye bağıryorum. "Bu *çok-Niiii-ce*."

"Tamam, komşularımı uyandırmadan içeri girelim. Bayan Howell yedi buçukta yatıyor."

Ön kapının kilidini açarken dondurmadan bir ısırık alıyorum ama hala hıçkırdığım için tam olarak olması gerektiği gibi inmiyor. Öksürüyorum ve dondurma ağzımdan verandaya sıcıyor.

Poppy kaşlarını çatarak
bana bakıyor.

"Biliyorum," diye feryat
ediyorum.

Poppy kapıyı açıp kaseyi elimden aldıktan sonra beni içeri iterken Raya arabayı kenara çekiyor.

Raya içeri girerken, "Rahat kıyafetlere ihtiyacın var,"
diyor. "Neler oluyor?" Raya sorar.

"Bana *meee-aann*'lık yapma," diye feryat ediyorum ve kız kardeşlerim birbirlerine bakıyorlar. Poppy katlanmış kıyafetlerden oluşan bir çamaşır sepetini karıştırıyor. Dondurma kasesine uzanıyorum ama beni engelliyor, sonra beni iç çamaşırlarıma kadar soyuyor ve Raya'nın yardımıyla girişte bana bol bir eşofman ve kocaman bir kapüşon giydiriyor.

"Daha iyi misin?"

diye soruyor.

Başımı sallıyorum,

hâlâ burnumu

çekiyorum.

Beni oturma odasına götürüp kanepeye oturtular. Raya karşımdaki koltukta oturuyor, bir öğretmen gibi yüzünde gergin bir ifadeyle bana ne haltlar olduğunu açıklamamı bekliyor.

Ama yapamam.

Çünkü bilmiyorum.

"Eloise," diyor Poppy nazik bir ses tonuyla, hepimiz yerimize oturduğumuzda. "Sakin ol. Nefes al."

Zorlanıyorum ama titreyerek ikisini de
yapmayı başarıyorum. "Bir şey mi oldu?"

Başımı sallıyorum.

"Kovuldun mu?" Raya soruyor.

Ona *teşekkür eden* bir bakış attım ve o da teslim olan iki elini kaldırdı.

"Bu Gray'le mi ilgili?" Poppy soruyor. "Yoksa Scarlett'le mi? Scarlett gidiyor diye üzülmüyor musun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve bir hıçkırık daha bırakıyorum. Eminim kız kardeşlerimin ikisi de şaşkın gözlerle bana bakıyorlardır ama bu çöküşümü onlara nasıl anlatacağımı bilemiyorum.

"Seni hiç ağlarken gördüğümü sanmıyorum," diyor Poppy.

İşte o zaman hıçkırıklarımı kontrol etmek zorlaşıyor. "Çünkü ağlamaktan nefret ediyorum," diye feryat ediyorum.

"Tamam, ama bazen ağlaman gerekiyor," diyor

Raya. "Oh, tamam. Sen ağlama," diye boğuluyorum.

"İnsanların önünde olmaz." Raya sanki bir noktaya parmak basmış gibi parmağını kaldırıyor. "Hiç ağlamıyorsun."

Bu beni daha çok ağlatıyor. Burada daha ne kadar gözyaşı dökebileceğimi gerçekten bilmiyorum.

"Yirmi dokuz yıl boyunca kendine kötü şeyler hissettirmemek insana bunu mu yaptırıyor?" Poppy kaşlarını çatıyor ve ben de çaresiz bir omuz silkmeye karşılık veriyorum.

Raya bacaklarını altına çekiyor ve beni inceliyor. "Bu dünle mi ilgili?"

"Dün ne oldu?" Poppy soruyor.

Raya ona Amber'la yaptığı konuşmanın ve benimle yaptığı konuşmanın kısaltılmış versiyonunu veriyor ve bunları tekrar duymak her şeyi daha da kötüleştiriyor. Kanepenin yanındaki küçük masanın üzerindeki kağıt mendil kutusuna uzanıyorum ve Poppy kutuyu uzattığında, bir yığın halinde sekiz kağıt mendil çıkarıyorum.

Şu anda ihtiyacım olan şey bu.

"Yani bu Jay'le mi ilgili?" Poppy soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Evet." Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "*Belki.*" Yüzümü sekiz selpak mendilime gömüyorum. "Bilmiyorum!"

"Tamam," diyor Raya. "Sadece nefes al."

Titrek bir nefes veriyorum ama bu beni sakinleştirmiyor. "Mesele sadece Jay değil," diyorum sesim titreyerek. "Her şey."

"Her şey mi?" Raya soruyor.

"*Her şey,*" diye tekrarlıyorum, sadece tek bir kelimedden her şeyi anlayacaklarını umarak. Yüzümü Poppy'nin yastığına gömüyorum çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bunun tam anlamıyla her şey olduğunu nasıl açıklayabilirim? Tüm yetişkin hayatım boyunca yaşadığım her kırık ilişki. Kendimi tekrar tekrar ortaya koyuyorum, sadece yaramaması için. Yanlış kişiye aşık olmak.

Kendimi oyuna getirmek, yine yanlış adama aşık olmak, benden olmayan bir çocuğa mutlak aşık olmak ve tek istediğimin birinin insanı olmak olduğunu bilmek ve bu hayalden hiç bu kadar uzak olmamıştım. Yirmi dokuz yaşında olmam ve her zaman sahip olacağımı düşündüğüm hayata on dokuz yaşında olduğumdan daha yakın olmam. *Bunların hepsi*. Ve evet, Gray. İşimi gerçekten seviyor olsam da, Gray'le birlikte olmam anlamına gelseydi yarın kesinlikle vazgeçerdim ve bu sadece bu döngüyü yeniden başlatırdı.

Bununla ne yapmam gerekiyor? Bir erkek için kariyerimi bir kenara atmaya hazırsam bu benim hakkımda ne söyler? Ve yaptığım şeye kariyer denebilir mi? Gerçek şu ki, işimi gerçekten seviyorum ve daha da çok sevebileceğimi düşündüğüm başka bir şeyin önünde duruyor olması kesinlikle berbat.

Kız kardeşlerim tüm bunları içimden çıkarmak için ellerinden geleni yapıyorlar ve Tanrı onları sabırlı oldukları için kutsuyor çünkü bunları açıklamam tüm gece sürüyor.

"Eloise, sen bunların hiçbirini yapmadın," diyor Poppy saatler sonra, dondurulmuş pizza kadar kolaymış gibi hazırladığı kekleri getirirken. "Bunu yapamazsın. Bu tür duygular zapt edilmeyi sevmezler. Vücudun onları tuttu ve şimdi hepsini dışarı çıkarmaya çalışıyor."

"Bu duygulardan hoşlanmıyorum," diyorum. "Mutlu olmayı seviyorum. Eğlenmeyi seviyorum. Üzgün olmak istemiyorum."

"Kimse üzgün olmak *istemez*," diyor Raya. "Ama hayat her zaman mutlu ve eğlenceli olacak diye bir şey yok."

"Ve kötü şeyler hiç olmamış gibi davranmak gibi bir huyun var." Poppy kolunu bana doluyor ve ben de onun omzuna düşüyorum.

"Jay'le olduğu gibi," diyor Raya.

"Ona yumruk atmanın o bölümü kapatmak için yeterli olduğunu düşünüyorum."

"Bu ... bir şeydi," diyor Raya. "Ama dürüst olmak gerekirse, o ilişkiyi ya da başka bir başarısız ilişkiyi gerçekten ne kadar işledin?"

"Kendini kötü hissetmeye izin veriyorsun," diyor Poppy. "Ama sadece bir noktaya kadar." "Ve sonra-" Raya isim tabelamı gösteriyor. "Güneş ışığı geri döndü." "Moral bozmak istemiyorum," diyorum.

Poppy uzanıp elimi sıktı. "Tamam, ama her zaman her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda da değilsin. Kalbin çok büyük, Eloise. Ve çok hassas."

"Ve sen de ondan parçalar devam ediyorsun." Raya'nın yüzü ciddi, yargılayıcı değil.

Tekrar ağlamaya başlayacakmışım gibi hissediyorum. "Peki, ne yapacağım?" diye sızlanıyorum.

Poppy, "Bence her şeyin ortaya çıkmasına izin vermelisin," diyor.

"*Hepsi* mi?" Kalbimi kıran ilk erkek olan Trevor Mackey'i düşünüyorum. O zamandan beri pek çok başarısız girişim. *Hepsi* hakkında bir şeyler hissetmem gerektiğini mi söylüyor?

"Kendinizi üzgün hissetmenize izin verin," diyor Poppy.

Başımı salladım. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum." Poppy omzumu sıktı. "İyileşmek için acıyı hissetmelisin."

Haklı olduğunu biliyorum.

"Belki de bunun hakkında konuşmalısınız?" Raya sorar.

Gözyaşlarımla dolu gözlerimin arasından ona bakıyorum. "Duyguların hakkında konuşmuyorsun."

"Var," diyor. "Terapistime."

Kaşlarımı çatıyorum. "Terapistin mi var?"

"Terapistin var mı?" Poppy papağan gibi konuşuyor.

"Herkes terapiye gitmeli," diyor. "Ama şu anda nöbetçi bir terapistimiz olmadığı için, belki bu gece bizimle konuşmak yardımcı olur."

Şimdiye kadar öyle oldu. Duygularım sinir bozucu olsa da, kendimi bir şekilde. ..bu yükün en azından bir kısmından kurtulmuş hissediyorum.

İfade etmeye çalışıyorum ama sesim aksıyor. "Yıllardır kalbimin küçük parçalarını veriyormuşum gibi hissediyorum ve ben-" taze gözyaşları dökülüyor- "onunla ilgilenen tek bir kişi bile bulamadım."

Duygu dalgaları arasında nefes almaya çalışıyorum. "Ne zaman bir ilişkim olsa, her zaman sonsuza kadar sürme ihtimali olduğunu düşündüm. Umudum vardı. Her seferinde." Yeni bir kâğıt mendil aldım. "Ama bugünlerde çoğu insan biriyle çıkmaya böyle yaklaşıyor."

"Bu doğru," diyor Raya. "korkunç."

İkimiz de ona bakıyoruz çünkü bildiğimiz kadarıyla Raya biriyle çıkmıyor.

İki elini de havaya kaldırıyor. "İş arkadaşlarım bana korku hikayelerini anlatıyorlar.

Bir manastıra katılmayı düşünmem için yeterli."

İç çekiyorum. "Hayatımın şimdiye kadar çok farklı görüneceğini düşünmüştüm sanırım."

Burnumu silmeye çalışıyorum ama artık tamamen tıkalı, ağlamaktan nefret etmemin bir başka nedeni. "Bulacağımı düşünmüştüm. Bilmiyorum..." Sözümlü kesiyorum. "Birini

Belki de bana babamın anneme baktığı gibi bakan biri."

Bizim için modellenen sevgiyi düşünüyorum. Ebeveynlerimiz birbirlerinin en iyi arkadaşları. Kelimenin tam anlamıyla gerçek ortaklar.

Burnumu çektim. "Ve sanırım denemeye devam edersem, eninde sonunda onu bulacağımı düşündüm. Yani, kendini ortaya koyarsan şansın daha yüksek olur, değil mi?"

"Ne yazık ki, kendinizi ortaya koyduğunuzda, kendinizi *çok* daha fazla kalp ağrısına açarsınız." Raya bunu söylediğinde, tecrübelerine dayanarak konuştuğunu biliyorum. Benim aksime, Raya kalbini koluna takmıyor. Temkinli ve ölçülüdür. Bu yüzden kalp kırıklığı onun için biraz daha farklı bir acı veriyor sanırım. Ve bir anda, onun bana büyümem ya da profesyonel olmam için yaptığı baskıyı benim de ona biriyle çıkması için yaptığını fark ediyorum.

Artık bunu yapmayacağım. Çünkü bu zor. Duygular zordur.

"Annemle babamın sahip olduğu şeyi istiyorum." Poppy'ye bakıyorum. "Senin ve Dallas'ın sahip olduğu şeyi. Safça olduğunu biliyorum ama bunca kez yıkılmam bile bundan vazgeçmeme neden olmuyor."

Poppy rahatlatıcı, yavaş bir hareketle kolumu ovuyor. "O zaman vazgeçme."

Ellerimi meşgul etmek için mendil alıyorum ve oldukça nemli bir yığın biriktiriyorum. "Ama ya hiç gerçekleşmezse?"

Raya yana kayıyor, Poppy ve bana doğru dönüyor. "Peki ya bundan vazgeçmeyip, kendinize daha fazla öncelik verebilmek için bunu askıya alsanız?"

"Nasıl?"

Raya, "Başkalarının ne düşündüğünden bağımsız olarak sizi mutlu eden şeyleri bulun ve bunlara odaklanın" diyor.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Peki, seni ne mutlu eder?"

Poppy soruyor.

Bu soruyla oturuyorum. Beni ne mutlu eder? Aklıma net bir düşünce düşüyor.

"İşimi gerçekten seviyorum."

Kız kardeşlerim birbirlerine baktılar.

"Ve Gray yüzünden değil," diye ısrar ederek varsayımlarını kesiyorum.

"Emin misin?" Raya soruyor.

Ona bakıyorum. "Evet. Eminim. Sanırım insanlarla ilgilenme konusunda gerçekten iyi olabilirim. I . . . Gerçekten hoşuma gidiyor."

"Tabii ki seviyorsun," diyor Poppy. "Bu işte harikasin."

Ayağa kalktım. "Yaptığım işi seviyorum. Yardım ettiğimi hissetmek hoşuma gidiyor." Bunu uzun bir süre düşündüm ve sakinleşmeye başladım. "Ama belki de haklısın, Raya."

Poppy neredeyse içkisini tükürüyordu. "Tarihi işaretle. Sanırım az önce Raya'nın haklı olduğunu söyledin."

Islak gözlerle gülümsüyorum. "Kendime öncelik ver. En azından şimdilik. Herkesin benden hoşlanıp hoşlanmamasını bu kadar önemsememeliyim." Omuz silkiyorum. "Herkesi memnun etmeyi bırak ve sadece sevdiğim şeyi bul."

Ama ya sahip olamayacağım bir adamı sevdiğimi keşfedersem?

"Kendin olmaktan vazgeç demiyorum, El," diyor Raya, Poppy'ye kaşlarını çatarak. "Sadece Gray söz konusu olduğunda biraz daha temkinli ol. Başka şeylere odaklan."

Ayağa kalktım.

Belki de budur.

Tüm bu duygular, bu bağlantılar, bu bağlar, hepsi ona bağlı.

"Bu mantıklı. *Kendim* olmaktan vazgeçmek zorunda değilim, sadece *onun yanında kendim* olmaktan vazgeçmeliyim." Sırıyorum. "Seni kanalize edeceğim, Raya. İnsanları bir kol mesafesinde tutmakta iyisin. Gray'in yanında her zaman Profesyonel Eloise olacağım."

"Bence bu işe girdiğinden beri onunla bunu deniyorsun," diyor Poppy. "Gerçek Eloise her zaman ortaya çıkıyor."

Haklı olduğu bir nokta var. Kaç kez kendimi işimin iş yönüne odaklanmaya ve ne yazık ki ona eşlik eden romantik duygulara odaklanmamaya teslim ettim?

Ama bu sefer farklı olacak.

Olmak zorunda.

Çünkü bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum.

Otuz Altıncı Bölüm

Gray

Goodbyes berbat.

Scarlett'e bir kez daha veda etmek çok üzücü ama en azından bu akşam kafamı dağıtmak için bir maçım var.

Celeste ve Ted bronzlaşmış ve parlıyorlar ve dürüst olmak gerekirse birini bulduğu için mutluyum, ancak hayatımı her zaman yaptığım gibi yaşamaya devam edersem asla sahip olamayacağım bir başka hatırlatma.

Bu düşünce bana Eloise'i düşündürüyor ve yapmamam gerektiğini bilsem de onu gerçekten aramak istiyorum. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok ve onu aramak için bir nedenim de yok, ama biliyorum ki o tüm bu durumun acısını çıkarmanın bir yolunu bulurdu.

Scarlett'e annesiyle konuşup benimle daha fazla zaman geçirmesini sağlayacağıma söz verdim ve bunu yapacağım ama bunun için çok dikkatli düşünmek gerekecek. Ortak ebeveynlik yapıyoruz ve taşınan benim.

Bu da onlardan her şeyi değiştirmelerini istememin haksızlık olduğu anlamına geliyor.

Bir umursamıyor. Scarlett'i yılda sadece birkaç kez görmek ikimizin de işine gelmez.

Cumartesi ve Pazar günleri Eloise'den hiç haber alamıyorum. Bu çok garip.

İtiraf etmesi zor ama onu özlüyorum. Elbette izin almayı hak ediyor, özellikle de Scarlett'le geçirdiği onca ekstra zamandan sonra, ama keşke yanımda olsaydı. Keşke tribünlerde Poppy ile tezahürat yapıyor olsaydı. Keşke sonra koridorda bekliyor olsaydı. Keşke Poppy ile şakalar yapıyor olsaydı.

Hala buzda her kayışında ve her sayı yaptığımda "SexyBack" çalan DJ.

Ki bu son zamanlarda çok fazla.

Pazartesi günü geri döndüğünde, sanki ortadan kaybolmuş ve yerine başkası gelmiş gibidir. Onun yerine Eloise'e benzeyen ama onun gibi davranmayan robotik, yapay zekalı bir versiyon var.

Tanıdığımı sandığım kadından bir iz görebildiğim tek zaman Scarlett'in Perşembe günü arayıp bizi özlediğini söylemesi. Scarlett, Eloise'in mutlu versiyonunu görüyor ama o versiyon telefonu kapatır kapatmaz kayboluyor.

Eloise saat beşte hızlı bir çıkış yapıyor ve ben tek başıma uykuya dalarken basketbol özetlerini izlemek zorunda kalıyorum.

Önümüzdeki birkaç hafta da aynı şeylerin devamı gelecek.

Eğlenceli, cana yakın, konuşkan Eloise, dokuzdan beşe çalışan Eloise ile değiştirildi.

Herkesin gördüğü en iyi asistan olmaya niyetli görünüyor ve bunda iyi olduğunu da kanıtlıyor. Deplasman maçlarım için hazırlanıyor, e-postalara cevap veriyor, taraftar mektuplarını yönetiyor, Celeste'le birlikte yumuşatıcı reklamı için fotoğraf çekimini koordine ediyor ve bu da Scarlett'e ilk geldiğinde bahsettiği Aziz Patrick Günü şenlikleriyle aynı zamana denk geliyor. Muhtemelen tesadüf değildir. Çünkü bana karşı robot gibi davranırken, Scarlett'e karşı eski halini alıyor.

Onun gerçek benliği.

Neler oluyor?

Sosyal medya hesaplarım üzerinde çalışıyor, beş farklı podcast kaydetmem için ikna ediyor, ki bunu sadece o istediği için kabul ediyorum ve Celeste ve Ted'den bir teşekkür kartı aldığımda, benim adıma onlara bir düğün hediyesi de gönderdiğini fark ediyorum.

Eloise ihtiyacım olan her şeyi önceden tahmin ediyor ve bunu tereddüt etmeden ya da teşekkür beklemeden yapıyor.

Ve sadece bana yardım etmiyor. Eloise çok fazla insan tanıdığı için takımdaki diğer çocuklar için de bağlantılar kurmaya başlıyor. Bianchi'nin sahibiyle Junior'ın Kari'ye evlenme teklif etmesi için son dakikada özel bir oda ayarlaması konusunda tatlı tatlı konuşuyor. Poppy ile birlikte Monica' bebek partisinin tüm detaylarını deneyimli bir etkinlik planlayıcısı gibi halleder. Yumuşatıcı reklamı Burke için protein bar reklamına yol açar ki bu aslında oldukça büyük bir anlaşmadır.

Ve tüm bunları eski halinden eser kalmadan yapıyor.

Artık abuk sabuk hikayeler yok. Daha fazla alay yok. Benim onu düşünmemeye çalıştığım gibi onun da beni düşündüğüne dair bir ipucu yok. Artık maçlarda tribünde oturmuyor, gözlerden uzak duruyor.

Ve hokey sopamın ucundaki küçük kırmızı kalp kayboldu. Haftalardır bu kibar, çekingen, profesyonel halimden nefret ediyorum.

o.

Birlikte her zamankinden daha fazla zaman geçiriyoruz, ama daha fazla ayrı.

Kişisel bir şey söz konusu olduğunda, kendini kapatıyor. Ailesinin hikayeleri, herhangi bir konu hakkındaki düşünceleri ve kurduğumuzu düşündüğüm bağlantılar yok oldu.

Ona neyin değiştiğini sormak istiyorum - onu üzecek bir şey mi yaptım? Bu kadar soğuk davranmasının bir nedeni var mı?

Ama benim yok.

Minnettar *olmalıyım*. Bu tam da istediğimi söylediğim şey. Dikkatimi dağıtacak bir şey yok. Eloise sadece hokeye odaklanabilmem için her şeyi temizledi.

Ve bu oyunumu etkilemeye başladı. Kaymaya başlıyorum ve nedenini bilmiyormuş gibi davranamıyorum bile.

Antrenmandan sonra dolabıma bakıyorum, onun bu arenada bir yerlerde olduğunu ve muhtemelen benden kaçtığını biliyorum.

Önemli olmamalı. İstedikimi söylediğim şey bu. İhtiyacım olan şey. Ve bu berbat.

"Adamı tanı, oyuncuyu tanı," diyor Jericho, sıranın diğer ucunda otururken.

Başımı sallıyorum.

"Oluyor?" diye soruyor. "Senin çocuğun mu? Onu özlüyor musun?" Evet, özlüyorum. Onu özlüyorum.

Celeste ile onunla daha fazla zaman geçirme konusundaki konuşmalarım da pek iyi gitmedi. Benimle her cephede savaşıyor. Bu konuyu Eloise ile konuşmak istiyorum çünkü onun bakış açısı her zaman benimkinden daha iyidir.

Ama Jericho'ya bunların hiçbirini anlatmayacağım.

"Ben iyiyim." Formamı dolabın içine atıyorum ve kafamı kaldırdığımda diğer çocukların hareket etmeyi bıraktığını ve şu anda yapmak istemediğim bir konuşmaya aktif olarak katıldıklarını görüyorum.

"Belli ki iyi değilsin," diyor Burke. "Maçın sonunda boş bir kalen vardı ve sen topu direğe nişanladın."

"Bazen ıskalıyorum," diye
homurdanıyorum. ", " diyor
Burke.

İç çekiyorum. "Beni rahat mısın? Ben iyiyim. Sadece odaklanmaya ihtiyacım var." "O bir kadın," diyor Jericho.

Krush, Junior ve Finn sanki her şey çok mantıklıymış gibi birbirlerine başlarını sallıyorlar. "Sen neden bahsediyorsun ki?" Diyorum ki, konu ben olduğum için mutsuzum.

dikkatlerini çeker. "Duş almam lazım."

Ayağa kalktım ve Finn Holbrook öne çıktı. "Ona kur yapmalısın."

Kaşlarımı çattım. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Yavaşça başını sallıyor.

"Woo." "Kadın falan yok."

"Bu-" Finn bana doğru bir el sallıyor- "her yerinde kalp ağrısı yazıyor." Sinirlendim. "Yüzümden çekilecek misin?"

Finn kaşlarını sallayarak, "Alberta'da bana Romeo derler," diyor. "Her neyse," diye şaka yapıyor Jericho. "Amerika'da sana sadece yavaş derler."

Çocuklardan bir *ohhh sesleri* yuvarlanıyor. Gözlerimi deviriyorum ama onlardan kaçış olmadığını görüyorum. Hepsi benim sorunumun ne olduğunu anlamaya niyetli.

"Peki, kim o?" Finn soruyor.

"Kadın yok," diye tekrarlıyorum.

" yapmayı bırak," diyor Krush. "Her zaman bir kadın vardır."

Jericho, "Oynadığın oyunun tek açıklaması da kadın sorunu," diyor.

"Çöp gibi," diyor Finn.

Haksız da değil.

Bankta tekrar oturdum, keşke buradan daha erken çıksaydım diye düşündüm. "Hey, Gray."

Dönüyorum ve antrenörlerden biri olan Eddie'nin soyunma odasında durduğunu görüyorum.

"Asistanınız koridorda," diyor başparmağıyla kapıyı göstererek. "Sizinle konuşmak istediği bir şey varmış?"

Eloise'den bahsedilince nabzım hızlanıyor ve ayağa kalkıyorum. Jericho bana bakarak, "Geri gelebilir," diyor.

"Hayır," dedim. "Oraya gideceğim." "Onu geri bırakın!"
Finn bağırıyor.

"Gidip ne istediğine bir bakayım," diyorum onun ses tonuna uyarak.

Eddie ikinci ile üçüncü arasında sıkışmış bir koşucu gibi görünüyor.

Jericho, "Hepimiz iyi insanlarız," diyor. "Onu geri gönderin."

Yeterince hızlı cevap veremiyorum ve Eddie çekip gidiyor. Jericho'ya bakıyorum, bilmiş gülümsemesi bana "cennetteki sorunumun" kaynağını kesinlikle anladığını söylüyor.

Saniyeler sonra Eddie, Eloise'i içeri alır ve Eloise'in yanakları hemen pembeleşir. Ya erkeklerin soyunma odasında durduğu için ya da sekiz profesyonel hokey oyuncusu tarafından dik dik bakıldığı için.

Ayağa kalkıyorum. "Hey."

Gözleri grubun içinde geziniyor, sonra bana takılıyor ve keşke üzerimde hâlâ bir tişört olsaydı diyorum çünkü onunla aynı odada olduğum her an kendimi çıplak hissediyorum. Sanki istese içimi görebilecekmiş gibi.

İnsanların görmesini istemediğim her şeyi o görüyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor bana bakmadan. "Sorun değil," diyorum.

"Burada sizinle tanışmak isteyen bir muhabir var." Nefesini içine çekiyor. "*Sports Illustrated* için senin hakkında bir profil hazırlamak istiyor. Bu büyük bir olay."

"Bunu nasıl yaptın, El?" Burke soruyor.

"Aslında karısıyla geçen yıl bir turda tanıştım," diyor. "Tatildeydiler ve bana kocasının işinden bahsetti, neyse ne." Hikayenin ortasında konuşmayı kesiyor.

Şimdi böyle davranıyor.

Ayrıca, bu halkla ilişkiler işi onun iş tanımında yok ve bunun farkında olduğundan bile emin değilim. Onun benim asistanım olmaktan anladığı, benim çıkarım için elinden gelen her şeyi yapmak.

Hayatımda hiç kimse bana bu kadar bağlı olmamıştı.

"Tamam," dedim.

"Onunla buluşacak

mısın?" Başımı

salladım.

Şaşırmış görünüyor. "Harika."

"Harika."

Garip bir duraklama olur sonra Eloise sahte bir gülümseme takınarak dışarı çıkar.

O gider gitmez çocuklar koro halinde "Bu !" ve "Fena yakaladın!" ve "Devam et, kardeşim!" diye bağırmaya başlarlar.

Dallas dikkatimi çekti ve "Bu da neydi böyle?" dedi. "Ne?"

Arkamı döndüm.

"Eloise'i hiç böyle görmemiştim-" Burke kelimeyi bulamamış gibi sözünü kesiyor.

"Sessiz mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Bu garip. Ona neler oluyor?"

"Bilmiyorum. O artık böyle," diyorum çoraplarımı çıkarıp yere atarken.

"Dün böyle değildi," diyor Burke. "Demek

istediğim, *benim yanımdayken* böyle."

"Ona ne yaptın?" Krush kaşlarını çatarak sorar. "Hiçbir

şey!" Dedim. "Öyle bir şey değildi."

Jericho bir gizemi çözüyormuş gibi, "Ama öyle olmasını sen ," diyor.

"Ondan hoşlandığını biliyordum," diyor Burke.

Hiçbir şey söylemiyorum ve onlara bakmıyorum.

Hepsi etrafımda toplanıp bana bakıyor.

Jericho yavaşça çömeldi ve yüzü benimkinin beş santim kadar yakınına geldi. "Abi-" demeye başladı ama ben sözünü kestim.

Artık dayanamıyorum. "Tamam. Evet. Ondan hoşlanıyorum, tamam mı?"

Hepsi alkışlıyor, eminim ondan hoşlandığım için değil. Sadece haklı oldukları için.

İnledim. "İşte tam da bu yüzden sezon boyunca kimseyle çıkmıyorum."

Jericho, "Şu anda mutsuz olmanın tek nedeni ona nasıl hissettiğini söyleyemeyecek kadar korkak olman," diyor.

"O haklı," diyor Burke. "Eloise senin için iyi. Hatta belki de senin için *fazla* iyi."

Ona bir bakış attım.

"Şaka yapıyorum. Ama Gray, o yanındayken daha iyisin, hem buzda hem de buz dışında."

Jericho, "O senin şans tılsımın, kardeşim," diyor.

Oyun ortasında attığı mesajların oyun oynama şeklimi nasıl değiştirdiğini düşünüyorum. Basit moral konuşmalarının düşüncelerimi nasıl değiştirdiğini. Beni daha iyi yapmak için yaptığı tüm küçük ve büyük şeyleri.

Şans tılsımım.

Ve şimdi de kilerimde her zaman sihirli bir şekilde yeniden stoklanan aptal mısır gevreğini düşünüyorum. Bu bile bir işaret gibi görünüyor.

"Ona söylemelisin," diyor Krush.

Finn, "Bunu kendinize borçlusunuz," diye ekliyor.

Başımı salladım. "Asla olmaz. O benim asistanım. Unut gitsin."

Bunun üzerine hepsi tavuk sesleri çıkarmaya, soyunma odasında bir grup tavuk gibi kasıla kasıla dolaşmaya, kollarını çırpmaya ve boyunlarını pompalamaya başlar.

"Ne yapman gerektiğini biliyorum!" Finn bankın üzerine atlıyor. "Eğer şarkı söylemeye başlarsan seni çatıya atarım," diyorum.

"*Büyük* bir şey!" Finn heyecanla beni işaret ediyor ve ben inliyorum. "Bunun ne olabileceğini bile bilmiyorum." Başımı sallıyorum.

"Burke'ün Poppy için yaptığı dans gibi." Jericho dönüyor ve sırtıyor ve ben ikisini de sevmiyorum.

"Videoyu izledim," diyorum. "Ve hepiniz gülünç görünüyordunuz."

"Aşk için neler yapıyorsun, dostum," diyor Jericho, kollarını iki yana açmış, hâlâ dönüyor. Tanrıya şükür pantolonu var.

"Kimse aşktan bahsetmiyor," diyorum, her geçen saniye daha da kapana kısılıyorum.

Hepsi bir an duraksıyor, sonra sanki işaret verilmiş gibi kahkahayı basıyorlar. Jericho, "Biz de tam olarak bundan bahsediyorduk," diyor.

Krush, "Sen Eloise'e aşıksın," diye ekliyor.

Duyulabilir bir inilti çıkardım. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

"Oluyor kardeşim," diyor Krush.

"O kadar iyi bir şey bulacağız ki karşı koyamayacak." Jericho soyunma odasında dans etmeye devam ederken Krush ve Finn de onun arkasında dans ediyor.

Burke, "Ya da sadece dürüst olup ona nasıl hissettiğini söyleyebilirsin" diyor. "Bir şarkıyla mı?" Kemp ona bir havlu fırlatır.

"Belki de büyük jestler onun tarzı değildir," diye havluyu geri atıyor Burke.

"Değil," diyorum yüksek sesle ama kimse dinlemiyor.

"O zaman sadece konuşun" diyor. "Dürüstlüğün yerini hiçbir şey tutamaz."

"Duygular hakkında konuşmak da pek benim tarzım değil," diyorum. "O zaman öp onu," diyor Krush.

Onlara bunun da işe yaramadığını söyleme zahmetine girmiyorum.

"Bakın," diyorum onlara, "Eloise'e aşık bile -ki değilim

-Önemli değil. O benim için çalışıyor."

Burke, "Teknik olarak Turnrose'a rapor veriyor," diyor.
"Patronuyla ilişkiye girmeyeceğini açıkça belirtti," diyorum.
Finn derme çatma konga hattını adımlarının ortasında durdurur. "Bekle, bekle, bekle!! Bir fikrim var."
"Yüzündeki o ifadeden hoşlanmıyorum," diyorum.
"Basit bir soru. Onu istiyor musun, istemiyor musun?" diye sorar.
Hepsi bana bakıyor, aynı beklenti dolu ifadeleri takınarak cevap vermemi .
Onu istiyor muyum, istemiyor ? Bu soru havada asılı kalıyor, ağır ve kalın bir hal alıyor.
İşte bu kadar. Gerçeklik anı.
Bunu gerçekten yüksek sesle itiraf edersem geri dönüşü yok. "Evet," diyorum sonunda. "Onu istiyorum."

OceanofPDF.com

Otuz Yedinci Bölüm

Eloise

B Her zaman profesyonel olmak çok yorucu. Katartik "arınmamdan" sonra (ben böyle adlandırıyorum), bu sefer gerçekten süper profesyonel olmaya karar verdim Gray'in etrafında dolanıp kendime odaklanıyorum. Egzersiz yapmaktan nefret ettiğimi ama yemek pişirmeyi sevdiğimi bu şekilde öğrendim. Tığ işi yapmanın sandığım kadar zor olmadığını ve Gray'i bir kol mesafesinde tutmanın on kat daha zor olduğunu bu şekilde öğrendim. İşe çift doz kararlılıkla döndüm. Ağlamak berbat bir şey ve eğer bundan kaçınabilirsem, kaçınacağım. Yapmam gereken ilk iş Gray'e karşı hissettiklerimi hava geçirmez bir kasaya koyup çok çok derinlere gömmekti. *Çünkü bu geçmişte benim için çok işe yaramıştı*, beynim bana *bunu* söyledi. Ona beni rahat bırakmasını söyledim. "Yaşlı Eloise" benden isteseydi uçurumdan atlardı ve ben böyle biri olmak istemiyorum. "Yeni Eloise" lazerle işe odaklanmış. Çalışmak, çalışmak, çalışmak. Bu yüzden bu akşamki hayır galasına gitmekten vazgeçmeye çalıştım. Çünkü teknik olarak "iş" olsa da, giyinip kuşanmak ve geceyi giyinip kuşanmış bir Gray'in yanında geçirmek tüm ilerlememi geri almakla tehdit ediyor. Eloise 2.0'ın ortaya çıkmasıyla Gray de geri çekildi ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Muhtemelen onu hiçbir şey olarak umursamadığımı düşünüyor.

Patronum dışında, ki tabii ki doğru olmasa bile böyle düşünmesi gerekiyor.

Aksine, iş ilişkimize yeni yaklaşımım duygularımı *daha da* yoğunlaştırdı. Çünkü artık onun ne düşündüğünü bilmiyorum. Hiçbir şey hakkında. Tahmin bile edemiyorum ve bu denemediğim için değil.

Dürüst olmak gerekirse, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla takıntılıyım. Profesyonel olarak, çok . Sadece Gray'le ilgilenmekle kalmıyorum,

Ama diğer bazı çocuklar şehir içinde ve çevresinde bağlantılar kurmak için benden yardım istemeye başladılar. şekilde aranmak onaylayıcı bir şey ve Koç Turnrose geçen hafta beni ofisine çağırarak iyi bir iş çıkardığım için beni takdir etti.

"İtiraf ediyorum, başarısız olman için seni hazırladığımızdan endişelendim," diyor. "Ama Hawke ile gerçekten bir mucize yarattınız. Senin sayende bu yıl gerçek bir şansımız var."

Övgü güzel. Meşru ve herhangi bir art niyeti yok ve bana çok fazla kredi verdiğinden emin olsam da kabul ediyorum. Gray dışarıda hokey oynayan kişi. Benim tek yaptığım günlük işlerle ilgilenmek.

Ama koç bunun yardımcı olacağını düşünüyorsa, iltifatını kabul ederim. Bu işte gerçekten iyiyim.

Bu akşamki gala, Comets'in şehir içinde ve çevresinde ilişkiler kurmak, imkanları gençleri desteklemek ve taraftarlar için bir anlam ifade eden amaçlar için para toplamak üzere kurduğu vakıf için büyük bir bağış toplama etkinliği. Ve Mark Rosen için de.

Sessiz müzayede ödülleri ve buz üzerinde akşam yemeği ile harika bir etkinlik ama Dallas'ın Poppy için gönderdiği arabaya doğru giderken içimi bir korku kaplıyor.

Arabanın kapısını açıp arka koltuğa geçiyorum ve Poppy'nin muhteşem bir şekilde oturduğunu görüyorum. Bana bir baktı ve kaşlarını çatı.

"Neyin var senin?" diye soruyor.

"Kalp krizi numarası yapmayı düşünüyordum," diyorum. "Ya da kırık bir kemik. Sence trafiğe çıkıp bana araba çarpabilir mi? Ya da bir saat içinde Fransa'ya sınır dışı edilir miyim? O zaman bu şeye gitmek zorunda kalmam."

"Senin ne? seviyorsun!" diye gülüyor. "Eğlenceli ."

İnledim. "Gray'e olan hislerimi başarılı bir şekilde rafa kaldırdığımdan beri, onun etrafında olmak eğlencenin tam tersi."

"Bu gece karşı koyamayacağın kadar ateşli olacağından mı endişeleniyorsun?"

Cevap vermek yerine pencereden dışarı bakıyorum. Çünkü evet. Bundan kesinlikle korkuyorum.

"Gerçek şu ki, muhtemelen *onun* karşı koyamayacağı kadar ateşli olacaksın." Poppy kolunu benimkine doluyor ve sıkıyor. Uzun bir aradan sonra, "Bu senin için gerçekten zor, ha?" diyor.

Omuz silkiyorum. "Profesyonel olmak için çok çabalıyorum ama kafam her zamankinden daha karışık." Ona bakıyorum. "Artık kendim gibi hissetmiyorum."

"Belki de kendini ortaya koyan, kalbini koluna takan, insanları çok seven biri olduğun içindir." Kaşlarını çatıyor. "Büyük mü? Büyükçe diye bir kelime var mı?"

"Hayır," diyorum. "Büyükçe' diye bir kelime olmadığına eminim." Beni başından savdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Belki," diyorum. "Ama sürekli incinmek istemiyorum. Bir tolerans oluşturmak için her gün küçük artışlarla üzüntü hissetmeme izin veriyorum. Mikrodozlama gibi."

"Mikro dozda üzüntü mü veriyorsun?" "Evet."

Poppy kaşlarını çatıyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?" Bir omuz silkme daha. "Haberleri izliyorum."

"Ah," diyor. "Pekala, bu iş görür."

"Her gün birkaç dakika korkunçluk yaşıyorum ve beni nasıl hissettiriyorsa öyle hissetmeme izin veriyorum. Dün gece haberlerde Rocko adlı bir polis köpeğinin bir uyuşturucu baskınında iki polis memurunu kahramanca kurtardığı anlatılıyordu ve ben iki saat boyunca hüngür hüngür ağladım."

Poppy kaşlarını çatıyor. "Bu mutlu bir hikaye değil mi?"

Taze bir doz ham duyguyu yutuyorum. "Rocko başaramadı." Bu keşiften duyduğum acı hâlâ o kadar taze neredeyse ağlamaya başlayacağım.

"Vay canına," diyor Poppy. "Kulağa korkunç geliyor." "Öyle."

"Ve bu senin için çalışıyor mu?"

"Hayır. Nefret ediyorum."

Scarlett gitmeden bir gün önce sel kapıları açıldığında, tuvalete koşup ağlamak zorunda kalmadan işlevimi yerine getirebilmem tam bir hafta sürdü. Bütün hafta boyunca herkesten kaçtım ve bu da beni Eloise 2.0'a giden yola soktu.

İşe yarıyor.

İşim artık her şeyim.

Scarlett'le telefonda konuştuğum zamanlar hariç, ki ondan uzak durmayı kendime yediremiyorum. Bazen beni arıyor, hokey maçları ve Gray'le daha fazla vakit geçirmek için buraya taşınmayı ne kadar çok istediği hakkında sohbet ediyoruz.

Bana Ted'in evinden ve "parlak duvarlar yeniden satış değerini etkileyeceği" için yatak odasını boyamasına nasıl izin verilmediğinden bahsediyor. Fiziksel ihtiyaçlarının karşılandığını ve çok sevildiğini bilsem de, sahip olmadığı ama ihtiyaç duyduğu şeyler var. Örneğin kendine ait bir alan ve babasıyla daha fazla zaman geçirmek gibi.

Yüksek sesle inliyorum ve Poppy bana bir bakış fırlatıyor. "Özür dilerim," diyorum.

"Buna hazır değilim."

Galaya varıyoruz ve arabadan inip arenaya giden kırmızı halıya adım attığımızda bir avuç fotoğrafçı beliriyor. Büyük ihtimalle etkinliği çekmeleri için ekip tarafından tutulmuşlar ama bu beni anında biraz aptal hissettiriyor. Ben önemsiz biriyim. İş için buradayım ve şık giyinmemin tek nedeni göze çarpmamak ve eşofmanlarımın kirli olması.

Dallas kalabalığının arasından çıkar ve Poppy'nin koluna girer.

"Sen iyi misin?" Poppy onu uğurlamadan önce bana soruyor.

Boğazımın arkasındaki yumruyu yutuyorum. "Tabii ki. Git güzel ol." Kendimi gülümsemeye zorluyorum ve onlar da halıda yürümek için dönüyorlar, bir düğün pastasının üstünde durmaları gerekiyormuş gibi görünüyorlar. Girişlerini yürüyüş yolu boyunca sıralanmış kameraların flaşları karşılıyor.

Arabaya geri atlayıp bir yerlerde bir yan kapı bulabilirdim, ama ona doğru döndüğümde, araba uzaklaşıyor ve beni bir müzikalde oynadığınız ve koreografiyi hiç öğrenmediğiniz rüyalardan birini yaşıyormuşum gibi hissettiriyor.

Ama sonra, sanki Kızıldeniz önümde yarılmış gibi, Gray yürüyüş yolunun sonunda beliriyor. Üzerinde kömür rengi bir takım elbise, beyaz bir düğme ve mavi bir kravat var ve sanırım kendine bir saç randevusu almış, çünkü kesinlikle saçını kestirmiş.

Ve o çok güzel.

Bana doğru yürümeye başladığında kameralar ona *çevrilmişti* ve acaba kimse ona binadan kırmızı halı üzerinde yürümenin giriş yapma şekli olmadığını söyledi mi?

Bana ulaştığında, gülümsemedi. Sadece "Selam." dedi.

Bir anlığına Eloise 2.0 olduğumu unutuyorum ve gülümsüyorum. "Selam."
"Görünüyorsun-" Boğazını temizliyor. "Çok güzelsin." Kelime aramızda asılı kaldı.

Ağzının köşesi hafif bir gülümsemeyle kalkıyor. "Gerçekten şaşırmış olamazsın."

"Bana iltifat etmene şaşırdım." Göz teması kuruyorum ama o gözlerini kaçırmaya çalışmıyor.

"Senin yanındayken düşündüğüm şeylerin yarısını bile ," diyor.

Bundan çok fazla anlam çıkarmamaya çalışırken tüm vücudumda elektrik akımı gibi düşük bir uğultu var. Kendisine ne tür şeyler sakladığını gerçekten sormak istemem muhtemelen iyiye işaret değil.

"Gidelim mi?" Bana kolunu uzatıyor, ben de kendi kolumu onun koluna doluyor ve yanına düşüyorum.

Hayal gücümü serbest bırakmamak mümkün değil.

Bir anlığına rol yapmanın zararı olmaz. Bunun bir iş etkinliği olmadığına ve Gray'in sınırların dışında olmadığına inanmak için sadece altmış kısa saniye.

En fazla 90 saniye.

Kırmızı halının sonuna geldiğimizde kapıyı açıyor ve ben de içeri giriyorum. İçeride, telefonumu ışıltılı siyah debriyajımın içine sokuyorum ve gülümsüyorum.

"Bence bu gece oldukça açık olacak," diyorum. "Tüm büyük bağışçıların isimlerini ezberledim, ama onları tanımasanız bile, kimsenin kendini tanıtmaktan çekineceğini sanmıyorum. Ev ödevinizi yapmış gibi görünürseniz Rosen'dan birkaç bonus puan kazanırsınız."

"Bu gece çalışmak zorunda değilsin," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu yüzden buradayım."

"Belki de ," diyor.

Bakışlarını tutuyorum ve sonunda "Anlamıyorum" diyorum. "Eloise-"

Ama sözünü bitiremiyor çünkü lacivert payetli bir elbise giyen yaşlı bir kadın ona doğru yürüyor ve kolundan tutuyor. "Efendim, bu yıl Comets'in başına gelen en iyi şey *sizsiniz*, Grayson Hawke." Bunu söylerken güçlü bir ses tonuyla kolunu sıvazlıyor.

Gray, fotoğraf çekirtmesi için bir politikacının eline tutuşturulmuş bir bebek gibi görünüyor.

Gözleri benimkilere takılıyor, bu çok garip çünkü son birkaç haftadır birbirimize karşı neredeyse hiç samimi değildik.

Yaşlı kadın onu çekip götürüyor ve beni orada tek başıma bırakıyor.

Gray'in sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi sürekli bana doğru baktığını fark ediyorum. Bana bakışı hayal gücümü ateşliyor ve dikkatimi dağıtacak birini - herhangi birini- aramama neden oluyor. Dönüp buzun kaplandığı ve akşam yemeği için birkaç masanın kurulduğu arenaya giriyorum. Beyaz örtüler ve kırmızı güllerle güzelce dekore edilmişler ve bir tarafta Mark Rosen'ın, vakıf başkanının ve diğer bir grup önemli insanın bu gece konuşacağını varsaydığım bir sahne var.

Bir garson elinde şampanya tepsisiyle yanımdan geçiyor ve ben de ellerimle bir şeyler yapabilmek için bir kadeh alıyorum. Küçük bir yudum almak üzereydim ki başka bir garson bardağı elimden kaptı.

O kadar şaşkınım ki konuşamıyorum, ama sonra tek bir akıcı hareketle bana başka bir bardak uzatıyor. "Bize bunun daha çok hoşunuza gideceği söylendi."

Şampanya kadehine bakıyorum, dörtte üçü kahverengi bir sıvıyla dolu ve garson *Downton Abbey*'nin bir bölümündeki meşgul bir uşak gibi aceleyle uzaklaşıyor.

Kokladım ve Dr. Pepper olduğunu fark ettim. Elimde değil, gülümsedim. Kafamı kaldırdığımda Gray'in hâlâ kaçmayı başaramadığı yaşlı kadının başının üzerinden beni izlediğini görüyorum.

Çok konuşkan biri.

"Teşekkür ederim" der gibi bardağı kaldırıyorum ve o da bana başını sallıyor ama başka tarafa bakmıyor.

Bir elini kadının koluna bastırıp ona bir şeyler söyledikten sonra bana doğru yürümeye başladığında bakışlarını tutuyorum. Göz temasını hiç kesmedi ve ben tamamen donup kaldım.

Bu yoğun ifadeyi daha önce de görmüştüm.

Beni öptüğü gece.

Sakin ol, sakın ol, sakın ol, Tanrım, işte geliyor, sakın ol . . .

Nefes alıyorum, olacaklara karşı kendimi hazırlıyorum, kararlılığımın onunkiyle boy ölçüşemeyeceğinden eminim. Ve sonra, birkaç metre uzaktayken, Mark Rosen onu durduruyor.

Gray dikkatini Comets'in sahibine çevirdiğinde omuzlarımın hayal kırıklığıyla hissediyorum.

O anı kendimi toparlamak ve dönmek için kullanıyorum, üç yavaş, derin nefes alıyorum, sonra da uzun bir yudum alıyorum.

"İyi misin?"

Başımı kaldırıp bakıyorum ve Raya'yı görüyorum, üzerinde güzel bir kırmızı elbise var ve podyumdan yeni çıkmış gibi görünüyor. Dost canlısı bir yüz görünce sinirlerim yatışıyor. "Harika görünüyorsun! Burada ne işin var?" Gözlerimi kocaman açarak odaya bakıyorum. "Sonunda Finn'le çıkmaya evet mi dedin?"

Gülüyor. "Hayır, buradayım çünkü Chicago Cometsteki işimi resmen kabul ediyorum."

"Gerçekten mi?"

Gülümsüyor. "Henüz başlamadım ama evet. Beverly'nin yerine geçeceğim."

"Beverly nereye gidiyor?"

"İspanya, dedi. Ve Yunanistan ve Fransa." Raya omuz silkiyor. "Emekli olmak istiyordu."

"Tebrikler Ray. Senin adına sevindim. Ekip, insanlarına kaynak sağlayacak senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı." Arkama bakıyorum ve Gray'in hâlâ Rosen'la konuştuğunu görüyorum.

Gülümsemesi yavaşça kayboluyor. "Sen iyi misin? Bir dakika önce hasta olacaktı gibi görünüyordun."

"Ben iyiyim," diyorum. Kendimin robotik bir versiyonu olmanın zararlarını anlatmaya çalışmak istemiyorum. Ya da hayatımı nasıl idare edeceğime dair fikirlerimin hiçbirinin doğru olmadığını. Ya da Gray'in buraya gelmesinin özel bir nedeni olup olmadığını gerçekten ama gerçekten bilmek istediğimi.

Gözlerini kısıyor ama bastırmıyor. "Nerede oturduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Ama ben yeni İK müdürü değilim, o yüzden muhtemelen sana yakın bir yerde değilim."

"Muhtemelen Gray'in yakınında."

"Ya da çocuk masasına eşdeğer bir yerde," diyorum. "Muhtemelen vardır, değil mi? Asistanlar için bir yer? Belki salonun dışındadır."

"Eloise, asistanlar bu odanın yarısını oluşturuyor." Raya bardağıma baktı. "Ne içiyorsun?"

"Dr Pepper," dedim.

Almı şaşkınlıkla buruşuyor.

"Gray bana bunu verdi," diyorum. "Ben şampanya içmem."

Gözlerini kısarak bana bakıyor ama başka bir şey söyleyemeden yakışıklı Finn Holbrook onun yanında bitiveriyor.

"Bir söylenti duydum," diyor, o büyüleyici, flörtöz sırıtışı yüzünü aydınlatıyor.

Raya'nın yüzündeki gergin ifade onu zar zor onaylıyor. Bu adamın ilgisinden ciddi etkilenmiyor mu?

"Benim ekibimle bir iş aldım," diyor.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Chicago Comets'te bir işe girdim, evet."

"Çünkü bana daha yakın olmak istiyorsun, değil mi? Sonunda seni yıpratıyorum?" Ona yaklaşıyor ama uygun bir mesafeyi de koruyor. Sanki flört etme sanatında ustalaşmış gibi ve dürüst olmak gerekirse, Raya ona bir şans verse, tam da ihtiyacı olan şeyin o olduğunu görebilir.

Düşünüyor. "İnsan Kaynakları'ndayım."

Yüzü düştü. "Hay aksi. Bu her şeye gölge düşürecek."

"Söyleyeceğim."

Evet, biraz daha genç ve *çok* daha az olgun ama nasıl eğleneceğini biliyor. Onu gevşetir ve buna çok ihtiyacı var.

Ayrıca, onun yakınlığı karşısında yanakları kesinlikle kızarıyor ve bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Raya meşgulken Gray'in durduğu yere bakıyorum ve Rosen, Jericho ve diğer iki havasız görünümlü adamla birlikte bir daire oluşturduğunu görüyorum. Çünkü bu bir iş toplantısı ve o da çalışıyor.

Benim de yapmam gereken bu.

Telefonumun elimde vızıldadığını hissediyorum. Çıkardım ve yeni bir e-posta aldığımı gördüm. Bu saatte e-postalarımı kontrol etmeme gerçekten gerek yok, ama açıklanamaz bir nedenle gelen kutumu açıyorum ve Chicago Comets Profesyonel Hokey Takımı'nın İK departmanından otomatik bir e-postaya benzeyen bir şey buluyorum.

Bir nedenle imzalamam gereken bir evrak olup olmadığını merak ederek göz gezdiriyorum ama gözlerim "feshedildi" kelimesine takılıyor.

Midem bulanıyor ve tekrar başa dönüp daha dikkatli okuyorum.

Sevgili Bayan Hart,

Bu mektup, Grayson Hawke'ın asistanlığı görevinizin, bu sıfatla hizmetlerinize artık ihtiyaç duyulmadığı için derhal geçerli olmak üzere sona erdirileceğini bildirmek içindir.

"Eloise? İyi misin?"

E-postada daha fazlası var ama ben göremiyorum.

Gözlerim taze yaşlarla doluyor çünkü görünüŖe göre artık ağlayan biriyim. Gray belki de bu gece çalışmamam gerektiğini söylerken bunu mu kastediyordu?

"Sorun nedir?"

Rayaya baktım. Konuşamadığım için telefonumu ona uzattım.

"Nedir bu?" Telefonumu alıyor, gözleri ekranı tarıyor. "Bu bir hata. Bu işler böyle yapılmaz. Bunu tartışmak için bir toplantı yaptınız mı?"

Başımı sallıyorum. Kaçmak istiyorum.

Anlamıyorum. Her şeyi doğru yaptığımı sanıyordum. Kendimi tekrar böyle hissetmekten koruyabileceğimi düşündüm.

"O zaman bu bir hata olmalı. Bunun için hiçbir sebep yok." Kalabalığı araştırıyor. "Hadi, gidip Gray'e soralım."

"Hayır," diyorum, titreyerek, bitkin bir halde ve profesyonel dünyada bunu başaramayacağım açık bir şekilde. "Hayır. Benden bu kadar. Sadece . . . bitti."

"Eloise. . ." Raya başlar.

Başımı sallıyorum. Telefonumu alıyorum ve arkama bakmadan oradan ayrılıyorum; kalbim her adımda biraz daha kırılıyor.

Otuz Sekizinci Bölüm

Gray

"D "Tanrı aşkına ne düşündüğünü açıklamak ister misin?"
Kızgın sese doğru döndüğümde Raya ve Poppy'nin bana ters ters baktığını gördüm.

Ben. En azından Rosen'ın duyamayacağı bir yere kadar beklediler ama neye kızdıkları hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ne hakkında düşünüyordum?" Aptalca sordum.

"Eloise'i kovmak mı?" Poppy yüzüme bakarak söylüyor. "Yaptığı işten memnun olduğumu sanıyordum. Onu sevdiğini sanıyordum. Ne oluyor Gray?!"

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben soruyorum.

"İşten çıkarma mektubu aldı," diyor Raya. "İK'dan."

Olamaz. Bunun böyle gitmemesi gerekiyordu.

Odayı aramaya başladığımda göğsümde boş bir his var. "Nerede o?"

"Gitti," diyor Poppy. "Ondan sonra burada kalacağını düşünmedin, değil mi?"

"Mektup almaması gerekiyordu," diyorum. "Henüz değil."

"Henüz değil mi?!" Raya'nın sesi kuşkuluydu.

İkisi de inanmadıklarını söylüyor ve Poppy, "Demek doğruymuş. Onu kovuyor musun?"

Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bu gerçekten çok kötü."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Raya başını sallıyor ve hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi kollarını kavuşturuyor.

Burke geldi ve beni görünce kaşlarını çattı. "Sorun nedir? Ne oldu?"

Ama cevap verme şansım olmadı.

"Bak, işlerin karmaşık olduğunu ve insanlarla aranın iyi olmadığını anlıyorum, ama bu onu konuşmadan kovabileceğin anlamına gelmiyor. Bunun ne kadar korkunç görüldüğünü biliyor musun?" Raya bana ters ters bakıyor.

"Ne kadar korkunç," diye ekliyor Poppy. "Yani, ona bir sebep bile göstermedin. Bunu kim yapar ki?"

"Bu öyle bir şey değil," diyorum, o e-postayı nasıl aldığını anlamaya çalışarak. "Böyle olmaması gerekiyordu."

Biri sahneye çıkıp herkesin yerini almasını anons ediyor ama Poppy ve Raya'nın oturmaya hiç niyetleri yok. Lobiye doğru yürümemi işaret ediyorlar ve oraya vardığımızda bana ters ters bakmaya devam ediyorlar. Burke kenarda duruyor, çelişkili bir aracı gibi.

"Açıkla kendini," diyor Raya.

"Göründüğü değil," diyorum.

"Yani onu kovmuyor musun?" Poppy soruyor.

"Evet. Şey, hayır. Sayılır ama tam olarak değil." İnledim. Çocukların beni aptalca bir jest yapmaya ikna etmelerine izin verdiğim için başıma bunlar geldi. Burke'ün tavsiyesine uyup ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim.

"Bakın, Eloise son birkaç haftadır gerçekten çok profesyonel," diyorum.

Birbirlerine bakarlar.

"Garipti," diyorum. "Ve bundan nefret ediyorum. Ve evet, ona karşı bir şeyler hissettiğimi fark etmemi sağladı." İç çekiyorum.

"Şok edici," diyor Raya kuru bir sesle.

"Ve çocukların benimle konuşmasına izin verdim-" Bunu yüksek sesle itiraf etmek üzere olduğuma inanmıyorum bile.

"Neyin içine?" Raya'nın gözleri büyür. "Onunla çıkabilmek için onu kovmaya mı?

Onun da bu konuşmanın bir parçası olması gerekmez miydi?"

"Hayır, öyle değil," diyorum. "Bunun büyük bir jest olması gerekiyordu."

Bir an sessizlik oldu ve yapmak istediğim tek şey binadan çıkmaktı.
Bir nefes alıyorum ve uzun bir nefes veriyorum.

"Büyük jestten anladığın *bu* muydu?" Poppy soruyor. "*Biliyor* musun büyük bir jestin ne olduğunu?"

"Finn açıkladı," diyorum.

"Finn?" Raya bir kahkaha atıyor. "*Finn*'den romantizm tavsiyesi mi aldın?" "Bazı geçerli noktalara değindi," diyorum. "Ayrıca-" Poppy'ye dönüyorum-

"Burke bütün o dansı senin için yaptı."

"Evet, ama bu işime mal olmadı!" Poppy diyor ki. "Madem kardeşimiz için bir şey yapmak istiyordun, neden bize gelmedin?"

"Böyle olmaması gerekiyordu. Beverly fesih e-postasını çok erken göndermiş olmalı. Son zamanlarda dikkati çok dağınıktı."

"Emekli oluyor," diyor Raya.

"Bunun nasıl *olması* gerektiğini açıkla," diyor Poppy, gözle görülür bir şekilde kafası karışmış görünerek. "Çünkü tüm bunların Eloise'i nasıl kazanacağını anlamıyorum."

"Plan sağlamdı," diyor Burke, sonunda beni savunmaya geçerek. "Sadece berbat oldu."

Onlara her şeyi açıklıyorum ve bitirdiğimde hiç etkilenmiş görünmüyorlar. Haklılar, neden Finn'i dinledim ki? Neden doğrudan onlara gelmedim? Eloise'i herkesten daha iyi tanıyorlar.

İnledim. "Tamam, peki şimdi ne yapacağım?"

"En başta yapman gereken şeyi," diyor Raya. "Ona gerçeği söyle."

"Ve ona güzel olduğunu söyle," diye ekliyor Poppy. Kaşlarımı çatıyorum.

Omuz silkiyor. "Biz güçlü, yetenekli kadınlarız ama yine de güzel olduğumuzun söylenmesinden hoşlanıyoruz."

"Peki ya büyük, bilirsin, dramatik an?" diye sordum. "Bunu hak etmiyor mu?"

"Tabii ki ," diyor Raya. "Ama bu senin tarzın değilse-"

"O zaman zaten gerçek hissetmeyeceksin." Poppy elini koluma koyuyor, sonunda yumuşuyor.

"Tarzımın ne olduğunu bile bilmiyorum." İç çekerek söylüyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Eloise'in iki kız kardeşi de şaşırılmış görünüyor.

"Yani çıkmıyorum dediğinde," diyor Poppy, "aslında
Bu
mu Omuz silkerek olumlu bir cevap verdim.
?" Celeste'den sonra biriyle çıkmayı bıraktım. Babam ikna edici bir şekilde
Bu şekilde daha iyi olduğuna dair bir argüman. Dikkat dağıtmanın tehlikeli
olduğunun kanıtı.
Elbette, yıllar içinde ara sıra ilgi çekici şeyler oldu, ancak hiçbirini Eloise'e
karşı hissettiklerimle aynı yörüngeye koyamazdım.
Ve sonra, aklıma geldi. "Bekle. Bir fikrim var. Ne yapacağımı
biliyorum." "Bize danışmak ister misin?" Poppy sordu.
"Hayır," dedim. "Ben ."
Kapıya doğru yöneliyorum ve Burke arkamdan sesleniyor: "Gala ne
olacak?" Kravatımı gevşetiyorum. "Bu çok daha önemli."

Eloise

Bir Uber çağırdım ve Loveland'a kadar hıçkırığa hıçkırığa ağladım.
Zavallı şoförüm benimle ne yapacağını bilemiyor ama neyse ki yanında bir
kutu mendil var ve tek kelime etmeden bana geri veriyor.
Bunu bir ya da iki kez görmüş olabilir.
Beni bıraktıktan sonra merdivenlerden küçük daireme çıkıyorum ve
kendimi yatağıma atıp kırk beş dakika boyunca ağlıyorum.
Bu özellikle can sıkıcı çünkü bu sabah zaten on dakika haber izledim.
Telefonum o kadar çok vızıldıyor ve titriyor ki, onu kapatıp odanın diğer
ucuna fırlatıyorum, bunun muhtemelen geri tepebileceğini ve *ziyaretçilere* yol
açabileceğini fark ediyorum, ama yapmak zorundayım. Biraz huzur ve
sessizliğe ihtiyacım var.
Kendimi ortaya koymayı denedim ve bu bana kalp acısından başka bir şey
getirmedi.
Bu yüzden geri çekildim ve bu da sadece kalp kırıklığına yol açtı.
Sadece kalp acısının hayatımın denkleminde yer almayacağına dair bir
garanti istiyorum, çok şey mi istiyorum?
Üzerimdeki ışıltılı siyah elbiseyi çıkarıp yerde bir yığın halinde bırakırken,
sahip olduğum en büyük, en bol, en rahat sweatshirt'ü ve eşofman altını
üzerime geçiriyorum.
Ancak sweatshirt'ün Gray'e ait olduğunu fark ediyorum, bu yüzden onu
atıp başka bir tane bulmam gerekiyor.

Saçlarımı aşağıya indiriyorum, silkeliyorum ve başımın tepesinde gevşek bir topuz yapıyorum. Sonra yüzümü yıkıyorum, ardından dondurma terapisi için doğrucu dondurucuya gidiyorum.

Bir kez daha işsizim. Umutsuzum. Ve kalbim kırık.

Bundan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Kurabiye hamurlu dondurmamı çikolata ve karamel şurubuyla kaplamıştım ki merdivenlerde ayak sesleri duydum. Donup kaldım. Tabii ki kız kardeşlerim beni kontrol etmek için galadan erken ayrıldılar. Ben de onlar için aynısını yapardım.

Yine de misafir ağırlayacak ya da Hart'tan Hart'a bir maç yapacak havada değilim. Şu anda bunların hiçbirini sindiremiyorum ve kesinlikle her şeyi nasıl berbat ettiğimi düşünmek istemiyorum.

Kapı zorla çalındı. Muhtemelen Raya'dır. Burada değilmişim gibi davranabilirim ama bu onları daha da endişelendirir, bu yüzden tutup küçük daireme doğru ilerliyorum ve kapıyı açıyorum.

Ama orada duran kız kardeşlerim

değil. Hiç kimse değil. Bir şilte.

Göz kırıyorum.

"Ah, merhaba?" Dedim.

Bunun üzerine şilte kayar ve Gray arkasında belirir.

Kaşlarımı çatıyorum, geri çekiliyorum ve çenemi kaldırıyorum, kavgaya hazırım. "Burada ne yapıyorsun?"

"İçeri girebilir

miyim?" "Hayır.

Beni kovdun."

"Bunu açıklayabilirim," diyor.

"Bunu duymak istemiyorum."

Bana bakıyor, yatağa yan gözle bakıyor ve sonra tekrar bana

dönüyor. "Bu bir şilte." Dedim.

"Evet."

"Neden bir şilte ile buradasın?"

"Seninkinde dışarı çıkan bir yay olduğunu söylemiştin," diyor

basitçe. Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Bunu hatırlıyor musun?"

Gözlerini kapatır ve bir nefes alır. "Söylediğin her şeyi hatırlıyorum."

Bunun üzerine yumuşadım, ama sadece biraz. Çünkü bu inanılmaz derecede tatlı ve gerçekten çok tuhaf olsa da ona kızgınım.

"Yeni bir tane aldın mı?" diye sorar. "Ah,

hayır. Almadım."

"Harika." Bir duraklama. Yatağı . "Artık bunu yapmak zorunda değilsin."

Bu garip olay karşısında kafam o kadar karıştı ki, söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum.

"Bu şeyi geri mi almalıyım, yoksa ... ?" diye soruyor.

Kapı aralığından çıkıyorum. Hâlâ üzgünüm ama Gray'in gerçekten güzel şeyler söyleyen ya da yapan ama kaba bir şekilde davranan insanlardan biri olduğunu hatırlıyorum. Yürüyen bir çelişki.

Yatağı içeri taşıyor ve ben de kapıyı kapatıp yatağı duvara yaslayışını izliyorum.

"Ne büyüklükte alacağımdan emin değildim," diyor. "Ama dairenizin küçük olduğunu söylediniz, ben de tam boy olduğunu tahmin ettim."

Başımı salladım. "Doğru tahmin ettin."

"Yapabilir miyim? Sakıncası var mı-" Ön kapıyı tam olarak gören yatak odasına doğru işaret ediyor.

"Uh, tabi?" Hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dondurmamı elime alıp yemeye başlıyorum çünkü ziyan olmasına izin vermem mümkün değil. Eski yatağımı söküp yenisini yerleştirme işini bitirdiğinde beni neden kovduğunu açıklayacağını varsayıyorum.

Omzunun üzerinden "Temiz çarşafınız var mı?" diye sorduğunda ısırmanın ortasındaydım.

Kaşığımı yere bıraktım. Çamaşır dolabına doğru yürüyüp diğer tek çarşaf takımımı çıkardım ve geri götürdüm. "Kendi yatağımı kendim yapabilirim."

Elimden kaptı. "Hayır. Git dondurmanı ye." Kaşlarımı çattım.

"Bana burada ne yaptığını söylemek ister misin?"

Benden uzaklaşıyor ve yatağı yapmaya başlıyor. Aşağıya bakıyorum ve sütyenimin hala yerde, siyah elbisemin yanında durduğunu görüyorum. O arkasını dönmüşken ayağımı uzatıyorum, ayak parmaklarımla sütyeni yakalıyorum ve şifonyerin altına fırlatmaya çalışıyorum.

Tamamen ıskalıyorum ve havalanıp yan masadaki lambanın üzerine düşüyor.

bir baktı, sütyeni gördü ve gülümseyerek bana baktı.

Tek kelime etmeden lambaya doğru yürüdüm, sütyeni aldım, sepetime koydum ve odadan çıktım.

Mutfağa geri döndüm ve biraz daha dondurma yedim. Ona biraz ikram ederdim ama ona kızgınım.

Gerçekten deli.

Daha da ötesi, incindim. Genelde bu iki şeyi de hissetmeme izin vermem ama artık rol yapamam.

Yatağımı hazırladıktan sonra dönüp bana baktı. "Denemek ister ?"

Gözlerim kocaman oldu.

"Öyle demek istemedim-" Gözlerini kaçırıyor, gözle görülür bir şekilde telaşlanmış. "Yani-" Elini saçlarının arasından geçirip başını sallıyor. "Demek istediğim, sorun olup olmadığını görmek ister misin?"

"bir yay mı çıkıyor?" Kuru kuru sordum. "Hayır."

"O zaman eminim harikadır."

Başını sallıyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum.

Neyi bekliyor? "Ne ?" "Hiçbir şey, sadece ..."

Saatler gibi gelen saniyeler boyunca orada durur ve sonunda "Tamam, sonra görüşürüz" der. Şimdi duvara yaslanmış olan eski yatağı kapıyor, kapıyı açıyor ve dışarı çıkıyor.

Kapıyı kapatıyorum.

Ne oluyor be?

Saniyeler sonra, kapıya hafifçe vuruldu.

Kapıyı açıyorum ve Gray'in orada durduğunu görüyorum, eski yatağım şimdi merdivenlerin dibinde, sanki onu oraya fırlatmış gibi.

"Burada olmamın asıl nedeni bu değil," diyor.

"Söylemiyorsun." Kapı pervazına yaslanıp onu izliyorum.

Şimdi elinde altılı bir Dr Pepper paketi var. Elime tutuşturdu. Baktım, biraz kafam karışmıştı.

"Bir buket Dr Pepper," diyor basitçe.

Kıpırdamadan duruyorum.

"Benim ... büyük jest planım biraz geri tepti."

Kaşlarımı çattım. Dürüst olmak gerekirse, Gray'in "büyük jest "in ne olduğunu bilmesine bile biraz şaşırdım, gerçi jest beni kovmaksa bilmediğini iddia edebilirim.

"Açıkla," dedim.

"İçeri girebilir miyim?"

İçimi çekiyorum, sonra yoldan çekiliyorum -tekrar- ve o daireye giriyor. Oturma odamda dikilirken ne kadar küçük ancak şimdi fark ediyorum. Dr Pepper'ı tezgâha koyup ona bakıyorum.

Sanki birkaç saniye önce burada değilmış gibi, "Demek burası senin yerin," diyor. "İşte burası."
"Ekmek gibi kokuyor," diyor.
Yeri gösteriyorum. "Fırın."
Başını sallıyor.
"Gray, sanırım fesih e-postam için buradasın," diyorum. "Evet," dedi.
"Düşündüğün gibi değil."
"Sanırım beni kovdun."
"Hayır, kovmadım."
Kaşlarımı çattım. "Bir fesih mektubu aldım."
"Beverly'nin bunu göndermemesi gerekiyordu," diyor.
"Evet, *öyle yaptı*." Oturma odasına geçip kanepeye oturuyorum, bir yastığı kucağıma çekiyorum ve her şeyin nasıl bu kadar berbat hale geldiğini merak ediyorum.
Bana doğru dönüyor ama oturmuyor. "Seninle çıkmak istiyorum." Bekle. Ne?
başına toplamaya çalışıyorum. "Sen . . . ne?"
"Sen doğrudan benim için çalışırken bunu yapamazdım."
Kelimeler içeri sızmaya çalışıyor, ama bir şey -korku, muhtemelen- onları dışarıda tutuyor. "Ne yani, bunu yapmak için beni kovmak zorunda mıydın?"
"Hayır." Bir adım daha yaklaşıyor. "Yani, evet, ama hayır." "Anlamıyorum Gray, sadece-."
"Seni *kovmadım*. Seni terfi ettirdim." Kaşlarımı çattım.
"Yani, seni *ben* terfi ettirmedim. Koç yaptı." Oturuyor. "Burke ve ben geçen hafta onun ofisine gittik ve sadece bana değil, hepimize nasıl yardımcı olduğunu anlattık ve seni tüm takıma asistan yapması için onu ikna ettik."
"Bu nasıl işe yarayacak ki?"
"Bu daha çok PR türü bir iş" diyor. "Hayran etkileşimi, sosyal medya ve son birkaç haftadır yaptığınız gibi çocuklara fırsatlar sunmak. Sadece benim için değil, herkes için. Şirket çapında."
Başımı salladım. "Bunun için bir pozisyon yok."
"Bunu senin için yarattılar."
Duruyorum.
Benim için yarattılar.

Benim için.

"Bir pozisyon mu *yarattılar*?" Ne düşündüğümü yüksek sesle soruyorum.

"Benim için mi?" "Evet."

"Halkla ilişkiler yok," diyorum.

Omuz silkiyor. "Umurlarında değil çünkü bu işte iyisin." Bir

. Ve sonra, "Yani . . . Kovulmadım mı?"

"Hayır." İç geçiriyor. "Bir karışıklık olmuş olmalı çünkü evet, asistanım olarak yaptığın sözleşmeyi teknik olarak feshetmeleri ve seni resmen bu yeni göreve getirmeleri gerekiyor ama hepimizin Pazartesi günü buluşup bunu konuşmamız gerekiyordu. Ben de bunu sana bu akşam anlatacaktım. Galada."

Yastığa daha sıkı sarılıyorum ve aniden en çirkin kıyafetlerimi giymemiş olmayı diliyorum.

"Ben, uh-" bir nefes alıyor, sanki ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi, ama ben onu bırakmıyorum. Bu hata bu gece bana cehennemi yaşattı, yüzden biraz kıvrınması gerekiyorsa, bunun için buradayım. "Turnrose'a seninle çıkmak istediğimi de söyledim. Resmi olarak. İK ile imzalamamız gereken evraklar ve işyerinde fizikselliğe ilişkin bazı kurallar var."

Cildim karıncalanıyor.

". . ama ikimiz de takım için çalışıyor olsak bile, rızası olan iki yetişkinin ilişki yaşamaması için hiçbir neden olmadığını söyledi."

Kıpırdamadan duruyorum. Onu bu şekilde -ham ve savunmasız- görmek nadir görülen bir şey ve ben her şeyi içime çekmek istiyorum.

"Sezon boyunca kimseyle çıkmama kuralına ne oldu?" "Evet, ben de bunu düşünüyordum."

Biraz daha yaklaşıyor ve takım elbise ceketini çıkarıyor. Kravatı çözülmüş ve boynundan sarkıyor ve bana baktığında gözlerinin arkasında acı var. "Seni işe aldıklarından beri kim olduğuma ve bu oyunu nasıl oynayacağıma dair düşündüğüm her şeyi sorguluyorum. Öfkeli oynamak zorunda olmadığımı fark etmemi sağladın. Herkesi hayatımdan uzak tutmak zorunda değilim. Belki de hayatımda insanların olması beni daha iyi yapar, daha kötü değil."

"Benden tavsiye almalı mısın bilmiyorum," diyorum ona. "*Herkesi* içeri alıyorum. Sınırlarım yok. Birini sevdiğimde tüm kalbimle seviyorum. Ve bu benim için pek de iyi gitmedi."

"Çünkü ona değerliymiş gibi davranacak birine vermedin-" Duraklıyor ve sonra bana bakıp "değerli" kelimesini işaret ediyor.

Kalbim duracak, bundan eminim. Bir ambulansa ihtiyacım olacak. "Nasıl yaptın-?"

"İnternet," diye yanıtlıyor sorulmamış sorumu. "Çünkü sana söylemek istediğim şeyin bu olduğunu biliyordum." Yer değiştiriyor ve dairem küçük olmasına rağmen eski kanepemde gerçekten çok iyi görünüyor.

"Sadece kendin olduğun için yandığını biliyorum ama seni özledim. Gerçek seni, son birkaç haftadır olduğun bu garip robotik versiyonunu değil."

Çekiniyorum.

"Kimdi o?"

"Eloise 2.0," diyorum. "Onu sevmedin mi?"

"Hayır," diyor. "Ben senin zaman ayağını ağzına sokan ve uzun, abuk sabuk hikayeler anlatan halini seviyorum. Herkes için mükemmel hediye nasıl seçeceğini bilen ve hiç yabancıyla tanışmamış olan halini." Elime uzanıyor.

"Öyle mi?"

Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimin arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ben konuşmam. Biliyorum. Her zaman doğru kelimeleri bulamıyorum, hatta onları doğru sıraya nasıl koyacağımı bile bilmiyorum."

Aşağı bakıyor.

"Ama bir hokey oyuncusundan daha fazlası olduğumu görmeme yardımcı oldunuz. Ve hokeyin eğlenceli olabileceğini. Bunu unutmuştum. İnsanları daha fazla içime almam gerektiğini görmeme yardım ettin. Ve adamım-" Başını sallıyor- "Scarlett'i en başından beri sevme şeklin ..." Cümle kendi kendini bitirecekmiş gibi sözünü kesiyor.

Konuşması sırasında bir yerde yastığı elimden aldı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve aptalca beni bu duygulardan koruyabileceğini düşündüğüm son savunma hattını da elimden aldı.

"Artık asistanım olmanı istemiyorum," diyor sessizce. "Kız arkadaşım olmanı istiyorum. Yeni bir unvana sahip yeni bir işin olacak ve bu işte çok iyi olacaksın."

Dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor ama gözlerimiz hâlâ açık. Galadaki o aç ve gergin bakışları var ama ağzının kenarında bir gülümseme oynuyor.

"Yeni unvanım ne olacak?" Soruyorum ve sonra usulca onu öpüyorum.

"Sanırım 'Prens Eloise' konuşuldu," diyor beni tekrar öperek. "Leydi Hart da başka bir olasılıktı."

Öpüşürken gülümsüyorum. "Peki ya 'Sayın Yargıç'?"

Başını sallıyor. "Çok havasız."

"Tüm bunları hatırladığına inanamıyorum," diyorum.

"Söz konusu sen olduğunda, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Yüzünü inceliyorum, gözlerim onda ilk fark ettiğim şeylerden biri olan yara izine takılıyor. Uzanıp ona dokunuyorum. "Burada ne oldu?"

"Yüze yapış," diyor.

"Burada bir hikâye varmış gibi hissediyorum," diyorum.

Bakışları dudaklarıma kayıyor. "Sana sonra anlatabilir miyim?" Şu anda balıklama dalmaya karar veriyorum.

"Konuşmak gerçekten abartılıyor." Onu yakınımaya çekiyorum ve dudaklarımız buluştuğunda tüm korkularım kayboluyor ve kanepemde neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum. Rahatlama, sevinç ve savaştığım tüm bu duygularla artık savaşmak zorunda olmadığının farkına varmanın bir karışımı. Ve olmaya çalıştığım bu kişi?

Ben de artık o olmak zorunda değilim.

Eğer incinirsem, incinirim. Çünkü bu -çok farklı, gerçek ve dürüst hissettirdiği gerçeği- risk almaya değer.

Gray'in dudakları güçlü ve dolgun; çok bilinçli ve dikkatli davrandığı için randevulaşmama kuralının faydasını gördüğümü düşünmek zorundayım. Ama orada da sessiz bir çaresizlik var, sanki çok uzun zamandır kendini tutuyormuş ve ancak şimdi nihayet -sonunda- teslim olacakmış gibi.

Hazrı ertelemekle ilgili söylenecek bir şey var.

Beni daha yakına çekiyor, bedenlerimiz birbirine dolanıyor ve dokunduğumuz her yerin umutsuzca farkındayım. Kanepeye uzanıyoruz ve ben gülüyorum, fırtınalı gözlerine bakıyorum ve anlatacakları hikaye ne olursa olsun, bunu duyan ilk kişi olmak istediğimi düşünüyorum.

Boynumda ve çenemde bir öpücük izi bırakıyor, sonra dudakları tekrar benimkinde, güçlü ve tatlının mükemmel dengesi.

Kollarımı ona doluyorum ve başımı göğsüne doğru çekiyorum, sıkıca. O da kollarını bana doluyor ve sonra aniden çekiliyor. "Ah bekle. Sana bir şey daha söylemem gerekiyor."

Ona bakıyorum.

Gülümsüyor -gerçek bir gülümseme- ve bunun şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey olduğuna eminim. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bence çok güzelsin."

"Oh?" Sırıttıyorum.

"Ve kız kardeşlerin korkunç."

Başka bir öpücük. Başka bir gülümseme. Karnımda bir takla daha. Sonra geri çekilip soruyorum: "Yatağı nereden aldığını açıklamak ister misin?"

"Bağlantıları olan tek kişi sen değilsin" diyor.

"Büyük jestler olarak-" Sırtarak onu kendime yaklaştırdım: "Mükemmeldi."

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor.

"Öyle mi?" Başımı sallıyorum. "Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en güzel hediye."

OceanofPDF.com

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Eloise

A Bir hafta sonra, O'Hare'de bagaj alım yerinde Gray ve Scarlett'i bekliyordum.

Kendi başına uçabileceği konusunda ısrar etmesine rağmen Gray onunla buluşmak için Philadelphia'ya uçtu ve birlikte geri döndüler. Ayrıca Celeste ile düzenlemeler hakkında konuşmak istedi, ki bunun onu zorladığını biliyorum.

Geçtiğimiz hafta tam bir kasırga gibiydi. Pazartesi günü Beverly'nin ofisine gittiğimde Raya'yı elinde yeni iş tanımımın taslağı ve Gray ile resmi olarak "ilişkiye girmek" için imzalamam gereken bir feragatname ile siyah bir takım elbise içinde buldum.

Sanırım aceleci davrandık. Hay aksi.

Adımı bir kalple noktaladım, bu da gözlerini devirmesine neden oldu, ama içten içe, sanırım o bile eski Eloise'e kavuştuğu için mutlu. Ben de geri döndüğüm için mutluyum. Sanırım kendimi başından beri tanıyordum, sadece kim olduğumun yeterli olduğunu kabul etmem biraz zaman aldı. Herkesin benden hoşlanmayacağını. Herkesin iyi niyetli olmayacağını.

Ama insanları sevmenin en iyi özelliklerimden biri olduğu ortaya çıktı, bu yüzden bunu iyi yapacağım.

Aziz Patrick Günü hafta sonuna giriyoruz ve garip bir şekilde bu benim şehirdeki en sevdiğim tatil. Evet, şehirde Noel'i, Loveland'da Sevgililer Günü'nü seviyorum ve elbette Şükran Günü Yemeği'nin her bir parçasını yemek için her zaman heyecanlıyım ... ama Chicago'daki Aziz Patrick Günü hepsinin üstünde.

Dâhiyane planlamam sayesinde Scarlett ile yumuşatıcı fotoğraf çekimini tatil hafta sonuna denk getirdim, bu da çok dolu bir etkinlik programımız olduğu anlamına geliyor.

Sadece nehrin boyanması ve geçit töreni değil, ardından otantik bir İrlanda Pub'ında sığır konservesi ve lahana yemeği de var, ama Comets'in de kendi büyük kutlamaları var. İrlandalı dansçılar, gaydalar ve her taraftar maçtan sonra açık artırmayla satılacak olan özel üretim Comets formalarına uygun yeşil ekose Comets şapkası alacak.

Övünmek gibi olmasın ama gayda için bağlantıyı kuran bendim. Sanırım işimde iyiyim.

Ben İrlandalı bile değilim.

Bu gelenekleri bir cüce cin gibi seviyorum ve bunları Scarlett ve Gray ile paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Bagaj teslim alanında göründüklerinde ayağa fırlayıp Scarlett'in yanına koşuyorum, o da beni kocaman bir kucaklamayla ödüllendiriyor.

"Babamın seni sevdiğini biliyordum!" Beni o kadar sert sıkıyor ki neredeyse ikiye bölünüyorum ve Gray onun yanında belirdiğinde söylediklerinden utanmış gibi bile görünmüyor.

"Ona sen söyledin," diyorum.

"Seni sevdiğimi mi?" Sırıttıyor. Beni kendine çekiyor ve öpüyor.

Gray bir adım geri çekilirken Scarlett, "Kesinlikle öyle," dedi. "Bunu söyleyebilirim."

Gray inkar etmeyince yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Scarlett bir elimi ve Gray'in bir elini tutuyor ve yürüyüp atlıkarıncadan sıcak pembe bavulunu alıyoruz ve arabaya geri döndüğümüzde kulaklıklarını takıyor ve Gray koltuğun diğer tarafına uzanıp elimi tutuyor.

Şehre doğru gidiyoruz ama Gray arabayı dairesinin çıkışının yanından geçiriyor. "Çıkışı kaçırmak mı istedin?"

"Evet," diyor.

Başka bir şey söylemeyince ona doğru eğildim. "Nereye gidiyoruz?"

Gülümsemesi kadar silik ki neredeyse kaçıracağım. "."

Scarlett koltuklarımızın arasında öne doğru eğildi. "Bu bir sürpriz mi?" "Evet," diyor.

O bana bakıyor, ben ona bakıyorum ve ikimiz de kaşlarımızı çatıyoruz.

"Sürprizlerden hoşlanmıyoruz."

"" diyor Scarlett. "Umarım yavru bir köpektir."

"Oooh, ben de!" Ben de. "Tamam, artık sürprizleri seviyorum."

"O bir köpek yavrusu değil." Gray bakışlarını önündeki yolda tutuyor. "Lanet olsun," diyorum.

"Midilli mi?" Scarlett soruyor. "Canlı değil," diyor.

Loveland çıkışına yöneldi ve ben kaşlarımı çattım. "Poppy's'de akşam yemeği?" "Hey, bir var. Belki de bekleyip görmelisiniz." O Sinirlenmiş gibi davranıyor ama bakışlarını okumakta ustalaştım ve bu alışverişten keyif aldığı çok açık.

"Bekleme konusunda iyi değilim," diyorum. Başını sallıyor.

"Farkındayım."

Memleketimin şehir merkezine varmadan önce Gray, evlerin dönümlerce ayrıldığı ve gecelerin Samanyolu'nu görebileceğiniz kadar karanlık olduğu bir köy yolu olan Shaw Road'a sapıyor.

Arabayı sürerken kar yağmaya başlıyor - gökyüzünden düşen kartopları gibi büyük, ağır taneler.

"Vay canına!" Scarlett diyor ki. "Hiç bu kadar büyük kar görmemiştim."

Gray bir dönüş yapıyor ve bizi uzun bir araba yolundan geçiriyor ve Loveland'da kimleri tanıdığını merak ediyorum. Ağaçların arasından büyük, güzel bir çiftlik evi görünüyor ve kaşlarımı çatıyorum çünkü bu evin iki hafta önce satılık olduğunu biliyorum.

Ve satılık tabelası da gitmiş.

"Gray," diyorum yavaşça. "Burada ne işimiz var?"

Cipi yavaşlatıp garaj yoluna park ediyor ve bir süre orada öylece oturup yağın karın çimenleri ve ağaçları beyaz bir örtüyle kaplamasını izliyoruz.

"Burada kim yaşıyor?" Scarlett soruyor.

Bir duraklama. Ve sonra dedi ki,

"Var." Nefesimi tutuyorum.

Scarlett'e döndü. "Annenle birlikte okul tatillerinde ve yazın iki ayında burada olmanı sağlayacak bir program hazırladık. Ben de ara verdiğimde sana geleceğim."

"Ciddi misin?" Uzanıp onun boynuna sarılıyor. "Kendi odam olacak mı?"

"Evin büyüklüğüne bak kızım," diyorum, "sanırım dört odan olacak."

Kıkırdıyor ve sonra gözleri büyüyor. "Onlardan birini boyayabilir miyim?"

"Yine mi bu?" diye homurdanıyor Gray ve gözlerini deviriyor ama yine de bu konudaki her şeyi sevdiği çok açık. "Evet, eğer turkuaz duvarlar istiyorsanız, turkuaz duvarlarınız olabilir." O kapıyı açıyor, Scarlett ve ben de kapılarımızı açıyoruz ve hep birlikte eve doğru ilerliyoruz.

"Artık turkuazı sevmiyorum." Bana gülümsüyor. "Ben siyah düşünüyorum."

Gray onu kucağına alır, omzunun üzerinden atar ve kız yüksek sesle, mutlu bir çığlık atar. Neyse ki etrafta bunu duyacak kimse yok. Bana evin anahtarını uzatıyor ve kapıyı açtığımda Scarlett yatak odasını bulmak doğruca merdivenlerden yukarı koşuyor.

"İçinde banyo olanı alabilir miyim?" diye sesleniyor.

Kapıyı kapatıyor ve girişteki ışığı yakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence harika bir yer," diyorum. "Ama Loveland'da yaşamak istediğine emin misin?"

"Bu konuyu çok düşündüm," diyor. "Şehir hakkında haklıydın. Oldukça özel bir yer."

"Yoksa kocaman dolabı olan bu mu?" Scarlett üst kattaki koridorun diğer ucundan bağılıyor.

Gülüyorum. "Chicago'yu henüz en iyi haliyle görmedin. Yarına kadar bekleyin. Bütün nehir-"

"Yeşil olacak," diyor. "Biliyorum."

"Bu harika!"

Gülümsüyor. "Aziz Patrick Günü'ne çok uygun." Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Evet," diyor. "Seni bulduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum." Şanslı. Hah. Ben de öyle.

Gülümsüyor ve merdivenlere doğru bakıyor. "Scarlett'i burada, Loveland'da gördüğümde, işte o zaman her şey evim gibi gelmeye başladı," diyor. "Onun büyük bir bahçesi olsun, piste kolayca ulaşabilsin ve-"

"Bir köpek yavrusu mu?" Sözünü kestim. "Çünkü şu anda barınakta *çok şirin* bir beagle var. Ben ona Bayan Beagleton III diyordum, ama tabii Scarlett ona ne isterse onu diyebilirdi. Butterscotch ya da Maggie ya da-"

Bu kez, hafif ve eğlenceli başlayan, ama hızla çok daha yoğun bir şeye dönüşen bir öpücükle araya giriyor. Scarlett'in üst kattaki ayak seslerini duyunca geri çekiliyorum.

"Kızınızı travmatize etmeyelim," diyorum.

Alnımdan öpüyor ve şöyle diyor: "Muhtemelen tezahürat yapmaya başlardı. Bence o sana benden daha çok aşık." Sonra geri adım attı. "Eğer bu mümkünse."

"Bekle." Gözlerim açıldı. "Az önce ne dedin sen?"

"Benim için o sensin, Eloise." Kollarını belime doluyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Ben kötü biriyim, bilirsin-"

"Kelimeler mi?" Gülümsüyorum.

"Evet, onlar." Bakışlarımı eşitliyor. "Ama bir süre önce seni sevdiğimi fark ettim. Seviyorum işte."

Omuz silkiyor, sanki bunu kabullenmiş gibi. "Dünyada gerçekten konuşmak istediğim tek kişi sensin."

Gülüyorum.

"Şaka yapmıyorum."

"Biliyorum," diyorum, hâlâ gülerek. "Bu da bir neden-" Duraksıyorum- "Ben de seni seviyorum."

"Öyle mi?"

"Duh," diyorum, alay ederek. "Yapmamaya çalıştım ama işe yaramadı." "Güzel," diyor. "Yapmamaya çalışmayı bırak."

"Baba, bir sinema odası alabilir miyiz?" Scarlett üst kattan seslenir. "Bodruma bakmak isteyebilirsin, Scout," diye karşılık veriyor.

Beşinci basamaktan atladığı için merdivenin dibine güm diye iner. "Hayır. YOL." Bir tezahürat koparıyor ve yeni evini keşfederken etrafta koşuşturan ayak seslerini duyuyorum.

Home.

Bu da öyle bir şey.

Ya da daha , ne yapmayı planladığımı.

Çünkü gerçekten, her şeyden çok, tek istediğim buydu.

SON

OceanofPDF.com

A Love Letter

From the Author

Sevgili okuyucu,

Birkaç yıl önce kendi ideal okuyucum olduğumu fark ettim ve gerçekten okumak istediğim kitapları yazmaya başladım. Çok ağır olmayan, şakacı ve eğlenceli kitaplar. Mutlu sona güvenebileceğiniz düşük endişeli romantizm. Amacım dünyaya biraz güneş ışığı katmak, belki de bu yüzden Eloise'i yazmak çok eğlenceliydi.

Loveland'ı ve sevgili Hart kardeşlerimi yeniden ziyaret etmek SAF BİR oldu. *Sahte Sevgilim*'i yazarken Poppy'nin kız kardeşleri için hikâyeler yazacağımı biliyordum ama bundan keyif alacağımın garantisi yoktu. Bazen zaman geçtikçe başka yaratıcı projeler odağımı alıyor ama bu kitaba başladığım anda bağımlısı oldum. Eloise'in aşk hikâyesini keşfedeceğim için çok heyecanlıyım.

Huysuz, düşünceli bir kahraman yazmayalı uzun zaman olmuştu ve söylemeliyim ki Grayson Hawke'a bayıldım ve umarım siz de bu hikâyeyi yazarken benim eğlendiğim kadar eğlenmişsinizdir.

Her zaman olduğu gibi, kitaplarımı okuduğunuz için size minnettarım. Seçtiğiniz kitaplar söz konusu olduğunda ne kadar çok seçeneğiniz olduğunu ve benimkilerden birini seçtiğinizi düşünmek beni şaşırtmıyor. Dünyadaki en güzel duygu.

Bu kitabı okuyan, bir arkadaşıyla paylaşan, yerel bir kütüphaneden talep eden, internette yorumlayan, herhangi bir yerde herhangi biriyle konuşan her bir okuyucu için. ..TEŞEKKÜR . Bunu yapmaya devam etmemin nedeni **sizlersiniz**.

Çok ama çok minnettarım.

Lütfen benimle e-posta yoluyla iletişime geçmekten çekinmeyin: courtney@courtneywalshwrites.com Okurlarımla sohbet etmeyi ve yeni arkadaşlar edinmeyi seviyorum!

Courtney

OceanofPDF.com

Acknowledgments

Adam-Öykülerimi düzenlerken öpüşme sahnelerinin üstesinden geldiğin ve bana "Ew..." gibi süper yararlı yorumlar bıraktığın için **teşekkür ederim**.

Sophia, çocuğum ve iş arkadaşım olduğun için çok mutluyum. Bence harika birisin.

Ethan, bunu asla okumayacaksın ama yine de seni seviyorum. Bence oldukça ilham vericisin.

Sam-Bunu da asla okumayacaksın ama annen olduğum için çok mutluyum. Beni güldürdüğün için teşekkürler. Bence sen çok iyi bir ruhsun.

Anne, kitaplarım için heyecanlandığın için **teşekkür ederim**. Ve hala ciltsiz bir kopyasını aldığın için. Ve beni dinlediğin için. Bunu yapmak için hala güvenli bir alana sahip olmak çok güzel.

Becky Wade & Katie Ganshert-Sizin gibi iki en iyi arkadaşına sahip olduğum için **nasıl** bu kadar şanslı olabildim? Beyin fırtınası, amigoluk, dinleme, sohbet için... bana yalnız olmadığımı hatırlattığınız için teşekkür ederim.

Melissa Tagg-Her **zaman** çok iyi bir arkadaş oldun. Sana çok minnettarım.

Stüdyo Çocuklarımız ve Ailelerimiz-Ne kadar özel olduğunuz hakkında bir fikriniz var **mı**? "Günlük işimi" saf bir keyiften başka bir şey yapmıyorsunuz. Her biriniz için çok minnettarım!

Sarah Smith-Düzeltilme becerileriniz çok değerliydi. Bu konuda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim!

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Courtney Walsh, yirmi roman ve iki novellanın Carol ödüllü yazarıdır. İlk romanı *A Sweethaven Summer*, *New York Times* ve *USA Today* e-kitap en çok satanlar listesinde yer almış ve ilk yazar kategorisinde Carol Ödülü finalisti olmuştur. Ayrıca, iki el sanatları kitabı ve birkaç uzun metrajlı müzikal yazmıştır.

Courtney, kocası ve üç çocuğuyla birlikte Illinois'de yaşamaktadır. İş ortağı ve en iyi arkadaşı olan kocasıyla birlikte bir sahne sanatları stüdyosu ve gençlik tiyatrosuna sahiptir.

Kendisini www.courtneywalshwrites.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

COURTNEY WALSH

OceanofPDF.com

Chapter One

Poppy

Yaptığım şeyi neden bilmiyorum.

Yani, neden yaptığımı *biliorum*, sadece *yaptığıma* inanamıyorum.

Ani bir tepkiydi. Acele verilmiş bir karar. İçgüdüsel bir refleks, yüzme havuzunun soğuk suyuna belinize kadar girdiğinizde ve gerilerek kendinizi suyun altına atmanız gerektiğinde karşılaştığınız karardan farklı değil.

Ya da on iki yaşındayken çemberin az önce döndürdüğünüz şişe bir aydır defterinize karaladığınız çocuğun üzerine düştüğünde.

Ben sadece. ..bunun için gittim.

Ve şimdi tamamen yabancı biriyle kol kolayım.

Ama kendimi aşıyorum.

On İki Buçuk Dakika Önce

Bazı sesleri duyduğunuzda boynunuzdaki kaslara kramp girmesi gibi bir hüneri vardır. Kara tahta üzerinde tırmık sürüklemek gibi.

Kahve dükkanındaki sırada arkamda kimin olduğunu bilmek için arkamı dönmeme gerek yok. İhtimaller nedir?

"*Poppy Hart*, sen misin?"

Aslında Loveland'ın ne kadar küçük bir kasaba olduğunu düşünürsek, evden çıktığımda tanıdığım birini görme ihtimalim oldukça yüksek.

Ama bu kişi neden Margot Richards olmak zorunda?

Yavaşça dönüyorum ve kendimi nazik olmaya zorluyorum. "Kesinlikle öyle, *Margot*." Ağzımda onun adı bile bir haftalık süt tadı veriyor.

"Kesinlikle öyle!" diye tekrarlıyor, sanki beni hiç duymamış gibi. "Poppy Hart. Sağlıklı görünüyorsun-" bana tanıdık bir bakış attı, sanki Kabalık Rolodex'inde mükemmel hakareti arıyormuş gibi- "sağlıklı."

Margot Richards, millet.

Başımı hafifçe sallıyorum. "Uh. . Teşekkürler?"

Hiç utanmadan devam ediyor. "Şu erkek *arkadaşınla* olanlardan sonra küçük restoranının hâlâ çalışıyor olması şaşırtıcı," diyor ve erkek arkadaşını *National Enquirer*'ın manşetinde kalın harflerle yazılmış gibi vurguluyor. "Bir dakika. Erkek arkadaş mıydı? Erkek arkadaş mı? İş ortağı mı?" Elini havada sallıyor. "İlişkiden hiç emin olamadım." *Arkadaşça davranıyorum ama aslında seni aşağılıyorum* türünden bir gülümseme *takınıyor*. "Ama görünüşe göre o da emin değildi." Başını eğerek "değil mi?" diye ekliyor.

İnsanlar gerçek hayatta böyle konuşmuyorlar, değil mi? Sanki kışları boyunlarının tam tepesine dikilmiş ve oradaki delikten konuşuyorlarmış gibi?

"Gerçekten fark etmez," diyorum, umutsuzca nehre koşup suya atlamak ya da en azından Margot'yu suya itmek istiyorum.

Gülüğü mizahtan yoksun. " değil mi?"

"Ben sadece-"

"Oh, ne demek istediğini anladım, Poppy." Küçümseyici bir el daha salladı. "Yine de senin için üzüldüm. Böyle bir hayal kırıklığına dönüşen biriyle bu kadar zaman harcamak çok yazık."

Arkamı dönüyorum ama sonra iki kez bakıyorum. "Ondan mı bahsediyorsun, benden mi?" O da bana gülümsüyor.

Sıraya bakıyorum. Benadryl almış bir tembel hayvan kadar hızlı ilerliyor.

"Ve *The Mill*," diyor Margot. "Ah. O makale mi?" Elini normal bir insanın kalbinin olması gereken yere koyuyor, sanki orada sadece ruh emen siyah bir boşluk yokmuş gibi. "Senin için gerçekten üzölmüşüm."

"Evet. Bu. . . ." Sertleştım. "Ne postaydı ama." Onu tekmelemem için ağırlığımı değiştiriyorum. "Zaten kimsenin o siteyi ziyaret ettiğinden şüpheliyim."

Zaten şehirdeki herkesin o siteyi ziyaret ettiğini biliyorum.

Dedikoducu Kız özentisi site internette ortaya çıktığından beri Loveland sakinleri günlük kasaba geyiğı dozunu bu siteden alıyordu.

Benim gibi birinin dedikodulardan muaf olduğunu sanırdım. Öyleydim de, ta ki Avi hayatımı mahvedene kadar.

"Oh, Poppy." Margot alaycı bir kahkaha atıyor. "*The Mill*'i herkes okur. Bunu biliyorsun."

Ona öylece bakıyorum ve o da omzumun üzerinden üç milimetre ilerlemiş olan sıraya doğru başını sallıyor. Dönüyorum, öne doğru bir adım atıyorum ve ön tarafa bakıyorum ama Margot beni aşağılamayı bitirmemiş.

Bu onun en sevdiği eğlence.

"Seni burada görmek *çok komik*. Seni uzun zamandır kasabada görmemiştım."

"Sokağın aşağısında çalışıyorum," diyorum.

Beni görmezden geliyor. "Biliyor musun, geçen gün markette annene rastladım. Sen ve kız kardeşlerinin gidişatına bakılırsa asla torun sahibi olamayacağından endişelendiğini söyledi. Sanırım bazı insanlar geç çiçek açıyor." Tam zamanında ona döndüğümde ayaklarımdan yüzüme doğru bir bakış daha gördüm. "Ve bazı insanlar hiç çiçek açmaz."

Çoğu insan liseden mezun olduktan sonra zorbalıklarını unuttur, ancak Margot gibi kutu şarap sosyopatları için bunun doğru olmadığı ortaya çıkar.

Bazı insanlar kaç yaşında olurlarsa olsunlar kötüdürler.

Oh, bak. Hala konuşuyor.

"Yine de, tüm bu olanlardan sonra. . neden her ne pahasına olursa olsun erkek türünden uzak durmak istediğini anlayabiliyorum," diyor Margot. "Bekar olmakta kesinlikle yanlış bir şey yok, Poppy."

Midem bulanıyor. Margot'nun neden böyle olmayı seçtiğini ya da enerjisini neden beni aşağılamaya odakladığını bilmiyorum ama bundan bıktığımı biliyorum. *Değirmenden* bıktım. Kasabanın bana acıma ve yargılamanın garip bir karışımıyla bakmasından bıktım.

Yine de akıllı bir insan arkasını döner ve onu görmezden gelirdi. Akıllı, *olgun*

Margot'nun tipik mutsuz kişiliğine izin verecek ve bunun için *ona* acıyacaktı.

Bugün akıllı bir insan değilim.

Bugün havuza belime kadar girdim ve kaslarımı gerdim.

Bugün. ..sadece yapacağım.

İçimde biriken öfkeyi kusmak için döndüğümde, tam o anda omzum önümdeki adama çarpıyor. Uzun boylu, sağlam bir adam.

Bir anda mükemmel bir görsel malzeme olacağına karar verdiğim bir adam.

Yüzümü ona dönüyorum. "Aslında anneme henüz söylemedim ama biriyle çıkıyorum."

Margot'nun yüzü gözleri kocaman açılmış emoji gibi görünüyor ama kısa sürede inançsızlığa dönüşüyor. "Oh, öyle mi?"

-*Su o kadar soğuk değil, sadece nefes al, derinlere dal, iyi olacak-*

"Evet."

Döndüm ve az önce çarptığım adamın koluna tutundum. "Çok üzgünüm, Şeker Ayı."

Şimdi Yakalandık

Telefonuyla konuşuyor ve onunla konuştuğumu fark ettiğinde bana şaşkın bir bakış atıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Telepati, şimdi beni yüzüstü bırakma.

Margot'ya baktım. "Çok üzgünüm, önemli bir telefon görüşmesi yapıyor." Dikkatimi tekrar Margot'ya veriyorum. "Yeni olduğu için henüz kız kardeşlerime bile söylemedim."

"Erkek arkadaşın o mu?"

Adamın kolunu sıkıyorum, deli de olsa mükemmel bir yabancıya acıyacağını umuyorum. Ayrıca Gomez Addams'a ya da daha kötüsü Fester Amca'ya benzememesini umuyorum. "Evet."

Ben zeki bir insan değilim.

Bunun üzerine adam arkasını döndü ve yüzüne ilk kez gerçek anlamda bakmamı sağladı. Güzel, yontulmuş yüzüne. Koyu renk saçları ve mavi gözleri var, trafiği durduran bir kombinasyon. Genelde yüz kıllarından hoşlanmasam da, düzgünce kesilmiş sakalı işime yarıyor.

Kesinlikle Addams ailesinin bir üyesi değil. Onursal bir Hemsworth olarak daha uygun olurdu. Siyah saçlı bir Hemsworth.

Bekle. O bir Hemsworth mu? Onlardan çok var, biliyorsun.

Margot'nun gözleri açılıyor ve bir yanımda daha da kötü bir aşağılanmaya doğru gittiğimin farkında olsa da onun şaşkınlığından zevk alıyorum.

"Dallas Burke." Margot bu ismi nefes verirken söylüyor.

Dallas Burke? Bu isim neden tanıdık geliyor? Adam-Dallas Burke-düzleştirir.

Kalpsiz inek-Margot Richards-akıl yürütüyor. Gözlerini benimkilere dikti. "Dallas Burke erkek arkadaşın mı? Elbette, Poppy."

Ona bakıyorum. *Yukarıdan* bahsediyorum çünkü benden bir karış daha uzun ve ben saklanmak istiyorum. Bir kayanın altına sürünmek ve orada kalmak, derinlere mühürlenmek

pislik. Geri kalan günlerimi karanlıkta geçirebilirdim, solucanlar ve ben.

"Poppy, bir dahaki sefere sahte bir erkek arkadaş seçtiğinde, biraz daha senin ligin."

Margot bir bukleyi parmağına doluyor ve Dallas'a sanki dev bir kekmiş ve on yıldır karbonhidrat yememiş gibi bakıyor. Bana doğru eğildi. "Rahatsız ettiğim için *çok* özür dilerim Bay Burke."

Tam atlamak için bir bina bulacakken kalın, kaslı bir kol omzuma konuyor ve beni yerime sabitliyor. "Hey, tatlım, bugün kahvenin yanında çörek ister misin, yoksa sadece içki mi içeceğiz?"

Ona dönüp bakıyorum, çenem tamamen gevşemiş.

Bu mu. ..bunu yapıyor muyuz? Oh, Yüce Tanrım, bunu yapıyoruz.

Bana gülümsüyor ve ben bunu dizlerimde hissediyorum. Bir an için gerçekten güçsüzleşiyorlar ve beni sabit tutuyor gibi görünen o güçlü kol için şükrediyorum. Omzumu yumuşak bir şekilde sıkıyor, muhtemelen bana bir soru sorulduğunu ve cevap vermem gerektiğini hatırlatmak için. Hayatım boyunca bu sorunun ne olduğunu hatırlayamadım.

"Babalık?" Dallas

diyor. "Ha?"

"Aç mısın?"

"Sizin için ne yapabilirim?" Tezgâhın arkasındaki barista Dallas'a gülümser.

O da gülümsüyor. Üç şehir bloğunda elektrikler kesilir. "Ben şu yumurtalı şeylerden üç tane, iki tane yaban mersinli kek ve bir sade kahve alacağım, kız arkadaşım da ?" Gülümseyerek bana bakıyor ve tek düşünebildiğim, *"Vay canına, dişleri ne kadar da beyaz" oluyor.*

"Poppy?"

"Doğru! Bu benim!" Sonunda sesimi buluyorum ve bir denizci gibi tezgâha vurarak bir tane daha istiyorum. Baristayı işaret ediyorum, konuşmaya çalışıyorum ama nedense nasıl konuşacağımı unutuyorum. İkimize de şaşkınlıkla bakan Margot'ya bakıyorum. Belli ki onun da kafası en az benim kadar karışık.

Hâlâ işaret ettiğimi fark ediyorum, bu yüzden parmağımı tekrar zavallı baristaya doğru itiyorum, bu zihinsel çöküşe bir seyirci, hareketin beynimin konuşma merkezindeki yirmi araba yığınının yerinden oynatacağını umuyorum. "Ben naneli mocha alacağım."

"Yiyecek bir şey var mı, bebeğim?" Dallas sorar. Sonra Margot'ya bakar. "Her zaman bunu yemeye ikna etmeye çalışıyorum. Kıvrımlarını sevdiğimi biliyor."

Gözbebeklerimin kafamdan fırladığına ve şu anda yerde yuvarlandığına neredeyse eminim. O bembeyaz gülümsemesiyle bana bakıyor.

"Ha. . .ha ha. .seni sevdiğimi biliyorsun. .kıvrımlarımı seviyorsun. .!" Ben bir aptalım. Zırvalayan, saçma sapan bir aptal.

"Sadece içkiyi alacağım, tatlım." Ağzım kurudu. "Teşekkürler."

Elimi tutup sıkıyor ve karnıma doğru bir elektrik dalgası gönderiyor. "Emin misin?"

"Evet." Kelime, üzerine basılmış gıcırtılı bir oyuncaktan çıkan hava gibi çıkıyor.

Barista Dallas'a toplam tutarı verir ve o da bahşiş kavanozuna bir yirmilik atarak ödemeyi yapar.

Dallas Burke adında güzel bir adam bana kahve ısmarladı. Hala onu tanımaya çalışıyorum. *Onu nereden tanıyorum?*

Margot'nun arkadan gelen sümüklü sesi bana evet, sadece Twitter'da değil, gerçek dünyada da korkunç insanlar olduğunu hatırlatıyor. "Chicago Comets'in *yıldızıyla* çıkıyorsun." Sesinde aşağılayıcı bir güvensizlik var, ama alınamıyorum bile çünkü olayların bu şekilde ben de aynı derecede şaşırdım.

Tıklıyor. Chicago Comets.

Dallas Burke bir hokey oyuncusu.

Sanırım son zamanlarda haberlere çıkmıştı ama nedenini bir türlü hatırlayamıyorum. Şu anda kendi adımları bile hatırlayamıyorum. Spor takip etmem, özellikle de hokeyi. Oyunun kurallarını bile bilmiyorum.

Dallas kredi kartını cüzdanına yerleştirir ve arka cebine sokar. Keşke şu anda o cüzdan ben olsaydım.

"Bu *gerçek* mi?" diye cıvıldıyor.

"Oh, bu gerçek. . ." Kolu tekrar omzuma dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Orman gibi kokuyor ve ben ormanda kaybolmak istiyorum. Margot'yu inceliyor. "Çok özür dilerim, adın neydi?"

Dürüst bir soru ama Margot'nun yüzündeki ifadeden yanmış gibi hissettiğini anlıyorum.

Güzel. Bu gerçekten zevk almamalıyım, ama . Birazcık. Ya da çok. "Margot Richards."

"Tanıştığımıza sevindim Margot, ama gitmeliyiz. Yoğun bir gün."

Margot'un gözleri kısılır. Dallas gülümsüyor. Hareket edersem bu çam kokulu fanteziden uyanacağımdan korkan bir heykel gibiyim.

Margot dikkatini tekrar bana çeviriyor. "O zaman ikinizle de Kalp Festivali'nde görüşürüz?"

Dallas benim yerime cevap verir. "Orada olacağız."

İnanmaz görünüyor. "Senin gibi büyük bir hokey yıldızının Sevgililer Günü haftasını bizim küçük kasabamızdaki bir festivalde geçirmek istediğine inanmakta güçlük çekiyorum," diyor Margot.

Dallas iki elini omuzlarıma koyuyor ve "Sevgililer Günü'nü kız arkadaşımı mutlu ederek geçirmek istiyorum" diyor. Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve yemin ederim bir an oluyor. Sanki gerçekten düşünüyormuş gibi neredeyse belli belirsiz başını eğiyor.

Bir dakika.

O an bir söylenti kadar hızlı geçti ve "Bunun gerçekleşmesi için ne isterse yapacağım" dedi. Elleri benimkilere kadar kayıyor, o kadar yavaş ki vücudumda zincirleme bir reaksiyon başlatıyor.

Sonra yanımda durdu ve elimi tuttu.

Sadece "titreme" olarak tanımlanabilecek üç hızlı, keskin, tiz ses çıkardım.

Margot yüzünde şüpheyile bana bakıyor sonunda topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor.

Sanırım kahve istemedi.

Barista içeceklerimizi tezgâhın üzerinden kaydırduğında Dallas hâlâ elimi tutuyor. İkimiz de boştaki ellerimizle bardaklarımızı alıyoruz ve sonra bana doğru eğiliyor. "Gitti mi?"

Margot'nun sarışın kafasının kapıdan çıktığını görmek için tam zamanında arkama bakıyorum. Ağır bir iç geçirdim. "Evet, Tanrı'ya şükür." Bir duraksama. "Gerçekten bunu yapmak zorunda değildin."

"Önemli bir şey değil." Sanki beni aşağılanmaktan kurtarmamış gibi el sallıyor. "Ayrıca, biri bana 'Şeker Ayı' demeyeli uzun zaman oldu."

İnledim.

"Bunun yetişkin bir erkek için kabul edilebilir bir lakap olmadığını biliyorsun, değil mi?" "Ama 'Babalık' yetişkin bir kadın için gayet iyi, öyle mi?" Ona gülümsedim, biraz

utancının azalmaya başladığını fark etti. "Özür dilerim. Panikledim. Donup kaldım. Sana çok şey borçluyum. İyiliğinin karşılığını nasıl verebilirim?" Aşağı bakıyorum ve hâlâ elimi tuttuğunu fark ediyorum. Ben tutunca yavaşça bıraktı.

Sıfırladığım için gözbebeklerime lanet olsun.

"Gerek yok," dedi. "Yardım etmekten mutluluk duydum." Sipariş ettiği yiyecek torbasını aldı.

Ona bakıyorum, çünkü hâlâ gerçek olduğuna inanamıyorum. Ya da birinin bu kadar güzel göründüğüne.

Bir ünlüyle tanışırsam nasıl davranacağımı hep merak etmişimdir. Artık biliyorum.

Ağzı açık. Kelimeler için kekeliyorum. Kendimi aptal yerine koyuyorum. Ve ben gerçekten bir hayran bile değilim.

Garip şekilde ayağa kalkıyorum, beni dik tutan tek şeymiş gibi mochama tutunuyorum.

Dallas kafenin etrafına bakıyor. Bugün burada fazla insan olmadığına şükrediyorum ve şehirde ne aradığını merak ediyorum ama bu beni ilgilendirmez.

"Gitsem iyi olacak."

Ne dedin? Bunu neden söyledim ki? Gitmek istemiyorum!

Durup bakmak istiyorum. Ve bakıyorum, ta ki, "Oh, kahretsin." "Ne?" Meşru bir şekilde ilgileniyor gibi görünüyor.

"Kalpler Festivali. Gideceğini söylemiştin ama belli ki gitmeyeceksin, o yüzden merak etme, ben bir şeyler uydururum."

Bana bakıyor ve ben konuşmaya devam ediyorum.

"Herkes beni kolayca hayal kırıklığına uğrattığını ya da yürümediğini ya da her neyse söyleyeceğim. Seni bir pislik gibi göstermeyeceğim." Gülümsemeye çalışıyorum. Acaba hissettiğim kadar zayıf mı?

"Neden onlara *beni* kolayca hayal kırıklığına *uğrattığını* söylemiyorsun?" Gülümsüyor. Bir meleğin kanatlandığını duyuyorum, yemin ederim.

"Ha. Bu komik." Yine bakıyorum. Durmak için aklıma gelen tek şeyi söylüyorum.

"Poppy."

İfadesi şaşkınlığa dönüşür.

"Benim adım, bu benim adım, insanlar beni böyle çağırıyor, bu"
Konuşmayı kesmek için başımı sallıyorum ve tokalaşması için elimi uzatıyorum. "Poppy Hart."

Elimi elinin içine aldığı anda içimden geçen zinger için tamamen hazırlıksızım.

Bu şehvet mi? Tövbe etmem gerekecek mi? Kaç tane ölümcül günah ?

"Tanıştığımıza oldum, Poppy Hart," diyor.

"Tanıştığımıza oldum, *Dallas Burke*." Eminim benim gülümsemem onunkinin yanında sönük kalır. Margot bu fikir karşısında şaşkına dönmekte haklıydı.

Özellikle de son ilişkimdeki utanç verici durumdan sonra. Ama Dallas Burke? Gülünç.

Burada durup bizim neslimizin en başarılı profesyonel sporcularından biriyle konuştuğuma inanamıyorum.

Ve .

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Sırıttıyor.

"Elbette ." Ben de gülümsüyorum. "Sen Chicago Comets'in yıldızısın."

"Hangi spor olduğunu biliyor musun?"

"Um. . .buz dansı?"

Gülüyor. Kendimi ona bunu daha fazla yaptırmak isterken

buluyorum. "Kurtardığın için tekrar teşekkürler," diyorum.

Bana başını sallıyor. Ve her ne kadar *ikimiz de yaşadığımız sürece* kalıp onunla kahve içmemi istemesini dilesem de, bu gerçeküstü etkileşimin elde edeceğim tek şey olduğunu biliyorum.

Tekrar gülümsüyorum, el sallıyorum ve gitmek için dönüyorum, bunu yaparken bir granola bar rafına çarpıyorum.

Yavaşça dönüp bakıyorum ve evet, orada duruyor, hâlâ beni izliyor.

Sağlam.

Tam olarak umduğum gibi bir izlenim bırakmamıştım ama en azından kendimi unutturmayı başarmıştım.

Bir kereliğine.

Sahte Sevgilim'i okumaya devam etmek için [BURAYA](#) tıklayın.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.